

மேலநாட்டு மாப்பிள்ளை

சிறுகதைகள்

இந்தியா கலைஞர்

கடலில் விழுந்த நண்பனுக்கு
கை கொடுத்தேன் அவன் கரைசேர
கரைக்கு அவனும் வந்துவிட்டான்
கடலில் நான்தான் விழுந்துவிட்டேன்!
சொல்லி அழுதால் தீர்ந்துவிடும் - அதைச்
சொல்லத்தானே வார்த்தையில்லை!

-கவியரசர் கண்ணதாசன்-

சிஷ்யுடன்
கவியர்

மேல்நாட்டு மாப்பிள்ளை

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

இந்திரா கணேஷ்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447,
7 [ப.எண்: 4], தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி: 24342926, 24346082
மின் அஞ்சல் : manimekai1@dataone.in
இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு

: மேல்நாட்டு மரபிள்ளை
(சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர்

: இந்திரா கணேஷ்

மொழி

: தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு

: 2011

பதிப்பு விவரம்

: முதற்பதிப்பு

உரிமை

: © ஆசிரியருக்கு

தாளின் தன்மை

: 18.6 கி.கி. மேப்லித்தோ

நூலின் அளவு

: டெம்மி சைஸ் (14x21 செ.மீ.)

அச்சு எழுத்து அளவு

: 11 புள்ளி

மொத்தப் பக்கங்கள்

: iv + 276 = 280

நூலின் விலை

: ₹ 140/-

அட்டைப்பட ஒவியம்

: ஒவியர் ராம்கி

லேசர் வடிவமைப்பு

: ஸ்ரீ விக்னேஷ்வரா கிராஃபிக்ஸ்,
போன்: 9884513164

அச்சிட்போர்

: பி.வி.ஆர். ஆஃப்ஸெட், சென்னை-94.

நூல் கட்டுமானம்

: தையல்

உள்ளே...

1.	மேல்நாட்டு மாப்பிள்ளை	...	1
2.	ஆளை விட்டா போதும்!	...	12
3.	தேவை கொஞ்சம் அவகாசம்...!	...	27
4.	வாழ்வியலுக்கு ஓர் வடிகால்!	...	42
5.	வரதட்சணை	...	80
6.	தூது செல்ல ஒரு கடிதம்	...	98
7.	இது எப்படி இருக்கு?	..	130
8.	நண்பனே நீ ஒரு மன்னன்தான்!	...	145
9.	விருது	...	164
10.	ஏமாறாதே...! ஏமாற்றாதே...!	...	176
11.	அதிர்ஷ்டம் என்பது தானாக வரவேணும்!	...	202
12.	இது ஒரு இலட்சிய வெறி	...	222
13.	நீயே தான் எனக்கு மணவாட்டி!	...	239
14.	முன்னாள் தலைமை ஆசிரியை செல்லமக்கா	...	251

என் நன்றிக்கு உரியவர்களை இதோ கீழே பட்டியலிடுகிறேன்!

எனது முதலாவது 17 சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதிக்கு நிதி உதவி வழங்கி ஊக்குவித்தது போன்றே, இந்த இரண்டாவது தொகுதி வெளிவருவதற்கும் ஊடச்ச்சத்தாய் இருந்ததோடு மட்டுமின்றி, என் கதைகளில் ஏற்படும் எழுத்தின் தவறுகளை கூடியவரை பழுது பார்ப்பதற்கு உடந்தையாக இருந்த,

1. திருமதி இந்திரா கணேஷ்,
2. செல்வி கஜனி (கணினிமயமாக்கியவர்)

ஆகிய இருவருடன், நமது கதைகளை மிகவும் கச்சிதமாகவும் கவர்ச்சியான அழகுடனும் அச்சிட்டு அரங்கேற்றிய மணிமேகலைப் பிரசுர மேலாளர் திரு. மோகன் உள்பட ஏனைய தொழில் வல்லுநர்களுக்கும், என் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

★★★

நீங்கள் அத்தனை பேரும் உத்தமர்தானா சொல்லுங்கள் - உங்கள் ஆசை நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

உள்ளவனெல்லாம் நல்லவனாவான்

இல்லாதவனே பொல்லாதவனாம் பூமியிலே - பின்னே

நன்மை தீமை என்பது என்ன?

பாவ புண்ணியம் என்பது என்ன பாதையிலே?

- கவியரசு கண்ணதாசன்

உமையாட்டு மாய்மையை

ஆணோ அல்லது பெண்ணோ ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்த பிள்ளைகள் உடனடியாய் அவர்களது சொந்த நாட்டுக்கு வர இயலாது போகும்பட்சத்தில், அவரவர்களுடைய பெற்றோர்கள் ஓர் உத்தியைக் கையாண்டனர். அதாவது வந்து தமது ஆண் அல்லது பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தாமாகவே முன்வந்து பிள்ளைகளின் அனுமதியுடனும், அவர்களின் இஷ்டப்படி அவரவர்களுக்குத் தோதான மாப்பிள்ளையையோ, பெண்ணையோ நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பார்த்து, படத்துடன் கூடிய தகவலை மின்னஞ்சல் மூலம் அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டுத் தமது பிள்ளைகளின் பதிலுக்காகத் தொலைபேசி அருகினிலேயே காதைக் கூர்மையாக்கிய வண்ணம் காத்திருப்பது வழக்கமான புது நாகரீக மோகமாய்ப் போய்விட்டது இந்தக் கணினி யுகத்தில். ஆக, இந்தப் பழக்கத்துக்கு ஐமுனாவின் பெற்றோரான முருகேசரும் அன்னம்மாவும் எப்படி விதிவிலக்காகித் தட்டிக் கழித்துவிட முடியும்? ஆகையினால், தாம் நன்கு துழாவித் தேடிப்பிடித்த செல்வா என்கிற புகை, மதுவைத் தீண்டாத வரனுடைய படத்தினையும், கூடவே அவருடைய தகைமைகளையும் முழு விவரமாய் மகள் ஐமுனாவுக்கு மின்னஞ்சல் ஊடாக அனுப்பி

2 + மேல்நாட்டு மாப்பிள்ளை

வைத்துவிட்டுத் தம் பெண்ணுடைய விடைக்காகக் காவலிருந்தனர் தொலைபேசி முன்னால்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து தொலைபேசி மணி மதிய நேரமளவில் முருகேசர், அன்னம்மா வீட்டில் அலறியது. அன்னம்மா ஓடிச்சென்று இம்முனையில் இருந்து “நான் அன்னம்மா பேசுகிறேன் இங்கிருந்து... அங்கு யாரு?” எனக் கேட்டார்.

மறுமுனையிலிருந்து, “அம்மா.. நான்தான் ஜமுனா ஃபிரான்சிலிருந்து” எனக் கூறியதும் தாயாருக்கு மகளின் குரல் கேட்டதுமே தன்னையும் அறியாது அழுகைதான் முதலில் முந்திவிட்டது.

தாயார், ‘கேவிக் கேவி’ அழும் சத்தத்தைத் தொலைபேசி ஊடாக உணர்ந்த ஜமுனா, “அம்மா இப்ப எதுக்கு அழுகிறீர்கள்? உங்களுடைய அழுகைச் சத்தத்தைக் கேட்கவா நான் வேலை பார்க்கிற வங்கியில் இருந்து பேச வந்தனான்... எங்க சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்” என்னும் மகளின் சற்றுக் காரமான தொனியைக் கேட்டுத் தாயார், தன்னுடைய அழுகையைக் கட்டுப்படுத்தி அடக்கி வாசிக்கலானாள்.

“அம்மாடி எப்பிடி சுகமா இருக்கியா?” என்று ஜமுனாவைக் குசலம் விசாரித்தாள் அன்னம்மா.

“ஆ... அப்படிச் சந்தோஷமாகப் பேசுவத விட்டுவிட்டுச் சும்மா குழந்தை போல அங்கிருக்கிற நீங்க அழுதா... அப்புறம் இங்கிருக்கிற எனக்கு எப்படியிருக்கும்...? அம்மா நீங்களும் அப்பாவும் அனுப்பி வச்ச படம் பார்த்தேன். உங்களுக்கு அப்பா எவ்வளவு சுதந்திரம் தந்து வாழ்க்கையில் சச்சரவு இல்லாது காலத்தை ஓட்டிச் செல்கிறாரோ, அதுபோல உங்களுக்கு வரப்போகும் மருமகனும் அமைஞ்சால் எனக்கும் சம்மதந்தான் தாயே. அப்புறம் வந்து, முதலில் கோவில் காளையாட்டம் நீங்கள் எடுத்துக்கூறும் நிபந்தனைகளுக்கெல்லாம் ‘ஆமாம்’ எனத்

தலையை ஆட்டி அப்பாவி யாட்டம் இருந்துவிட்டு, அப்புறம் இங்கு வந்து சேர்ந்து என்னுடன் குடும்பம் நடத்தும் போது ஏதும் திருகுதாளம் பண்ணித்தன் சுயரூபத்தைக் காண்பித்து என்கிட்ட வாலாட்ட நினைத்தால், ஃபிரான்ஸ் நாடு பெண்களுக்கே முதல் உரிமை கொடுக்கும் ஐரோப்பிய நாடாகும். ஆனபடியால் நீதி எனக்குத்தான் சாதகமாய் அமையும் என்பதையும் நீங்கள் தெரிவு செய்யும், உங்கள் வருங்கால மாப்பிள்ளைக்கு எதற்கும் ஒருவாட்டி முன்கூட்டியே எனது சார்பாக அறிக்கை ஒன்றினைச் சமர்ப்பிப்பது புத்திசாலித்தனம் இல்லியா?" என ஜமுனா தனது தாயாரான அன்னம்மாவுக்கு ஒளிவுமறைவின்றி எடுத்து ஒதினாள் மெதுவாகக் காதினிலே தொலைபேசி ஊடாய்.

உடனே தாயாரும், "சரி... சரி... அம்மாடி! உந்தன் சொல்படியே நானும் அப்பாவும் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறிடுவோம் தாயே! இது போதுமா ஜமுனா, இல்லாட்டிக்கு வேறு ஏதும் பாக்கி உண்டா என நன்றாய் யோசனை பண்ணிப் பாருடி அம்மா."

"அம்மா நான் பெரும்பாலும் சுதந்திரமாகவும், என் சொந்த உரிமைகளையும் எப்படி எதற்கும் லேசிலே விட்டுக் கொடுக்காதவளாக இருக்க விரும்புகிறேனோ, அப்படித்தானே பிறத்தியாரும் தமக்கென ஓர் குறிக்கோளுடனும் வாழலா மில்லியா? அதுக்காகத்தான் முன்கூட்டியே நம்ம இலட்சியத்தினையும் எடுத்துச் சொல்லிட்டா, இந்த இடம் நமக்குத் தோதாகுமா இல்லியா என்பதை முதலியே அறிந்து, இந்த இடம் நமக்குச் சரிப்பட்டு வராதுபோலும் என நாமளாகவே உணர்ந்துகிட்டு வேற வரணைப் பார்க்கலாம் தானே?"

"அம்மாடி சும்மா சொல்லக்கூடாது, உனக்கு உடம்பு பூராவும் முளையடி ஆத்தா!"

“பின்ன! என் நாடி நரம்பெல்லாம் ஓடும் ரத்தம், அப்பாவும் நீங்களும் கூட்டுச் சேர்ந்து பாச்சிய மரபணுத் துளியல்லவா!”

“உன்கூட பேசி என்னால் ஜெயிக்கத்தான் முடியுமா? உனக்கு உங்க அப்பாதான் சரியான ஜோடி அம்மாடி... அதாவது லொள்ளுக்கு லொள்ளு. என்ன நான் சொல்றது சரிதானே?”

“ஆமா... இவ்வளவு நேரமும் உங்ககூடத்தானே பேசிண்டு இருக்கேன். எங்கம்மா அப்பாவைக் காணோமே...!”

“அதுவா மகளே... கடந்த ஞாயிறு முதல் உந்தன் பதிலுக்காக இந்தத் தொலைபேசி முன்னாடியே வீட்டைக் காக்கும் நாயாட்டம் அங்கிட்டு இங்கிட்டு நகராது சதா தவங்கிடந்தவரை இன்னைக்கென்னு பார்த்துப் பக்கத்து வீட்டு மாமா ஏதோ அவசர அலுவலென தன்கூடத் துணைக்கென அழைச்சிட்டுப் போயிட்டாருடி ஜமுனா. அத்தோடு உங்க அப்பா குணம் அத்துப்படியாகத் தெரியும்தானே? பேசாமல் போனால் மேடையேறிக் கச்சேரி பண்ணினோமா முடிச்ச வந்தோமா என்னும் ரகத்தைச் சேர்ந்த பேர்வழியா அவரு? சும்மா தெருவிலே கண்டவங்களோடெல்லாம் அவங்கவங்க பிரச்சினைக்கெல்லாம் நியாயம் நீதியென எடுத்துச் சொல்லாது வந்தால் இவரு மனம் ஆறாதே. நேரகாலம் போவது தெரியாது வியாக்கியானம் வேற... அளந்து முடிச்ச வந்தால்தானே உங்க அப்பா மனசு பத்தியப்படும்.”

“சரி... சரி அம்மா அது அவருடைய சுபாவம். அதை யாரால மாத்திட முடியும்? ஏதோ அவருக்கு பரம திருப்தி யென்றால் நாமதானே கொஞ்சம் அனுசரித்துப் போகணு மில்லியா?”

“அதனாலதானே இன்றளவும் விட்டுக்கொடுத்துக் காலத்தை ஓட்டிக்கிட்டிருக்கேன்.”

“அம்மா! அது அவருடைய பிறவிக்குணம். தாத்தா, அதாவது வந்து அவரு தகப்பனுடைய பாணியைவிடாது இவரும் கடைப்பிடிக்கிறார். அதனால் நமக்கொரு சேதாரமும் கிடையாதுதானே அம்மா?”

“நல்லாச் சொன்னாயடி ஜமுனாக்கண்ணு. உன் வாய்க்குச் சக்கரைதானடி போடணும் அம்மாடி!”

“சரி... அம்மா! அப்பா வந்ததும் நான் எடுத்து உங்களிடம் கூறிய விஷயங்கள் எல்லாத்தையும் நல்லாப் புரியும்படியாய்ச் சொல்லிடுங்க. கூடவே உங்க சம்பிரதாயப்படி, பொண்ணைப் போய் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பார்ப்பது தானே வழக்கம்.”

“ஆமா! அதில என்னடி ஜமுனா சந்தேகம் வந்தது உனக்கு?”

“நம்ம விஷயத்தில நாமதான் மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கப் போறோம் என்கிற சங்கதியையும் அப்பா காதிலை போட்டு வைச்சு, அதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை இப்பவே ஆயத்தம் பண்ணிடுங்க. என்ன நான் சொல்றது விளங்குதா தாயே?”

“ம்... எனக்குப் புரியுது... ஆனால் மாப்பிள்ளை குடும்பத் தார் இதுக்கு ஒத்து வருவாங்களோன்னு தான் ஐயமிச்ச மாகத்தோணுது அம்மாடி!”

“ஏன் இந்த நிபந்தனைக்கு சம்மதிக்கமாட்டாள்களா?”

“அது வந்து... பெண்ணைப் போய் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பார்ப்பதுதானே காலங்காலமாக நடக்கிற சமாச்சாரமாக இன்றைவரைக்கும் நடந்துட்டு வர்ற சம்பிரதாயமாச்சே அம்மாடி. அதைப் போயி எப்படி இந்த மாதிரித்தான் நாம் செய்வோம் என்று சொல்ல முடியும்? ஜமுனாக் கண்ணு நீயே சொல்லு பார்க்கலாம்?”

“அப்பிடி அவங்க மறுத்துப் பேசினா இதைக் கைகழுவிட்டு வேற வரணைப் பாருங்களேன் அம்மா. ஊரில் என்ன மாப்பிள்ளைக்கா பஞ்சம்? அம்மா உங்களைப் போன்ற பழைய பஞ்சாங்கம் பார்க்கிற ஆளுகள் இருக்கிற வரைக்கும் சமூகத்தில் பொண்ணுகள் எல்லாம் ஆண் வர்க்கத்தின் கைப்பொம்மைகளாகத்தான் வாழ்நாள் பூராக் காலத்தை ஆண்களுக்கு எடுபிடி வேலை செய்துகிட்டு குழந்தை குட்டிகளை ஈனும் பிறவியாட்டம் கண்ணீரும் கம்பலையுமா அடுப்படியே சதா கதியெனக் கிடந்து மாள வேண்டியதுதான். இங்கு வெளிநாட்டிலை வந்து பார்த்தால் தான் பெண்களுக்கு இருக்கிற மவுசு தெரியவரும் உங்களுக்கு. இங்கு பெண்ணும் ஆணும் சரிநிகர் சமமாக அனைத்து வேலையிலும் பணி புரிவது சகஜம் அம்மா. அதாவது ரயில், பேருந்து, விமானம், வாடகைக் கார், என எத்துறையை எடுத்துக்கிட்டாலும் அதிலே ஓட்டுநர் ஆசனத்தில் அநாயாசமாய் உட்கார்ந்து சர்வ சாதாரணமாக ஓட்டிச் செல்லுவதைப் பார்த்தால், நீங்க மூக்கில விரலை வைத்து ஆச்சரியமான அதிர்ச்சிதான் அம்மா அடைவீங்க. இது மட்டுமா, தனியார் நிறுவனங்களில் இருந்து அரசாங்க அலுவலகங்கள் வரைக்கும் நான்கு பொண்ணுகள் என்றால் இரண்டு ஆண்கள் மாத்திரமே பணியில் இருக்கிறதைக் கண்கூடாகப் பார்த்து மலைத்துப் போவீங்க. நீங்க அப்புடி என்றால் மீதி விவரங்களை ஓய்வூதியம் பெறும் முன்னாள் ஆசிரியைக்கு நான் மேலும் எடுத்துக் கூறத்தேவையில்லைதானே அம்மா?”

“அம்மாடி... ஜமுனா இதோ பாரு, என்னுடன் வேலை பார்த்த சக ஆசிரியர்களுள் வசதியானவங்க பாடசாலை விடுமுறையில் வெளிநாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வந்து இதுமாதிரித் தான் கதை அளப்பாங்க. அப்பவெல்லாம் நான் எனக்குள் எண்ணிக் கொள்ளுவேன். ‘இவங்கள் எல்லாம் தாங்க மேல்நாட்டுக்குப் போய் வந்ததை நமக்குத் தெரியப்படுத்துவதுக் காக சும்மா தம்பட்டம் அடிச்ச நம்ம காதிலே பூச்சுத்திராங்க’ என்று. ஆனால் இப்ப நீ எடுத்துச் சொல்லிறதைப் பார்த்தால், அவங்க அப்போ எமக்கு எடுத்துச் சொன்னதெல்லாம்

அத்தனையும் அப்பட்டமான சற்றும் மிகைப்படுத்தாத உண்மை என்பது. ஆக, நாமதான் தப்பா அப்போது அவங்களைத் தப்புக் கணக்குப் போட்டுக்கிட்டோம் பார்த்தியா ஜமுனா!”

“இப்ப என்னையே உதாரணத்துக்கு எடுத்துக்குங்க. அதாவது வந்து நான் தினமும் காலேல வங்கி வேலைக்குக் காரிலதான் போயி வாறன். இதை நம் நம்மூரிலே செய்யிற தென்றால் ஊர் உலகத்தில என்ன சொல்லுவாங்க. முருகேசர், அன்னம்மா பொண்ணைப் பாரு. தன்னுடைய இஷ்டத்துக்கே தனியாக் காரை ஓட்டிட்டு வேலைக்குப் போயிட்டு வாரா ஆம்பிளையைப் போல. பெண்ணை எப்படித்தான் தனியா அப்பனும் ஆத்தாவும் இப்படித் தனிமையில போய்ட்டு வர விட்டிட்டிருக்கிறாங்களோ மனசு வந்து’ என்றும் ஆளாளுக்கு கை கால் வைச்சுப் பேச ஆரம்பிச்சிடுவாங்க இல்லியா...?”

“அது என்னவோ வாஸ்தவம்தான்டியம்மா.”

“ஆ.... அதனாலதான் நான் என்ன சொல்ல வர்றேன்னா, பாழாப் போனா சமூகத்துக்கு அஞ்சிப் பயந்து ஒடுங்கி வாழாமல் உலகம் மாறும்போது நாமளும் ஒரு சில நல்ல பழக்க வழக்கத்துக்கு மாறித்தான் ஆகணும் என்கிறேன் அம்மா. இப்ப அடுத்த உதாரணத்தைப் பாருங்க. அதாவது வந்து ஊரிலயென்னா வேளாளர் தாழ்த்தப்பட்ட சனங்களுக்குச் செய்யிற கொடுமைகளை எல்லாம் இந்தக் கண்ணால பார்த்து அனுபவிச்சவதானே நானும். ஆனால் மேலைநாடு வந்ததும் இந்த மாதிரியான ஏடாகூடமான தான்தோன்றித்தனத்தை எல்லாம் மூட்டை கட்டித் தூர வீசிவிட்டு ஒண்ணாகக் கூடிக் குலாவி ஒரு தம்ளர்ல குடிச்சுத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வைச்சிருக்கிற உணவு விடுதியில சாப்பிட்டு உச்சுக் கொட்டி அவங்க கடைச் சாப்பாட்டை எல்லாம் பெருமையாகப் பேசுவதோடு நின்றுவிடாது, பிறந்த நாள் மற்றும் கல்யாண வீட்டுக்கெல்லாம் சாதி வேற்றுமை பாராது அந்தக் கடைச் சாப்பாடு நல்ல ருசி, இந்தக் கடைச் சாப்பாடு ரொம்ப ருசி என்று போட்டி போட்டுச் சாப்பாட்டுக்கு ஆயத்தமாக

முன்கூட்டியே சொல்லி வைச்சுக் குறித்த நாளிலே வரவழைத்துத் திண்டு மகிழ்கிறார்களே. இந்த நேரத்தில எங்க போச்சு சாதி சமய சம்பிரதாயமெல்லாம்...? வெள்ளைக்காரனைப் பார்த்துத் தாங்களாகவே சாதி வேற்றுமையை கைவிட்டிட்டாங்களா இல்லையா எங்க சொல்லுங்கம்மா பாப்பம். அதுக்காக முழுப் பேருமே திருந்திட்டாங்க என்று அடிச்சுச் சொல்ல மாட்டேன் நான். ஆனா குருக்கள் ஐயா தலித்தினத்தவங்க வீடு என்று பாராது எல்லா வீட்டாருடைய சூப காரியங்களுக்கும் வந்து போற அளவுக்கு வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் புதுவித மாற்றம் ஒண்ணு நடந்திருக்கு என்பதை மட்டும் என்னால எடுத்துச் சொல்ல முடியுமம்மா... அவ்வளவுதான்.”

“ஏதோ நீ மேல் நாட்டில இருக்கிறதால இதையெல்லாம் கண்கூடாகப் பார்த்து எனக்கு எடுத்துச் சொல்லிறே. ஆனா இங்க அப்படியான மாற்றம் எதுவும் இன்னும் நடக்கல என்பதே யதார்த்தமடி மகளே.”

“அம்மா... காலப்போக்கில அங்கும் இது அரங்கேறும். எதுக்கும் சற்றுப் பொறுத்திருந்து பாருங்களேன்.”

“ஆனபடியா உங்க பழைய போலி வேதாந்தத்தை எல்லாம் புறந்தள்ளிட்டு, முதல்ல நாம் மாறிக் காண்பிப்போம். அப்புறம் ஊரார் என்ன பண்ணிறாங்க என்று பாத்திடுவோமே... என்ன நான் சொல்றது சரிதானே அம்மா?”

“உன் பக்கம் சார்ந்து நின்னு பாக்கிறப்ப அம்மாடி நீ சொல்றது சரியாத்தான் தோணுது ஜமுனா. ஆனா நீ சொல்ற கோரிக்கைக்கெல்லாம் உங்க அப்பா வந்து என்ன சொல்லுவா ரோன்னு தான் யோசனையா இருக்கு!”

“அம்மா... அம்மா உங்க பயந்தான்கொள்ளித்தனத்தை எப்படித்தான் அப்புறப்படுத்துவதென்றே எனக்குத் தோணல்ல. அப்பாவும் பொறியியல் நிபுணராய் இருந்து ஓய்வு பெற்ற ஒரு உயர் பதவி வகித்த அதிகாரிதானே. அவருக்கும் என்னைப்

போன்ற சமுதாய மாற்றத்தில அக்கறை இல்லாமலா போயிடும் என்றா நீங்க நினைக்கிறீங்க. கண்டிப்பா மூளைக்குள்ள அவருக்கும் இதுபோன்ற அபிலாஷை என்னிலும் பார்க்க எக்கச்சக்கமாக இருந்தே தீரும். ஆனா என்ன உங்களைப் போல, தனது காலை முன்னுக்கு வைக்க யோசிப்பார். காரணம் என்னான்னா ஊர் உலகத்துக்கு அஞ்சி, வாய் முடி மவுனமாக எதுவும் பண்ண முடியாமல் இருக்கார் என்பதை மட்டும் என்னால உரத்துச் சத்தம் போட்டுக் கூவிட முடியும்மா... ஆமா! சரி, ஒரு பேச்சுக்கு நாம மற்ற வலமாக கொஞ்சம் மூளையைக் கசக்கிப் பார்ப்போமே. நீங்க நினைக்கிற மாதிரி மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க மேல் நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் என்னைப் பொண்ணு பார்க்க வர்றாங்க என்று சொல்லிவிட்டு வடை, வாழைப்பழம், பஜ்ஜி சொச்சி என்று பலகாரமெல்லாம் சுட்டு வைக்கிறீங்க. அவங்களும் வந்து உங்க விருந்துப் பணியாரத்தை ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டு பாழாப் போன உங்க சம்பிரதாயத்தை ஆரம்பிப்பாங்க இல்லையா. அதாவது வந்து பெண் என்ன படிச்சிருக்கா... அவங்களுக்கு சினிமாப் பாட்டு பிடிக்குமா இல்லாட்டிக்கு கர்நாடக சங்கீதத்திலதான் ஈடுபாடு அதிகமா? அப்புறம் வந்து... பெண்ணுக்கு பரத நாட்டியம் ஆட வருமா... இல்லென்னா ரசித்துப் பரவசப் படுத்துவாளா, கூடவே மேலநாட்டு நடனம் ஆடத் தெரியுமா என, நீங்க பண்ணி வைச்ச அயிட்டத்தைத் தின்ற கொழுப்பு இவ்வளவும் மாத்திரமா... உங்க மகளுக்கு எந்த வீட்டைக் குடுக்கிறதா உத்தேசம்... இந்த வீடு அப்பிடென்னா இந்த வீட்டை ஒருக்கா சுற்றிப் பாத்திடலாமா எனத் தங்கள் பாட்டுக்கே எந்திருச்ச வீட்டை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வருவது மட்டுமில்லாது... எத்தினை தென்னை மரம் தேறும்... எத்தினை பனை மரம் உண்டு... மா... பிலா எல்லா முண்டுதானே... கூடவே பெண்ணுக்கு நகை நட்டுன்னு எவ்வளவு போடப் போறீங்க... அத்தோடு பணமா எம்புட்டுத் தொகை கொடுக்கிறதா முடிவு செஞ்ச வைச்சிருக்கிறீங்க... இதைத்தானே நம்ம வீட்டுக்கு வந்து அவங்க கேட்டிப் போறாங்க. அதுதானே அம்மா. என்ன நான் எடுத்துச் சொன்னது சரிதானே?"

“சரியாய்ச் சொன்னாயடி என் செல்லம்.”

“பின்ன இதுதானே அம்மா நம்ம ஊரில காலங்காலமாக நடந்து வரும் உங்க மரபு வழி. அதைத்தான் மாற்றியாக வேணும் என்கிறேன் அம்மா நான்.”

“அது வந்து... வந்து எப்பிடி சாத்தியமாகுடி மகளே?”

“ஆ... இங்கதான் உங்க பொண்ணு ஜமுனாவை எடை போடத் தவறிட்டீங்க அம்மாடி எனச் சொல்ல வர்றன்.”

“உன்னுடைய இந்த அதிரடி முடிவால் ஊரே நம்மளைத் தூற்றாதா ஜமுனாக் கண்ணு?”

“நம் ஊருக்கே புது மாற்றத்தைக் காண்பிச்ச உத்தமி என்னும் நல்ல பேரினை உங்களுக்கும் அப்பாவுக்கும் நம்ம ஊரே மெச்சும்படி இந்த ஜமுனா முடிச்சுக் காட்டுறேனா இல்லியா எனச் சற்றுப் பொறுத்திருந்து பாருங்களேன் என் ஆசை அம்மா. ஆக, இப்போ நீங்க நான் சொல்லிய விஷயங்கள் அனைத்தையும் அப்பா காதுக்கு ஒலிபரப்புச் செய்யணும். அதுக்கு அப்பா, ‘தாமிதீம்’ என்று துள்ளிக் குதிச்சாரென்னா... இன்னும் ஒரு வாரம் கழித்து நான்தான் நேரிலேயே வந்திடுவேனில்லையா... அப்போ அப்பாகூட இங்கிதமாய் என் திட்டத்தை எடுத்துக்கூறி, குறித்த நாளிலே மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் படை எடுத்துச் சென்று ஒரு கலக்குக் கலக்கி, அவங்களுக்குப் பேதி குடுத்து உண்டு இல்லையெனப் பண்ணி, நம் ஊருக்கு ஒரு புதுவழியைக் காண்பிக்கிறேனே அம்மா.”

“ஏதோ நடக்கட்டும் அம்மாடி.... உன்னால் நம் குடும்பத்துக்கும், இந்த ஊரு மண்ணுக்கும், உன் திருப்பமான ஆசையினால் நன்மை விளைஞ்சா போதும்.”

ஃ ஃ ஃ

ஆளை ஓட்டி போது!

ஆளாளுக்கு கைகளில் 'நடமாடும் தொலைபேசி'யும் கையுமாகத் திரிவது ஒருவித பகட்டாக மாறியுள்ளது இந்த 21ஆம் நூற்றாண்டில் போலிருக்கு. இல்லாட்டி சட்டைப் பைக்குள் வைக்கக்கூடிய கைக்கடக்கமாகிய தொலைபேசியை, இப்படி பந்தாவாக எதுக்காக தூக்கிப் பிடிச்சிக்கிட்டு அலையணும்?

வேளாவேளைக்கு சாப்பாட்டுக்கு வக்கிருக்கோ இல்லையோ இந்த டாம்பீகத்துக்கு ஒண்ணும் குறைச்சல் கிடையாதுன்னு எண்ணியவாறு, ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தலைநகரமாக ஜொலிக்கும் பாரிஸ் கூட, அந்திசாயும் பொழுதினில் இயந்திரமயமாக வெகு பரபரப்புடன் அரக்கப் பரக்கப் பிரகாசமாகக் காட்சி தந்த வண்ணம் இருக்கும் வேளையில், ஓர் பிரதான தெருவின் சாலையோரமாக ஆமைவேகமான நடைப் பயணத்துடன் கூடிய யோசனைகளின் மத்தியிலும் புன்னகை தவழும் முகத்துடன் காட்சித் தந்தாரு திருவாளர் சத்திவேலு.

சுரங்கப் பாதை ஊடாக மின்சாரத்தில் ஓடித் திரியும் 'மெத்திறோ' என்கிற நாமகரணம் சூட்டப்பட்ட ரயில் மூலம், பிரயாணம் பண்ணும் கும்பல் ஒருபுறம், தெருக்களில் நொடிக்கொரு தடவையெனும் விகிதத்தில் வேகமாக பறந்து செல்லும் பேருந்துகளின் அவசரப் பயணம் வாடகை வாகனங்களின் பவனி, வித விதமாகக் கண்ணைக் கொள்ளைக் கொள்ளும் வண்ணம் தூக்கலாய்த் தோணும் விளம்பர யுத்திகள், மறுபுறம் என ஜெகஜோதியாக பிரகாசிக்கும் ஒரே கலகலப்பான நாகரிக நாடு என்றால் மிகையாகாது.

ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் வசிக்கும் பல நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களுடைய மனோநிலையும் ஒருவிதமான பச்சோந்தி ரகமாகப் பிறத்தியாருடைய பார்வைக்குத் தோணுவதில் தப்பில்லை போலும். காரணம், அவங்க போக்கே ஒருவிதம்.

உலகத்தில் புதுசு புதுசாக உருவாகும் நாகரிகத்தை நாளாந்தம் கடைவிரித்து அம்பலமாக்குவதற்கு உகந்த இடமட்டுமல்லாது அரிய அனைத்துவித கண்டுபிடிப்புகளையும் தங்குதடையின்றி அரங்கேற்றுவதில், நாடுகளுக்கிடையே உலாவும் போட்டாபோட்டிகள் வேறு.

ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்லப்போனால் உல்லாசப் பயணிகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் பலவித பொக்கிஷங்களை உள்ளடக்கிய சொர்க்கபுரியான நாடு அவ்வளவுதான்.

திரு. சக்திவேலு காலார சாலையோரமாக அனைத்தையும் வேடிக்கைப் பார்த்தபடி நடப்பதற்குக் காரணம் என்னன்னா குடும்ப மருத்துவர் எடுத்துக்கூறிய ஆலோசனையின் பேரில் தான் தினமும் குறைந்தபட்சம் சுமார் ஒருகிலோ மீற்றர் ஆவது நடப்பதை வாடிக்கையாக்கிட்டாரு.

“அட.... சதா சுவாமி, சுவாமின்னு ரெண்டு வேளையும் நாளாந்தம் ஆண்டவனை கும்பிட்டதுமல்லாது, இறைவனின்

அற்புதங்களை எல்லாருக்கும் புரியும் பாணியில் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறிய உனக்கா, இன்னைக்கு இந்தக் கதி”ன்னு அவருக்குள்ளேயே ஓர் அசரீரியான குரல் ஒலிச்சுண்டுதான் கிடக்கு. எல்லாம் காலஞ்செய்த கோலம்னு தனக்குத் தானே, தேறுதல் அடைஞ்சுக்கிடுவாரு அவ்வப்போது.

கிட்டத்தட்ட ஓரளவு அறுபத்தைஞ்சைத் தாண்டிய வயசிலும், ஐரோப்பா நாட்டில்தான் தனது கடைசிக் காலத்தை கழிக்கவேண்டி வரும்னு, எள்ளளவும் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை அவரு. ஆனா இந்த வெட்கக் கேட்டை யாரோடு சொல்லி அழுவது திரு சக்திவேலு?

கடவுளுடைய அனுக்கிரகமுமிருந்துச்சுன்னா, நம்ம வாழ்க்கையில் எதையும் சுலபத்தில சாதித்துக் காண்பிக்க முடியும்னு கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள்னு, ஆதாரத்துடன் எழுதிக் குவிச்சு, பலரகப்பட்ட பரிசுகளை வாங்கித் தள்ளி, நாடே போற்றும் ஒப்பற்ற எழுத்தாளராகத் திகழ்ந்தவருதான் இந்த திருவாளர் சக்திவேலு. தனக்குக் கிடைத்த பெயருக்கும், புகழுக்கும் முழுக் காரணம், தனக்குன்னு இந்த மாதிரி ஓர் சக்தியைக் குடுத்த ஆண்டவனுக்குத்தான் காலம் பூரா நன்றி சொல்லணும்னு தன்னடக்கத்துடனே, அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லிக்கிடுவாரு திரு சக்திவேலு.

‘அருமைத் தெரியாதவன் இடத்துக்குச் சென்றால், இருக்கிற பெருமையும் குறைஞ்சு போயிடும்’னு சொல்றது போல, இன்னிக்கு இவருக்கு இந்த நிலை வரக்காரணமான சூத்திர தாரி யாருன்னு சற்று அலசிப் பாத்திடுவோமா?

“அவள் எமனையும் கூட, பலகாரம் பண்ணும் சாமர்த் தியக்காரி”ன்னு, பேரு பெற்ற திருமதி கமலம் உமாபதி அதாவது வந்து திருவாளர் சக்திவேலுடைய ஒரே வாரிசான மருமகள் தானுங்க... அவ, சமூகத்தை சீர்திருத்துவதுக்குத் தானே ஓர் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்து காண்பிக்க எண்ணி, தனது மகன் உமாபதி விடுமுறையில் ஊர் வந்து சேர்ந்த சமயம் பார்த்து,

தனது கிராமத்துக்குள்ளேயே மிகவும் ஏழ்மையான குடும்பத்தில சீர்வரிசை இல்லாது ஒரு பொண்ணைப் பார்த்துப் பேசி முடிச்சு, மகனுடைய ஒத்தாசையுடன் எளிமையாக கல்யாணம் கூட கட்டி வைச்சாருங்க திரு. சக்திவேலு.

விடுமுறை முடிச்ச ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு போய்ச்சேர்ந்த மகன் உமாபதி, ஏறத்தாழ மூன்று மாசத்துள்ளாகவே தனது மனைவியான கமலாவையும் அழைச்சுக்கிட்டு, இனிதே இல்லறம் நடத்திக்கிட்டு சுகமாய் வாழ்ந்திட்டு இருப்பதாகக் கடிதம் மூலமாக அப்பப்பவே தங்கள் மகிழ்ச்சியை தெரிவிச்சுக்கிட்டு இருந்தாங்க. தனியாகவே தாய் இல்லாது சீவித்துவரும் தனது தகப்பனை தங்கள் கூட வந்து, பாரிஸ் நகரில் தங்கும்படி கெஞ்சிக் கூத்தாடி அலுத்துவிட்டான் உமாபதி. “வெந்தயம் போடாத கறியும், ஒரு கறியா”ன்னு சொல்றது மாதிரி, சில காலம் கழிச்சு மகனிடமே வந்து சேர்ந்துட்டாரு திருவாளர் சக்திவேலு. இப்ப அவரு ஃபிரான்ஸ் பிரஜை ஆகிட்டார் அவ்வளவே.

மகன் உமாபதி, மருமகள் கமலா வசம் வந்து அடைக்கல மாயிட்ட திரு சக்திவேலு உண்மையிலேயே ஓர் அப்பிராணி என்றுதான் சொல்லணும். ஊரில இருக்கயில திறமையான எழுத்தாளர்ன்னு பேரைச் சேகரிக்கத் தெரிஞ்சவருக்கு, பொருளாதாரத்தை எப்படித் தனக்குன்னு கட்டிக் காக்கணும்னு மாத்திரம் உத்தேசிக்கல. அதனால தான் “வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்னு நம்பி, பிறத்தியாருக்கு வக்காலத்து வாங்கிக்கப் போயி, இவரு தலையில மிளகாய் அரைச்சவனுகதான் ஜாஸ்திங்க.... ஆமா!” இந்த மாதிரி வம்புக்கெல்லாம் எதுக்காக போயித் தலையைக் கொடுக்கணும்னு, மகனும் எத்தனை தடவையென்றுதான் பாரிஸ்சிலிருந்துகிட்டு கடிதம் எழுதித் தொலைக்க முடியும்?” “அறுபதடிக்கம் பம் ஏறி வித்தைக் காட்டினாலும், துட்டுக்கு அடியில இறங்கித்தான் கையேந்தணும்” எனும் வேதாந்தப் பேச்சாலயே உமாபதியை மடக்கிடுவாரு திரு சக்திவேலு. அவ்ளோ தூரத்துக்கு நம்பிக்கை யாரு மீது? பாழாப்போன நம்பிக்கைக்கு வேட்டு வைச்ச

நயவஞ்சகர் மேலா? கிடையவே கிடையாதுங்க! அப்டின்னா வேறு யாரு மேலயாம்? எல்லாம் நம்மளைப் படைச்ச இறைவன் மீதுதாங்க!” “தங்க முடி சூட்டினாலும், தங்கள் குணத்தை விடாத கயவர்கள்” சமுதாயத்தின் சாதுவானவர்களை ஏச்சு பிழைத்ததாக சரித்திரம் இல்லைன்னு பழுத்த பழமான திரு. சக்திவேலு சொல்லும் தீர்க்க தரிசனமான ஆருடம், ஆனா ஊரை விட்டு புறப்படும்போது, எல்லாரது பிசகையும், நிவிர்த்தி பண்ணிக்கிட்டுத்தான் கிளம்பினாரு.” “மானஸ்தனுக்கு ஒரு வார்த்தை” அதுதான் திருவாளர் சக்திவேலுவின் சுபாவம் என்பது ஊர் அறிந்த சங்கதியாச்சே!

நம்பிக்கைத் துரோகிகள், ஜனநாயகத்தைக் கூட படுகொலை பண்ண அஞ்சாத சண்டாளர்கள் எனும் அனுபவத்துடன் மகன், மருமகளிடம் வந்து சேர்ந்திருக்கும் திரு. சக்திவேலுக்கு ஜனநாயகப் பாதுகாப்பு இனி இங்கு எப்படியோன்னு யாரு கண்டா?

தடபுடலான வரவேற்புடன்தான் ஆரம்பமானது அவரு வாழ்க்கை பாரிசில். இரண்டு வயசு பேத்தியின் செல்லமான பேச்சு, அப்புறம் மருமகள் கமலத்தின் பாசமான உபசரிப்பு, மகன் உமாபதியின் கரிசனை என ஒட்டுமொத்தமாக குதூகலமான தொடக்கம் தான். சீதோஷ்ண நிலைதான் கொஞ்சம் காரமாக இருந்தாலும், “கழுதைக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு உதைக்கு அஞ்சலாமா” எனும் ரகத்துக்கு தனது மனசுக்கு லேசாக ஒத்தடம் குடுத்துக்கிட ஆயத்தமாகிவிட்டார் திரு. சக்திவேலு.

அவரு இங்கு வந்து சேர்ந்த பிறகு தான், உபரித் தகவல்கள் கிடைத்தன. அதாவது வந்து மகனுக்கு எதிர்பாராது ஏற்பட்ட விபத்தின் காரணமாக, தொடர்ந்து வேலை பார்க்கும் தகுதியற்று, நிரந்தர ஓய்வு ஊதியத்தைப் பெறும் நோயாளியாக மாறியுள்ளதையும், இதன் நிமித்தம், பகுதி நேர பணியிலிருந்த

மருமகள் கமலம், குடும்ப சூழ்நிலை கருதி, முழுநேர வேலை செய்வதும், திரு சக்திவேலுக்கு தெரிய வரவே, இதுபற்றி தனக்கு முன்னாடியே, அறிவிக்காதது குறித்து வேதனைப்பட்ட தகப்பனாரை, இதெல்லாம் மேலை நாடுகளில் சகஜம்னு கூறி, சாந்தப்படுத்தினான் உமாபதி.

“அடி ஓட்டையாக இருந்தாலும், கொழுக்கட்டை வெந்தால் சரி” எனும் ரீதியில் தான் வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்தாகணும்னு, இவரு ஊரில், இருக்கிறப்ப, வெளிநாட்டிலிருந்த வந்த ஓர் ஆளு சொன்னதை, இப்ப திரு சக்திவேலு கண்கூடாக பார்த்தறியும் அரிய சந்தர்ப்பம் கைக் கூடியிருக்குன்னு தனக்குள்ளாகவே யோசனை பண்ணிக் கிட்டாருங்க.

காலம்புற கமலம் வேலைக்குக் கிளம்ப ஆயத்தமாகி, அப்புறம் அவசியமும் அவசரமுமாக. தனக்கு வேண்டிய மத்தியான சாப்பாட்டை எடுத்துக்கிட்டு, பேருந்தைப் பிடிக்க வேகமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறும் காட்சி ஒருபுறத்தே நடக்க, மறுபுறத்தே மகள் சாரதாவை அலங்கரித்து, பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் செல்ல தயாராகும் அமளியில், உமாபதியின் கூத்து ஆரம்பத்தில் விசித்திர முரண்பாடாக திரு. சக்திவேலுக்கு தோன்றினாலும், எதாக இருந்தாலும் அனுசரித்துத் தாக்குப்பிடிக்கத் தன்னை ஒருவாறு கட்டுப் படுத்திக்கிட்டு, பேத்தியை பள்ளிக்கூடம் அழைச்சிண்டு போயி, சாயங்காலம் திரும்பவும் கூட்டிவரும் பெரிய பொறுப்பை ஒத்துக்கிட்டாருங்க. காரணம் வீட்டுக்கு எதிர்த்தாப்புல இருக்கிற பாடசாலை என்கிறதாலதானுங்க, உமாபதியும் சம்மதம் குடுத்தானுங்க. ஆக, ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த ஒரு வாரத்திலேயே, சொதப்பல் ஆகாத, காரியங்களுக்கு தன்னைப் பதப்படுத்திக்கிட்டார் திருவாளர் சக்திவேலு. அதாவது “அறிவாளிக்கு புத்திமதி தேவையில்லதானே?”

சூத்துமதிப்பாகப் பார்த்தால், திரு சக்திவேலு பாரிசுக்குள் பிரவேசித்து இன்னும் ரெண்டு மாதம்கூட ஆகிடல்ல. ஆனா, மருமக கமலத்துடைய பரிவுகளில் சின்னதாக தோணும் அவ்வப்போதைய மாற்றங்களை, ஜாடைமாதையாக அவதானித்துக்கிட்டே வர துவங்கிட்டாருங்க மாமனார். “இரும்புக் கவசம் போட்டாலும், உடம்புக்கு வியாதி வராமலா போயிடும்”ங்கிற கணக்காட்டம் மாமனாருக்கு வேணுமானா வ்யதாயியிருக்கலாம். எழுத்தாளனுக்குரிய அறிவினுடைய அனுபவமுமா குறைச்சலாயிடும்?

எதுவாக இருந்தாலும், திருவாளர் சக்திவேலு வீட்டில் சும்மா கிடக்கமாட்டாருங்க. அதாவது வந்து, “இங்கிதம் தெரியாதவனுக்கு, சங்கீதம் தெரிந்து என்ன பயனென்று” சொல்லிக்குவாங்க. ஆனா, எழுத்தாளரானவருக்குங்க இவை எல்லாம் அத்துப்படி. தனது சுருதியினை ரொம்பவும் கூடியவரை அடக்கியே வாசிக்கக் கத்துக்கிட்டவருங்க திரு சக்திவேலு. வீட்டை துப்புரவு பண்ணுவாரு, அப்புறம் மகன் கூட சேர்ந்து சமையலுக்குக் கூடமாட தன்னால இயலுமான உதவிகளை, உமாபதி தடை பண்ணியும் செஞ்சுண்டே இருப்பாருங்க. அதோடு பேத்திக்கு படிப்புக்கு வேற உதவி பண்ணுவாரு. ஆனா, இத்தனையும் செய்து என்னங்க பிரயோசனம்? ஏன்னா, மாமனாரு தங்ககூட இருப்பதை ஓர் சுமையாக எண்ணத்துவங்கிட்டா மருமகள் கமலம், “இரும்பு அடிக்கிற இடத்தில், ஈக்கு என்ன வேலை?”ன்னு வாயைத் திறந்து கேக்காதது ஒண்ணுதாங்க குறை.

தனது வீட்டுக்காரியின் குணம் உணராத முட்டாள் இல்லீங்க உமாபதி. தனது வருவாய் குறைச்சலாலும், கமலத்தின் சம்பாத்தியத்தின் அதிகரிப்பாலும் தானுங்க நாகரிகம் கருதி கோபமாய் வரும் சமயத்திலெல்லாம் மென்மையாகவே சமாளிச்சுக்கிட்டு காலத்தை ஓரளவு தள்ளிக்கிட்டும் போனானுங்க உமாபதி. இருந்தாலும், அறையினுள்ளே இருவருக்கும் நடக்கும் காரசாரமான வாக்குவாதம் திருவாளர் சக்திவேலு காதுக்குள் நுழையாமலில்லை. மருமகள் கமலாவின்

கையோங்கியதின் விளைவுதான், இன்னிக்குத் தான் தங்கியுள்ள முதியோர் இல்லமே சாட்சியாக பிரகடனப்படுத்தும் என்பதை நன்றாக அறிந்தவர்தானே, திரு. சக்திவேலு இல்லியா? புண்ணியவதியின் கருணையே அலாதிதாங்க.

என்ன பன்றது, துரதிருஷ்டவசமாக ஐரோப்பா சட்டத் திட்டங்களும் ஓர் வகையில் அனுகூலமாய் அமைஞ்சிடுச் சங்க. அது ஒண்ணு போதுமே வயசானவங்களை வாட்டி வதைக்க. இல்லீங்களா? திருவாளர் சக்திவேலு மனசைப் பதம் பார்த்த வார்த்தைப் பிரயோகம் என்னன்னா, “பதினெட்டு வயசுக்கு அப்புறம் பெத்தவங்ககூட பிள்ளைங்க சேர்ந்தே வாழணும்ங்கிற கட்டாயம் கிடையாதாம்! அதோட, உறவுக் காரங்களாக இருந்தாலும் சரியாம், விருந்தாளியாக இருந்தாலும் சரியாம், ஒண்ணு வீட்டில சாப்பாடு இல்லாட்டி, ஏதாவது ஒரு உணவகத்தில சாப்பிட்டதும், ராத்திரிக்கு தங்குவதெல்லாம் ‘விடுதி’களில் தானாம்”னு போட்டா ஒரு போடு பாருங்க, இதுக்கும் பிறகு எந்த சூடு, சொரணை உள்ளவங்களாவது கமலத்துக்குப் பாரமாக இருக்க சம்மதிப்பாங்களா... இதைப் படிக்கிற நீங்களே உங்க நெஞ்சைத் தொட்டுக் சொல்லுங்களேன். பாப்பம் உங்க பக்க ஞாயத்தை! அதாவது, முடிஞ்ச மட்டும் “ரோமாபுரியில இருந்தா, ரோமானியனாக இருக்க பழகிக்கணுமாம்.” சுருக்கமாக கமலம் எடுத்துச் சொன்ன வியாக்கியானம் இது தாங்க. “ஓநாய்களோடு கூடி வாழ்ந்தால் அவற்றைப் போல, ஊளையிடத்தானே வேணும்” இல்லியா? இதற்கு விதிவிலக்கு திரு. சக்திவேலு. அவ்ளோதானுங்க. அப்புறம் என்னங்க, துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம்னு ஒப்பாரி வைக்குமுன்னாடி, “வயோதிகர் இல்லம்”ங்கிற இடத்துக்கு மாற்றலாயிட்டாருங்க திருவாளர் சக்திவேலு. அவ்வளவே!

வாரத்துக்கு இரண்டு தடவென்னு, வசதிக்குத் தக்கபடி, தகப்பனாரைப் போயிப் பார்த்து வர்றதை, வாடிக்கையாக்கிக் கிட்டானுங்க உமாபதி. “ஆலோசனைகளைக் கேட்டுக் கொள்! ஆனால் உன் சுயபுத்தியை பயன்படுத்திக் காரியம் ஆற்று”ன்னு சிறு வயதினில் தந்தையார் கற்றுக்குடுத்தபடிதான் இன்னி வரைக்கும் 99 சதவீதம் கடமையாற்றுகிறான் உமாபதிங்க.

உமாபதி செல்லும்போதெல்லாம் மறக்காது, தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், சினிமா ஒலி, ஒளி, நாடாக்களை எடுத்துப் போயிடுவான் கண்டிப்பாக. காரணம் என்னன்னா ஓர் எழுத்தாளன் என்பதால், உலக விவகாரங்களை உடனடியாக தெரிஞ்சுக்கிறதும், விசுவின் ‘அரட்டை அரங்க’த்தில ஆரம்பித்து, ரமணனின் ‘சப்தஸ்வரங்கள்’ வரை, அர்த்தமுள்ள விஷயத்தில், ஈடுபாடு எதில ஜாஸ்தின்னு மகனுக்குத் தெரியாதா என்ன தகப்பனார் போக்கு! “உனக்குத் தேவையானதை, வாங்காதிருக்க முடியாது! அதற்காக எல்லாமே உனது தேவையாகிடாது” என்பதுகூட, தந்தையார் உமாபதிக்கு எடுத்துக் கூறிய அறிவுரைகளில் ஒண்ணுதாங்க. ஆக, திரு. சக்திவேலுவின் அத்தியாவசியம் உணர்ந்தே செயல்படுவது மகனுடைய பழக்கம். சின்னப் பிராயம் தொட்டே தொடரும் வழமையான ஏற்பாடுதாங்க இது.

சிலவேளைகளில், அடுத்த வாரம் சவுகரியப்படாத பட்சத்தில், பணத்தை தந்தையாரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்துடுவான் உமாபதி. அவங்களும் வெளியில காலார நடக்கிற சாக்கில் பாரிஸ் தமிழ்க் கடைத் தெருப் பக்கமாக போயி, தனக்கு இஷ்டப்பட்டதைப் பார்த்து வாங்கிடுவாருங்க.

இப்படியாக தவறாது படிப்பதால தானுங்க, அன்றாடம் நடக்கும் உலகச் சேதிகளும், இசையின் பரிணாம வளர்ச்சிப் பற்றியும் திரு. சக்திவேலு கூட, யாரும் சுத்துமாத்துப் பண்ணி திரிச்சுக்கூறி, அவரு காதில சுலபத்தில பூச்சுத்த முடியாதுங்க. “வயலுக்கு அதிபதி உரம்! அறிவுக்கு தளபதி படிப்பு!” இதுதாங்க திருவாளர் சக்திவேலுடைய தாரக மந்திரம்.

மிகன் வீட்டில தங்கியிருந்த வேளையில, தனது மகன்கூட புத்தகம், இசை பத்தியெல்லாம் நீண்ட, நேரத்துக்கு பேசின்டே, இருப்பதைப் பார்த்தால், மருமகள் கமலத்துக்கு பத்திக்கிட்டு வரும். ஆத்திரம் எல்லாம் வட்டியும் முதலுமாக சேர்த்து வைச்சுத்தான், தனது வஞ்சமதை, தீர்த்துக்கிட்டா மருமகள் கமலம். அதாவது வந்துங்க, வீட்டை விட்டு ஒரே துரத்து துரத்தித் தனது எண்ணமதை நிலைநாட்டிக்கிட்டாயில்லியா?

திரு. சக்திவேலு பல வர்த்தகக் கடைகளுக்கு பரிச்சியமாக போயி வந்திட்டு இருந்தும் கூட தான் யாருன்னு எவருகூடயும் வாய் தவறிக் கூட பறைசாற்றிக்கிட்டது கிடையாதுங்க. ஆனா, எதேச்சையா, இவரை நீண்ட நாள் கடைத்தெருவில பார்த்து, இவரு எடுத்துக்கூறும் அனுபவ ரீதியான மனசில நிக் கும்படியான தத்துவங்கள் மீது ஒருவித பற்றுக்கொண்ட நபர் ஒருவர், இவரைத் தனிமையில அணுகி இவரது பூர்வீகத்தைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து அறிந்து, பாரிசில் நடைபெறும் ஒரு கதைப் போட்டியில பகீரதப் பிரயத்தனப்பட்டு, திருவாளர் சக்திவேலுவை ஒருமாதிரி கலந்துகிட வைச்சிக்கிட்டாரு அந்த விவரமான கில்லாடிங்க. ஆனா இதைப்பற்றி உமாபதி கூட, எதுவும் பேசிக்கிடல்ல. காரணம் இத்தின ஆயிரம் பேரு குடியிருக்கும் தேசத்தில, பழைய பஞ்சாங்கம்னு தன்னை எல்லாம் ஓரங்கட்டிடுவாங்க எனும் நினைப்பு போலும்.

என்ன ஆச்சர்யம் பாருங்க, திடீர்னு ஓர் கடிதம் உமாபதி வீட்டுக்கு தகப்பனாரு பேரில போயிருக்கு. உடனடியாக கடிதமும், கையுமாக தந்தையிடம் ஆஜரானான் உமாபதி. கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்துப் படித்த திருவாளர் சக்திவேலு, ரொம்பவும் பவ்யமாக விவரத்தை எடுத்துச் சொன்னாரு. சேதி கேட்ட மகன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். ஃபிரான்ஸ் முழுவதும் இருந்து வந்த கதைகளில் இவரு கதைதான் யதார்த்தத்துடன் கூடிய மனோதத்துவ ரீதியான அனுபவம் நிறைந்த தமிழ்க் கதையாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளதை கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்ததைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தான் உமாபதி.

அப்புறம் கதைக்கான பதக்கத்துடன், கணிசமான சிறு தொகை திரு. சக்திவேலுக்கு கிடைச்சதும், தங்க நாணயத்தை மருமகளுக்கும், பணத்தை பேத்திக்குக் குடுத்ததும் எப்பவோ முடிஞ்சு போன சங்கதிகள். “பெருமையைத் தேடி யாரும் ஓடவேண்டிய அவசியம் கிடையாது! தகுதி இருந்தால்தான் இறைவன் அருளால் தகுந்த சமயம் பார்த்து அது வலிய வந்து சேரும்” என்பதே அவருடைய நம்பிக்கை.

சில மாதங்கள் கழித்து, ஒரு வாரமாக உமாபதி தகப்பனாரை பார்க்கப் போகல்ல. வருத்தக்காரனான மகனுக்கு என்னமோ... ஏதோ... என்னாச்சும் உடம்புக்கு முடியல்லியோ? எதுக்கும் ஒரு வாட்டி போயி பார்த்தால்தானே நிலைமை புரியும். கூடவே பேத்தி சாரதாவையும் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு இல்லியா? இந்தச் சாக்குடன் அவகூடவும் சிறிது நேரத்துக்கு கொஞ்சிக் குலாவும் ஆசையுடன், முதியோர் இல்லம் குடுத்த மூணு மணி நேர அவகாசத்தை கச்சிதமாக உபயோகப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், உமாபதி வீடுவரை போயிட்டு வரும் சந்தோஷக் களிப்புடன், ஒருநாள் மாலை நேரம் பார்த்துப் புறப்பட்டாரு திருவாளர் சக்திவேலு.

மகன் வீடு சென்ற தகப்பனார் அவுங்க வீட்டு அழைப்பு மணியை அமுத்தினார். கதவுத் துவாரத்தின் ஊடாக, வந்திருப்பது யாருன்னு பார்த்துக்கிட்டு தகப்பனாரை உள்ளுக்குள்ள கூட்டிக்கிட்டுப் போனான் உமாபதி. நாற்காலியில் உக்காந்ததும், மகனைப் பற்றியும், மருமகள் கமலம் பற்றியும் சுகம் விசாரிச்சுத் தெரிஞ்சுக்கிட்டாரு திரு. சக்திவேலு.

தவிர்க்க முடியாத அவசர காரியங்கள் சிலது சீக்கிரமாய் தீர்க்க வேண்டியதாக இருந்ததன் காரணமாகவே, ஒரு வார தாமதத்துக்கான விளக்கத்தை விவரித்துக்கிட்டே, தகப்பனாருக்கு தேநீர் போட்டுக்கிட்டு உமாபதி எடுத்துண்டு வர்றப்ப பேத்தி சாரதா தாத்தா கூட விளையாடிக்கிட்டிருந்தா.

பலதரப்பட்ட விஷயங்களைச் சுருக்கமாக பேசி முடித்தனர் இருவரும். காரணம், குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குள்ள திரு. சக்திவேலு 'முதியோர் இல்லம்' போயிச் சேர்ந்தால் தான், ஒரு ஆத்திர அவசரத்துக்கு மீண்டும் அனுமதி கேட்டாக் குடுப்பாங்க என்பது ரெண்டு பேருக்கும் நன்கு தெரியும்.

ஒரு வாரத்து பத்திரிகை, புத்தகங்கள் உட்பட எல்லாத்தையும் தானே, மறுநாள் வாங்கிட்டு வருவதாக சொன்னான் உமாபதி. பரவாயில்லை, தானே மறுநாள் கடைத் தெரு பக்கம் போயி வாங்கிடுறதாக தந்தையார் சொல்லவே, அப்ப சரின்னு பணத்தைக் கொடுக்கிறப்ப பார்த்து, கமலம் வேலை முடிஞ்சு வீட்டுக்குள்ள வரவும் சரியான சகுனம்.

அப்புறம்... என்ன... ராங்கியுடன் கமலம், கணவன் மீது எகிறிப் பாய்ந்தாள் கத்துக்குட்டித்தனமான வார்த்தைகளுடன் உள்நோக்கத்துடனும், தான்தோன்றித்தனமான கமலத்தின் வாய்க் கொழுப்புக்கு இன்னிக்கு ஒரு முடிவு கட்டும் உத்வேகத்துடன் உமாபதியும் சற்றும் அடிபணியாது, அகோரமான வார்த்தைகளால் சரமாரியாகத் திருப்பி பதிலடி கொடுத்தானுங்க.

“இதோ பாரு... கமலம் உனக்கு வேணுமானா எதுவித பொறுப்பும் இல்லாது இருக்கலாம்! ஆனா... நம்மனைப் போன்றவங்களுக்கு எங்களை எல்லாம் பெத்து, வளர்த்து உருப்படியான ஆளாக்கி விட்ட ஜீவங்களுக்கு, அவங்க உயிரோடு இருக்கிறப்ப செய்யிற உதவிகள்தான், முக்கியம். இது எல்லாக்குழந்தை குட்டிகளுக்கும் உள்ள சமச்சீர் கடமையும் கூட! உயிரோடு இருக்கிறப்ப உதாசினம் பண்ணிப்புட்டு, அப்புறம் அவங்க மண்டையைப் போட்டதும் ஓடி வந்து நாலு பேருக்கு முன்னாடி ஒப்பாரி வைச்சு, மாரடிக்கிறதில எதுவித பிரயோசனமும் இல்லை... என்ன நாம சொல்றது புத்தியில ஏறுதா, கமலம்? இன்னிக்கு நீ இந்த ஐரோப்பா கண்டத்தில உலாவித்திரியிரத்துக்கெல்லாம் யாரு காரணமனு கொஞ்சம் யோசனை பண்ணிப் பாரு. சீதனம் ஒரு துரும்புக் கூட, கைநீட்டி வாங்காது, உன்னையே தனக்கு ஏற்ற மருமகளாக

தேர்ந்தெடுத்து, கல்யாணத்தைக் கூட, டாம்பீகமாக வீண் செலவு செய்து, காசைத் தண்ணீர் ஆட்டம் இறைத்து, உங்க குடும்பத்தின் மீது அநியாயமாக பாரத்தை அதிகப்படுத்தாது, ரொம்ப சிக்கனமாக, செய்து முடித்தவருக்கு நீ காட்டும் விசுவாசம் இது தானா? சரி இதை விடுவோம். அவரு இந்த ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து, தெய்வாதீனமாக ஒரு கதைப் போட்டியிலும் பங்கேத்துக்கிட்டு, அதன் மூலமாக கிடைச்ச தங்கத்தை தானா வைச்சுக்கிட்டாரு? அதைக்கூட உனக்குத் தானே மனமுவந்து தந்து சந்தோஷப்பட்டாரில்லியா... அப்பகூட உனது மனசு இறங்கி வந்திச்சான்னா, இல்லியே! கதைப் போட்டியில் கிடைச்ச பணத்தைக் கூட தானா சுருட்டி வைச்சுக்கிட்டாரு... இல்லியே... அதையும் கூட நம்ம பொண்ணு கையில்தானே பொத்திக் குடுத்தாரில்லியா? இதோ பாரு. அவரு ஒண்ணும் சோத்துக்கு வழியில்லாம நம்மகிட்ட விழுந்தடிச்ச ஓடி வரல்ல. நாமளா வலுக்கட்டாயமாக கூப்பிட்டதின் பேரில தானே 'சரி, இனி கடைசிக் காலத்தில நம்மகூட, சந்தோஷமாக, நிம்மதியாக, சேர்ந்து வாழ்ந்திடுவோம்'னு தானே வந்து ஐக்கியமாகினாரு. ஆனா... நீயோ ஆரம்பத்தில குடுத்த உபசரிப்புகளை எல்லாம் நாளாக, நாளாக மெல்ல மெல்ல வாபஸ் வாங்கிட்டு கடைசியில முதியோர் இல்லத்துக்கே வழி காட்டிட்டே! நாமளும் இது நாள் வரைக்கும் பொறுமையைத்தான் விரதம் மாதிரி பிடிச்சுக்கிட்டு வந்தேன். காரணம் என்னன்னா, விரைவிலே நீ திருந்திடுவேங்கிற நப்பாசை நிமித்தமாக.

ஒரு உதாரணத்துக்கு சொல்றன் நல்ல கேட்டுக்கோ... இதே மாதிரி உங்க குடும்பத்திலிருந்து எவரு வந்தாலும், உன்னை மாதிரி உளுத்துப்போன புத்தி நமக்கு வரவே வராது தாயே! இதுக்கெல்லாம் ஒரு தில்லு வேணும்... ஆமா! உன்ன மாதிரி அல்பத்தனமா நடக்கிறவங்க, சுவாமி கும்பிடுவதும்... அப்புறம் கோயில்கியில்னு திரியிறதும் சும்மா போலிக்கூத்தடி அம்மணி"ன்னு ஒரு போடு போட்டான் உமாபதி.

அவங்களுக்கிடையில நடக்கும் உள்நாட்டு யுத்தத்தில், மேலும் தான் அங்கு இருந்தால் நிலைமை இன்னும் அதிகரிக்குமா அல்லது அடங்கிப் போகுமா எனத் தெரியாத பட்சத்தில், மெதுவாக இடத்தைக் காலிப் பண்ணிக்கிட்டு, தனது தங்கும் இல்லத்துக்கு திரும்பிக்கிட்டு இருக்கும் திரு. சக்திவேலு, தெருவில் கிடந்த ஓர் துருப்பிடித்த ஆணியைக் கூட, யாருடைய காலையும் பதம் பார்த்துவிடும் என்கிற எண்ணத்தில் குனிந்து எடுத்து குப்பைத் தொட்டியில போட்டுவிட்டுத்தான், நடுவீதியில நடக்கும் வேடிக்கைகளை பராக்கு பார்த்தபடி, நடையில நிதானமாக சுத்தம் பார்த்து நடந்துகிட்டே இருக்காரு.

ஃ ஃ ஃ

தேவை கொஞ்சம் அங்காசம்...!

திருவாளர். சுவாமிநாதன், தன் மகன் நாதனுக்கு கடிதத்துக்கு மேல் கடிதம் என அடுக்கடுக்காக, மாய்ந்து மாய்ந்து எழுதிச் சலித்துவிட்டது என்னவோ வாஸ்தவம்தான். அபரிமிதமான எதிர்பார்ப்புடன் கூடிய ஓர் நப்பாசை காரணமாக தீர்க்கமான நல்ல பதிலுக்காக காத்திருந்து... காத்திருந்து மிகவும் நொந்து நூலாகிப் போனார் சுவாமிநாதன். எதையுமே சர்வ சாதாரணமாய் எடுத்துப் பழகிப்போன பக்குவப்பட்ட அனுபவஸ்தர் சுவாமிநாதன் என்றால் மிகுதியை நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளுங்களேன் பார்ப்போம்.

எதையும் நகைச்சுவை உணர்வுடன் மனோதத்துவ ரீதியில் அணுகுவதும், பிறத்தியாரின் குறைகளுக்குத் தகுந்த நிவாரணம் எடுத்துக் கூறி, பரிகாரம் பண்ணுவதும் கைவந்த கலை. திருவாளர் சுவாமிநாதனுக்கு என ஊரே ஒத்தாதும் அளவுக்கு பிரபல்யம். “வந்தா... வா! வராட்டிப் போ!” என்கிற பாணியே அவர் போக்கு. அந்தக் காலத்து எட்டாம் வகுப்பு மாத்திரமே படித்த வித்தகர் என எவரும் லேசில் எடை போட்டு விடுவது கஷ்டமான காரியம் ஆகத்தான் அவர் சுபாவத்தைப் பார்க்கும் போது தோணும். ஆனால் சுவாமிநாதனுக்கு விஞ்ஞானம்

முதலாக சரித்திரம் வரைக்கும் அனைத்துமே அத்துப்படி. அப்படிப்பட்ட உஷார் பேர்வழிக்கு, மகன் விஷயத்தில் மட்டும் சற்று தளர்ச்சிதான். மேலை நாடு போன பிறகு அதுவும் சமீப காலங்களாக எதுவிதத் தொடர்புகளும் சுத்தமாக இல்லாது அறவே உறவுகள் துண்டிக்கப்பட்டதும் ஒரு காரணி என அடித்து சொல்லுவார்கள் அயலவர்கள். ஆக, தற்போது இதுதான் ஓர் இனம் தெரியாத குறை மனதுக்குள் இருப்பதாக, அவருக்கு நெருக்கமான சகாக்கள் கூறுவர். வெளித் தோற்றத்துக்கு மற்றவர்கள் கண்களுக்கு துடுக்காகவும் மிடுக்காகவும் ஜொலிப்பதில் வல்லவர் சுவாமிநாதன்.

காலத்தையும், நேரத்தையும் வீணாக விரயம் பண்ண விரும்பாத திருவாளர் சுவாமிநாதன், சட்டுப்புட்டென தீவிரமாக ஓர் அருமையான தீர்மானத்துக்கு வந்து விடுவார். ஒரு முடிவு எடுக்கும் வரைக்கும்தான் பல தடவை யோசிப்பார் சுவாமிநாதன். திடமாய் ஓர் திட்டம் தீட்டி விட்டால், பிற்பாடு எந்தக் கொம்பனாலும்கூட, அவருடைய தீர்வை மாற்றி அமைப்பது என்பது அவ்வளவு உசிதம் அல்ல. அவ்ளோ தூரத்துக்கு பொறுமைக்கும் குறிப்பிட்ட காலக் கெடு கொடுத்துப் பார்ப்பதும், அவருடைய பிரத்தியேக குணாதிசயம் எனலாம். கொடுத்த அவகாசம் மீறும் பட்சத்தில், தனது அதிகாரத்தை நேர்த்தியாக பிரயோகிப்பதிலும் அசடு வழிய மாட்டார். 'நுனிப் புல் மேயும் மந்தைகள்' போல எதையும் அவசரப்பட்டு 'எடுத்தோம்... கவிழ்த்தோம்' எனும் ரகம் மாதிரி துள்ளிக் குதிக்காது, ஆற அமர ஆராய்ந்து பிசிறு தட்டாது கச்சிதமாகக் காதும் காதும் வைத்த மாதிரி காரியத்தை கையாளுவார் ஆர்ப்பாட்ட தண்டோரா போட்டு ஊரைக் கூட்டாது.

தாய் இல்லாத பிள்ளையென செல்லம் கொடுத்து வளர்த்தாலும்கூட, அவ்வப்போது நேரகாலம் அறிந்து தட்டிக் கேட்பதிலும், தட்டிக் கொடுப்பதிலும் சமர்த்தராக விளங்கினார். சுவாமிநாதன் தனது மகன் பத்து கூட்டாளிகள் கூட அன்னியோன்னியமாக கூடிக் குலாவினாலும், அதில் ரெண்டு

பேர் மட்டுமே விசுவாசமான நண்பர்கள் ஆக இருப்பாங்க என்பதை சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு ஆரம்பத்திலேயே நாதனுடைய காதில் போட்டு வைக்கத் தவறியவர் அல்லர். வேடிக்கையே சுவாமிநாதனின் வாடிக்கையான போதிலும் சந்தர்ப்பம் அறிந்து, தனது தனித்தன்மைக்கு பங்கம் நேராத வண்ணம் இசைந்து நடப்பதில் சற்றும் சளைத்தவரல்ல. எனவே, நாதனும் தகப்பனுடைய புத்திமதிக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, தனது சங்காத்தங்களை தகுந்த முறையில் கவனித்துக் கொண்டான். சக தோழர்கள் கூட சேர்ந்து குறும்புத்தனம் பண்ணினாலும் தந்தையாரின் காதுக்கு எட்டாத வகையில் அடக்கி வாசித்து, சாதுவாக உலா வந்தான் நாதன்.

திருவாளர் சுவாமிநாதனைப் பொருத்தமட்டில், மகன் தறுதலையாக கண்டவர்களுடனும், கூட்டணி அமைத்து, சும்மா ஊர் வம்புகளை விலைக்கு வாங்காது, நன்றாகப் படித்து அறிவாளி ஆக வேணும் என்கிற ஆதங்கம்தானே ஒழிய வேறு எதுவும் கிடையாது. அதுக்குப் பிறகு 'இறைவன் விட்ட வழி' என்பார். நித்தமும் அவர் 'அறிவாளி கூடவே அறிவாளி' சகவாசம் வைக்க விருப்பப்படுவான் என்பதை தனது அனுபவம் மூலம் நன்கு அறிந்தவர். ஆகையால், தனது மகன் நாதன் தான்தோன்றித்தனமாக படிப்புக்கு மட்டம் போட்டு விடாது, முடிந்த வரைக்கும் படித்து முடிக்க வேணும் என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்ததில்தான் என்ன தப்பு?

படித்து முடித்து ஒரு பட்டதாரியாக தேறும் வரைக்கும், ஒழுக்கம் ரொம்ப நிறைந்த மகனாக நாதன், தகப்பனுடைய கண்களுக்குத் தென்பட்டதால்தான் வேலை தேடி இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட ஆயத்தமான மகனுடைய நோக்கத்துக்கு தடையாக இராது, சகல விதமான ஏற்பாடுகளையும் தானே மும்முரமாக முன்னின்று பம்பரமாக சூழ்ந்து ஒடி ஆடி வேலை மெனக்கெட்டு, அலுவல்கள் அனைத்தையும் எவ்வளவோ சிரமங்கள் மத்தியிலும், மனசு சோர்ந்து விடாது, பகீரதப் பிரயத்தனப்பட்டு ஒருவாறு ஒப்பேற்றி, லண்டன் மாநகரத்துக்கு

விமான மூலம் பயணம் அனுப்பி வைத்தார் திருவாளர் சுவாமிநாதன்.

ஐரோப்பா நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த மகன் நாதனிடம் இருந்து முதல் கடிதம் வந்து கிடைத்ததும் தான், மகனது நிலவரத்தை கிரகித்துக் கொண்டார் சுவாமிநாதன். அதாவது வந்து லண்டன் விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய நாதனுக்கும், விமான நிலையத்து அதிகாரிகளுக்கும் நடந்த வாய்த் தகராறின் விளைவாய், மகனை ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு நாடு கடத்திய விஷயத்தினை. ஆக எது... எப்படியோ... எல்லாம் விதிப்படியானே அணுவும் அசையும் என மனதினைத் தேற்றிக் கொண்டார் திருவாளர் சுவாமிநாதன் என்பதே நிஜம்.

மகனும் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் பிரவேசித்துக் கிட்டத் தட்ட இரண்டு வருஷம் வரைக்கும் மாதம் தவறாது காகிதம் படியே இருந்தான். அதோடு பாரிஸ் நகரில் தான் வேலை பார்ப்பதற்கான ஆதாரத்தினை அத்தாட்சிப்படுத்தும் வண்ணம், பல வகையான கோணங்களில் பிடித்த புகைப்படங்களை அனுப்பிக் குவித்ததில் ஒருவித திருப்தி நாதனுக்கு. அதை எல்லாஃ பார்த்துப் பரவசப்பட்ட நிம்மதி தகப்பனுக்கு.

இவ்வாறாக ஏறத்தாழ ரெண்டு வருடங்கள் வரைக்கும் தகப்பனுக்கு மாதாமாதம் கணிசமான தொகைப் பணத்தினையும், கூடவே கடிதத்தையும் ஒழுங்காக அனுப்பி வந்த நாதனுடைய வழக்கம் மெல்ல சற்றுசீர்குலைய ஆரம்பித்து, காலப்போக்கில் இடையிடையே அனுப்பி வந்த பணத்துடன் கூடிய கடிதமும் சுத்தமாக நிறுத்தப்பட்டதில் அவ்வளவு தாக்கம் இல்லை தகப்பனுக்கு. காரணம் என்னவென்றால், மகன் எப்படியாவது நல்லபடியாக வாழ்ந்தாலே போதும் என்கிற எண்ணம்தான் அடிப்படை.

ஆக, இவ்வாறாக, காலமும் சிறிது... சிறிதாய் நகர்ந்தபடியே கிடந்தது. ஒரு கால கட்டத்தில், சாதுவாக கல்யாண ஆசை வந்தது திருவாளர் சுவாமிநாதனுக்கு.

கலியாணம் அவருக்கில்லை. அதாவது வந்து, காலாகாலத்தில் ஓர் திருமணத்தையும் நாதனுக்கு செய்து வைத்துக் கண்குளிர பார்த்துவிட பிரயாசைப்பட்டார் சுவாமிநாதன். அதற்கான சம்மதத்துக்குத்தான் அடிக்கடி கடிதம் போட்டுப் போட்டே ஓய்ந்து போனார் தகப்பனார்.

இனி, அதிரடி நடவடிக்கையை உபயோகிக்க சங்கல்பம் பூண்டுவிட்டார் சுவாமிநாதன். மகனுடைய அனுமதிக்கு இனியும் காத்துக் கிடப்பதில் எதுவித பிரயோஜனமும் கிடையாது என திட்டவாட்டமாக தனக்குள்ளாகவே தீர்மானித்து கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு, துரித கதியில் காரியத்தில் ஈடுபட உத்தேசித்தார் தகப்பனார்.

தனக்கு மருமகளாக வாய்க்கும் பெண், தனக்கும் மகனுக்கும் ஒத்துப் போகும் குணவதியாக அமைய வேண்டும் என்பதில் அக்கறையுடன் கூடிய கறார்த்தனத்தை சற்று ஆழமாகவே அழுத்தம் கொடுத்து, நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து ஊருக்குள்ளேயே ஒரு பெண்ணைத் தனக்குப் பிடித்த மாதிரி தேர்வு பண்ணிக் கொண்டு, ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு பெண்ணை அழைத்துச் செல்லும் சாக்கிலே, மகனையும் ஒரு தடவை மனது குளிர பார்த்து வரும் எண்ணத்துடன், சகல விதமான ஆயத்தங்களையும், புயல் வேகத்தில் வெகு சீக்கிரமாக ஒருவாறு அணுக வேண்டியவர்களை இங்கிதமாக, அனுசரித்து காரியங்களை கச்சிதமாய் முடித்துக்கொண்டு, ஊராருக்கே தம்பட்டம் அடித்துப் பகிரங்கப்படுத்தாது, வருங்கால மருமகளாக வரவிருக்கும் நந்தினியுடன் புறப்பட்டு, பாரிஸ் நகரத்தில் வந்து நின்றார், 'மகனே பார்த்து மலைக்கும் வண்ணம்' திருவாளர் சுவாமிநாதன்.

ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் ஓர் அழகான அடுக்குமாடிக் கட்டடத் தில் மூன்றாவது மாடியில் மகன் நாதனுடைய வீடு அமைந்திருந்தது. மூன்று மாடிகளும் படிக்கட்டுகள் வழியாகத் தான் ஏறி இறங்க வேணும். நாதனுடன் கூடவே ஒரு நண்பனும் தங்கியிருந்தான். மூர்க்கத்தனமான பேச்சு இல்லாத, கள்ளங்

கபடமற்ற வசீகரமான முகத் தோற்றம் உள்ள டேவிற்றின் அறிவுப்பூர்வமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் பண்பு, சுவாமிநாதனுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது. ஆக, இனம் புரியாத ஓர் பிரியம் அந்தப் பையன் மீது சுவாமிநாதனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. நந்தினியும், சுவாமிநாதனும் அச்சமற தங்குவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் அனைத்தையும் தாராளமாக செய்து கொடுத்து விட்டார்கள் நாதனும், டேவிற்றும்.

ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் வந்து, நாதனுடைய வீட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த ரெண்டே ரெண்டு நாட்களுக்குள், நாதனுக்கும், டேவிற்றுக்கும் வாரத்துக்கு ஐந்து நாட்கள்தான் வேலை என்பதையும், அதாவது காலையில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினால் திரும்பி வர, ராத்திரி ஏறக்குறைய எட்டு மணியாகும் என்பதையும் கூடவே சனி, ஞாயிறு தான் அவங்களுக்கு விடுமுறை நாட்கள் என்பதை எல்லாம் விலாவாரியாக திருவள்ளூர் சுவாமிநாதனும், நந்தினியும் தெளிவாய்ப் புரிந்து கொண்டார்கள். அதோடு சமையல் சம்பந்தமான பொறுப்புகள் சகலத்தையும் நந்தினியே மனமுவந்து தன்வசம் ஆக்கிக் கொண்டாள் என்பதும் முத்தாய்ப்பான சேதி. இதர விஷயங்களை நாதனிடமும், டேவிற்றிடமும் அவ்வப்போது கேட்டு அறிந்து கொள்வதை வாடிக்கை ஆக்கிக் கொண்டனர் நந்தினியும், திருவாளர் சுவாமிநாதனும்.

நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் சின்னச் சின்ன சமாச்சாரங்களை எடுத்துக் கூறுவான் டேவிற். ஆனால் அவையெல்லாம் தனக்குத் தெரியும் என சர்வசாதாரணமாக பதில் சொல்லுவாள் நந்தினி. எப்படித் தெரியும் என ஆச்சரியமாக கேட்பான் டேவிற். தனது தோழிகள் பலபேர் கல்யாணம் பண்ணி, அவுஸ்திரேலியா, கனடா, ஜெர்மனி, லண்டன் போன்ற நாடுகளில் குடியேறியுள்ளதால், அவங்க எழுதும் கடிதம் மூலமாக சகலதும் தெரியும் வாய்ப்பு கிடைத்ததாகவும், மற்றபடி தொலைக்காட்சி, புத்தகங்கள், பத்திரிகைகளும் ஓர் உதவியாக

இருந்ததை எதுவித பந்தாவும் இல்லாது, அமைதியாக எடுத்து விளக்குவாள் நந்தினி.

இரண்டு அலமாரி பூராவும் புத்தகக் களஞ்சியமயமாக இருப்பது, திருவாளர் சுவாமிநாதனுக்கும், நந்தினிக்கும் உகந்த தீனியாகி விட்டதும் ஓர் வரப்பிரசாதம் எனலாம். ஊரிலும் இதுபோலதான் சுவாமிநாதன் வீட்டிலும் மண்டிக்கிடக்கும் தத்துவ, மனோதத்துவ நூல்களுக்கும் குறைச்சல் இல்லை என்கிறது, நந்தினிக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த சங்கதிதானே. சுவாமிநாதன் பார்த்து வந்த கடைகளுக்கு கணக்கு வழக்கு எழுதும் தொழில் போக, மற்றபடி இரவு தூங்கப் போகும் வரைக்கும் அவரை ஆக்கிரமிப்பது சதா புத்தகங்கள்தான். சுவாமிநாதனுக்கு சிறு பிராயம் தொட்டே ஏற்பட்ட தோஷம் எனக்கூடச் சொல்லலாம். ஊரில் திருவாளர் சுவாமிநாதனுக்குப் 'புத்தகப் புழு' என்கிற நாமகரணமும் உண்டு.

இது ஒருபுறமிருக்க, நான்கு ஐந்து நாள், ஒழுங்காக வீடு வந்து போன மகன், பிற்பாடு வேலை ஒழிஞ்சு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டு, சுமார் ஒரு மணிநேரம் தகப்பன், நந்தினி, டேவிற்கூட குதூகலமாக சிரிச்சுப் பேசி குலாவி விட்டு, வெளியே போய் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனால், அதே போக்குத் தான். மறுநாள் வேலை முடிந்துதான் மறுபடியும் தரிசனம் ஆவதை, ஆரம்பத்தில் அலட்சியமாக சுவாமிநாதனும், நந்தினியும் கண்டுகொள்ளாது அசட்டையாக இருந்தாலும், ஒரு வாரத்திலேயே சுதாரித்துக் கொண்டார் திருவாளர் சுவாமிநாதன்.

கொஞ்சநாள் கழித்து லேசாக டேவிற்றிடம் நோண்டத் தொடங்கினார் சுவாமிநாதன். கல்யாணத்துக்காக மேலதிகமாய் ராத்திரியிலும் நாதன் வேலை பார்ப்பதாக சாக்குச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ள, டேவிற்றுக்குப் போதும்... போதும் என்றாகி விட்டது. ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கப் போனால், இப்போ டேவிற் பாடுதான் திண்டாட்டம் ஆகிப் போச்சு திருவாளர்

சுவாமிநாதனை சமாளிப்பதில். அது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை தானே!

ஆரம்பத்தில் டேவிற்றின் வாக்கு மூலத்தை மெய்யென நம்பினாலும், 'பழமும் தின்று, கொட்டையும் போட்ட' அனுபவஸ்தரான கணக்காளர் சுவாமிநாதனிடம், எந்த நேரத்திலும் குட்டு வெளிப்படலாம் என்கிற பீதி, டேவிற்றை ஒருபுறம் வதைத்தபடி இருந்ததில் எந்தவொரு வியப்புக்கும் இடமில்லைதானே.

திருவாளர் சுவாமிநாதனுக்கும் சாதுவாக இடிக்கத் தொடங்கியது மூளையில். மகனுக்கு ஒரு அருமையான மருமகளைக் கடைந்து எடுத்து, எவ்வளவு சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும், பட்ட கொஞ்ச நஞ்சமில்லாத கஷ்டங்களை எல்லாம் வேதனை தெரியாது மறக்கும் அளவுக்கு ஒரு வழியாக, ஸ்பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்ததே பெரும்பாடு என நிம்மதியாக இருக்கையில், இது என்னது புது கலாட்டா ஆக இருக்கிறதே என எண்ணலானார். ஊரில் இருக்கிறபோது, எனது சொல்படி கேட்டுக் கிழித்த கோட்டுக்கு அப்பால் ஓர் அடி எடுத்து வைக்காது, நல்ல ஒழுக்கமாக இருந்த எனது மகனுடைய போக்கைப் பார்த்தாலே வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பாமலே ஊரிலேயே சம்பாதிக்கக் கூடியபடி வழிமுறைகளைக் காண்பித்திருக்கலாம் போல தோணுதே என அங்கலாய்த்தார், ஒன்றும் சரிவரப் புரியாத சுவாமிநாதன்.

இது இவ்வாறு பூதாகரமாக மையங்கொண்டு திருவாளர் சுவாமிநாதனை வாட்டி வதைத்த வண்ணம் இருக்கையிலே மறுபுறத்தில், சும்மா இருக்கும் வேளையில் வீட்டை அடிக்கடி துப்புரவு பண்ணும் பணியில் ஈடுபட்டு வந்த நந்தினியின் கைகளில் ஒருசில புகைப்படங்கள் எடக்கு மடக்காய் சிக்கிக் கொண்டன. அதிலே நாதனுடன் ஓர் வெள்ளைக்காரப் பெண், நந்தினியின் கண்களுக்கு அருவருக்கும் வகையில் மிகவும் நெருக்கமாக எடுத்துக் கொண்டிருந்த காட்சிகள் கண்ணாடியாக இருப்பதைப் பார்த்ததும், குமட்டிக் கொண்டு வருவது போன்ற

ஒரு பிரமையை உருவாக்கினாலும், அதை அவசரப்பட்டு எதிர்கால மாமனாகும் அதீத சிந்தனையுடன் கூடிய மனக்கோட்டை கட்டியிருக்கும் சுவாமிநாதனுக்கு காட்டிக் கொள்ளாது, சாதாரணமாக வழக்கமான மனோநிலையுள்ள நந்தினி போல உலாவந்தாள். இருந்தாலும், இதுபற்றித் தீர்க்கமான விசாரணையை டேவிற்றிடம் தனிமையில், யாருக்கும் தெரியாது விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ள தகுந்த சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள் நந்தினி.

ஆக, ஒட்டுமொத்தத்தில் சுவாமிநாதனையும், நந்தினியையும் மனதளவில் பாதித்த சம்பவத்துக்கு தக்கவாறு உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துச் சொல்லக் கூடிய ஆசாமியாக இருவருடைய நினைவிலும் இருக்கும் வலுவான காரணம் தெரிந்த ஓர் ஆள் சாத்தாத் டேவிற் தான். பொதுப்படையாகப் பார்த்தால், இருவருக்கும் பலிகடாவாக திக்குமுக்குப்பட போற நபர் நாதனின் நண்பனான டேவிற்றான் என்பதில் இம்மியளவும் மாற்றுக் கருத்துக்கு சந்தேகம் கிடையாது.

ஒருநாள் காலார கொஞ்ச தூரத்துக்கு நடந்து வர திருவாளர் சுவாமிநாதன் கிளம்பிச் சென்றதும், அந்த அரிய வாய்ப்பினை தனக்கு சாதகமாய்ப் பயன்படுத்த தயாரானாள் நந்தினி. ஒளிவு மறைவில்லாது தான் வீட்டைச் சுத்தம் செய்யும் போது கண்டு எடுத்த புகைப்படங்கள் அனைத்தையும் டேவிற்றிடம் காண்பித்துத் தக்க விளக்கம் கேட்டாள் நந்தினி. எசகு பிசகாக தான் வசமாக மாட்டிக் கொண்டதை உணர்ந்த டேவிற், வீணாக பொய் சொல்லி அவப் பெயரை சம்பாதித்து, பாவத்தைத் தேடிக்கொள்ளாது இருக்கும் வகையில், மனதைத் திடமாக்கியபடி நாதனுக்கும் வெள்ளைக்காரப் பெண்ணுக்கும் உறவு இருந்தது என்னவோ உண்மைதான் எனவும், ஆனால் நந்தினி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் தகப்பனுக்குப் பயந்து, அந்தப் பெண்ணுடைய தொடர்புகளை மெல்ல மெல்ல கை கழவி விட்டான் நாதன் என சகலத்தையும் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறி விட்டான்.

டேவிற் சொல்லியதை எல்லாம் மவுனமாக அக்கறையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த நந்தினி முகத்தில் வாட்டமோ அல்லது உடலில் பதட்டமோ எதுவும் இல்லாது இருந்ததைப் பார்த்த டேவிற்றுக்குத் தான், வேர்த்து விறுவிறுக்கத் தொடங்கி விட்டது. நந்தினி அவனை தைரியப்படுத்திவிட்டு, ஒன்றுமே நடக்காதது போல தனது கடமைகளைத் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். டேவிற்றான் எந்த நேரம், என்ன ஆகுமோ என யோசிக்க லானான். ஆனால் சுவாமிநாதன் கூட இது பற்றி ஏதும் நந்தினி பேசுவாள் என எதிர்பார்த்த டேவிற்றுக்கு ஏமாற்றந்தான் மிஞ்சியது. நந்தினியின் மனோவலிமையை எண்ணி வியந்தான் டேவிற்.

இந்த சம்பவம் நடந்த சமார் ரெண்டு நாள் கழித்து, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் சந்தைக்கு கிளம்பிப் போகும் வழியிலேயே, நந்தினிக்கும் தனக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை பிசகு தட்டாது, அனைத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி விட்டான், நாதனிடம் டேவிற். எல்லாவற்றையும் கேட்டு அறிந்து கொண்ட நாதன், மனசுக்குள் ஒரு கெட்டியான ஊகத்தை திட்டமாக தீட்டிக் கொண்டு சந்தையால் வீடு திரும்பினான் டேவிற்கூட. “இந்த தறிகெட்ட கூத்தெல்லாம் வேண்டவே வேண்டாம் என படித்துப் படித்துக் கிளிப்பிள்ளைக்கு எடுத்துச் சொல்ற மாதிரி பக்குவமாக சொன்னபோதெல்லாம் எனது வாயை அடக்கிய உனக்கு, இப்ப இந்த சிக்கலுக்கும் ஏதாச்சும் தில்லுமுல்லுப் பண்ணிப் பதில் சொல்ற மாதிரி உத்திகள் தோணாமலா போயிடப் போகுது” எனக்கூறிய டேவிற்றுக்கு, வெகு இலகுவாக “இந்தக் களங்கத்தை எப்படி துரத்தி அடிக்கிறேன், பாருடா” என சவாலாகக் கூறிக் கொண்டே, டேவிற்றுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தான் நாதன்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும், வழக்கமாக மத்தியானம் எல்லோரும் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டும், அர்த்தமுள்ள அரட்டையுடனும் சாப்பாட்டையும் வாய்க்கு ருசியாய் ஒரு பிடி பிடிப்பது போலதான், அன்றைக்கும் எதுவித

சச்சரவும் இல்லாத வண்ணம் மதிய போசனம் அரங்கேறி முடிந்தது.

சாப்பிட்டு சுமார் ஒரு மணிநேரம் கழிந்த பின்னர், நடுக் கூடத்தில் டேவிர், நந்தினி, தகப்பன் அனைவருக்கும் முன்னோடியே நாதன் தனது விஷயத்தை வெளிப்படையாகக் கூச்ச நாச்சமோ அல்லது எதுவித பதற்றமோ அறவே இல்லாது, தெள்ளத் தெளிவாக தனது வாயாலேயே கக்கி விட்டு, நந்தினியின் பகிரங்கமான முடிவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தான். இத்தனைக்கும், தந்தை சுவாமிநாதன் எதுவிதமான சலனமும் அறவே இல்லாது, நிசப்தமாக மவுன விரதத்தைக் கடைப்பிடித்தார். தற்போதைக்கு அவருக்கு அதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை என்பதை, 'பேந்தப் பேந்த' முழிக்கும் அவருடைய முகத்தின் அபிநயமே காண்பித்தது என்பதுதான் அடிப்படை. அவ்வளவுதான்!

ஒருசில வினாடிகளின் பிற்பாடு, நந்தினி பொதுவாக பேச ஆரம்பித்தாள். "நான் சொல்லப் போற மறுமொழியைக் கேட்டு, எவருமே என்னைத் தப்பாக நினைக்க மாட்டீங்க என்கிறது எனது அபிப்பிராயம். இதோ பாருங்க, நான் இங்கு வந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு மாசம் ஓடிப் போச்சுது இல்லையா? இந்த ஒரு மாதத்துக்கு இடையில், நீங்க என்னைக் கல்யாணம் கட்டிக்க வேணும் என்கிற ஆயத்தங்கள் எதையாச்சும் செய்ததுக்கான துளிகூட தடயங்கள் ஒண்ணுமே கிடையாது இல்லே? அதுகூட தாமதமானா பரவாயில்லை. இந்த நாட்டில் நிரந்தரமாக வாழமுதுக்காவது ஏதும் வதிவிட அனுமதிப் பத்திரமாச்சும் வாங்கிக் கொடுக்க முயற்சி பண்ணவே இல்லை என்பது இந்த இடத்தில் இருக்கிற அனைவருக்கும் கண்கூடான சங்கதி இல்லையா? சரி... இந்த சமாச்சாரத்தை ஒருபுறமாக வைத்து விட்டு, அடுத்த கோணத்தில் பார்த்தால்... நான் இந்த வீட்டுக்குள்ள வந்த வேளைக்கு அப்புறமாக, உங்களை என் கண் முன்னாடியே, அந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்ணு வந்து பல தடவை வீடு தேடி அழைச்சக் கொண்டு போகும் போதெல்லாம், உங்க கூட வேலை பார்க்கிற பொண்ணு என

டேவிற் அண்ணா சொன்ன போது எல்லாம் நான் உங்க மீது துளிகூட சந்தேகப்படல்ல. காரணம், ஐரோப்பா நாட்டு வாழ்க்கையைப் பொருத்தமட்டில், ஆணும் பெண்ணும் சரி நிகர் சமமாகப் பழகுவது சகஜம் என எனது தோழிகள் எழுதிய கடிதத்தின் மூலம் ஏற்கனவே ஊரிலேயே அறிந்த விஷயம் என்கிறதால், நான் எதுவித சமுசியத்துக்கும் ஆளாகவில்லை. ஆனால் இப்ப உங்க வாயாலேயே உண்மையை அப்பட்டமாக ஒத்துக் கொண்ட பிறகு, இனி நீங்கள் யாராவது கூட வக்காலத்து வாங்கி சமாதானம் பண்ணிக்க முனைந்தாலும், இதில தயவு தாட்சண்மும் பார்த்து கருணை செய்யிறதற்கு, நான் அப்படி எதுவுமே அறியாத சின்ன பாப்பா அல்ல. சரி... சும்மா ஒரு பேச்சுக்கு சொல்லப் போனால் கூட, என் கண்ணு முன்னடியே ஒரு வெள்ளக்காரப் பொண்ணு கூட கூத்தடிச்ச நீங்க, நாளைக்கும் எனக்குத் தெரியாமல் மறுபடியும் இதே தவறை செய்ய மாட்டீங்க என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? அதனாலதான் நான் தீர யோசித்து உங்களை மாதிரியான ஆண் வர்க்கத்தினருக்கெல்லாம் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது ஒண்ணே ஒண்ணுதானாங்க. அதாவது வந்து, என்னை மாதிரி வெளிநாட்டுக் கனவுகளை மனசில சுமந்து கொண்டு கல்யாணம் கட்டிக்க வரும் அப்பாவிமான பொண்ணுகள் வாழ்க்கையை வீணாக பாழடிச்சிடாதேங்க தயவு பண்ணி!"

இந்த மாதிரி நாதனைப் பார்த்துப் பேசி, கூடவே இதுபோன்ற ஒரு வேண்டுகோளை முன்வைத்த நந்தினி, திடீரென திரும்பும் போது சோபாவில் மூச்சுக் காட்டாது தலை குனிந்தபடி உட்கார்ந்திருந்த திருவாளர் சுவாமிநாதன் பக்கம் தனது பார்வையை படர விட்டுக் கீழ்க்காணும் மாதிரி எடுத்துச் சொன்னாள்.

"மாமா... தயவு செய்து என்னை மன்னிச்சிடுங்க... ஐயா! ஆமா... இதுவரைக்கும் உங்களை மாமா எனத்தான் கூப்பிடும் உரிமையோடு இருந்தேன் நான்... ஆனால் இந்த நிமிஷத்தில் இருந்து அந்த அருகதைக்கு ஏற்ற பெண்ணாக நடந்துக்க முடியாது என்னால் என்கிறதை உறுதியாக நம்புகிறேன் ஐயா!"

இதைத்தவிர வேற வழி ஏதும் தோணலை. தற்போது எனக்குப் பொதுவா உங்க மேல முழுக் குற்றத்தையும் சுமத்திட முடியாது தான். நீங்கதான் என்ன பண்ணுவீங்க... பாவம் ஊரிலே இருந்தப்ப உங்க சொல் பேச்சுக் கேட்டு வளர்ந்த மகனை, எதிர்காலம் பிரகாசமாய் இருக்கும் நோக்கத்தோடு மேலை நாட்டுக்கு அனுப்பி வைச்சீங்க. ஆனால், ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்ததும், அவரு உங்க வட்டத்தை விட்டு விலகி வெளியே போயிட்டாரு. எப்ப உங்க பையன் உங்ககூட எதுவித தொடர்பு இல்லாது, செலவுக்குக் கூடப் பணம் சுத்தமாக அனுப்பாது நாமம் போட்டாரோ, அப்பவே நீங்க கொஞ்சம் உஷாராய் இருந்திருந்தால், ஒருவேளை இது போன்ற அவலம் வந்திருக்காதோ என்னவோ நம்ம இருவருக்கும்...

சும்மாவா சொன்னாங்க, “பெத்த மனசு பித்து, பிள்ளை மனது கல்லுன்னு.” உங்க மகன் என்ன நிலையில இருக்கா ரென்று சுற்றும் விசாரிச்சுத்தன்னும் பாராது, ரொம்பவும் அவசரப்பட்டு, உங்க பையனுக்கு கலியாணம் வேற பண்ணி வைக்க ஆசைப்பட்டீங்க பாருங்க, அதுல கூட தப்பில்லீங்க.... ஐயா! பெத்தவங்க தங்க பிள்ளைகளுக்கு காலா காலத்தில் செய்யிறதைத்தான் நீங்களும் பண்ணிப் பார்க்க ஆவல்பட்டீங்க. ஆனால், மற்றவங்க மாதிரி ஏதாவது ஒரு கலியாணத்தை, வெளிநாட்டில குடியிருக்கிற வரன் எனும் பெயரிலே வரதட்சணைக்கு அலையும் ரகத்தில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு, ஏழைக் குடும்பமாக பார்த்து என் போன்ற பொண்ணுகளுக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேணும் என்கிற உயர்ந்த குணம் உங்களைப் போல ஆயிரத்தில் ஒருத்தருக்குத்தான் ஐயா உதயமாகும். அதுவும் அல்லாது, சொந்த மகளை அழைச்சுக் கொண்டு வருவது போல, கரிசனத்துடன் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு உங்க சொந்தக் கைக்காசை செலவு பண்ணி இவ்ளோ தூரத்துக்கு கூட்டி வந்ததுக்கு, நிச்சயமாக உங்களுக்கு புண்ணியந்தான் சேரும். இந்த நன்றிக் கடனுக்காவது, அடுத்த ஜென்மம் என்று ஒண்ணு இருப்பது உண்மையாக இருந்தால், கண்டிப்பா உங்களுக்குத்தான் மகனாகவோ இல்லாட்டிக்கு

மகளாகவோ பிறந்து இந்த ஜென்மத்தில் பட்ட கடனை அடைக்க அந்த ஆண்டவன்தான் அருள வேணும்... ஐயா!"

நாதனை மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்த நந்தினி, "இந்தாப் பாருங்க... சும்மா ஒரு பேச்சுக்கு உங்க விருப்பப்படியே உங்களையே கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டதாகவே வைத்துக் கொள்ளுவோம். ராத்திரியிலே எனக்குப் பக்கத்தில் படுத்திருக்கிற கணவராகப் பட்டவர், ஏற்கனவே ஒரு வெள்ளைக்காரி கூட என் கண்ணு முன்னாலயே சுத்தித் திரிந்த பொறுக்கி என, என் மனசுக்குள்ளேயே நான் நொந்தா... அது... அது வந்து, ஒரு போலியான வாழ்க்கையாகத்தானே இருக்குமில்லியா? இதுபோன்ற தர்மசங்கடத்துக்கு நாம ரெண்டு பேருமே ஆளாகாது இருப்பதுதான் உசிதம் எனப்படுகிறது, என் மனசுக்கு. உங்களால முடிஞ்சா ஒண்ணு பண்ணுங்க.. இப்போதைக்கு இந்த நாட்டில நான் வசிக்கிறதுக்கு வேண்டிய அனுமதியை வாங்கிக் கொடுக்க முயற்சி செய்யுங்க. மற்றபடி, உங்கள் ஏத்துக்கிறதும்... ஏத்துக்காமப் போறது பற்றி எல்லாம் நான் யோசிக்கிறதுக்கு, எனக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்க!"

மறுபடியும் சுவாமிநாதனைப் பார்த்து நந்தினி, "ஐயா... கலியாணம் கட்டிக்கவென ஃபிரான்ஸ் நாடு வரைக்கும் வந்து விட்டு, அப்புறம் அரைகுறையாக ஊருக்குத் தனியாகப் போனால், ஊரிலே இருக்கிறவங்களெல்லாம் நாலு விதமாக கதை கட்டிக் கேலி பண்ணிக் கெக்கலம் கொட்டிச் சிரிப்பாங்க எங்கிறது உங்களுக்கு நான் சொல்லித் தெரிஞ்சுக்க வேணும் என்கிற அவசியம் இல்லை. ஆகையால் எங்க வீட்டைப் பொருத்த மட்டும், நான் ஃபிரான்ஸ் நாட்டு மருமகளாகவே இருந்து காலத்தை ஓட்டிக்கிறேன்" என நெத்தியடியான நந்தினியின் வைராக்கியத்துடன் கூடிய கண்ணியத்தைக் கேட்டு, அனைவரும் அதிர்ந்தபடி இருந்த இடத்தை விட்டு நகராது, குத்துக் கல்லாட்டம் சிலையாகிப் போனார்கள், என்பதே நிஜம்!

ஃ ஃ ஃ

அடிவயலுக்கு ஓர் அடிகால்!

“இதோ பாரு கனகாம்பிகை! நமக்கு ஒரே ஒரு பையன் தானே என்ற கோதாவில், எப்படியும் நன்றாகப் படிக்க வைத்து ஒரு நல்ல உத்தியோகத்தில் உட்கார வைத்துக் கண் குளிரப் பார்த்து சந்தோஷப்பட வேண்டும் என்கிற ஆதங்கத்தால் தானே, நீயும் ஓய்வூதியம் பெறும் வரைக்கும் இரவு பகல் என மாறி மாறி அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி வேலையை விழுந்தடித்து, உனது முழங்கால் சிரட்டை தேயத் தேய உழைத்தாய். அது போலத் தானே நானும் மழை குளிர் வெயில் எதையும் பொருட்படுத்தாது, வீட்டுக்கு வீடு தபால் போடும் தொழிலை ஒருநாள் தன்னும் விடுமுறை எடுக்காது மாடாய் உழைத்தேன். ஆக, நீயும் நானும் இந்த மாதிரி எல்லாம் எம்மை வருத்திக் கொண்டது யாருக்காக? நம் மகன் பணக் கஷ்டம் இல்லாமல் படித்து நல்ல நிலைக்கு வரவேண்டும் என்கிற ஆசைதானே காரணம். எப்படியோ பையனும் தன் படிப்பினில் கோட்டை விடாது படித்துத் தேறி, ஒரு வழியாகப் பல்கலைப் படிப்பிலும் தனக்குத் தோதான பொறியியல் துறையினை இஷ்டப்பட்டு தேர்வு பண்ணிப் படித்து, ஓர் பட்டதாரியாக ஜெயிக்கும் வரையிலும், அவனுக்குப் பணக் கஷ்டம் என்றால் என்னவென்று தெரியாத வகையினில், நாமும் நமது

ஆசாபாசங்களை எல்லாம் சற்று ஓரங்கட்டி வைத்து விட்டு, நமது பையனுடைய எதிர்கால சுபிட்சத்துக்காக பாடுபட்டோம். என்ன நான் சொல்றது எல்லாம் சரிதானே கனகாம்பிகை...?"

“ஆமாங்க! நீங்க எடுத்து அடுக்கடுக்கா கூறுவது அத்தனையும் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை தானாங்க!”

“அதன்பிறகு, பல்கலைக் கழகப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்து வெளியேறிய நமது பையன், தான் மேலும் அந்தத் துறையினிலேயே விசேஷமாய் இரண்டு வருடங்கள் லண்டன் சென்று தொடர்ந்தும் படிக்கப் போவதாக எம்மிடம் ஓர் விண்ணப்பித்தினைச் சமர்ப்பித்தானில்லையா... கனகாம்பிகை...?”

“ஆமாங்க!”

“அதுக்கு நாம் என்ன பண்ணினோம்? அட நம் பையன் தனது வருங்கால வாழ்க்கை இன்னும் சிறப்பாக விளங்கத்தானே கேட்கிறான் என, நாம் நமது ஓய்வூதியத்தில் பையனுடைய படிப்புச் செலவு போக மீதியாக மாதம் மாதம் எமது பிற்காலத்துக்கென சொற்பம் சொற்பமாய் சேகரித்து வைத்திருந்த அவ்வளவு காசையும் எமக்கெனப் பாக்கி வைக்காது, அனைத்தையும் சுத்தமா வழித்தெடுத்து அவன் கையிலையே ஒப்படைத்து ஒருவழியாக நமது மகனுடைய கனவினையும் ஒப்பேற்றி வைத்தோம் இல்லியா?”

“சரியாகச் சொன்னீங்க!” என்று தனது வீட்டுக்காரரான இரட்ணகோபால், சிறிதும் பிசிறு தட்டாது எடுத்து வைக்கும் அத்தனை நிஜங்களையும் ஒத்துக் கொண்டாள் கனகாம்பிகை எனும் துணைவி.

“லண்டனுக்குப் போன மகனிடம் இருந்து வாரா வாரம் தவறாது கடிதம் வந்த வண்ணம் இருக்கும். கூடவே மாதத்தில் ஒரு தடவையாவது என்னையும் உன்னையும் தொலைபேசியில் அழைத்துப் பேசாது போனால், எங்கள் மனதுக்குள்

வருத்தமாகும் என்பதால், மாதம் தவறாது எம்முடன் தொலைபேசி ஊடாக உரையாடத் தவறமாட்டான், துரைராசா என்னும் செல்லப் பேர் கொண்ட துரைஸ். இப்படியாக நானும் பொழுதும் கழிந்தபடி இரண்டாவது ஆண்டு முடியும் தறுவாயை நெருங்கியபடி இருந்தது. ஏதோ தான் கொண்ட குறிக்கோள் மேல் வைத்த அழுத்தத்தின் உறுதியினால், இறுதித் தேர்விலும் வெற்றி ஈட்டி தனது இலக்கினை ஜெயித்து, நம் பையனுடைய கெட்டித்தனத்துக்கு கெட்டியான அஸ்தி வாரமான அச்சாரமாகும் என்றே மெச்சிக் கொள்ளலாம் என்பது, என் தரப்பு வாதம் கனகாம்பிகை.

ஆக, லண்டனில் இரண்டு வருடச் சிறப்புப் படிப்புப் படித்துச் சித்தியெய்திய கையோடு தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் துரைஸ்குடைய, அதாவது வந்து நமது பையனுடைய படிப்புக்கு உகந்த வேலை கூடுதல் ஊதியத்துடன் தயாராகக் கிடைத்துவிட்டது. இதுபற்றித் தொலைபேசியில் எமை அழைத்து நம் பையன் ஆலோசனை கேட்டான். அத்துடன் அந்த நிறுவனமே இவனுக்குத் தங்குவதுக்கு ஒரு தனியான சின்ன வீடும் கொடுத்துக் கூடவே இவனது சேவைக்காக ஒரு காரும் கொடுப்பதாய் ஒத்துக் கொண்டுள்ள விஷயத்தையும் கூறினான். உடனடியாகக் கனகாம்பிகையுடன் கலந்து பேசி, 'உன் மனதுக்குப் பிடிக்கும் பட்சத்தில் அந்த உத்தியோகத்தை நீ பொறுப்பேற்பதில் எமக்கு எதுவித ஆட்சேபணையும் கிடையாது என்று அனுமதியை நாம் வழங்கி விட்டோம் ஒரு மனதாய்' என்று மகனுக்குத் தெரிவித்தேன். அதன்படி துரைஸ்கும் வேலையில் ஆஜராகி விட்டான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு இங்கு நிம்மதிக்குள்ளானோம் நாம். பையனும் வேலைக்குச் சேர்ந்த மாதத்தில் இருந்து, மாதச் செலவுக்கு 'பவுன்ஸ்' சில் எமது வங்கிக் கணக்குக்கு பணத்தினை அனுப்பலானான். இதில் எமது குடும்பச் செலவு போகப் பாக்கிப் பணத்தை அப்படியே சேமிக்கத் தொடங்கினோம், எம் அந்நிமக் கரலச் செலவுக்காக. இப்படியே சுமார் இரண்டு வருடங்கள் கிட்டத்தட்ட ஓடி மறைந்தன.

நானும் என் வீட்டுக்காரியும் எங்கள் பையன் துரைஸ்குடைய விவாகம் பற்றிச் சிந்திக்கலானோம். இதுபற்றி அவனுக்கு விரிவான ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பி வைத்தோம் லண்டனுக்கு. எமது கடிதம் கண்டதுமே, எம்மைத் தொலைபேசியில் அழைத்து, 'உங்களுக்கு ஏற்ற மருமகளாய்ப் பார்த்து, என்னுடன் சச்சரவின்றி அனுசரணையுடன் வாழக் கூடிய பொருத்தமான பெண்ணாகத் தெரிவு பண்ணினால் சரிதான்' என, அபரிமிதமான பாரிய பொறுப்பை எம் வசமே விட்டு விடான் எம் பையன் துரைஸ். இப்போ எமது சுமை சற்றுக் கூடுதலாய் அமைந்து கொண்டது என்னவோ வாஸ்தவம் தான் என்பதில் மறு பேச்சுக்கு இடமில்லைத்தானே. காரணம், அவனது வாழ்க்கையை சொதப்பாத பெண்ணாய்ப் தேடிப் பிடிப்பதென்பது லேசுபட்ட காரியமா? எந்தப் பொண்ணும் பார்ப்பதுக்குக் கண்ணுக்கு லட்சணமாகவும், நடை உடை பாவனையைப் பார்க்கும்போது ரொம்பவும் சாதுவாகத்தான் தோற்றமளிப்பாங்க. ஆனாக்கா, திருமணம் ஆனதுக்குப் பிறகு தான் மெதுமெதுவாகத் தங்களது விசுவரூபத்தினைக் காட்டு வதுக்கு ஆரம்பிப்பாங்க. எனவே, பெண் பார்க்கும் படலம் என்பது அவ்வளவு சுலபத்தில் சுமுகமாய் ஒப்பேறும் சங்கதி அல்ல என்பது என் கருத்தாகும். மகனுக்கும் 'ஆமா' என்று வேற சொல்லியும் விட்டோம். எனவே, இனி மெத்தனமாகவும் சும்மா வீட்டில் இருந்திடவும் முடியாது. அதோடு, இந்தக் காலத்திலை தரகர்மார்களை நம்பி ஒரு காரியத்தில் அவசரப்பட்டுக் காலை வைக்கவும் கூடாதுதான். நமது பையனுக்குத் தோதான பெண் எந்த ஊரில் இருப்பா? என எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் தபால் கொடுத்த எனக்கு, அந்தந்த வீட்டுக்கார அங்கத்தினரைத் தெரிந்த அளவுக்கு, அவ அவங்க குண நடையைத் துளிகூடத் தெரியாதே கனகம், என நானே உன்னுடன் புலம்ப வேண்டியதாகப் போச்சு இல்லையா? பார்த்தையா காலத்தின் கோலத்தை. இங்கே பார் கனகாம்பிகை, நான் என்ன சொல்ல வருகிறேனென்றால் அதாவது வந்து, மனிதவியலும் முன்கூட்டியே கணினி போன்ற நிகழ்ச்சி நிரலால் ஒழுங்கமைப் பட்டிருக்கிறது. காரணம் என்னவென்றால், மனிதனுடைய

வாழ்க்கையில் என்னெல்லாம் நடக்க வேண்டுமென்றும், அவை எப்படியெல்லாம் நிகழ வேண்டும் என்றும், மனிதனாக அரிதாரம் பூசிக் கொண்டவன் எவற்றை எல்லாம் ஏற்க வேண்டும் எனவும், எவற்றினை எல்லாம் அனுமதிக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் மூளையில் பதிவாகி விட்டது! எனவேதான் மூளையின் செயல்பாட்டிலும், கட்டுப்பாட்டிலுமே நாம் இயக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை விஞ்ஞான பூர்வமாய் நன்கு புரிந்து கொள்ளாத மனித வர்க்கத்தினர், ஏதோ தாங்கள் தான் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் தன்னிச்சையாய் எதையும் செய்து முடிப்பதாக வீணான மமதையில் 'தண்டோரா' போட்டுக் கூத்தடித்தபடி பவனி வருகின்றனர் என்பதே முக்காலும் உண்மையும்கூட. இப்போ உதாரணத்துக்கு நமது பையனுக்கு நல்ல குணவதியான பொண்ணு வேண்டும் எனத் தரகமார்கள் மீது கூட துளிகூட நம்பிக்கை வைக்காது, ஒவ்வொரு ஊராக இந்த வேகாத வெய்யிலைக் கூடத் துச்சமாய் மதித்து, 'லோ... லோ' என அலைந்து திரிகிறேன் என்றால், அதுக்கு நானா காரணம் என நீ நினைக்கிறே? இல்லவே இல்லை... கனகா! நமது மூளையில் ஏற்கனவே பதியப்பட்ட பாதையின் வழியில் எனது பயணம் தொடருகிறது. ம்... எந்தப் பாக்கியசாலிப் பெண்ணுக்கு அதிர்ஷ்டம் காத்திருக்கோ... யாரு கண்டா? அப்போ கனகா, எனது பொண்ணு தேடும் படலத்தை தொடரட்டுமா? எனக் கனகாம்பிகையிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு, ஊருராகச் சுற்றுவதுக்கு என் மூளையில் கணினியால் எழுதி வைக்கப்பட்ட வழியினில், என் கால்களை எடுத்து வைக்க முனைந்தேன்.

நானும் அலைந்து திரியாத இடம் கிடையாது. ஆனால் எங்கெங்கு தேடினாலும் நம்ம பையனுக்கு ஏற்ற கதாநாயகியைக் கண்டுபிடிப்பது என்பது பெரும்பாடான விஷயமான சவாலாகவே என்னை வாட்டிய வண்ணம் இருக்கவே, அடியேனும் சோர்ந்த முகத்துடன் தினமும் சாயந்தரம் வீடு நோக்கி வந்து சேருவேன். இவ்வாறு நானும் பொழுதும் நகர்ந்து மாதக் கணக்கில் காலநேரம் வீணே விரயமாகிய வண்ணம் இருந்தன. நான் என் மகனுக்குப் பொண்ணு தேடும் சங்கதி

எப்படியோ வெளியே கசிந்ததன் காரணமாய், ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டில் தனிமையில் இருக்கும் என் சம்சாரத்திடம் எந்த எந்த ஊரிலிருந்தெல்லாம், முன்ன பின்ன அறிமுகமில்லாத நபர்களெல்லாம் நம் வீட்டுக்குப் படை எடுத்து வந்து, அவரவர் மகளின் புகைப்படத்தினைக் கொண்டு வந்து, ஆர்வத்துடன் காட்டியபடி வேறு இருந்தனர். ஆனால் நமது வீட்டுக்காரியோ, இதுபற்றியெல்லாம் என்னுடன் தான் பேச வேண்டுமெனக் கூறி, என்னை வம்பிலே மாட்டி விட்டுத் தான் மெதுவாய் கழண்டு கொண்டாள். இது எப்படி இருக்கு? கனகாவுக்குப் பிடித்தாலும், எனக்குப் பிடித்தாலும் இரண்டும் ஒன்றுதான். ஆனால் இது மகனுடைய வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை என்பதால், மெதுவாய்க் காயை என் பக்கம் நகர்த்தி விட்டுவிட்டாள், என் சமர்த்தான வீட்டுக்காரி.

ஆக, என் வீட்டுக்காரி நமக்கு வைத்த ஆப்பின் பிரகாரமாய், மறுபடியும் நான் வீட்டில் இருக்கும் சகுனத்தை எப்படியோ முகர்ந்து பார்த்து, பொண்ணுடைய புகைப் படத்துடன் ஏகப்பட்ட தந்தைமார்களும் கூடவே தாய்க்குலமு மாகத் தினசரி எமது வீடு நோக்கித் திரண்ட வண்ணமே இருந்தனர். அவர்களைச் சொல்லியும் குற்றம் இல்லைதான். ஏனெனில், தாங்கள் பெற்றெடுத்த பெண்ணை எப்படியும் ஒரு நல்ல இடத்துக்கு வரனுக்கு, அதுவும் வந்து எந்த விதமான கெட்ட பழக்க வழக்கங்களும் சுத்தமாய் இல்லாத ஓர் உத்தம குணமுள்ள நேர்மையான ஆணுடைய கையில் இணைக்கும் சேவை முக்கிய பங்கு வகிப்பது வந்து இயற்கையின் நீதி. ஆதலால், அவர்கள் மேல் எரிச்சல் படுவதில் அர்த்தம் கிடையாது. உதாரணத்துக்கு என பையனுடைய இடத்தில், எமக்கு ஒரு பெண்ணிருந்தால் நானும் இப்படித்தான் நடந்து கொள்வேன். ஆகவே என் பையன் தனக்குப் பெண் பார்க்கும் விஷயத்தில், எமக்கு வழங்கியிருக்கும் சுதந்திரங்களை பக்குவமாக எடுத்துக் கூறியதோடு நிற்காது, முதலில் நான் லண்டனில் இருக்கும் என் பையனுக்கு மின்னஞ்சல் மூலமாக அனுப்பி வைக்கும் புகைப்படத்தில உள்ள பொண்ணு அவனுக்குப் பிடித்திருக்க வேணும். அப்படி அவனுக்கு சரி எனப்படும்

பட்சத்தில், அதன்பிறகு அவனுடைய ஒருசில நிபந்தனைகளுக்கு யாருடைய விருப்பம் இசைந்து கொள்கிறதோ, அவரே எனக்குச் சம்பந்தியாகும் அந்தஸ்துக்கு உரிய உரிமையாளர் ஆகலாம். இதுதான் நியதியாகும் எனப் பக்குவமாய், வந்தவர்க்கெல்லாம் இதே போன்று எடுத்துக் கூறினேன் நான். இது குறித்துத் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் ஆலோசனை பண்ணிய பிற்பாடு, எமக்குத் தகவல் தருவதாய்ச் சொல்லியபடி நடையைக் கட்டிய பேர்வழிகளில், எவரும் திரும்பி வந்தபாடு இல்லை.

இதற்கிடையில், கனகாம்பிகையின் மூளையில் ஒரு பொறி மின்னிடவே உடனடியாக அதை அப்படியே எனக்கு ஒதி விட்டாள். அதாவது வந்து, 'இந்த அந்த நடவடிக்கையென வீணாக நேரம் காலம் பாராது, ஊரூராய் அலைந்து திரிந்து பொன்னான காலத்தைச் சம்மா பாழடிக்காது, பேசாமல் உங்கள் அக்கா மகள் ரேவதியை நமது பையனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்தால் என்ன?' என்றாளே பார்க்கலாம். இப்படியான யோசனை எனக்கும் தோன்றியதுண்டு தான். ஆனால் என் துணைவியார் இதற்குச் சம்மதிப்பாளா? என்கிற சந்தேகத்தினால் என் நினைப்பினை அப்படியே கிடப்பில் போட்டதென்னவோ வாஸ்தவம் தான். ஆனால் அவளது வாயாலையே இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் 'பழம் நழுவிப் பாலில் விழும்' என, அடியேன் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதும் உண்மை தானுங்க. அப்புறம் என்ன... எனது மனைவியின் கன்னத்தில் மாறி மாறி அன்பான முத்த மழையினைப் பொழிந்தது மட்டும் அல்லாது, அவளது தக்க சமய ஆலோசனைக்கும் நன்றி தெரிவித்து விட்டு, என் அக்காவின் கிராமத்து வீட்டுக்குப் பொடி நடையாக பயணிக்கலானேன்.

என் அக்காவின் மகளுடன் நமது மகன் சின்னஞ்சிறு வயது முதலாய், ஒன்றாகவே ஓடி ஆடிப் பழகி வந்தததினால், ஒருவர் குணத்தினை ஒருவர் நன்றாகவே அறிவர் என்னும் காரணத்தினால் எதற்கும் நமது அக்காளிடமும், மருமகள் ரேவதியிடமும் ஒரு தடவை கலந்து பேசிவிட்டுப் பின்னர், லண்டனில் வசிக்கும் எங்கள் பையனைத் தொலைபேசியில்

அழைத்துப் பேசி, அவனது அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதென்ற முடிவுடன் நான், எங்க அக்காவைப் பார்க்க ஆவலுடன் விரைந்தேன். ஆ! இப்போ தான் திடீரென ஒரு விவகாரம் என் முனையில் உதயமாகியது. அதாவது வந்து யாதெனில், அக்கா வீட்டுத் தெருவாசல் படிகளில் எனது கால்களை வைக்கும் முன்பாகவே, நமது அக்கா வீட்டின் வரலாற்றினைக் கண்டிப்பாக உங்கள் காதுகளில் நுழைத்து விடுவது என் கடமையாகும் இல்லையா?

“எனது அக்காவைப் பக்கத்து ஊரினில் தான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தார்கள். அக்காவுக்கு வாய்த்த அத்தானும் மிகவும் அருமையான ஆளுதானாக. அவரும் அரசு உத்தியோகம் பார்க்கும் ஓர் ஊழியர்தான். ஒரு குடும்பத்தை ஒழுங்காய்க் கஷ்டப்படாது காப்பாற்றும் அளவுக்குத் தகுந்த வருவாயைக் கை நிறையப் பெற்றுக் கடன்கிடன் இல்லாது பேணிக் காத்து வாழ்க்கையை இனிதே சீரும் சிறப்புமாய் நடத்தி வந்தார். எங்கள் அக்காவைத் திருமணம் செய்த கையோடே அவர் தனிக்குடித்தனம் ஆகச் சென்று விட்டான். ஆனால் எம் அத்தானுக்கு தாய் தந்தையர் கிடையாது. கூடப் பிறந்த தம்பி ஒருவர் மாத்திரம் இருந்தார். எப்பயாச்சும் ஒரு வார விடுமுறையில் வந்து, தனது அண்ணன் வீட்டில் தங்கிச் செல்வார். அவருக்கு எமது அக்கா மீது அளவு கடந்த மரியாதை உண்டு. காரணம், தங்களுக்குப் பெற்றோர் இல்லை என்பதால், அவருடைய அண்ணி, அதாவது என் அக்காவின் அறிவுரைகளைத் தனக்குத் தேவையானபோது கேட்டு, அதன்படி செயலாற்றச் சற்றும் தயங்கமாட்டார். இதற்கிடையே என் அக்காவுக்கு ஓர் அழகான பெண் குழந்தையும் பிறந்து, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளரவும் ஆரம்பித்து விட்டது. அவள் தான் நான் இப்போ தேடிப் போகும் ரேவதியாகும். எமது அக்காவின் இல்லற வாழ்க்கையும் எதுவித குழப்பமும் இல்லாது சுமுகமாகப் போய்க் கொண்டு இருக்கும் வேளையில் தான், யாருமே சற்றும் எதிர்பாராத ஓர் திருப்பு முனையான நிகழ்வு சடாரென சம்பவித்து விட்டது.

நீம் அத்தார் வழக்கமாக வேலைக்குப் போய் வருவது, வாடிக்கையான அவருடைய மோட்டார் சைக்கிளில்தான் என்பது அவங்க குடியிருந்த ஊருக்கே வெளிச்சம். அப்படியாக ஒருநாள் அத்தார் தனது உத்தியோகத்துக்குப் போகும் வேளையில், ஏற்பட்ட திடீர் விபத்தினால் பலத்த காயங்களுடன் அரசு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு, உயிருக்குப் போராடும் இடி விழுந்த சேதி அறிந்து, எமது வீட்டுக்காரரெல்லாம் பதறி அழுது கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் பதற்றத்துடன் ஓட்டமும் நடையுமாகப் போனாங்க. அங்கே அத்தாருடைய கட்டிலுக்கு அருகில் சென்று பார்த்தால், அவருடைய உடல் பூராவும் பலதரப்பட்ட விஞ்ஞானக் கருவிகள் பூட்டப்பட்ட நிலையிலும், அவரது வழமையான புன்னகை தவழும் முகத்துடன் எமது வீட்டுக்காரர்களைச் சமாளிக்கும் யுத்தியினைக் கையாளும் சாகசத்துடன், தன் வேதனைகளை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது நடிக்க முயற்சிக்கிறார் என்கிற யதார்த்தத்தை மாத்திரம் என்னால் நன்கு உணரக் கூடியதாக இருந்தது. அக்கா தன் கைக் குழந்தையான ரேவதியுடன், முகத்தினில் எதுவித ஈயாடையும் இல்லாது, குத்துக் கல்லாட்டம் நின்று கொண்டிருந்தாள். விஷயமென்னவென்றால் எம் தந்தையார் சின்ன வயதினிலேயே எமக்குத் தைரியமூட்டும் வண்ணம் சொல்லிக் கொடுத்த அறிவூட்டும் திடமான போதனைகளால், எல்லாரும் ஒரு கட்டத்தில் இயற்கை எய்துவது உறுதி என்கிற நிஜத்தினைக் குழந்தைப் பிராயத்தினிலேயே, நானும் அக்காவும் எமது மூளையில் கணினியில் பதிவது போல பதிந்து வைத்துக் கொண்டதின் காரணத்தினால், எமது சொந்தத்திலும் சரி, பிறத்தியிலும் சரி, எந்தவிதமான நன்மை தீமைகள் நடந்தாலும் நானும் என் அக்காளும் எதற்கும் அஞ்சமாட்டோம். ஆனால் எமது வீட்டிலுள்ள பிற ஜீவன்கள் கண்ணீரும் கம்பலையும் ஆக்காட்சித் தருவதைப் பார்க்கும் போது, எனக்கும் என் அக்காவுக்கும் கை கொட்டிப் பலமாகச் சிரிக்க வேணும் போல தோணும், எமது வீட்டுக்காரர்களை உற்று நோக்கும் போது, ஆனால் பெரியவர்களுக்காக அடங்கிக் கிடப்போம் நாங்கள் இருவரும். இது போன்ற வைராக்கியமான உணர்வின்

பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளால், நாங்கள் இருவரும் வளர வளர மேலும் மேலும் எம்மை இறுக்கிக் கொண்டது. இதன்படி, இன்றும் அக்காவும் நானும் மிகவும் திடமாய் மவுனமாக இருக்கிறோம். ஆனால் எம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற உறவினரும், அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரரும்தான், தாரை தாரையாகக் கண்ணீரைச் சிந்திய வண்ணம் காட்சி தந்தனர் எமக்கு.

இதற்கிடையில் அத்தாருடைய பட்டணத்துத் தம்பியாருக்கும் யாரோ தகவல் கொடுத்ததனால் அவரும் அந்த மருத்துவமனையை நாடி வந்து, தமயனின் தலைப் பக்கத்தில் நின்று அவரும் கண்ணீர் விட்டு அழுதாரு. அத்தாரோ தான் இனிப் பிழைக்கப் போவதில்லை என்னும் முடிவுக்கு வந்ததின் பயனாக, உடனே தன் தம்பியாரைத் தனதருகில் அழைத்துத் தம்பியாருடைய கையை தன் இருகைகளாலும் பற்றிக்கொண்டு;

“தம்பி!”

“சொல்லுங்களணே”

“இனி நான் தப்பிப் பிழைப்பேன் என்கிற நம்பிக்கை அறவே அற்றுப் போய்விட்டது நமக்கு. எனவே நான் சொல்ல வருவது என்னவென்றால், ரேவதிக்கு இப்போ இரண்டு வயசு தான் ஆகிறது. அந்தப் பிஞ்சு மனசுக்கு எதையும் ஊகித்து அறிந்து கொள்ளும் திறன் இல்லாது. அதோ பாரு, அப்பாவுக்கு என்ன ஆச்சு என்கிற விஷயம்கூட அறியாது, சிரித்தபடி இருக்கிறதை நீயே உன் கண்ணால ஒரு வாட்டி பார்த்துக்க அதோ. ஆதலால் தான் நான் முன்கூட்டியே, இந்தத் ‘தினசரிக் குறிப்பு’ப் புத்தகத்தில் எனக்குத் தப்பித் தவறி ஏதும் விபரீதம் ஏற்படுமேயானால், என் மனைவிக்கும் குழந்தை ரேவதிக்கும் என்ன பரிகாரம் பண்ண வேணும் என்னும் விவரமான முடிவை, ஓர் உயில் எழுதுவது போல குறித்துள்ளேன். இது வந்து எனது உயில் எனவும் கூறலாம். மரண வாக்குமூலம் என்றும் சொல்லிக்கலாம். ஒருவேளை நான் எனது கண்ணை மூடுவதற்குள் உனது வரவு தாமதமானால், உன் கைகளில்

இதைக் கொடுத்து உனது அண்ணனின் இறுதி ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வாய் என்கிற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் என் உயிர் மாண்டிருக்கும். ஆனால் தக்க சமயத்தில் நீயும் வந்து சேர்ந்ததனால், என் விழிகள் மூடிக் கொள்ளும் முன்னாடியே, எனது தம்பி இந்த அண்ணனுடைய அபிலாஷைகளைக் கண்டிப்பாக நிறைவேற்றி வைப்பேன் என, நம் கையினில் அடித்துச் சத்தியம் பண்ணுவான் எனும் நினைப்புடன் இந்தத் 'தினசரிக் குறிப்பு' புத்தகத்தை ஒரு தடவை படி" என்கூறி அத்தான் தன் கைப்பட எழுதிய புத்தகத்தைத் தம்பியாருடைய கைகளிலே ஒப்படைத்தார். அவரும் தனது அண்ணனுடைய வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை எதுவும் துளிகூட எதிர்த்துப் பேசாது, அந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்தினை கை நீட்டி வாங்கிக் 'கடகட' என வாசித்தார். அத்தான் எழுதியிருந்த கருத்தாழமான வாக்கியம் பூராவையும் மூச்சவிடாது படித்து விட்டு, தனது அண்ணனை நோக்கி,

“நீங்க இதில எழுதியிருக்கிற சங்கதி அண்ணிக்குத் தெரியுமா?”

“அண்ணிக்கு என்ன... இங்கு நம்மளைச் சுற்றி நிற்கிற அனைவருக்கும் புரியும் தம்பி.”

“நீங்க எடுத்திருக்கிற இந்த முடிவை நமது சமூகம் அங்கீகரிக்குமா அண்ணே?”

“ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளாது? அதாவது வந்து, ஐந்தது சகோதரரும் ஒரு பெண்டாட்டியை வைத்திருந்த மகாபாரதத்தை இன்றும் போற்றிப் பிரசங்கம் செய்யாது ஒதுக்கியா வைத்துள்ளனர்? இல்லாட்டி திரௌபதியை ஒரு தாசி என்று இதுவரை யாராச்சும் பழி கூறியதுண்டா? அல்லாட்டிக்கு, இந்துக் கடவுளாக இன்னைக்கும் பூசிக்கும் 'கிருஷ்ண'னுக்கு பாமா, ருக்மணி என இரண்டு துணைவியர் இருந்தும், திருப்பதிக் கோயிலுக்குப் பக்த கோடிகள் திரளாமலா உள்ளனர்? இது மட்டுமா.... நமது சைவ சமயக் கடவுளான

முருகனுக்கு மாத்திரம் எத்தனையாம்? தெய்வானை போதாதென வள்ளி வேறே! இது எதுக்கு? தெய்வானையில் என்ன குற்றம் கண்டு வள்ளியை நாடி தென் இலங்கையில் காலடி வைத்து, இடது புறம் ஒண்ணு வலது புறம் ஒண்ணு என இன்றைக்கும் மூன்று பேரும் காட்சி கொடுத்தபடி, வீட்டில சுவரில மாட்டும் தினக்காட்டியிலும், படத்திலும் அதோடு கோவிலிலும் காட்சி கொடுத்த வண்ணம் இருக்கிற கடவுளையாரும் அவமரியாதை செய்ததுண்டா? அப்போ கடவுளுக்கு ஒரு நியாயம், மனித குலத்துக்கு ஒரு நியதியா? ஓர் ஆண் இரண்டு பெண்டாட்டியை வெளிப்படையாக வைத்திருக்க ஒத்துக்காத இந்தச் சமுதாயம் கிருஷ்ணனையும் போதாக் குறைக்கு கந்தனையும் எப்படி ஏற்றுக் கொள்கிறது? என்கிறதை உணர்ச்சி வயப்படாது, கொஞ்சுண்டு அறிவுப்பூர்வமாய் எண்ணிப் பார்த்தால், இந்த அண்ணன் சொல்லும் உதாரண உவமேயங்களின் உண்மை புரிய வரும்.

- இப்படியான முரண்பாடுகள் இருப்பதனால்தானே, ஆணோ இல்லை பெண்ணோ ஊரறிய ஒன்றும், திருட்டுத் தனமாக இன்னொன்றுமாய் காலத்தை ஒட்டிக்கிட்டு இருக்காங்க என்கிறது நம்ம ஊரிலேயே என்னால பல அடையாளம் காண்பிக்க முடியும் தம்பி. இவ்வளவும் ஏன்? நமது ஊரிலே வைத்தியரா உள்ள அந்தப் பெண்ணுக்கு இரண்டு கணவன்மார்கள் ஊர் உலகம் அறிய வெளிப்படையாகவே இருக்கிறாங்க என்கிறதுக்கான, நம் ஊர்க்காரங்களுக்கு நோய் நொடியென என்னவாவது வந்தால், அந்தப் பெண் மருத்துவரிடம் தானே ஓட்டமும் நடையுமாய்க் குதிரை வேகத்தில் போறாங்க இல்லியா? அந்தப் பெண்ணோ நேர அட்டவணை போட்டு, ஒரு வெள்ளி சாயந்தரம் ஒருவர் வந்து அவகூடத் தங்கித் திங்கள் காலை புறப்பட்டால், அடுத்தவர் மறுவாரம் இதே பாணியைப் பின்பற்றுவது தானே வாடிக்கை. இதை எங்க ஊரு ஜனங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாது அவங்களை ஒதுக்கியா வைத்திருக்காங்க? என்ன நான் சொல்றது?

ஆக, நாம் முதல்ல நமக்காக வாழப் பழகணும். அப்புறம் தான், ஊர் விஷயத்தில் கவனத்தைச் செலுத்த முன் வரவேணும். வீட்டின் ஓட்டையை அடைக்காமல் நாறிக் கிடக்கும் போது, ஊர் ஓட்டையை மூடுவதுக்கு முனைவது அபத்தம். இதுவே உங்க அண்ணனுடைய கருத்தாகும். மனைவி சாகக் கிடக்கும் தருவாயில், தனது தங்கச்சியிடம் தன் புருஷனை ஒப்படைச்சிட்டு இறந்து போனால், அதை மட்டும் அங்கீகரிக்கும் மக்களால் இப்படியும் ஒரு மாறுதலைக் கொண்டு வந்து, அதை அமுல்படுத்தத் தடுக்குமேயானால், நான் முன்னாடி எடுத்துக் கூறிய மற்றைய சமாச்சாரங்களையும் நிராகரிக்கும் ஜனநாயக உரிமை உண்டல்லவா?

ஆகவே இன்னும் எவ்வளவு நாழிகைக்கு அடியேன் கண் திறந்து இருப்பேனோவென யாரு கண்டார்? என்னைப் பொருத்த மட்டில், இந்த உலகத்தில் ஒரு ஆணுக்குப் பெண் எவ்வளவு தூரத்து அத்தியாவசியமோ, அவ்வளவு முக்கியம் ஒரு பெண்ணுக்கு ஆண் என்பது எனது அபிப்பிராயம் ஆகும் என்பதே என் கணிப்பு. ஆதலால் நாளைக்கு என் வீட்டுக்காரியை முன்ன பின்ன தெரியாத ஒரு பேர்வழிக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட வைத்து, அப்படி வந்தவனும் என்னைப் போலவே, என் மனைவியை அக்கறையுடனும், சந்தோஷமாகவும் பார்த்துக் கொள்வான் என்பதுக்கு என்ன உத்தரவாதம்? கூடவே ரேவதிக் குழந்தைக்கு ஏற்ற அப்பாவாகவும் இருப்பானா என்பது கேள்விக் குறியான சங்கதி அல்லவா தம்பி? எனவே தான் அவங்க இருவருடைய வாழ்க்கையும் கெட்டுப் போகாமல், சீரும் சிறப்புமாய் அமைய வேணுமானால், அது வந்து, நீ எனக்குச் செய்து தரும் சத்திய பிரமாணத்தில் தான் அடங்கியிருக்கு என்பது இந்த அண்ணனுடைய அனுமானம். என்னடா இந்த அண்ணனை மேலும் கெஞ்ச வைக்கலாமா என்னும் பச்சாதாபத்தினால், அவசரத்தில் உணர்ச்சி வயப்பட்டு நீ எடுக்கும் முடிவானது றுதியானது ஆகாது. ஆக, என் மனுவை சற்று அறிவுப் ப்வமாய் சிந்தனை பண்ணிப் பார்த்து, பகுத்தறிவாற்றலையும் யோகித்து நேசக்கரம் நீட்டுவதே சாலச்சிறந்த தர்மமாகும்

என்பதே எனது உத்தேசம் எனக்கூறிய வண்ணம், தம்பியினுடைய முகத்தினையே ஏறிட்டுப் பார்த்தார் அத்

தனது அண்ணர் எதைச் செய்தாலும் ஒன்றுக்குப் பதவையாச்சும் அலசி ஆராயாமல் எதிலுமே ஒரு தீர்க்கம உடன்பாட்டுக்கு வரமாட்டார் என்பதனை நன்ற உணர்ந்தவர் தம்பியார் என்பதனால், இந்தச் செயல்பாட்டிலு தீவிரமாகப் பரிசீலித்த பிற்பாடுதான், இந்த விதமா தீர்மானத்துக்குத் தனது அண்ணர் வந்திருப்பார் என்கிற நன்கு உணர்ந்த தம்பியார், தனது அண்ணர் நீட்டியபடி இருந் உள்ளங்கை மீது தன் உள்ளங்கையை வைத்து அழுத்திப் பற்றி கொண்டார் விசுவாசமாக. தனது தம்பியாருடைய உறுதியான செய்கையினால், முகம் மலர்ந்த அத்தார், தனது கண் ஜாயையினால் என் அக்காவை அருகில் அழைத்து, தன் தம்பி கடைசித் தருணத்தில் தனது சம்சாரத்துக்கு உறுதுணையாக இருப்பதுக்கு மிகச் சரியான தீர்வை எடுத்துத் தனது ஆசையைப் பூர்த்தி பண்ணியதுக்காக, தனது இரு கண்களாலும் கண்ணீர் மல்க, அவருடைய செயலுக்கு நன்றி சொல்கிற மாதிரித் தன் கைகளின் கட்டை விரலினை உயர்த்திக் காண்பித்து விட்டுத் தன் தலையணைக்குக் கீழே ஆயத்தமாக வைத்திருந்த மஞ்சள் கயிற்றினைத் தடவி எடுத்துத் தனது தம்பியின் கைகளிலே ஒப்படைத்துத் தனது குடும்பத்தவரும், இரத்த சொந்த பந்தங்களும், கூடவே தனது அயலைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர் களும் பார்க்கும்படி, தன் கண் எதிரிலேயே என் அக்காவின் கழுத்திலே அதைக் கட்டும் காட்சியைப் பார்த்துத் தனது மலர்ந்த முகத்துடன், தன்னைச் சூழ்ந்து நின்றவர்களை எல்லாம் ஒரு தரம் நோட்டம் விட்ட ஒரு சில வினாடிகளில் தனது கண்களை மெல்ல மெல்ல மூடியபடி தலையணையின் இடது பக்கவாட்டாகத் தன் தலையினைச் சாய்த்த வண்ணமே இ கண்விழிகளையும் மூடி, மீளாத் துயில் ஆனார் அத்த இதுதான் எனது அக்காவுடைய சரித்திரம்” என்று உங்கு எடுத்து உரைத்தபடியே அக்கா வீட்டு வாசலில் உள்ள அ மணியை அழுத்தினேன் நான்.

வீட்டுக் கதவைத் திறந்து, எனைப் பார்த்த சந்தோஷத்தின் காரணமாக உள்ளே என்னை வரவழைத்து, வீட்டுக் கதவினைப் பூட்டிவிட்டு வழக்கமாக எமது வீட்டாரையெல்லாம் ஒருவரைக் கூடப் பாக்கி வைக்காது, அதாவது வந்து இங்கிலாந்து நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தனது மருமகனையும் சேர்த்தே குசலம் விசாரித்துக் கொண்டு என் பின்னாடியே எனது அக்கா வர, நானும் அத்தனை கேள்விகளுக்கும் பதிலளித்தபடியே நேராக விறுவிறுவென அடுக்களையை நோக்கிப் பயணித்து, எனது வழக்கமான பாணியில் ருசியான காப்பியைத் தயார் பண்ணி, அக்காளுக்கும் ஒரு தம்ளர் கொடுத்துவிட்டு நானும் சுவைத்துக் குடித்த வண்ணமே, நானும் சும்மா சுற்றி வளைத்து மூக்கினைத் தொடாது, சட்டுப்புட்டென அக்காளை நாடி வந்ததன் நோக்கத்தினை 'வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு' என மூச்சு விடாது கூறிவிட்டு, அக்காளின் முகத்தினை 'அணிலை ஏறவிட்ட நாய் மாதிரி', உற்றுப் பார்த்தபடி தவம் கிடந்தேன். நான் எடுத்து வைத்த மனுவைக் காதினாலே கேட்ட பரவசத்தில், ஓடி வந்து எனைக் கட்டித் தழுவின வண்ணம், அவளுடைய கோதுமை நிறத்தின் குதூகலத்தால் மேலும் இரத்த நிறமாய்ச் செக்கச் செவ்விரென பிரகாசிக்கத் தழுதழுத்த நாக்குடன், 'இதுபோன்ற ஓர் எண்ணத்துடன் தான் தம்பி, நானும் உங்க அத்தாரும் எங்களுக்குள்ளாகவே ஒரு தீர்மானத்தினை வகுத்துக்கொண்டு, அதை எப்படி உங்க வீடு தேடி வந்து வரன் கேட்பதென எமக்குள்ளாகவே குமைந்து கொண்டிருந்தோம்.... ஆனால் இன்று நீயே என்னை நாடி வந்து விஷயத்தை இந்தளவுக்கு சுலபமாய் முடிவு கட்டுவதுக்கு இப்படியான ஓர் சமிக்ஞையைச் சாதகமாக எமக்கு எடுத்துக் கூறுவாய் என, நான் கற்பனைகூடச் செய்து பார்த்ததில்லை' என்று தூய புன்னகை தவமும் முகத்துடன் என் அக்கா சொல்லியபடியே என்ன செய்வதென்று அறியாது, ஒருவிதமான பதற்றத்துடன் துடிப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. கூடவே அக்கா கோதுமை மாவினால் செதுக்கிய தோற்றம் கொண்ட காரணத்தினால், அவளுடைய உச்சந்தலையில் இருந்து உள்ளங்கால் வரையும், அவளது நிறம் மேலும் செக்கச் சிவெறென ரசாயன மாற்றத்துக்கு வசியப்பட்டதை, அக்கா

அறியாது போனாலும்கூட, என் கண்கூடாக காணக்கூடியதாக இருந்தது. எனவே அவனை ஒருவழியாகச் சாந்தப்படுத்திச் சுயக்கட்டுப்பாட்டுக்கு கொண்டு வர, நான் பட்ட பாட்டைச் சொல்லி மாளாது. தனது இன்ப அதிர்ச்சியில் இருந்து சாமானிய நிலைக்கு வர, அக்காவுக்குக் கூடுதல் அவகாசம் ஆகியது.

பின்னர் அக்காவிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்ட மகிழ்ச்சி ஒருபுறமென்றால், மறுபுறம் நான் என்ன நோக்கத்துடன் அக்காள் வீடு நாடி வந்தேனோ, அந்தக் குறிக்கோள் இவ்வளவு தூரத்துக்கு சற்றும் தாமதமில்லாது ஈடேறிய குதூகலத்தினை என்னவருடன் பங்கு போட்டு மேலும் ஆனந்தத்தில் திளைக்க, அவசர அவசரமாக எங்கள் இல்லம் நோக்கி என் பொடி நடையினை இன்னும் தீவிரமாய் முடுக்கிவிட்டுக் கொண்டே சென்றேன் நான். எங்களது வீடு நெருங்கிய வண்ணமே இருந்தது. எம்முடைய வீட்டின் தெரு வாசல் சாலையில் அமைந்துள்ள திண்ணையில் என் வரவை எதிர்நோக்கியபடி, எனது வீட்டுக்காரி தெருவையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்ற அருங்காட்சியும், நமது கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்திலேயே தெரிந்தபடியே இருக்கிறது. ஆக, என் வருகைக் கண்ட கனகாம்பிகையின் முகத்திலே ஏற்படுகின்ற ஒருவகையான எதிர்பார்ப்பின் நவரச நளிணங்களையும், என் கண்ணுக்கு எட்டிய தொலைவில் இருந்தே, எனது இல்லம் நெருங்க என்னால் அவதானிக்கக் கூடியதாகவே இருக்கிறது. எங்கள் அக்கா வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட கையோடு ஏற்பட்ட வேகமானது, எம் வீட்டு வாசல் படிக்கட்டில் தான் தணிந்தது.

“என்னங்க, போன காரியம் காயா? பழமா?” என வினா எழுப்பிய என மனைவியைக் கை ஜாடையால், “எல்லாம் உள்ள வா சொல்றேன்” என்றபடி விறுவிறுவென வீட்டுக்குள் நுழைந்து, நடுக்கூடத்தில் போட்டிருந்த சோபாவில் அமர்ந்து ‘அப்பாடா’வென ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு, ஓட்டமும் நடையுமாக எமது வீடு நோக்கி படு வேகமாக வந்த எனது கால்களுக்கு சற்று ஓய்வு கொடுத்து, அதோடு நானும் கொஞ்சம்

என்னுடைய தேகத்தை ஆசவாசப்படுத்திக் கொள்ள முனைந்தேன்.

பிறகுதான் என் மனைவியாளின் கேள்விக்கு விடை கூற ஆயத்தமானேன். கனகாம்பிகை நமது சுயநலமான நோக்கத்துக்கும், தணியாத ஆவலுக்கும் பச்சைக்கொடி காண்பித்து விட்டார் நம் அக்கா. 'அப்படியா?' என ஆச்சரியக் குறியோடு எனது முகத்தினையே ஏற இறங்கப் பார்த்த என் வீட்டுக்காரிக்கு, அக்காவின் இல்லத்தில் நடைபெற்ற உரையாடல் அனைத்தையும் பாக்கி விடாது, 'மள...மள'வென்னு கூறி, அத்தார், அக்காவின் நினைப்பும் நமது சிந்தனையும் ஒரே அலைவரிசையில் இருந்த அதிசயத்தினையும் எடுத்துக் கூறி, புளகாங்கிதம் அடைந்தேன் நான். அப்போதுதான் என் துணைவி, நானே சிறிதும் எண்ணிக்கூடப் பார்க்காத ஓர் கேள்விக்கணையை எடுத்துவிட்டாள். அதாவது வந்து, எமது சம்பாஷணையில் ரேவதியும் எங்கள்கூட கலந்து கொண்டாளா? என்று, போட்டாளே ஒரு போடு! என் உச்சந்தலையில் ஆணி அறைவது போன்ற உணர்வு என்னைத் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது. காரணம், கனகாம்பிகை கேட்ட கேள்வியும் ஒருவிதத்தில் எனக்குச் சரி என்றே தோன்றியது. அடியேன் கொஞ்ச நாழிகை வாய் மூடி, மவுனம் காத்தேன். அப்புறமாய் ஒருவாறு என்னை நானே சுதாகரித்துக் கொண்டு, ஒரு சாதகமான அல்லது ஏதாவது ஓர் எதிர்மறையான வாக்கு மூலமாக இருந்தாலும்கூட, 'எதையும் தாங்கும் தெம்புடன்' ஏற்றுக் கொள்வது என்னும் கொள்கையுடன், தொலைபேசி ஊடாய் ரேவதியிடமே 'உண்டு இல்லை' என்கிற கருத்துக் கணிப்பைக் கேட்டே அறிந்து விடுவது எனக் கங்கணம் கட்டிய வண்ணம், அக்காளைத் தொலைபேசியின் வாயிலாக அழைத்தேன் நான்.

என்னவொரு அதிர்ஷ்டம் பாருங்க, என் தொலைபேசி அழைப்புக்கு மறுமுனையில் ரேவதியே ஆஜரானாள். ஆக, நம்முடைய வீட்டுக்காரியின் ஐயப்பாட்டை நீக்குவதுக்கு அக்காளை இடைத்தரகராக வைத்துச் சங்கடப்படுத்தாத

வகையில், எதிர்முனையில் நம்ம மருமகளே நேரடியா எமது தொலைபேசி அழைப்புக்கு வந்தது, நாம் செய்த பாக்கியம் என்று தானே கூறியாகணும் இல்லியா? எனவே ரேவதியுடன் சுற்றி வளைத்து சும்மா இழுத்தடிக்காது, உடனடியாய் எம்முடைய நிலைப்பாட்டினை உறுதி செய்யும் விதத்தில்,

“என்னம்மா ரேவதி எப்படி இருக்கே?”

“நான் வழமைபோல ஐந்து பேருக்கு சாயந்தரம் சைக்கிளில் சென்று பாடம் கற்றுக் கொடுத்துக்கிட்டு, ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கும் வரைக்கும் சும்மா வீட்டிலே சோம்பேறித்தனமாக முடங்கிக் கிடந்து வெறுமனே பொன்னான காலமதை வீணாகப் பாழடிக்காது செயல்படுவதால், அம்மாவுக்கு நிதி உதவி பண்ணிய புண்ணியமும் கிடைக்கிறது. கூடவே எனது அறிவையும் மழுங்கிட விடாது, தினமும் கூர்மையாக்கியபடி மேலும் மெருகூட்ட ஒரு வசதியாகவும் அமைஞ்சிருக்கு மாமா. ஆமா... நீங்களும் அத்தையும் எப்பிடி இருக்கீங்க? அதைச் சொல்லுங்க முதல்ல!”

“அப்போ நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்துபோன விஷயத்தை, உங்க அம்மா உனக்குப் பத்த வைக்கல்லயா?”

“ஓ... வைச்சாங்களே! உங்க எண்ணத்தையும் கூட என் காது வழியாக ஓதியும் வைச்சாங்க மாமா. அதுயிருக்கட்டும் தன்னுடைய பாட்டிலை மாமா! முதல்ல என்னுடைய விசாரிப்புக்கு பதிலை எடுத்துச் சொன்னால்தான், நான் உங்க கூடத் தொடர்ந்து பேசவேனாக்கும். இல்லாட்டிக்கு இதோடயே நம்ம பேச்சுத் தொடர்பை தடை பண்ணிடுவேன் மாமா. அப்போ உங்க வசதி எப்படி?”

“அம்மாடி நீ சொல்லாமலே செய்யக்கூடிய பேர்வழி ஆச்சே! அப்படி இருக்கும்போது இப்படி ஒரு கட்டளையைப் பிறப்பிச்சதுக்கு அப்புறமும், நான் உன்கூட தகராறு பண்ண முடியுமா தாயே? இருந்தாலும் நானும் கூட உன்னிடத்திலே

ஒரு கேள்வி கேட்கிறதுக்கு சந்தர்ப்பம் அனுகூலமாய் இருக்கலாம் இல்லையா?”

“ஆமா மாமா... தாராளமா என்ன வேணுமென்னாலும் கேளுங்க?”

“மாணவ மாணவியர்க்கு நேரம் ஒதுக்கிப் பாடம் நடத்த சைக்கிளில் பயணிக்கின்ற நீ, அப்படி இந்த மாமா அத்தை மீதும் கரிசணை வைச்ச ஒரு தடவையாச்சும் வந்து தலையைக் காண்பிக்கலாம் தானே அம்மாடி?”

“மாமா நீங்க சொல்றதிலும் நியாயம் உண்டு என்பதை அடியேன் மறுக்கல்ல. ஆனால் நான் காலே எழுந்திருச்சு, அடுப்படிக்குள்ள நுழைஞ்சு அம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாய்க் கூட மாட அதை இதைப் பண்ணி முடிக்க மதியம் ஆயிடும். பிறகு பசி வயித்தைக் கிள்ள ஆரம்பிச்சதும் மத்தியான சாப்பாட்டில் என் கவன ஈர்ப்பானது என்னையும் அறியாது அடுப்பங்கரைக்குள் இழுத்துச் சென்றுவிடும் மாமா அவர்களே. வாய்க்கு ருசியான உங்க அருமை அக்காவுடைய சமையலின் மோகத்தில் சாப்பாட்டை ஒரு வெட்டு வெட்டி விட்டால் போதும். அதன்பிறகு ஒரு மணி நேரம் சிறிய குட்டித் தூக்கம். அப்புறம் திடீரென கண் முழிச்சுக் கடகடவென என்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு சைக்கிளை அவசரம் அவசரமாக மிதிச்ச வண்ணம் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஒரு மணி நேரமென வகுத்த அட்டவணைப் பிரகாரம் என் அலுவலை முடிச்ச வீடு திரும்பவே பொழுதுபட்டு நேரம் சரியாகிவிடும். இந்த அசதியோடு மறுபடியும் உங்க அக்காளுக்கு ராத்திரிச் சாப்பாட்டுக்கு உதவி பண்ணவும், அப்பா வேலை முடிச்ச வீடு வரவும் காலநேரம் மட்டுமட்டாயிடும். அப்புறம் அப்பா, அம்மா, நான் என மூவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சாப்பிட்டு முடிந்ததும், அப்பா வீட்டிலிருந்து கிளம்பியதிலிருந்து அலுவலகத்தில் நடந்த சமாச்சாரங்கள் அத்தனையையும் சிறிதும் பிசிறு தட்டாது நகைச்சுவை ததும்ப சுவையாக எடுத்துக் கூறுவார்.

இவ்வாறு சில மணி நேரம் ஒரு சின்ன அர்த்தமுள்ள அரட்டை அரங்கம் நடந்தாலும், அதில் போசாக்கான சில நல்ல சேதிகளை நாமளும் கிரகித்து, நமது வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக் கொள்ளும்படியும் அடங்கி இருக்கும் மாமா. பிறகு தொலைக்காட்சியில் நல்ல சங்கதியான நிகழ்ச்சியை அப்பா கண்டிப்பா உட்கார்ந்து பார்ப்பார். நாமளும் அதை அத்தியாவசியமாகப் பார்க்க வேணும் என ஆணையும் பிறப்பித்து விடுவார். அவருக்கு உள்ள நல்லவிதமான நோக்கம் யாதெனில், உலகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைத் தான் மாத்திரம் கவனித்தால் போதாது. பிறரும் அறிந்திருக்கணும் என்பதே அவருடைய நோக்கம் மாமா அவர்களே. ஆக, இப்படியான இறுக்கமான சூழ்நிலையிலும், வாரத்துக்கு ஒருமுறை ஆவது உங்கள் வீடு நாடி வந்து போறானே நம் மருமகளான ரேவதி என நினைச்சுப் பெருமைப்படுங்கள் மாமா அவர்களே. என்ன இந்த வியாக்கியானம் போதுமா அல்லது இன்னும் கொஞ்சம் வேணுமா மாமா?"

“அம்மடியோ! ரேவதி, இந்தத் தெள்ளத் தெளிவான விளக்கங்களே எங்களுக்கு திருப்தியாய் இப்போதைக்கு போதுமடியம்மா. என்னது நான் கேட்ட ஒரு கொஞ்சுண்டு கேள்விக்கே இவ்வோ புள்ளி விவரமான சாட்டையடி போன்ற நியாயங்கள் என்றால், இதுக்கு மேலும் உன்னுடைய அடுத்த பதிலடிக்கு இந்த வயதான மாமாவுடைய உடம்பு தாங்காதடி பெண்ணே! ஆக, ஒட்டுமொத்தமாக பார்த்தால், நானும் உனது அத்தையும் எங்க அக்காவுமாகச் சேர்ந்து அமைத்துக் கொண்ட கூட்டணித் தீர்மானத்துக்கு நீயும் பரிபூரணமாய் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க உஷாரான நிலையிலேயே இருக்கிறே என்பதுதானே உன் அர்த்தம்... அப்படித்தானே மருமகளே?"

“ஆமா... ஆமா... ஆமா...! இதை இன்னும் புட்டுப்புட்டு என் வாயினால வேற எப்படிக்கூறணும்னு எதிர்பார்க்கிறீங்க மாமா?"

“சரி... சரி... அம்மாடி ரேவதி, நான் இப்பவே உங்க அத்தானுக்கு தொலைபேசி மூலமாகத் தகவல் கொடுத்து விடுகிறேனே... இது போதுமா?”

“ஐயோ... இது என்னது அத்தான் பொத்தான் எனப் பழைய பஞ்சாங்கம் மாதிரி பேசிற்றீங்க மாமா? இதெல்லாம் உங்க காலத்து நடைமுறைகள் மாமா அவர்களே! சட்டுப் புட்டுன்னு இந்தக் காலத்து வாழ்வியலுக்கு இறங்கி வாங்க. இப்பவெல்லாம் புருஷனைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது தான் இந்தக் காலத்து விஞ்ஞான வளர்ச்சி. முன்னேறிய யுகத்தின் நாகரிக பண்பாடு. அவ்வளவு ஏன் மாமா... என்னுடைய உள்ளூர்த் தோழிகளாய் இருந்தாலும் சரி அல்லது வெளிநாட்டில வாழ்க்கைப்பட்ட தோழிகளாக இருந்தாலும் சரி, அவ அவங்க கணவன்மார்களைப் பேரைச் சொல்லித்தானே கூப்பிடுறாங்க மாமோவ். நித்தம் நித்தம் பலதரப்பட்ட புத்தகங்களையும், செய்தித் தாள்களையும் தவறாமல் படித்துத் தீர்க்கும் எங்க முன்னாள் தபால்கார மாமாவுக்கு தெரியாமல் இருப்பதுதான், எனக்கு ஆச்சரியமான சங்கதியாய் தோணுது மாமா.”

“அம்மாடி இந்த மாமாவுக்கும் உங்க அத்தைக்கும் அனைத்தும் அத்துப்படியாகவே எல்லாச் சேதிகளும் உடனடியாவே படித்துச் சூட்டோடு சூடாக அறிந்து கொள்வதுதானே, எங்களது கைவந்த கலை என்பதை உனக்கு நாங்களா எடுத்துக் கூறியாக வேணும்? இருந்தாலும் உன் நிலைப்பாட்டினையும் தெரிந்துகொள்ளும் ஆசையினால் சும்மா ஒரு போடு போட்டுப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான் தாயே. சரியடியம்மா.. சும்மா நேரகாலத்தை வீண் வம்பளந்து விரயம் பண்ணாது.... இத்தோடு நமது பேச்சு வார்த்தையை சுமுகமாய் நிறைவேற்றிக் கொண்டு, நமது அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை செய்வதுக்கு உங்க மாமாவுக்கு விடை கொடுத்தாலே போதும் ரேவதி.”

“மாமா உங்களது விருப்பம் போலவே, உங்க பையனையும் இந்த ரேவதியையும் திருமணம் என்கிற பந்தத்தால் இணைத்து

வைத்தாலே போதும். அப்புறம் பாருங்கள் நமக்கு இடையேயான உறவு மேலும் தொடருமா இல்லாவிட்டால் பாதியிலே ஏதும் மனக்கசப்புடன் முறியுமா என்பதை!”

“சரிடியம்மா அப்போ நான் இத்தோடு நிறுத்திக்கிடுறேன்” எனத் தொலைபேசியின் இணைப்பை அணைத்துக் கொண்டேன் அடியேன். தொலைபேசியில் உள்ள ஒரு பொத்தானை அழுத்திவிட்டுப் பேசியதால், என் அருகில் உட்கார்ந்திருந்த கனகாம்பிகைக்கும் எம் உரையாடலைக் கச்சிதமாகக் கேட்க முடிந்தது.

எதையும் மெத்தனமா கிடப்பில் போட்டு ஆறவிட்டுச் சும்மா இழுபறிப்பட்டுக் கொண்டு காலத்தைப் பாழடிக்காது, உடனடியான நிவாரணப் பரிகாரத்துக்கு செயல் வடிவம் தீட்டும் உத்தேசத்துடன், பையன் வேலை முடிந்து வீட்டில் இருக்கிற நேரத்தினைக் கணக்குப் பண்ணிப் பார்த்த வண்ணமே, ரேவதியுடன் பேசிய அடுத்த நாளே எங்கள் பையன் துரைஸ்சைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு, என் பெண்டாட்டியை மகனுடன் விளக்கமாய் விவரித்து, அவனது வருங்காலத் துணைவி யார் என்பதையும் எடுத்துக் கூறும் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டு, அடியேன் ஒரு தத்துவப் புத்தகத்தில் மூழ்கும் வண்ணம் மெதுவாக அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து, எனது பிரத்தியேகமான நூல்கள் அடுக்கியிருக்கும் அறையினுள் நுழைந்துவிட்டேன்.

தொலைபேசியில் மகன் துரைஸ்கடன் பேசி முடித்த கையோடு, கனகாம்பிகை என்னைத் தேடி வரும்போதே அழுமூஞ்சி கிழுமூஞ்சியென இல்லாது, புன்னகை பூத்த முகத்துடன் வந்த வேகத்தைக் கண்டதுமே, நான் எனக்குள்ளாகவே ஒரு குத்து மதிப்பாக எடை போட்டுக்கிட்டேன், அதாவது வந்து எங்களது கை ஒங்கிவிட்டது என்று. இருப்பினும் என் வீட்டுக்கார அம்மா வாயிலிருந்து என்ன சேதியை உதிர்க்கிறாள் என அறிய ஆவலானேன் நான்.

“உங்க பையனுடைய நிலைப்பாடு எந்த மட்டில் இருக்கிறாப்போல?” என்று நான் கேள்விக் கணையைத் துவக்கியதுதான் பாக்கி, உடனே அவர்களுக்குள் நடைபெற்ற பேச்சு வார்த்தையின் சாராம்சத்தினை எடுத்து என் காதுக்குள் நுழைத்தாள் கனகா.

“அதுதாங்க நீங்க சொல்லியபடியே துளிகூட எதையும் மறைக்காது விவரமாய் அனைத்து விவகாரங்களையும், உங்க அக்காளில் தொடங்கி ரேவதி வரைக்கும் உங்களுக்குள் நடந்து முடிந்து, ஒருமனதாக நிறைவேறியுள்ள அம்சங்கள் பூராவையும் நான் சொல்லி முடித்ததுதான் தாமதம், உடனடியாய்ப் பரவசப்பட்ட தொனியில், ‘அம்மா! உங்கள் இருவருடைய தேர்வின் நியமனமும் படு கச்சிதம்மா’. ‘கரும்பு தின்னக் கைக் கூலி எதுக்கு?’ என்று, அப்பா வீட்டிலை அடிக்கடி கூறும் பழமொழிதான் எனக்கு உடனே ஞாபகத்துக்கு வருது. காரணம் என்னவென்றால், நானும் ரேவதியும், இதுதவிர நமது அயல் வீட்டில் குடியிருந்த மற்றைய, கிட்டத்தட்ட எமது வயதை ஒத்த ஆண் பெண்ணென எல்லாருமாக ஒன்றுகூடி வயது வித்தியாசமோ இல்லாட்டி, பொம்பிளை ஆம்பிளை என்கிற பேதமோ பாராது ஓடித் திரிந்து அடித்த கொட்டமெல்லாம் இப்பக்கூட என் கண்ணு முன்னாடி நிழலாடிய வண்ணம் இருக்குதம்மா. ஏதோ சின்னஞ்சிறு பிராயந்தொட்டே ரேவதியுடன் அதை மகளெனும் வித்தியாசம் இல்லாது கூடித் திரிந்து பழகிய பழக்கமானது, வாரத்துக்கு ஒரு முறையாவது தொலைபேசி உறவுடன் இன்றும் தொடர்வதால், பரஸ்பரம் எம் இருவருக்கும் என்னென்ன விஷயங்களில் ஒத்து வரும் வராது என்னும் கருத்துக்கள் பரிபூரணமாகச் சகல விதத்திலும் தெரிந்துள்ளமையால் ரேவதியே எனக்கு ஏற்ற சோடியாக அமைந்தது, நான் செய்த பாக்கியமாகக் கருதுவதாக அப்பாவிடம் நான் சொல்லியதாய் எடுத்துக் கூறிடுங்கம்மா. அத்தோட ‘கையில் நெய்யினை வைத்துக் கொண்டு வெண்ணெய்க்கு அலையாது’ காரியத்தினை பக்காவா ஈடேற்றிய அப்பாவுடைய புத்திசாலித்தனத்தினை நான் மெச்சுவதாகவும் சொல்லிடுங்க. ஆக, எந்தவிதமான சீடாட்டி

வந்து தொலையப் போறாளோ என ஏங்கித் தவித்த எனக்கு, உங்க இங்கிதமான தகவல் என்னைச் சிறகடித்து வானத்தில் பறக்கும் பறவை போன்ற உணர்வுக்கு ஆளாக்கி விட்டதம்மா' என்று உச்சுக்கொட்டிப் புகழோ புகழென உங்களைத் தானுங்க வார்த்தைக்கு வார்த்தை மெச்சித் தள்ளுகிறானுங்க உங்க மகன் துரைஸ்! இப்போ உங்களுக்குத் திருப்தி தானே?" என்று சற்று வேதனையுடன் கூறி முடிப்பது போன்றே தோன்றியது எனக்கு. ஆகையால் என் சம்சாரத்துடைய மனமும் கோணாத படிக்கு மிகவும் பக்குவமாக, "இதோ பாரு கனகாம்பிகை, நான் நமது பையனுக்குத் தோதான பெண்ணைத் தேடி ஊரூரா 'லோ... லோ' என கால் கடுக்க அலைந்து திரிந்த வண்ணம் இருக்கும் சோகமான காட்சியினைப் பார்த்து வேதனை அடைந்த உனது உள்ளந்தான் இது இப்படியான ஒரு பரிகாரத்துக்கு வழி கோலி, அஸ்திவாரம் இட்ட சம்பவம் துரைஸ்க்குத் தெரியாத காரணத்தால் தான், இந்தவிதமான ஏற்பாட்டுக்கு அப்பாதான் மூலகாரணம் எனத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, தப்புக் கணக்காய் என்னை வானுயரப் போற்றித் தள்ளியிருக்கான். நீ வந்து அதைப்பெரிதுபடுத்தி வீணே சோகப்படாதே. அடுத்த தரம் அவன்கூட நான் பேசும்போது இந்த விஷயங்களை வெளிச்சம் போட்டு அவனுக்குச் சொல்லிடுறன், போதுமா கனகா?" என என் வீட்டுக்காரிக்கு உபதேசம் பண்ணி, ஒருவாறு அவளை ஆசுவாசப்படுத்தினேன்.

ஆனால் என் மனைவியோ என்னைப் பார்த்து, "நான் அதுக்காகச் சொல்ல வரலீங்க. உங்க பையன் உங்கள் மீது வைத்திருக்கும் அபிமானத்தினைச் சுட்டிக் காண்பிக்கவே இந்தச் சங்கதியை உங்க காதில போட்டுடைத்தேன்" என்று, என்னைச் சமாதானம் செய்யும் முகமாகக் குழைவாகப் பேசியபடி மேற் கொண்டுமுள்ள மிகுதி உரையை எடுத்துக் கூற ஆரம்பித்தாள்.

"அப்புறம் வந்துங்க, அவன் இங்கு ஊரில இருக்கும் போது அக்கம்பக்கத்தில் நடைபெறும் ஆடம்பரமான மஞ்சள் நீராட்டு விழா, காது குத்துச் சடங்கு, முடியிறக்கும் கொண்டாட்டம், பிறந்த நாள் விழா, திருமண வைபோகம், மணி விழா போன்ற

அநாவசியமான காரியங்களுக்கு, கஷ்டப்பட்டு உடலை வருத்தி உழைத்துச் சேகரித்த காசை வீண் விரயம் பண்ணிப் பாழாக்குவதிலும் பார்க்க, இவற்றினை எல்லாம் காதும் காதும் வைத்த மாதிரி வீட்டுக்குள்ளாகவே ரொம்பவும் சிக்கனமாய் அரங்கேற்றிக் கொண்டு, இப்படிச் சொந்த பந்தங்கள் என ஊரைக் கூட்டிப் பாழாக்கும் பணத்தை எல்லாம் ஒரு குத்து மதிப்பாக கணக்குப் பண்ணிப் பார்த்து, அதற்கு உண்டாகும் செலவுத் தொகையை அப்படியே இங்கிருக்கும் வயோதிபர் இல்லம், மற்றும் அனாதைகள் இல்லம், கண் தெரியாத, வாய் பேசாத, காது கேளாதோர் இல்லம் போன்றவற்றிற்கு நன்கொடையாய் வாரி இறைத்தாலே கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும். அதை விட்டு விட்டு நெற்றி வியர்வை சிந்த ஓடித்திரிந்து சிறுகச்சிறுக தேடிய காசையெல்லாம் வீணாய்க் கரியாக்கினால், பிறகு பின்னாடி வாழ்க்கையில் ஓட்டாண்டியாகத்தான் நடுத் தெருவில் நிற்கிற நிலை ஏற்படும் என்று நித்தமும் சதா எங்களுடன் விமரிசனம் பண்ணிய அதே பல்லவியைத்தான், எனக்கு மீண்டும் ஞாபக மூட்டிவிட்டு, இந்த வருடக் கோடை விடுமுறைக்கு இரண்டு வார ஓய்வில் ஊருக்கு வந்து, எதுவித சந்தடியும் அயலவர்க்குக் கூடத் தெரியாது, ரேவதியைத் திருமணப் பதிவு அலுவலகத் துக்கு கூட்டிச் சென்று திருமண ஒப்பந்தப் பத்திரத்தில் இருவரும் கையொப்பம் இட்டுவிட்டுச் சாட்சிக் கைச்சாத்திடத் தான் இருக்கவே இருக்கிறார்கள் அப்பாவும், மாமாவும். அதோடு விஷயம் சரி. அதன்பிறகு நான் லண்டன் வந்து நமது இல்லத்தரசியை இங்கிலாந்துக்கு அழைக்கும் அலுவலை வெகு சீக்கிரத்தில் இங்கு செயலாக்க சிறிது கால அவகாசம் எடுக்கும். ஆக, அதுவரையில் நாம்தானாம் அமைதி காக்க வேணும் என்கிற சுபசேதியையும் விளக்கமாய் விளக்கிவிட்டானுங்க, என மூச்சிரைக்க 'கட...கட'வென ஒன்றும் விடாது கண்காம்பிகை கூறி முடித்தது, எனக்கென்னவோ மாரி காலத்து மழை பெய்து ஓய்ந்த மாதிரியான ஒரு பிரமை. அவ்வளவுதான்.

நம்மளது பையன் தொலைபேசியில் முழங்கிய மாதிரியே குறித்த தேதிக்கு வீட்டு வாசலில் எதுவிதமான முன்னறிவிப்பும்

தராது, 'டங்'கென வந்து கால் பதித்து நின்றதும் நாமே சற்றும் எதிர்பாராத சம்பவம்தான். எனினும் நானும் எனது வீட்டுக் காரியும் எம் அதிர்வினை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது, நமது இல்லத்தில் நடைபெற இருக்கும் ஒரு மங்களகரமான காரியத்துக்கு வந்திருக்கும் மகனை வாஞ்சையுடன் வரவேற்றோம். மேல் நாட்டிலிருந்து ஊருக்கு வந்தவர்க ளெல்லாம், ஆடாது அசையாது விமான மூலம் வந்ததுக்கே எங்கள் உடல் சோர்வாய் இருக்கிறதென ஒருநாள் முழுவதும் கட்டிலில் படுத்து, ஏதோ வெளிநாட்டிலிருந்து நடந்து வந்தது போல பெரிய பந்தா காண்பித்த பேர்வழிகளையும் கண்கூடாகப் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட எனக்கு நமது மகனுடைய செயல்பாடுகள் எல்லாம் விசித்திரமாகவே தோன்றின.

பயணக் களைப்பென எதுவும் கூறி காலநேரத்தை வீணாகப் பாழடிக்காது, எமக்கு முன்கூட்டியே சொல்லி வைத்தது மாதிரியே அதிரடி வேகத்துடன் தன் கடமைதனில் கண்ணும் கருத்துமாக முன்னேறத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்தி உஷாராய்க் களம் இறங்கினான் துரைஸ். என்னிடம் கேட்டு வாங்கி ஒரு நாலு முழ வேட்டியை உடுத்து, அதை முழங்கால் வரையிலும் மடித்து இரண்டு முழங்காலுக்கும் காற்றோட்ட வசதியாக விட்டபடி, நான் என் கடைசிக்கால ஓய்வூதியம் பெறும் மட்டும் பாவித்துப் போண்டியாகிப் போன கறை படிந்த சைக்கிளை, எங்க ஊரு தபால் கந்தோர் அதிகாரி எனக்கே தானம் பண்ணிய 'கடகடா...கொட... கொடா...' என்கிற மாதிரிப் பலவித விநோதமான சத்தங்களை ஒலிபரப்பும் சைக்கிளில், துளிகூட வெட்கப்படாது ஏறி அமர்ந்து தன்னுடைய வரும் கால மனைவியைத் தரிசனம் பண்ணவென அவனுக்குள் ஏற்பட்ட ஒருவித காந்த சக்தியின் ஈர்ப்பான உந்துதலால், தாயிடம் தான் அதை வீடுவரை சென்று வரும் சேதியை எடுத்துக் கூறிவிட்டுச் சிட்டாகப் பறந்து சென்றான் அவன்.

ஆக, அவனது திட்டத்தின் பிரகாரம் அயலவரைத் துணைக்கு அழைப்புவிடுத்துக் கல்யாண் வீட்டுக்கான பலகாரங்கள் சுடும் வேலைக்கெல்லாம் கனகாம்பிகைக்குச்

சோலியே இல்லாமல் போய்விட்டது. வாரத்தில் ஒரு முறையாவது ஆளாளுக்கு நேரடியாய்ப் பேசும் இணைய தளத்தினூடாக சாவகாசமாய் மணிக்கணக்கில் ரேவதியுடனும், கூடவே அத்தைக்காரியுடனும் உரையாடுவதை என்றும் தவிர்த்தது கிடையாது என்களது மைந்தன். அப்படி இருந்தும், லண்டனில் இருந்து நான் வந்திருந்தால் என, ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்லப் போனால் என்னுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர்களைத் தான் முதல் முதலாய்த் தேடிப் பிடித்து, எம் கடந்த கால இளமைப் பருவத்துக் கூத்தும் கும்மாளமுமாகக் கழிந்த அந்தக் காலத்து நினைவலைகளை எண்ணிப் பார்த்து, அசை போட்டு மறுபடியும் அந்த அற்புதமான நாள்கள் இனிவருமா என்று ஆசையாய் அங்கலாய்ப்போம். கள்ளங்கபடமற்ற, பாட சாலையை விட்டு வெளியேறியது கவலைகள் ஒருபுறமாகவும், சுமைகள் மறுபுறமாகவும் எம்மைத் தாக்கிப் பாதைகளையே மாற்றி விடுவதுதான் இயற்கையின் நியதி போலும். இதற்கு யாரும் விதிவிலக்கல்ல என்பதுதான் நமது அனுபவ வாயிலாகக் கற்றுக் கொண்ட பாடம் என மெய்சிலிர்ப்போம்.

ஆனால் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளின் அணுகு முறைகள் அதுக்கு நேர்மாறானவை. இன்னும் சற்று விரிவாய் எடுத்துரைக்கணும் என்றால் நமது காலகட்டத்தில் எங்களுடைய பெற்றோர் இட்ட ஆணைக்கு நாமும் பயபக்தியுடன் உதாசீனம் செய்யாது நடப்பதுதான் கடமை. ஆனால் இந்தக் கலியுக காலமதில், நாமளே பெற்றெடுத்துத் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட பிள்ளைகள் போடும் அன்புக் கட்டளைக்கும், அவர்கள் சுட்டிக் காண்பிக்கும் வழியினைப் பின்பற்றிச் செல்வதும்தான் உத்தமம். இதுதான் எமக்கும் மரியாதை. அவர்களுக்கும் களிப்பூட்டும் சங்கதியாகும். ம... எல்லாம் காலத்தின் கோலந்தான் போங்க.

ஆனால் எனக்கும் என் வீட்டுக்காரிக்கும் மிகவும் ஆச்சரிய மூட்டும் விஷயம் என்னவென்றால், நம் ஊருக்கோ இல்லாட்டி அயலூருக்கோ, உலகத்தின் பிற கண்டத்தில் இருந்து ஒரு மாத விடுமுறையில் தங்க, தங்க வீட்டுக்கு குழந்தை குட்டிகளுடன்

வந்து சேரும் பேர்வழிகள், தாங்கள் அக்கரைச் சீமையில் இருந்து வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் என்பதை பிறத்தியாருக்கு எடுத்துப் பறைசாற்றும் விதமாய்த் தங்களை அலங்காரம் பண்ணியது மாத்திரம் போதாதெனத் தாங்கள் ஊரிலே தங்கியிருக்கும் நாள்வரையும் ஓட்டோவையோ அல்லது காரினையோ மாதக் கணக்கில் குத்தகைக்கு அமர்த்திய வண்ணம் தினமொரு உடையென மாற்றி மாற்றி அணிந்தபடி பவனிவரும் காட்சியினை வைத்த கண் வாங்காமல், வெளிநாட்டில் போய்த் தாங்களும் இதுமாதிரி வாழ வழியில்லாது வாடும் ஏழ்மைக் கோட்டில் வாழும் ஜீவராசிகள், அவர்களது மனதுக்குள் வேதனையில் புழுங்குவதை யாருமே கண்டு கொள்ளாதது போலவே, நமது பையனும் வந்து செயல்படுவானோவென நானும் கனகாவும் ஒருவகையில் எதிர்பார்த்ததுக்கு மாறாகவே துரைஸ்சின் போக்கு அமைந்திருந்தது எம் இருவருக்கும் மனச்சாந்தியைத் தந்தது. காரணம், எம் மகன் எங்க ஊருக்கு வந்ததில் இருந்து ஊரை விட்டுக் கிளம்பும் வரையும், முட்டி வரை மடித்துக் கட்டிய நாலு முழ வேட்டியும், அதோடு ஒரு அரைக்கைச் சட்டையும் தான் அவனது உடையாய் இருந்தது என்னவோ வாஸ்தவம் தான். அத்தோடு ஒவ்வொரு நாளும் காலை முதல் அந்தி வரைக்கும், நான் பாவித்த 'கட...கட கொட கொட'வெனச் சத்தம் எழுப்பி, தெருவோர நாய்கள் எல்லாம் குரைத்தபடி சிறிது தூரத்துக்கு ஆளைவிடாது தூரத்தும் சைக்கிள் சவாரி தான், அவனது வாகனமாய்ப் பயன்பட்டது. அதுக்காக ஊரார் பார்த்தால் நையாண்டி பண்ணுவார்களே என்ற எண்ணத்தில், அவன் யாரையும் ஒரு பொருட்டாக நினைத்துத் தன் தனித் தன்மையை ஒதுக்கியது கிடையாது. அதுதான் துரைஸ்.

எனவே தான் போட்டுக் கொண்ட திட்டத்தின்படி ஒவ்வொரு நாளும் காலைல வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, அதுக்கு வேண்டிய சகல விதமான ஆயத்தங்களிலும், முனைப்புடன் மும்முரமாய் பாடுபட்டு, ஒரு வியாழன் காலையில் திருமணப் பதிவு செய்யும் தனக்கும் ரேவதிக்கும் கல்யாண ஒப்பந்தம் நிறைவு பண்ணிக் கொள்ள தேதியையும்

தெரிவு செய்த ஊர்ஜிதமும் பண்ணிக் கொண்டு, எமக்கு எதுவிதமான அலைச்சலையும் தராது தானே அனைத்து வேலைகளையும் தனது தலை மீது இழுத்துப் போட்ட வண்ணம் ஓடியாடி அசதி பாராது ஒருவாறு ஒழுங்கு செய்த பின்னர் தான், எமக்குத் தகவலைக் கூறினான் என் பையன். இது வந்து ஒரு வகைதனில் அவனைச் சாந்தப்படுத்தினாலும் கூட, எமக்கென்னவோ வியாழன் ஒரு சுப காரியத்தை வைத்துக் கொள்ளலாமா என மூளைக்குள் நெருடியது. ஆகையால் இதை மெதுவாய் என் பையனது காதுகளில் எடுத்து ஒதிவிட்டேன். அதாவது வந்து தம்பி, “கள்ள வியாழன் கழுத்தை அறுக்கும்” என்று ஊரில உள்ள பெரிசுகளெல்லாம் பேசிக் குவாங்க.. அதனால...”

“ஐயோ... அப்பா, இதுக்கு நல்ல விளக்கம் நான் சொல்லுவதாய் இருந்தால், சற்றுப் பின் நோக்கி உங்களை அந்தக் காலத்து ரோமாபுரி ஆட்சியின் வரலாற்றுக்கு அழைச்சிட்டுப் போய் ஆரம்பிக்கணும். இதெல்லாம் இப்போ தேவையானது கூறுங்க பார்ப்போம்? இன்னும் சொல்லப் போனால், ஆரியர் மெது மெதுவாக இந்தியாவின் எல்லைக்குள் காலடி எடுத்து வைச்ச பிறகுதான் பிராமணர் என்றும் சத்திரியர் என்றும் பிரிவினை தோன்றியதாக ஆராய்ச்சி பண்ணி எழுதிய புத்தகம் ஒன்றினை, நான் லண்டனில் இருக்கும் போது இந்தியாவிலிருந்து வாங்கிப் படித்ததோடு மட்டும் நின்றிடாது, ரொம்பப் பேருக்கு ஆதாரமாய்க் காட்டியுள்ளேன் அப்பா. வேணுமானால், ஐக்கிய ராஜ்ஜிய நாடான இங்கிலாந்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் அந்தப் புத்தக வாயிலாக நிறைய விஷயங்களைப் படித்துத் தெரிஞ்சுக்கிட முதல் காரியமாய் அனுப்பி வைக்கிறேன் உங்களுக்கு. மேலும், வியாழன் கரி நாள் என நீங்கள் கூறுவதனால், ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ஏதாவது ஒரு தோஷம் இருக்குமே, உங்க சைவ சமய தத்துவப்படி. அப்புறம் எதற்கு ஒவ்வொரு வீட்டுச் சுவரிலும் நாள்காட்டி மாட்ட வேணும் என்று சொல்லுங்களேன் பார்ப்பம்? மேலை நாட்டினைப் பொறுத்த மட்டில், சனி தான் கல்யாண எழுத்து நடக்கும் தினமாகும். ஆக, இது மாதிரி எக்கச்சக்கமான

சேதிகளை உங்களுக்கு என்னால் நிரூபணம் பண்ண முடியும் அப்பா. அதுக்கு நேரம் இதுவல்லவே. அதனால் வரும் வியாழன், நான், நீங்க, அம்மா அதோட அத்தை, மாமா, ரேவதி இவ்ளோ பேரும், திருமண ஒப்பந்தம் ஒப்பேறும் அலுவலகத் துக்குச் சரியாக காலேல பத்து மணிக்கு ஆஜராகிறோம். அவ்வளவு தானப்பா. ஆக, இப்போதைக்கு இது போதும்” எனக் கூறி முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் துரைஸ்.

எங்கள் மகன் கூறிய அந்த வியாழனும் வந்தது. அவனது அபிலாஷையின் நிவிர்த்தமே சுட்டிக் காண்பித்து பட்டியலில் அங்கம் வகித்த அக்கா, அத்தார், மற்றும் ஏற்கனவே எமது மருமகளாய் இருந்தபோதிலும் இன்னும் ஒரு படி மேலே உயர்ந்து என் பையனுக்கு வாழ்க்கைப்படும் அந்தஸ்துக் கூடிய பொண்ணாக மாறியுள்ள ரேவதியுடன் நாமளும், அதாவது வந்து அடியேனும், என் வீட்டுக்காரியும் குறித்த நேரம் சிறிதும் பிசிறு தட்டாத வகையில், திருமணப் பதிவு செய்யும் காரியாலயத்தில் தயாரான நிலையில் சமூகம் அளித்தோம். மாப்பிள்ளையும் திருமணமென்னும் பந்தத்தில் இணையப் போகும் ரேவதியும், அந்த அதிகாரி கொடுத்த நாலு பத்திரத்தில் ‘மளமள’வெனக் கையொப்பம் இட்டார்கள். அதன் பிறகு சாட்சிக் கையொப்பம் வைப்பதுக்கு அந்த உத்தியோகத்தாரால் பெயர் சொல்லி அழைக்கப்பட்ட என் மனைவியும், அக்காளுமே கைச்சாத்திட்டனர். இது எல்லாம் எமது பையனுடைய திருவிளையாடல் என்பதனைப் பின்பு தான், நானும் அத்தாரும் அறிந்து கொண்டோம் அந்த அதிகாரியின் வாயிலாய். காரணம் என்னவெனில் பெண்களுக்குக் கொடுக்கும் அதி விசேஷ சம அந்தஸ்து என, துரைஸ்சின் நடவடிக்கையாம். ஆக, ஒருவழியாய் இல்லற பந்தமதில் இருவரும் கூட்டணி அமைத்துக் கொண்டதில் அகம் மகிழ்ந்தோம் யாம்.

காரியம் யாவும் இனிதே கைகூடியதும், நாம் அனைவரும் வந்த வாகனத்திலேயே மூச்சுப் பேச்சுக் காட்டாது, எங்களது பையன் அழைத்துச் செல்லும் பாதையையே பின்பற்றித் தொடர்ந்தோம். காரோட்டிக்காரருக்கு துரைஸ், முன்கூட்டியே

கூறிய வண்ணம் காரும் அந்தத் திசையை நோக்கியே தன் பிரயாணத்தினை ஆரம்பித்தது. காலங்காத்தால எம் வீட்டிலேயே அனைவருக்கும் காலைப் பலகாரமாக மொறு மொறுத்த நெய்த் தோசையும் சாம்பார் சட்டினி இட்லிப் பொடியென வாய்க்குச் சுவையான சிற்றுண்டியை மூக்கு முட்ட ஒரு பிடி பிடித்த நமக்கு, மதியம் எங்கு சாப்பாடு வாங்கித் தரும் உத்தேசத்துடன் கூட்டிப் போகிறானோ துரைஸ் என வாய் திறந்து யாரும் முச்சுக் காட்டாது மவுனமாய் பயணித்தோம்.

வாகனமும் கிட்டத்தட்ட ஒரு குத்துமதிப்பாய் மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்துக்குப் பறந்து சென்று, ஓர் இடத்தின் வாசலில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றதும், அனைவருமே ஆச்சரியம் தாங்காது விழி பிதுங்க ஒருவருடைய மூஞ்சியை ஒருவர் பார்த்தோம். காரணம் என்னவென்றால், எம் கார் போய் நிறுத்தப்பட்ட இடம் 'ஆதரவு அற்ற சிறுவர் சிறுமியர் சரணாலயம்' ஆகும். உடனே காரை விட்டு இறங்கிய எங்களது பையன், "என்ன... இப்படிப் பேயறைந்த மாதிரி, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கிட்டிருந்தா எப்படி? பேசாமல் என் கூட இறங்கி வரவேண்டியதுதானே..." எனப் பிறப்பித்த தேனொழுகும் தொனியின் குரலுக்கு வசியப்பட்டு, அனைவரும் துரைஸ் பின்னாடி நகர்ந்தோம். முன்கூட்டியே இந்த விதமாய் சகல ஒழுங்குகளையும் பண்ணியுள்ளான் என்பதனை, இவனைக் கண்டதுமே அங்கு நடந்த ஏற்பாடுகள் சொல்லாமல் சொல்லி உணர்த்தியது எமக்கு. எம் எல்லோருக்கும் ஆசனம் தந்து உட்கார வைத்து மரியாதை செய்துவிட்டு, அங்கு பணியாற்றும் நபர்களில், யாரு அதிகாரி... யாரு தொழிலாளி என்று ஊகிக்கவே முடியாத வண்ணம், அனைவரும் சமபங்குடன் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டதே, ஒரு புதுமையான காட்சியாய்த் தென்பட்டு, எம் எல்லாரையும் ஆச்சரியக் கடலினுள் மூழ்கடித்தது. அடுத்து என்ன நடவடிக்கை எடுப்பதற்காய் எல்லோரும் மின்னல் வேகத்தில் அரக்கப் பரக்க ஓடியோடி ஓடியோடி இப்படி மாய்கிறார்கள் என்பதுதான் 'மில்லியன் ரூபா' கேள்வி எமக்குள்ளே!

ஆக, எங்க அவாவைப் பூர்த்தி பண்ணும்படி ஒரு வழியாக விடையும் கண்கூடாகப் பார்க்கும் வேளையும் வந்தது. நாங்கள் சென்ற அரை மணி நேரத்துக்கெல்லாம், சுமார் மதியம் பன்னிரண்டு மணியளவில் பாய் விரித்த பந்தியில், ஆண் பெண் பாகுபாடின்றிச் சிறு குழந்தைகள் வரிசையாய் ஒருவர் பின்னாடி ஒருவராக வந்து, ஏற்கெனவே போடப்பட்டிருந்த வாழையிலையின் முன்பாக அமர்ந்தனர். அவர்களுடன் நாமும் உட்கார அழைக்கப்பட்டோம். அவர்களின் வேண்டுகோளின் பிரகாரம் அத்தார், அக்காள், எமது மகன், மருமகள் ரேவதி, நான், கனகாம்பிகை, நமது சாரதி என அத்தனை பேரும் அந்தக் குழந்தைகளுடன் சரிநிகர் சமமாய் ஒன்றாகச் சாப்பிட்டோம். பந்தி பரிமாறியவர்களும் ஓரவஞ்சனை பாராது, அனைவரையும் நன்றாகக் கவனித்தார்கள். அன்று சுத்தச் சைவமான விருந்தே வழங்கப்பட்டது: சாதத்துடன் ஐந்து விதமான சுவையூட்டும் கறிகளோடும், இதுதவிரப் பாயசம், வடையும், விசேஷமாய் பரிமாறப்பட்டன. குழந்தைகள் முகத்திலும் ஒருவித மகிழ்ச்சியைக் காணக் கூடியதாய் இருந்ததில், எம்மவர்க்கும் ஒருவித பரிபூரண திருப்தி ஏற்பட்டது என்னவோ வாஸ்தவம் தான். அதுக்கும் முக்கிய காரணி ஒன்று உண்டு.

அது யாதெனில், எம் மைந்தன் இங்கிலாந்தில் அமைந்துள்ள 'ஜீவகாருண்ய' இயக்கமதில் ஓர் உறுப்பினராய் அங்கம் வகிக்கிறான். அவர்கள் கால்நடைப் பிராணிகளான ஆடு, மாடு, கோழி, கடல் வாழ் உயிரினங்கள், ஆகாயத்தில் பறக்கும் உயிரினங்கள் அனைத்தையும் கொன்று தின்னுவதற்கு நேர் மாறான மறுப்புக் கொள்கை கொண்டு இயங்குபவர்கள். அதாவது சுத்த சைவமானவர்கள். இதனால் இந்தச் சரணாலயத்தைப் பொறுப்பேற்று வழி நடத்தும் முகாமையாளருக்கும் தங்களது லட்சியத்தினை சூசகமாய் எடுத்து விரிவுபடுத்திக் கூறி, 'இயற்கையின் படைப்பினால் உருவான இதுபோன்ற ஜீவன்களை வதைப்பது எவ்வளவு தூரத்துக்குப் பாவமோ, அதற்கும் மேலான அரக்கத்தனக் கொடூரமான காரியம், அவற்றைக் கொலை பண்ணி உண்பதுதான். இது வனாந்தரத்தில் சுதந்திரமாய்த் திரியும் மிருகங்களைப் புலி, சிங்கம்

போன்றவை துரத்திப் பிடித்து, அடித்துத் தின்பதுக்குச் சமம். ஆக, இவற்றினையும் சிறு பிராயத்திலே உங்கள் கண்காணிப்பில் வளர்ந்து வருபவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறி, இவர்களையும் இதுபோன்ற உயிரினங்கள் மீது கருணையான பற்றுள்ளவர்களாய் மாற்ற முனைவீர்களே ஆகில், இவர்களும் மனித உயிரிடத்திலும் பற்றுக் கொண்டு, சண்டை சச்சரவு அற்ற பிறவிகளாய் மாறும் புண்ணியம் உங்களைத் தான் சேரும்' என ஒரு பிரசங்கமே பண்ணியதுமல்லாது, 'இதை நீங்கள் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து பின்பற்றுவீர்களே என்றால், உங்களது நிறுவனத்துக்கு மாதா மாதம் ஏற்படும் செலவுத் தொகையை, நான் லண்டனிலிருந்து பணமாக அனுப்பி வைக்கச் சித்தமாய் உள்ளேன். அதனால் நீங்களும் உங்கள் சக உத்தியோகத்தரும் கலந்து பேசி, ஓர் உன்னதமான முடிவை, எனக்குச் சாதகமானதாக எடுப்பதை நமக்கு அறியத் தந்தால், மாதம் தவறாது எனது தந்தையார் மூலம் உங்களது சரணாலயத்துக்குக் கணிசமான தொகை பற்றாக்குறையின்றிக் காலக்கிரமத்தில் ஒப்படைக்கப்படும். எனவே நன்கு யோசித்துச் செயல்பட முயன்று பாருங்கள்" என இங்கிதமாக எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, எல்லாரிடமும் விடை பெற்றுக்கிட்டு கிளம்பியது எமது கார்.

எம் புத்திர பாக்கியம், லண்டனில் இருந்து வந்ததுமே, நம் வீட்டு நடுகூடத்து சோபாவில், நம்மளையும், கனகாம்பிகையை ஒன்றாக உட்கார வைத்துத் தன் திருமணமானது இப்படியிப்படியான நடைமுறை விதிப்படித் தான் ஈடேறும் என்று முன்னதாகவே கூறிவிட்டான். அதாவது வந்து, தமிழரது வரலாற்றில் தாலி கட்டும் வழக்கம் அறவே இல்லையென்றும், இந்தப் போலியான திருக்கூத்தெல்லாம் ஐயர்மார் தங்களது வரும்படிக்காக உருவாக்கிய சம்பிரதாயம் என்பதற்கான ஆதாரமாய் ஆய்வு பண்ணி எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் நிறைய உண்டு எனவும், ஆதலால் கல்யாண எழுத்து முடிந்த கையோடு, அந்தக் காரியாலயத்தில் வைத்தே தானும் ரேவதியும் ஒருவருக்கொருவர், இல்லற வாழ்க்கையில் ஒன்றாகிவிட்டோம் என்பதின் அடையாளச் சின்னமாய் மோதிரத்தினை, விரல்களில் அணிவதுடன் யாவும் அரங்கேறிவிடும். அதை

விட்டுவிட்டுச் சும்மா ஊரு சனங்களையும், சொந்தங்களையும் வரவழைத்து வீணான வெட்டிச் செலவு செய்து ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடும் காசினைக் கணக்கிட்டு, அதில் ஏற்படும் தொகையைப் பேசாமல் தர்ம காரியங்களுக்குப் பிரயோசனப் படுத்தினால், அதைப் பெற்றுக் கொள்ளும் உள்ளங்கள் எவ்வளவு சந்தோஷப்படும் தெரியுமா? என்று முன்னதாகவே தனது அறிக்கையை எமக்குத் தாக்கல் பண்ணி விட்டான், ஜாடை மாதையாய். இந்தத் தகவல் ரேவதி உட்பட அக்காள், அத்தாருக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டு விட்டது. அத்தாருக்கும் துரைஸ் பாணிதான் நீதியாகப்பட்டது. அப்புறம் என்ன? எங்கள் மைந்தன் இதிலும் சீர்திருத்த முற்போக்கானவனாய்த் திகழ்ந்த தோடு மட்டுமல்லாது, தமிழ் மொழி பேசும் வர்க்கத்தினரிடம் புரையோடி மண்டியிட்டுக் கிடக்கும் பாழாப் போன மூடத் தனமான அசட்டு நம்பிக்கையையெல்லாம் தனது திருமணத்தின் மூலமாகக் கூடுமானவரைக்கும் காவு கொடுத்திட வேணும் என்கிற வைராக்கியத்துடன் முனைவு காட்டினான். இது வந்து, வாழ்வியலின் பழைய பஞ்சாங்கத்தை எல்லாம் மூட்டை கட்டி ஒதுக்குவதுக்குத் தன்னால் ஆன பரிகாரம் என்பதுதான், அவனது உத்தேசம்.

இதுதவிர, எங்களது பையன் இங்கே தங்கியிருந்த இரண்டு வாரத்தில் பக்கத்துத் தெருவில் நடந்த ஒரு இழவு வீட்டுக்கு, என்கூட வந்திருந்தவனுக்கு அங்கு நிகழ்ந்த நடைமுறைகள் பேரதிர்ச்சியை உண்டுபண்ணிவிட்டன. அதனால் அந்த வீட்டினை விட்டு வரும்போது கீழ்வருமாறு சிறித் தள்ளினான்.

“என்னப்பா ஏடாகூடமான கூத்து இது? நாம் 21ஆம் நூற்றாண்டில்தான் இருக்கிறமா? அல்லது கற்காலத்தை நோக்கி மீண்டும் புறப்பட்டு விட்டோமா... எனச் சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்? தீட்டு, துடக்கு என்னும் பாழாய்ப் போன இந்த சம்பிரதாயச் சடங்கிலிருந்து நம்ம ஊரு இன்னும் மீண்டு வராது, இன்னுமா இவற்றினை நடைமுறைப்படுத்துவதை இங்கு இருக்கும் முற்போக்கான அறிவாளிகள், கைகட்டி, வாய் பொத்தி வேடிக்கைப் பார்க்கிறாங்க. இந்த மாதிரியான சமூக

விரோதிமான பயங்கர வன்முறையின் கொடுமைகளை இரும்புக் கரங்கொண்டு பொசுக்கித் தள்ளாது இருப்பதுதான் சுத்த பேதமையாகும். அதோட வெட்கித் தலை குனிந்து கூச்சப்படும் அளவுக்கு, நம் ஊரு ஜனநாயகம் எங்கே காற்றிலா பறந்திடுச்சு? சந்திரனில் நீர் இருந்ததுக்குத் தேவையான அடையாளத்தை, விண்ணில் பறக்கும் செயற்கைக் கேர்ளானது அப்பட்டமாய்ப் படம் பிடித்துள்ளதை எல்லாமே தொலைக்காட்சி வாயிலாகப் பரப்பிக் கொண்டு இருக்கும் இந்த நவீன விஞ்ஞான நாகரிக யுகத்திலே, இன்னும் கண்டறியாத பரம்பரையான மரபு வழியென குருக்கள்மார்களினால் தங்களது வரும்படிக்காக புகுத்தப்பட்ட மோசடியான விவகார வலையில், அறிவுபூர்வமாக சிறிதும் யோசித்துப் பாராது இன்றைக்கும் மதி மயங்கிப் பழைய புராணங்களிலேயே கட்டுண்டு, அநியாயத்துக்கு மோசம் போய் சமூகத்தினை முன்னேற்றப் பாதையிலே அக்கறை கொள்ளாது, இவற்றை எல்லாம் அதிகாரபூர்வமாய் இன்றளவும் தூக்கித் தலையில் வைத்து ஆடுவதுதான், விந்தையிலும் பெரிய விந்தை.

உதாரணமாய்ப் புருஷனைப் பறிகொடுத்த பேதைப் பெண் குலத்தைப் போட்டுப் படுத்தும் பாடு இருக்கிறதே, அதைக் கண்கூடாகப் பார்த்துச் சகிக்க முடிகிறதா உங்களால் அப்பா? கணவனை இழந்த சோகத்தில் வெந்து பதறும் அவளுக்குச் செய்யும் காட்டுமிராண்டித்தனத்தைத் சொல்றதுக்கே, மனதில் ஒரு தில் வேணுமப்பா இல்லியா? வேதனையால் நொந்து நூலாகிப் போய்க் கிடக்கும் தீர்க்க சுமங்கலியானவளை, நாலு பேரு முன்னாடி அமங்கலியாகப் பண்ண அங்கே நடக்கும் ரகனையைத்தான் எப்படி வர்ணிப்பது அப்பா? வர்ணச் சேலையில் இருந்தவளை நிர்பந்தமாய் வெள்ளைச் சேலையை உடுக்கப் பண்ணி, நெற்றியில் வட்ட வடிவில் அழகுடன் இருந்த பொட்டினைக் கதறக் கதறக் கற்பழிப்பது போல வீராப்புடன் மிருகத்தனமாய் அழிந்து அலங்கோலப்படுத்தியது போதாதென, அந்தப் பொண்ணுடைய கருங்கூந்தலில் இருந்த பூவையும் பித்துத் தலைக்கேறிய கொடியவன் போல பிடுங்கித் தூர வீசிவிட்டு விதவை என்னும் நாமகரணம் சூட்டுவதும் தான்

மரணச் சடங்கில் அரங்கேறும் உயர்தரமான பண்பாடா? இனிச் சபமங்களகரமான காரியங்கள் எதிலுமே அந்தப் பூவும் பொட்டும் இழந்த பெண் தலைகாட்டவே கூடாது என்பது தானே உங்க சமயத்து நியதி இல்லையா அப்பா? இது பெண்ணினத்துக்கே ஆண் வர்க்கத்தினர் செய்யும் கொடூரமாகத் தோன்றவில்லையா? இவற்றினை இனிமேலும் வளரவிடாது, பகுத்தறிவுடன் களைந்திடாது இருப்பதும் மடமையிலும் மடமை. ஆக, இவ்வளவும் கணவனைத் தொலைத்த பொண்ணாகப்பட்டவளுக்கு இழைக்கும் ஒருதலைப்பட்சமான முடிவானால், பெண்ணைத் தொலைத்த ஆடவருக்கு இது போன்ற அமளி துமளியோ இல்லாட்டிக்கு பெயர் சூட்டும் நிகழ்ச்சியோ அறவே கிடையாதா உங்க சமுதாயத்தில் அப்பா? அவரு வீட்டுக்காரியை இதுபோல சாகக் கொடுத்த மறுநாளே, சந்தனப் பொட்டும், சரிகை போட்ட பட்டு வேட்டியும் சில்க் சட்டையுமாய்த் தெருவாலே பவனி வந்தாலும், அவரைத் தட்டிக் கேட்க யாருக்கும் துணிச்சல் கிடையாது... என்ன அப்படித்தானே அப்பா? என்ன நான் சொல்றது சரியாப்படுதா? அதாவது வந்து, உங்க அகராதிப்படி பார்த்தாக்கா ஆணுக்கு ஒரு நீதி, பெண்ணினத்துக்கு ஒரு நீதி போலும்! ஆனால் இதுபோன்ற பாரபட்சம் மேல் நாட்டில் கிடையவே கிடையாது. அங்கே ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் ஒரே தீர்வுதானப்பா. ஆகையால் நம்முரையும் பழமையில் ஊறித் திளைக்காமல் புதுமைக்கு மாற்றுவோம். அப்புறம் நமது ஊரைப் பார்த்து அக்கம்பக்கமுள்ள கிராமங்களும் விரும்பினால், தங்களையும் புதுப்பித்துப் பயனடையட்டும். ஆக, முதலில் எம் ஊருக்குள் உலவும் பித்துக்குளித்தனத்துக்கு வைக்கிறன் வேட்டு. எதற்கும் ரேவதி முன்னாடி லண்டன் வந்து சேரட்டும் அப்பா!" எனவும் சபதம் பூண்டுள்ளான் என்பது தனிக்கதை. அதனால் நமக்கு ஒண்ணு மாத்திரம் தோணுது. அதாவது எம் பையன் கூறுவது மாதிரி இவையெல்லாம் கொஞ்சம் பிற்போக்குத்தனமான செயல்பாடுகள் என்பதில் எனக்கு எதுவித ஆட்சேபணையும் கிடையாது தான். காரணம், நானும் முன்னாள் தபால்காரர் தானே. ஆக, துரைஸ்கம் இதை மெத்தனமாய் விட்டுவிடாது, ஊரைப் பழுது பார்க்கும் உறுதியான திடம் கொண்டவன்.

அவனது கூற்றுப்படி, நம்மளது ஊருக்காரங்களைத் திருத்தும் ஆபத்தாந்தவ வேஷத்தில், ஜெயிக்கிறானோ இல்லியோ என்பதை என்னால் அச்சாரமாய்க் கூற முடியாது போனாலும், என் அக்காள் மகள் ரேவதிக்குத் தகுதியான ஆபத்தாந்தவன் என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

ஆக, துரைஸ் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்த இரண்டு வாரத்துக்குள் தன்னுடைய பணிகள் அனைத்தையுமே சிறிதும் பிசகாது முறைப்படி தணித்து விட்டுத், தான் லண்டனுக்குப் போய் ரேவதியை அங்கு அழைத்திட எப்படியும் ஏறக்குறைய மூன்று மாதங்களாவது பிடிக்கும் என்பதையும் எமக்கும், மாமனுக்கும், அததைக்கும், ரேவதிக்கும் எடுத்துக் கூறிவிட்டுத் தனது இங்கிலாந்துப் பயணத்தை மேற்கொண்டான். முன்னம் வாரத்துக்கு ஒருநாள் வந்து போன நமது மருமகள், இப்போ வாரம் தவறாது, எம் வீட்டுக்கு வந்தால் ரெண்டு அல்லது மூன்று நாள் என்று தங்கிச் செல்லுவதை வாடிக்கை ஆக்கிக் கொண்டு, லண்டனுக்குச் செல்லும் திருநாளுக்காய்க் காத்திருந்தாள்.

ஃ ஃ ஃ

உரதட்சணை

“அப்பா இந்தக் கஞ்சியை ஆவது கொஞ்சம் குடித்துப் பாருங்களேன்.”

“எனக்கு இப்ப எதுவும் வேண்டாம்.”

“இப்படியே எத்தனை நாளுக்குத்தான் பிடிவாதமாக அன்னந் தண்ணிகூட வாயில் வைக்காது படுக்கையில் கிடக்கிறதா உத்தேசமெனச் சொல்லுங்கள் பார்ப்பம்?”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் சந்திரா... நீ உன்னுடைய அலுவலைப் போய் பாரு.”

“ஏதோ நீங்கள் உங்கபாட்டுக்குச் சுலபமாகச் சொல்லீட்டுக் கட்டிலில், ஆகாரம் துளிகூட சாப்பிடாது படுத்த படுக்கையாய்ச் சாஞ்சிட்டங்களே ஒழிய, கடுகளவாவது என்னுடைய நிலைமையை யோசித்துப் பார்த்தீங்களா என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்?”

“.....”

“இன்றைவரை, நான் எடுத்த விடுமுறையும் ஒரு வாரமாச்சது. இன்னையோட என்னுடைய அவகாசமும் காலாவதியாகிறது. நீங்களும் இப்படியே மல்லுக்கட்டிக் கொண்டு உண்ணா நோம்பு கிடந்தா, நான் ஆசிரியை வேலைக்கு முழுக்குத்தான் போட வேணும்.”

“.....”

“வரும் திங்கள் நான் கண்டிப்பா பாடசாலைக்குப் போய்த்தான் தீரணும். அதுவும் தலைமை ஆசிரியர் இராஜநாயகம் மிகவும் பொல்லாத மனுஷர். தயவுதாட்சண்யம் இல்லாதவரும் கூட. அப்புறம் ஆண் பெண் பாகுபாடு பாராது, உடனடியாக மேலிடத்துக்குப் புகார் பண்ணி, எங்களைத் தண்ணியில்லாக் காட்டுக்குத்தான் மாற்றலாக்கி விடுவார்.”

சந்திரா உமாபதியாருடைய ஒரே ஒரு பெண் வாரிசு. தான் படித்த பள்ளிக்கூடத்திலேயே ஆசிரியையாகக் கருமமே கண்ணெனக் கடமை ஆற்றுவதோடு, பாடசாலை நேரம் போக, எஞ்சிய நேரத்தில் வீடு தேடி வரும் மாணவ மாணவியருக்குச் சாயந்தரம் இரண்டு மணிநேரம் பாடம் வேறு சொல்லிக் கொடுத்தும் வருமானம் தேடிக் கொள்கிறாள். அதனால் வேலனைக் கிராமத்தில் சந்திரா ஆசிரியையிடம் பாடம் கற்றுக் கொள்ளுவதுக்கு செம கிராக்கி. உமாபதியார் கடந்த ஒரு சில நாட்களாக வயல் வேலையைப் போய்ப் பார்த்துப் பராமரிக்காது வீட்டிலே அடைபட்டு, உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதுக்கும் ஒரு காரணம் இருந்தது.

தீவுப் பகுதியில் பெயர் பெற்ற புகையிலைத் தோட்ட முதலாளி உமாபதியார். சுருவில் என்கிற ஊரில் பெரும்பான்மையான தோட்ட நிலப்பரப்பு இவருடையதே. நல்ல விளைச்சலுடன், திறமையான மாசுபடாத புகையிலையும் கிடைப்பதனால், நாட்டின் மூலைமுடுக்குகளில் உள்ள வியாபாரிகள் அத்தனைபேரும் உமாபதியாரை நாடி, முண்டி

அடித்துக் கொண்டு போகம் தவறாது ஓடோடி வருகை தந்த வண்ணமே தவம் கிடப்பர். உமாபதியாரும் தன்னைத் தேடி வரும் வாடிக்கையாளரின் மனம் கோணாதபடி, மிகவும் கூடுதல் விலைக்கு விற்றுக் கொள்ளை அடிக்காமல், நியாயமான விலைக்குத் தனக்குப் பாதகம் இல்லாமலும், அதே சமயத்தில் அவர்கள் மனம் குளிரும் விதத்திலும் பேரம் பேசி விஷயத்தைக் கச்சிதமாக முடித்து, அவர்கள் மறுபடியும் தன்னிடத்தே வரும் விதம் அவர்கள் மனதைக் குளிர்ப்பண்ணி அனுப்பி வைப்பதில் உமாபதியார் ஓர் சமர்த்தர் ஆவார். இத்தனைக்கும் வயலில் தானும் ஒரு தொழிலாளியாக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு, முதலாளி என்கிற கோதா சிறிதும் இல்லாது, கூலியாட்களுடன் தானும் உச்சி வெயில் ஒரு பக்கத்தால் மண்டையைப் பிளக்க, மறுபக்கத்தால் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரைக்கும் வியர்வை ஆறாய் ஓட, அதையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது, கூலிப் பட்டாளங்களுடன் தானும் ஒரு தொழிலாளியாய் மாய்ந்து மாய்ந்து வேலை செய்வதோடு மட்டும் அல்லாது, அவர்களுடன் தானும் ஒன்றாக சரிநிகர் சமமாக உட்கார்ந்து கும்மாளம் கொட்டிச் சாப்பிடும் விதத்தினை நோட்டம் விட்டபடி, வாய்க்கால் வரப்பு வழியாகப் போகும் சனங்கள் தங்களுக்குள் முணுமுணுத்தபடி போவார்கள்.

“சீமானைப் பார்த்தியா எள்ளளவும் பந்தா இல்லாது, முதலாளி தொழிலாளி பேதம் பாராது அவங்ககூடவே அமர்ந்து சாப்பிடும் விதத்தை? இப்படி மற்றைய முதலாளிகளால் ஆகக் கூடிய காரியமா இது?”

“அது வந்து எல்லாத்துக்கும் ஒரு மனித நேயம் வேணுமில்லியா?”

“அது சரி! அவருடைய அப்பா கடைப்பிடித்து காண்பித்த வழியில் இவரும் போறாரு. அவ்வளவுதான்.”

“சரியாத்தான் சொன்னீங்கள்...!”

இவ்வாறு மெச்சியபடி பொடி தடையைக் கட்டிக்கிட்டே இருப்பார்கள் சில பேர்.

இப்படியாகப் பிறத்தியாரிடம் இருந்து தனிச் சிறப்புப் பெற்றதே உமாபதியாரின் பலம் என்றாலும், சில விஷயங்களில் அவருடைய பலவீனங்களும் வெளியே தலைகாட்டாமல் விடுவதில்லை எனலாம். இது ஒருபுறம் இருக்க, தன் ஒரேயொரு வாரிசான மகன் வரதனை மெனக்கெட்டு, இங்கிலாந்துக்கு மேல் படிப்புக்கு அனுப்பி, விவசாயத்துறையிலே ஒரு பொறியியல் நிபுணராகப் பட்டம் பெற வைத்து, ஊருக்கு வந்து சேர்ந்ததும் தன்னுடைய செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்தித் தமது ஊர் தலைப்பட்டனமாகிய ஊர்காவல்துறையில் ஓர் அரசாங்க வேலையையும் சூட்டோடு சூடாக மகனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து விட்டார் உமாபதியார். மகன் வரதனும் தனது விடுமுறை நாளிலே, தங்களது கிராமத்துப் பாட்டாளிகளை எல்லாம் ஒரு மண்டபத்தில் ஒன்றாகத் திரள வைத்துத் தமது தோட்டக்காரர்கள் அனைவரும் விவசாயத்தில் மேலும் முன்னேற்றங்களைத் காணத் தான் படித்து வந்த படிப்பின் அடிப்படையை ஆதாரமாக வைத்துப் பயிர் வளங்கள், இன்னும் சிறப்பாக வளர்ந்து செழித்தோங்க என்னென்ன உபாயங்கள் உண்டோ, அவற்றை எல்லாம் அவர்களுக்குப் புரியும் வண்ணம் எடுத்துக்கூறி, விவசாயத்தில் ஏதும் சந்தேகமோ இல்லாட்டிக்கு உதவியோ தேவைப்பட்டால் இரவு பகல் எந்த நேரத்திலும் தன்னை வந்து அணுகும்படியும் புத்திமதிகளை எடுத்துச் சொல்லி விட்டான் வரதன். சுருவில் ஊர் மக்களுக்கு ஒரே குஷி. காரணம் என்னவென்றால் தம் விவசாயத் தொழிலுக்கு ஏற்ற அருமையான உத்தியோகத்தர் தமது கிராமத்திலேயே இருக்கும்படி, மகனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி, தமது தொழிலுக்குகந்த மேல்பட்டப் படிப்பினையும் படிக்க வைத்து, தங்கள் ஊருக்கே ஒத்தாசையாக வழிகாட்டும் உகந்த வேலையைத்தமது கிராமத்திலேயே வாங்கிக் கொடுத்த உத்தமர் உமாபதிக்கு நன்றி சொல்லிக் கொண்டே மண்டபத்தை விட்டுக் கூடிய கூட்டத்தவர் கலைந்து செல்லும் நேரத்தியைக் கண்டு

தங்கை சந்திராவும், தந்தையான உமாபதியும் தமக்குள்ளாகவே நெகிழ்ந்து போயினர்.

அப்புறம் இனி என்ன... அடுத்த கட்டம், பையனுக்குக் கல்யாணத்தையும் காலா காலத்துக்கு முடிச்சு ஒரு கால் கட்டைப் போட்டு வைத்தால், தனது பாரம் ஒன்று குறையும் இல்லியா? எனத் தனக்குள்ளாகவே எண்ணிக் கொண்டார் உமாபதியார். அதன்படி தம் ஊரைச் சேர்ந்த பொன்னுத்துரை என்னும் தரகர் வீடு நோக்கிச் சென்று, தனது திட்டத்தை அம்பலமாக்கினார் உமாபதியார். தரகரும் உமாபதியார் எடுத்துச் சொன்னது போன்ற அயிட்டங்கள் பலவற்றைக் கொண்டு வந்து காண்பித்த போதும், உமாபதியார் அதில சொத்தை, இதில சொத்தை எனக் கூறி, ஒவ்வொன்றையும் தட்டிக் கழித்து வந்தார். இதற்கிடையில் தமது வீட்டுக்குத் தரகர் பொன்னுத்துரையார் அடிக்கடி வந்து, தனது தந்தையாருடன் ஏதோ ஒன்றைக் காட்டிச் சொல்வதை எதேச்சையாகக் கண்டு கொண்ட மகன் வரதன், அதுபற்றித் தனது தங்கையிடம் வினாவினான். சகோதரியும் ஒளிவு மறைவில்லாது, தரகர் வந்து போகும் சங்கதியைத் தமயனுக்கு காதோடு காதாக ஒதி விட்டாள். உடனே வரதன் சினத்துடன் தங்கையை நோக்கி,

“சந்திரா இது உனக்கே சரியாப்படுதான்னு சொல்லு பார்க்கலாம்?”

“எது அண்ணே?”

“இப்போ எனது கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம்? முதல் உனது திருமணம்தானே முக்கியம். அதுக்கு அப்புறமா நமது விஷயத்துக்கு வரலாமில்லையா?”

“இதைத்தான் நானும் அப்பாவிடம் ஒன்றுக்குப் பல தடவை எடுத்துச் சொன்னேன், அண்ணா இதுக்குக் கடைசி வரைக்கும் சம்மதிக்கமாட்டார் என்று. ஆனால் எனது வார்த்தைக்கே மதிப்புக் கொடாது, உங்கள் திருமணத்தில் கிடைக்கும் சீர்வரிசையை எடுத்துத்தானாம் எனது

கல்யாணத்தை ஒப்பேற்றப் போவதாய் பிடிவாதமாகச் சொல்லீட்டார் அண்ணே.”

“அப்போ அப்பாவுடைய இந்தத் திருவிளையாடலுக் கெல்லாம் நீயும் உடந்தைதானே.”

“உங்க உடம்பில ஓடும் இரத்தம் தானே அண்ணா, என் தேகத்திலும் ஓடுது.”

“அப்போ ஏன் இதை முன்கூட்டியே சொல்லாமல் மறைச்சே?”

“நானாவது உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறாமல் விடுவதாவது? ஆனால் இந்த ரகசியம் உங்களுக்கு, எல்லாம் சரியாகும் மட்டும் தெரியக்கூடாது என, என் தலைமேல் கை வைத்துச் சத்தியம் வேற வாங்கிக்கிட்டாரு அண்ணே! அப்புறம் என்னதான் செய்ய முடியுமண்ணே என்னால?”

“ஊரார் விஷயத்திலும், தன்னை நாடி வரும் வியாபாரிகளுக்கு நல்லதைப் பண்ணும் அப்பாவிடம் இப்படி ஒரு கிறுக்குத்தனமான சபலமா?”

“பட்டினத்தில் தங்கிப் படித்து, மேலை நாட்டுக்கும் போய், மேல் படிப்பில் விவசாயத்துறை பொறியியல் நிபுணராய் வந்த உங்களுக்கு, அவருடைய ஒரு பக்கம் மாத்திரந்தான் தெரிந்திருக்கு மண்ணே. ஆனால் அவருடன் கூடவே இருந்து பழகிய எனக்குத்தான், அவருடைய மறுபுறமும் அத்துப்படியாகப் புரியும்.”

“ஓகோ... கதை அப்படிப் போகுதா? இதுக்கு நான் வைக்கிறேன் ஆப்பு சந்திரா. சற்றுப் பொறுத்திருந்து வேடிக்கையைப் பாரு நீயும்.”

இவ்வாறு தனது சகோதரிக்கு வரதன் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டுச் சிறிதேனும் தாமதிக்காது, அரக்க பரக்கப் போர்க்கால நிவாரணம் போல காரியத்தில் இறங்கினான்.

“இந்த நேரத்தில் தான் உமாபதியாரின் உண்ணாவிரதமும் தொடங்கி, வீட்டையும் ஒரு உசுப்பு உசுப்பி, ஊரையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. கிட்டத்தட்ட சமார் ஒரு வாரமாய் நடந்த இந்தச் சம்பவத்துக்கு, அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் குளறி அப்புத்துரையார், கிராம சேவகர் நல்லதம்பியார், கந்து வட்டி கணகசபை எனப் பலரும், உமாபதியார் வீடு தேடி வந்து சமரசம் பேசியும் உமாபதியார் சற்றும் இறங்கி வரும் தோரணையில் இல்லை என்பது, வெள்ளிடை மலையாட்டம் வந்தவர்க் கெல்லாம் புரிந்துவிட்டது. அவர்களெல்லாம் சந்திராவுக்குத் தான் ஆறுதலான வார்த்தைகள் அள்ளி வழங்கித் தேற்றிவிட்டு நகர்ந்தனர்.

சந்திராவும் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். சதா சர்வ காலமும் எத்தனை நாள்களுக்குத்தான் இப்படி ‘மதம் கொண்ட யானையாட்டம்’ இறுமாப்புடன் ‘அடாது மழை பெய்தாலும் விடாது நாடகம் நடத்தியே தீருவேன்’ என்று சபதம் போட்ட மாதிரி அடம் பிடிக்கும் தகப்பனாருடன் தானும் வேலைக்குப் போகாது வீடே தஞ்சமென மெனக்கெட்டால், பிறகு தன்னுடைய பிழைப்புக்குத்தான் நாசம் என ஊகித்தவள், தனக்குள்ளாகவே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தாள். அதாவது தந்தையாராகப் பார்த்து உணர்ந்து திருந்தும் வரைக்கும், எந்தக் கொம்பனாலும் இவரை ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வரமுடியாது எனக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு, பேசாமல் கொள்ளாமல் மறுநாளே பள்ளிக்கூடம் செல்லத் தொடங்கினாள், தன் ஆசிரியைத் தொழிலுக்குச் சந்திரா.

மகளும் இன்றையளவும் தன்னுடன் படாத பாடுபட்டு விட்டு, வெறுத்துப் போய் படிப்பிக்கச் சென்று விட்டாள் என்றதும், உமாபதியாருக்கும் உள்ளூர் அவரது மூளையும் மெல்ல இயங்க ஆரம்பித்தது. மெதுவாய்க் கட்டிலை விட்டு எழுந்து, தன்னுடைய அன்றாட அலுவல்களிலே ஆர்வத்தைக் கொஞ்சந் கொஞ்சமாய் கூடுதல்படுத்தினார். சந்திராவுக்கும் ரொம்பவே ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஏனென்றால், இந்த ஊர் பெரிய மனிதர்கள் எல்லாம் ஒருவர் பின் ஒருவராய் வந்து, உபதேசம் பண்ணியபோதெல்லாம், எதுக்கும் மசிந்து

கொடுக்காது, வந்தவர்களது வார்த்தைக்கு தன்னும், சிறிதளவு கூட மதிப்பும் கொடுக்காது, 'அவங்க மூஞ்சியில அறைஞ்சு மாதிரி' அலட்சியம் பண்ணி விட்டு வீறாப்பாய்க் கட்டிலே கதியென முடங்கிக் கிடந்த அப்பாவா இப்படி? எனத் தனக்குள்ளாகவே எண்ணிக் கிட்டாளே ஒழிய, அதை வெளிக் காண்பித்துக் கொள்ளாது வழக்கம் போல, அவருடன் பழகி வந்தாள் சந்திரா. இவ்வாறு ஒரு மாதிரியாக நாள்கள்... வாரங்கள் ஆகின. வாரங்கள் மாதங்கள் ஆகி, அது பாட்டுக்குக் காட்சிகள் கழிந்த வண்ணம் ஒருவாறு பொழுது போனபடியே இருந்தது.

திடீரென ஒருநாள் உமாபதியார், தரகர் பொன்னுத் துரையாரைச் சந்தித்துத் தனது பொண்ணுக்கு ஒரு நல்ல வரனாகப் பார்த்து வரும்படி உத்தரவு பிறப்பித்தார். தரகரும் உமாபதி என்கிற விவசாய முதலாளியின் வேண்டுகளின் பிரகாரம், ஆசிரியை சந்திராவுக்கு ஏற்ற ஒரு மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்து, முதலில் வரனுடைய புகைப்படத்தினை வாங்கி வந்து உமாபதியாருடைய திருமுகத்துக்குக் காண்பித்தார். புகைப் படத்தில் மாப்பிள்ளையின் முகம் களைகட்டி நல்ல அம்சமாய் இருந்ததனால், மகளிடமும் காட்டி அவளுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட உமாபதியார், வரனுடைய குணம், நடை எல்லாவற்றையும் துருவித் துருவி கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்டு அறிந்ததனால், தனது மகளுக்குச் சோடியாக ஒத்தூதும் பேர்வழியான ஆள் கிடைத்த ஆனந்தத்தில், தரகர் பொன்னுத்துரையிடம் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குத் தன்னை முதலில் அழைத்துச் செல்லும்படி ஆணை பிறப்பித்தார் பவ்வியமாய். எனவே, உமாபதியாருடைய சொல்லுக்கு மறுப்பு ஏதும் கூறாது, தரகர் பொன்னுத்துரையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு இந்தத் தகவலை தெரிவித்து விட்டு, அவர்களது சம்மதத்துடன் உமாபதியாரை ஒருநாள் வரனுடைய வீட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு சென்றார். மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் சந்திராவின் தகப்பனாரை இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்தார்கள் நல்லபடியாக.

“பெண் பார்க்க எப்போ வர்றீங்க?” இது உமாபதியாருடைய கேள்விக் கணை.

“நாங்க எப்பவும் வரத் தயார்தான்...” இது மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் செல்வராசாவின் பதில்.

“எதற்கும் முன்னடியே ஜாதகப் பொருத்தத்தைப் பார்ப்பது நல்லதில்லையா?” இது உமாபதியார்.

“இதோ பாருங்க எனக்கு இதிலெல்லாம் சுத்தமா நம்பிக்கை கிடையாதுங்க. ஏனென்றால் நீங்க சொல்றமாதிரி எல்லாம் ஜாதகம் பார்த்து, அப்புறம் முகூர்த்தமும் சரி பார்த்துப் பெரிய வங்களா முடிச்ச வைச்ச திருமணங்களில் இன்றளவும் உருப்படியாய் வாழ்வது ஒரு வீதமென்றால் பாக்கி தொண்ணூற்றி ஒன்பதும் விவாகரத்து, சதா குடும்பத் தகராறு என்றுதானே விரிசலடைந்து கிடக்குதுங்க... என்ன நான் சொல்வது சரிதானே ஐயா?” என்றார் செல்வராசா.

“நீங்க அக்குவேற ஆணிவேறயா எடுத்துச் சொன்ன இது மாதிரியான அவலத்தினால தானே, நம்ம சமூகம் குட்டிச் சுவராகக் காட்சியளிக்கிதுங்க இப்போ!” எனப் பதில் உரைத்தார் உமாபதியார்.

“அப்ப உங்களது உத்தேசம் தான் என்னங்க?”... இது உமாபதியார்.

“என்னைக் கேட்டால், சீமையில இதெல்லாம் பார்த்தா கல்யாணம் பண்ணிக்கிறாங்க? ஆக, இப்போ நான் என்ன சொல்ல வர்றேன்னா... ஜாதகப் பொருத்தத்திலும் பார்க்க, ஆணும் பொண்ணும் மனம் விட்டுக் கலந்து பேசி, காலம் பூராவும் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர், ஒளிவு மறைவில்லாது, எந்த விஷயமாக இருந்தாலும் ஆற அமர உட்கார்ந்து ஆலோசனை பண்ணி ஒரு மனதாய் செயல்படுவதுதான் உசிதம் என்பதே நல்லது என்றே என் மூளைக்குத் தோணுதுங்க...!” என்றார் செல்வராசா.

“சரி உங்க இஷ்டம் போலவே நடக்கட்டுமுங்க. அப்போ எப்போ நம்ம விட்டுக்கு வரப்போறீங்க என நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?” என்றார் உமாபதி.

“எதுக்கும் நம்ம பையன்கிட்டயும், வீட்டுக்கார’ அம்மா கிட்டயும் ஒரு வார்த்தை கேட்ட பிறகு நம்ம தரகர் மூலமாகவே தகவல் சொல்லி அனுப்பிடுறேனே! ஆக, உங்க பொண்ணும் எங்க மகனும் ஒரே ஒரு துறையில் இருப்பது தான் நமக்கு ஆறுதல். அவ்வளவுதாங்க...!”

“அப்ப, உங்க பதிலை சுருக்கா அறிய ஆவலுடன் காத்திருக்கேனுங்க” என்றவாறே விடை பெற்றார் உமாபதியார்.

தரகர் பொன்னுத்துரை வந்து கூறிய சேதியின்படி, சொன்ன நாளுக்கே செல்வராசாவும், மனைவி மங்கையும், மகன் ரதனும், அவர்களுடன் கூடவே தரகரும் சமூகமளித்தார்கள் உமாபதியார் வீட்டுக்கு. சம்பிரதாய முறைப்படி முதலில் பலகாரமும், தேநீரும் பரிமாறப்பட்டது. பெண்ணுக்கு வரதட்சணையாய் கொடுக்கப்படும் வீட்டினைச் சுற்றிப் பார்த்து ஒரு நோட்டம் விட்டார்கள் வரனுடைய பெற்றோர்கள். செல்வராசா இடக்கு முடக்காகக் கேட்கும் வினாவுக்கெல்லாம் சற்றும் சளைக்காது மிடுக்குடன் பிளந்து கட்டினார் உமாபதியார். ஆனால் இந்த விதமான ஆராய்ச்சியிலெல்லாம் கொஞ்சம் கூட உடன்பாடு கிடையாது மங்கைக்கு. ஆனால் செல்வராசா இதுபோன்ற விஷயத்தில் ரொம்பவும் கறார் பேர்வழி என்பதனால் வேறு மார்க்கமின்றி கணவனின் பின்னே சும்மா ஒப்புக்கு வலம் வந்தாள். ஆக, இவர்கள் அனைவரும் வீட்டுக்கு வெளியே கதையளந்துகிட்டு இருக்க, மாப்பிள்ளையாக வரவிருக்கும் ரதனும் சந்திராவும் தங்களுக்குள் உள்ள அபிலாஷைகளை மனம் திறந்து ஒருவருக்கொருவர் சம்பாஷித்த வண்ணம், இருவர் உள்ளமும் ஒத்துப் போகும் சாத்தியக்கூறு உண்டாவென ஒருவரை ஒருவர் எடை போட்டு ஓர் தீர்க்கமான முடிவுடன் அறையை விட்டு வெளியேறி வந்து, பெரியவர்களின் வருகைக்காக வரவேற்பு நடுகூடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். சற்று நேரமதில் எல்லோரும் ரதன், சந்திரா அருகில் வந்து உட்கார்ந்தனர்.

“உங்கள் இருவருடைய உரையாடலும் முடிந்திருச்சா?”
ரதனுடைய அப்பாவின் கேள்விக் குறி.

“ஆச்சு” என்கிற தொனியில் மாப்பிள்ளை, சந்திரா இருவருமே ஒன்றாய்த் தலையை அசைத்தனர்.

“உங்க அபிப்பிராயத்தைக் கொஞ்சம் மவுனம் சாதிக்காது வாயைத் திறந்து சம்மதமா இல்லையா என நமக்குப் புரிகிற மாதிரி எடுத்துச் சொன்னால் தானே, நாம் மேற்கொண்டு எமது பேச்சு வார்த்தையைத் துவங்கச் சுலபமாக இருக்கும் இல்லே?” மீண்டும் ரதனுடைய தந்தையார் தான்.

“அட நீங்க ஒண்ணு... அவங்க தான் தலையால் சைகை காண்பிச்சுட்டாங்களே. அப்புறம் என்ன நீங்கள் தொடங்க வேண்டியதுதானே?” இது வந்து தரகரின் குரல்.

“அப்போ... ஐயா நம்ம விஷயத்துக்கு வருவோமா?” என்றார் செல்வராசா.

“ஓ... தாராளமாக. நானும் அதைத் தானே எதிர்பார்த்துத் தவங்கிடக்கிறனுங்க.” சந்திராவின் தந்தை.

“உங்க வீட்டையெல்லாம் நல்லா சுற்றிக் காட்டினீங்க... எல்லாம் பரம திருப்தி... அப்புறம் மேலும் உங்க மகளுக்கு என்ன குடுக்கிறதா இருக்கிறீங்க என்பதைக் கொஞ்சம் புரியுமாறு விளக்கிக் கூறினால் அதுவே போதும்” என வினவினார் செல்வராசா.

“என்னங்க அப்பிடி சாதாரணமா கேட்டிட்டீங்க... நமக்கு இருக்கிறது ஒரே ஒரு பொண்ணு... அவளுக்கு இந்த வீடு மாத்திரமா சொந்தம்...? என் தோட்டம், தூரவு, ஆடு, மாடு, கோழி எல்லாமே என் பொண்ணுக்குத் தானுங்க சொந்தம்.”

“ஐயா... நாம சிறிது வெளிப்படையாகவே பேசுவமா?”

“தாராளமா சொல்லுங்க!”

“நான் இதிலும் பார்க்க இன்னும் அதிகப்படியா எதிர் பார்க்கிறேனுங்க.”

“ஓ... புரியுது.. புரியுது... நகை நட்பைப் பற்றித் தானே கேட்கிறீங்க? இவங்க அம்மா போட்டிருந்த அத்தனை

ஆப்ரணங்களும் இருக்கு... போதாக் குறைக்கு விதவிதமான நகைகள் வேற அவ்வப்போது புதுப்புது வடிவத்தில் வரவர அவ ஆசைக்கும் விருப்பத்துக்கும் ஏற்ப தினுசு தினுசாக அலமாரி முட்டி வழியிறாப் போல எக்கச்சக்கமாக கிடக்குங்க... ஐயா... அம்மாவையும் கூட்டிட்டு வந்து ஒரு தடவையாச்சும் உங்க இரண்டு பேருடைய கண்ணாலை ஆவது பாருங்களேன்.”

“ஐயா உங்க பொண்ணுக்கு நகை நட்டுகள் இல்லாது நீங்க உடுத்த சேலையோட அனுப்ப மாட்டீங்க என்பது எனக்குத் தெரியாத சங்கதி அல்ல... ஆனா நான் கேட்கிறதே வேறு ஐயா... ரொக்கமா எவ்வளவு தரப் போறீங்க என்பது தான் நம்ம கேள்வி ஐயா..?”

“ஓ அதுவா? அதை நீங்கதான் சொல்லவேணும்.”

“ஏன் ஐயா... என் பொண்ணுக்கு இவ்வளவு தான் வரதட்சணை கொடுக்க முடியும் என்று முன்கூட்டியே, ஒரு குத்துமதிப்பா கணக்குப் பண்ணி வைச்சிருக்கணுமில்லியா?”

“தப்புத்தான் ஐயா... பரவாயில்லை... சரி இப்ப நீங்களே சொல்லுங்களேன்... என்ன தொகை எதிர்பார்க்கிறீங்க?”

“நமக்கு ஆசை ஏராளம்... ஆக, நீங்களே உங்க சன்மானத்தைச் சொல்லிடுங்களேன்.”

“குறிப்பா, ஒரு பதினைந்து லட்சம் போதுமாங்க?”

“பூ... இவ்வளவு தானா? இதுக்கு முன்ன வந்த இன்னொரு சம்பந்தக்காரர் இருபத்தைந்து சொல்லியும், இது ரொம்பவும் குறைச்சல் எனக் கூறி வழி அனுப்பி வைச்சனான் அவர்களையும்.”

“அப்படி என்றால், நீங்களே சொல்லிடுங்களேன் பார்ப்போம்.”

“ஐயா நம்ம பையனை வெளிநாட்டில் படிக்க வைச்சுத் தான் பி.எஸ்சி. முடித்ததும் ஊருக்கு வரவழைத்துத் தான், இந்தப் பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் பதவியையும் சிபாரிசின்

மூலமாக வாங்கிக் கொடுத்துள்ளேன் என்றால் மீதியை நீங்களே கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்துக்குங்க.”

“உங்க மனக்கணக்கினை நம்மாலை புரிஞ்சுக்கவே முடியல்லீங்க ஐயா.”

“சும்மா சுற்றி வளைக்காம நேரடியாவே எடுத்துச் சொல்லிடுறேனே திரு. உமாபதியாரே, அதாவது வந்து ஐம்பது லட்சத்துக்கு ஒரு நயா பைசா கூடக் குறைந்தாலும் என் சம்மதம் கிடைக்கவே கிடைக்காது... ஆமா! அப்புறம் உங்க பாடு.”

“என்னங்க இது மெத்த அதிகமாகத் தோணுதே ஐயா.”

“அப்போ நீங்க வேற இடம் பார்க்க வேண்டியது தான் திரு. உமாபதியாரே... உங்க உபசரிப்புக்கு மிக்க நன்றி... ஒருவேளை ஏதாச்சும் தகவல் கூறுவதென்றால், பொன்னுத் துரையிடம் சொல்லி அனுப்புங்க. அப்போ நாங்க கிளம்புறோம்” என நடையைக் கட்டினார் செல்வராசா. அவரு பின்னாடியே தொடர்ந்தனர் துணைவியாரும், மகனும்.

“என்னது இந்த மனுஷனுடைய உள்நோக்கத்தைச் சரியாப் புரிஞ்சுக்க முடியல்லை இல்லியா? பையனை மேல்நாட்டில் அனுப்பி அல்லவா படிப்பிச்சேன் என்கிறாரு. அப்புறம் வந்து, சொந்த ஊரை அடுத்துள்ள ஊர்காவல்துறையிலுள்ள பல்கலைக்கழகத்திலையே விரிவுரையாளராய் வேலை வேற வாங்கிக் குடுத்திருக்கேன் என்று கதையும் அளந்திட்டுப் போறார். மாப்பிள்ளைக்கும், அவருடைய மகளுக்கும் சேர்த்துத் தான் ஒட்டுமொத்தமாக ஐம்பது லட்சம் பேரம் பேசுவதாகவும், வாய்க் கூச்ச நாச்சமில்லாது இன்னொரு கண்ணி வெடியை வேற தாட்டிட்டு சீமான் ஜாமென அவரு பாட்டுக்கு புறப்பட்டுட்டார். அவரு பெத்த பொண்ணுக்கு நாம் ஏன் அள்ளிக் கொடுக்கவேணும் தரகரே? போயும் போயும் நல்ல குடும்பத்தில் பார்த்து நமக்கு மாப்பிள்ளே பார்த்தீரய்யா பொன்னுத்துரையாரே!” என்றார் உமாபதி தரகரைப் பார்த்து.

“ஆமா... அதுசரி... இங்க மட்டும் என்ன வாழுதாம். நீங்க ஒரு வாரமா பண்ணிய அட்டகாசத்தை விடவா? சற்றுப்

பொறுத்துக்குங்க அவங்களை பேருந்தில ஏற்றி விட்டு வந்து உங்ககூட பேசிறன்” எனச் சொல்லிவிட்டு செல்வராசா குடும்பத் தார் பின்னாடி ஓட்டமும் நடையுமாய் விறுவிறுவெனப் பறந்தார் தரகர் பொன்னுத்துரையார்.

“மாப்பிள்ளைக்கு வரதட்சணையாக தோட்டந் துரவையும் கொடுத்து, கூடவே இந்த வீட்டையும் கொடுக்கிறதோட நகை நட்டும் குடுக்கிறது போதாதென, மாப்பிள்ளைக்கு பணம் மொய் எழுதுவது, வாழ்க்கை பூரா நம்ம மகளைக் கண் கலங்காது வைத்து காப்பாத்திறதுக்காக என்கிறதில நியாயம் உண்டென்றால், அவர் பெற்ற பெண்ணுக்கும் என்னிடம் பணம் வசூல் பண்ணது எந்த ஊரு நியாயம் என்பதுதான் நமக்குப் புலப்படாத கர்மமாகக் கிடக்கிது” எனத் தனக்குள்ளாகவே முணுமுணுத்தபடி சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தார் உமாபதியார்.

“என்ன அப்பா யோசனை பலமாய் இருக்கிற மாதிரித் தோணுதே?”

“பின்ன? அந்தப் பெரியவர் சொன்ன பட்டியலை நீயும் தானே கேட்டுக் கொண்டு இருந்தனி. அவரு கேட்ட இவ்வளவு காசுக்கு நான் எங்க போறது கண்ணே! சரி, ஒரு பேச்சுக்கு இந்தத் தொகையை தலையை அடமானம் வச்சுத் தன்னும் ஒப்பேற்றி, உங்கள் திருமணத்தை நல்லபடியாக முடிச்சு வைச்சதுக்கு அப்புறம், நான் எதை வைத்து உழைத்து இவ்ளோ பணத்தையும் விரைவில் அடைச்சு முடிக்க முடியும் என்று கொஞ்சம் சிந்திச்சுப் பாரு அம்மா. கையில் இருந்ததெல்லாத் தையும் வழிச்சுச் சுத்தமா காலி பண்ணிட்டா, பிறகு நாம கோவணத்தோட ஊருக்குள்ள எப்படி தலைநிமிர்ந்து நடக்க முடியுமென சொல்லு பார்ப்பம் நீயாவது? நம்ம கேள்வி எல்லாம், அவர் பெத்த மகளுக்கு நாம எதுக்கு அநியாயமாய் மொய் எழுத வேணும் என்கிறது தான் மகளே! அப்புறம் உங்க அப்பன் கோவணத்துடன் வீடு வாசல் இல்லாது வெட்டவெளி மரத்தடியில தான் காலம் முழுவதும் படுத்து உறங்க வேணும் மகளே!”

“அப்பா... நீங்க மாத்திரம் என்ன லேசப்பட்ட ஆளோ? அண்ணர் சீர்வரிசை பற்றிய பேச்சே எடுக்க வேண்டாமென்ப படிச்சுப் படிச்சு, ஆயிரத்தெட்டுத் தடவை திரும்பத் திரும்ப எடுத்துச் சொல்லியும், அவருடைய சொல்படியா நடந்துக் கிட்டீங்க? நீங்க அண்ணர் பிறந்ததில இருந்து மருத்துவமனைச் செலவுடன், அவரை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிப் படிப்பிச்ச செலவை எல்லாம் கணக்குப் பண்ணி, ஒட்டுமொத்தமாய் அள்ளி உங்க கஜானாவை நிரப்பவென கொக்கு மாதிரி ஒற்றைக் காலில நின்று அடம் பிடிச்சதையெல்லாம் மறந்தே போனீங்க. எத்தனை வீட்டுக்கு நாம் மூன்று பேருமே போய், பார்ப்பதுக்கு லட்சணமாக சீதேவியாட்டம் இருந்த பெண்கள் அனைவரையும் பார்த்தது மட்டுமல்லாது, அவங்க வேலை மெனக்கெட்டுப் பண்ணி வைச்ச சிற்றுண்டிகளையும் மூக்கு முட்ட ஒரு பிடி பிடித்து விட்டுப் பிறகு சீதனப் பேச்சை எடுத்துப் பேரம் பேசி, ‘இது போதாது, அது போதாது’ என உதறித் தள்ளி விட்டனீங்க தெரியுமா? உங்க பிள்ளையைப் படிப்பித்துப் பட்டதாரி ஆக்கினால் அது உங்களுக்குத் தானே பெருமை. அதுக்காக, உங்க செலவுக்கு உங்களுக்கு மருமகளாய் வரப்போற பொண்ணுக வீட்டிலை பெற நினைப்பது எவ்வளவு பயங்கரக் கொடுமை சொல்லுங்க பார்ப்பம்...! இப்ப பார்த்தியளா உங்க மகளுக்கு வரதட்சணை கேட்டதும் பேயறைந்த கணக்காட்டம் ‘பேந்தப் பேந்த’ முழிச்சுக்கிட்டு ஒப்பாரி வைக்கிறீங்க. இதுதான் சொல்றது ‘தனக்கு தனக்கென்றால், சுழகு படக்குப் படக்கு’மென. ஆனதாலதானே நீங்க தன்னுடைய வழிக்கு இம்மியளவும் சரிப்பட்டு வரமாட்டீங்க என்ற முடிவு எடுத்துத் தானே, அண்ணரும் தன் விருப்பப்படி உங்களுக்கே சொல்லிக் கொள்ளிக்கிடாது போய், கண்மணியைக் கைப்பிடிச்சுக் குடும்பம் நடத்திறார். ஏன் தெரியுமா, அப்புறம் அவங்க கிட்டயும் சொத்து பத்துக் கிடையாதென, எங்கே உங்களால முட்டுக்கட்டை வந்திடுமோ என்கிற பீதிதான் காரணமே ஒழிய, வேறு சந்தேகமே கிடையாது என்பது எனக்கு நல்லாவே தெரியும் அப்பா.”

“இதை அவனே உனக்குச் சொன்னானா?”

“ஆமா...! அதுவும் போக, கண்மணி அண்ணி யாரு? உங்க தங்கச்சி பொண்ணுதானே. எதுக்குமே வக்கில்லாத இடமென நீங்க அவங்களிட்டப் பெண் கேக்காது புறக்கணிச்சீங்க. ஆனால் இன்றைக்குப் பாருங்க அவங்க எப்படி வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காண்பிக்கிறாங்க உங்களுக்கு என்று.”

“அம்மாடி வெந்த புண்ணிலே நீ மேலும் அம்பைப் பாய்ச்சாத. நீ ஆசிரியை ஆனதால பக்குவமாய் உங்க அப்பாவுக்கு நல்ல புத்தியை வரவழைச்சிட்ட சந்திரா. எனக்குள்ள இருந்த மிருகக் குணத்தை இன்னியேர்ட ஒரு சலாம் போட்டு வெளியே துரத்திட்டாய் மகளே. இனி எதுக்கும் மனம் கலங்காத வண்ணம் இரு. உனக்கு ஏற்ற கணவனைத் தேடித் தந்து, உன் வாழ்க்கையை ஒளிமயமானதாக செய்யாட்டி என் பெயர் உமாபதி அல்ல... என்ன நான் சொல்றது சரி தானே மகளே?”

“ஆக, இனி நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாது உன் உத்தியோகத்தில் நாட்டத்தினைக் காட்டு. நான் உனக்கு அசல் மனித நேயம் உள்ள மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்துக் களம் இறக்கிறேனா இல்லையா? எனக் காத்திருந்து பாரேன்.”

“அப்பா.”

“நல்ல அரசாங்கப் பதவியில இருக்கிற மாப்பிள்ளை தான் எனக்குத் தேவையென, நான் எதுவித கெடுபிடியும் உங்க தலைமேல சுமத்தல்ல. கூலிக்கார வேலை செய்யிற ஆளாய் இருந்தாலும் சரி... இல்லாட்டிக்கு வேட்டியை உடுத்துக்கிட்டு சுயதொழில் பார்க்கிற மனிதனாக இருந்தாலும் பாதகமில்ல. காலம் முழுவதும் இருவரும் மனமொத்து, ஒருவருடைய சுதந்திரத்தில மற்றவர் குறுக்கீடு பண்ணாது, பரஸ்பர புரிந்துணர்வுடன் விட்டுக் கொடுக்கிற தியாக மனப்பான்மையோட உங்களையும் வெறுத்து ஒதுக்காது, கவுரவமாய் அனுசரித்துப் போகிற ஆளாகப் பார்த்தாலே போதும் அப்பா. நாம் வசதியாய் நல்லபடியாக முச்சந்தி பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிக்காமல் வாழ்ந்து காண்பித்தால், சனங்களெல்லாம்

நம்மளைப் பார்த்து உச்சுக் கொட்டுமே அல்லாது வீண் வசை பாடாது.”

“மாணவனுக்கு ஆசிரியர் பாடம் புகட்டுவது போல விலாவாரியாக எனக்கு நல்ல விளக்கத்தைக் கச்சிதமாய் உபதேசம் பண்ணியிருக்கே அம்மாடி. இனி உனக்கு எந்தவித வேதனையும் இல்லாது, மிகுதிக் காரியங்களை அரங்கேற்றுவது தான் என்பாடு. சந்திரா நான் மறுபடியும் நம்ம தரகர் பொன்னுத்துரையாரையும் சந்தித்து விட்டு, அப்படியே உன் அண்ணார் வீட்டையும் போய் அவங்க இருவரையும் கையோட அழைச்சுட்டு வாறன். இப்போ உனக்குத் திருப்தி தானே மகளே” என சந்திராவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டிய வண்ணம் வீட்டை விட்டு வெளியேறித் தெருவாலே பொடி நடையாய் ஓய்யாரமான மிடுக்குடன் நடை போட்டார் திருவாளர் உமாபதி.

ஃ ஃ ஃ

துது செல்ல ஒரு கடிதம்

‘யாரைத் தான் நம்புவதோ ஏழை நெஞ்சம்
அம்மம்மா பூமியிலே யாவும் வஞ்சம்...!’

இந்தப் பாடல் ‘பறக்கும் பாவை’ என்னும் படத்துக்காக எழுதப்பட்டது கவிஞர் கண்ணதாசனால். என்றாலும் வாழ்வியல் நடைமுறைக்கு என்றும் பொருந்தும் அர்த்தமுள்ள தாகத் தானே இருக்கிறது என்பதற்கு, உனது வாழ்க்கையே சிறந்த உதாரணம் அல்லவா விவேக். உன்னை எனது நண்பன் எனக் கருதி இந்தக் கடிதம் தன்னை எழுதுவதற்கே என் கைகள் கூசுகின்றன. ஏனெனில், விவேக், அன்னோன்னியமான எனது நண்பன், தெருவிலே கையில் குழந்தையுடனும், கூடவே மனைவியுடனும் குடியிருப்பதுக்கு வசதி அற்ற நிலையில் நிற்கும் காட்சியை, எனது கண்கூடாகப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டுக் கருணை உள்ளத்துடன் எங்கள் வீட்டுக்கு, என் வீட்டுக்காரியிடம் கூட ஒரு வார்த்தை, கைத் தொலைபேசியில் தன்னும் அனுமதி கேட்காது அழைத்து வந்து, உன்னையும் உனது துணைவி யாரையும் அறிமுகம் செய்து வைத்த நண்பனுக்கு, நீ செய்த பரிகாரம் இதுதானா நண்பனே. மீண்டும் நண்பன் என்று

எடுத்துச் சொல்ல நா எழுத்து, பச்சைத் துரோகியாகவே கருதுகிறது என் பட்டறிவு. உனது கைக் குழந்தைக்காக என் வீட்டுக்காரி, தான் வேலையால் வந்த களைப்பினையும் துச்சமாய் எண்ணிக்கொண்டு, உங்கள் மூன்று பேருக்கும் சாந்தமாய் உணவு பரிமாறி உபசரித்தாளே, இதுவே வேறு ஆளாய் இருந்திருந்தால், அவர் கூட்டி வந்த ஆட்களை அவரே கண்காணிக்கட்டும் எனப் பேசாமல், தான் மட்டும் உண்டு தீர்த்துவிட்டுக் கட்டிலில் போய்ப் 'பொத்தென' விழுந்து குறட்டை விட்டுத் தூங்கி இருப்பா. என் வீட்டுக்காரி கையாலே எத்தனை முறை சாப்பிட்டிருப்பீங்கள் 'அக்கர்... அக்கா' என்று அப்பாவிகள் ஆட்டம். அது மட்டுமல்லாது 'உனக்கு வந்து வாய்ச்சிருக்கிற சிங்காரி' உன்னைவிட பேஷான 'நடிகையர் திலகம்.'

சரி, ஒருநாள் இரவு மாத்திரம் எங்கள் வீட்டில் தங்கி விட்டுப் பிறகு மறுநாள் எங்கே செல்வீர்கள் என்று எனக்குள் நினைத்தது தான், எனது முதலாவது சறுக்கலாகும் நண்பா விவேக். அதன் விளைவுதான், என் வீட்டில் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் வைத்திருந்த அறையை ஒருவாறு என் வீட்டுக் காரியிடமும் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, மல்லுக்கட்டி உங்களுக்காக ஒதுக்கித் தந்தேனே அதுதான் 'வெளுத்ததெல்லாமே பால்' என நம்பிய எனக்கு விழுந்த இரண்டாவது சறுக்கல் என்றால், அடுப்படியில் நீங்களும் சமைத்து உணவருந்த ஒருமாதிரி, என் துணைவியாரிடம் உங்களுக்காக பரிந்து பேசி, ஒரு குறிப்பிட்ட வேளையில் இரு பகுதியும் சமையல் பண்ணிக் கொள்ளும் வண்ணம் நேர அட்டவணை ஒன்றை ஒழுங்கு பண்ணியது எமக்கு ஏற்பட்ட மூணாவது சறுக்கலாகும். அத்துடன் சும்மா வீட்டோடு அடைந்து கிடக்காது, வெகு சீக்கிரத்தில் ஒரு வேலையைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு, எமது வீட்டு அறையைக் காலி பண்ணி விட வேண்டும் என்று 'கிளிப் பிள்ளைக்கு' உரைப்பது போல நான் குசகமாய் எடுத்து இயம்பிய போதெல்லாம் கோயில் காளையாட்டம் தலையை ஆட்டிய தெல்லாம் ஒரு திட்டத்துடன் தான் என்பது பின்னர் தானே நாட்கள் நகர நகர எமக்கு வெட்ட வெளிச்சமாகியது விவேக்!

உதவி பண்ணிய நண்பனுக்கே எதுக்கும் அஞ்சாது ஊறு விளைவிக்கும் கேடு கெட்ட ஜென்மம் நீ என்கிற விஷயம் தெரிய வந்தது எமக்கு. இது முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தால், உனது வீட்டுக்காரியின் தம்பி குடும்பம், உங்கள் குணம் அறிந்து எப்படி உன்னை மெதுவாக கழட்டி விட்டதோ, அது மாதிரி தெருவோடு உன் சங்காத்தத்தை மெல்ல உதறித் தள்ளியிருப்பேனே நயவஞ்சக நண்பனே விவேக்? இப்போ உன் கபட நாடகத்துக்குப் பழி ஆகி விட்டேனே சண்டாளா! இந்தப் பாவம் உன்னைச் சும்மா விடுமா விவேக்? உங்களைப் போன்ற அட்டூழியம் பண்ணுகிற பேர்வழிகளுக்குத் தானே கடவுள் என்கிற சீமான் உடந்தையாய் உள்ளாரே ஒழிய, எம்மைப் போன்ற ஈவு இரக்கம் பார்த்து நாணயமா நடக்கிறவங்களைச் சற்றேனும் கைகொடுத்துத் தூக்கி விடாது, பாழும் கிணற்றில் இல்லியா 'தொபக்கடர்' எனப் பார்த்துத் தள்ளி விட்டுச் சோதனைக்கு மேல் சோதனை தந்து வேடிக்கைப் பார்க்கும் கடவுள், உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் தந்து அவலம் எதுவும் இல்லாத வண்ணம் வாழ வழி செய்தல்லவா கொடுத்திருக்கிறார்? இப்படி ஓரவஞ்சனை செய்கிறவர்க்குப் பேருதான் கடவுள் என்றால், நாம நம்ம கவலைகளைப் போய் யாரிடம் சொல்லி அழுவது எனதருமை நண்பனே? இப்படிப்பட்ட கடவுள் இருந்தாலும் ஒன்றுதான், இல்லாட்டிக்குப் போனாலும் ஒன்றுதானே இல்லையா...? நண்பரே உனக்காக நான் பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமா எனச் சொல்லு பார்க்கலாம்.

உன் கையில் ஆண் வாரிசு ஒன்றுடன் உன்னை நான் பாரிஸ் தமிழ்க் கடை பஜாரில் எதேச்சையாய்க் காண நேர்ந்தது கூட ஒருவகையில் பார்க்கப் போனால், அதுவும் வந்து ஒரு விபத்துக்கான அறிகுறி என்பதை அப்புறம் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் தான், எம் குடும்பத்துக்கு உணர்த்தி உறைக்க வைத்தாலும், உன்னோடு பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் பெண் யார் என்று, உன்னுடன் சிறு வயது முதலாய்ப் படித்த தோஷத்துக்காக வினவியபோது, நீ எமக்குக் கூறினாய் காதலித்து எவருக்கும் தெரியாத வண்ணம், ஒரு கோயில் விக்ரிகத்தின் எதிரிலே நீயாகவே மஞ்சள் கயிற்றால் சீர்திருத்த முறையில்

நடந்த திருமணம் என, எனக்கே கதையளந்த விதத்தைப் பார்த்து அந்த நேரத்தில் உண்மையிலே நான், எனக்குள் உவகை கொண்டேன். காரணம், நாம நினைத்திருந்த காரியத்தை, எமது வீட்டுக்காரருடைய படுபயங்கரக் கெடுபிடியான அதிகப் பிரசங்கித்தனத்தினால் அடியேனால் அரங்கேற்ற முடியாது போனதை நீ செயலில் காண்பித்து விட்டதற்காக, எனக்குள் ஒரு சலாம் போட்டு உன்னை மெச்சினேன் விவேக். ஆனால் சில காலம் கழிந்த பிற்பாடு தான் உன் வண்டவாளம் தண்டவாளமாய்த் தெரிய வந்தது நமது காதுக்கு. அது என்னவெனில், மாற்றான் சம்சாரத்தை நீ கூட்டிக் கொண்டு இல்ல.. இல்ல... தள்ளிக் கொண்டு வெளி நாட்டுக்கு ஓடிவந்த சங்கதி. ஆனால் பாரு, ஒரு விஷயத்தில் கண்டிப்பாய் உன்னை மெச்சித்தான் ஆகணும். அதாவது வந்து, 'பசு மாட்டை மாத்திரம்' கூட்டிக் கொண்டு, கன்றினைத் தவிக்க விட்டு வராது, அதையும் சுமந்து வந்த உன் மனிதாபத்துக்காக நண்பனே! இந்தத் தகவல் கூட அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் எமது சக நண்பன் கணேஷ் எடுத்துச் சொல்லித்தான் தெரிய வந்தது எமக்கு. எது எப்படியோ உனது பிரத்தியேக வாழ்க்கையில் எவரேனும் மூக்கினை நுழைக்கும் அந்தஸ்துக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் தானே. அதாவது, ஜூலியஸ் சீசரின் மனைவி, 'விமிரிசனங்களுக்கு அப்பால்பட்டவள்' என்கிற உவமை போல.

ஆக, உன் அந்தரங்கத்தினை, வெளிநாட்டில் பொழியும் பணிக்கால நேரத்துக் குளிரால் உடம்பு பாதிக்காதபடி, எப்படி எமது தேகமதைப் போர்வையால் இழுத்துப் போர்த்திக் கொள்வோமோ, அப்படி எவருக்கும் உன்னைப் பற்றிய குட்டுகள் தெரியாத மாதிரி, மனித நேயமுள்ள ஆளாட்டம் பணிவுடன் அடக்க ஒடுக்கமாய், உனது சாகசமான பேச்சின் வன்மையால், யாருக்குமே உன் மீது கடுகளவு தன்னும் சந்தேகம் வராதபடி, எவரையும் சுலபத்தில் அவரவர் பாணிக்கு உகந்த வண்ணம் பேசிச் 'சொக்குப் பொடி' தூவி, அவர்களை மயக்குவதில் மகா கில்லாடியடா நீ. இந்தக் கலையை எங்கு கற்றாயோ தெரியாது எனக்கு. அதனால் தான் ஊரில் இருக்கும் போது, எப்படிக்க் கள்ளங்கபடு இல்லாது கூடித் திரிந்து பழகிய

கூட்டாளி தானே என்று நம்பியதின் விளைவு தான் நீ விரித்த வலையில், சீக்கிரத்தில் எனை அகப்பட வைத்தது நண்பனே. இல்லாட்டிக்குத் தெருவில் பார்த்ததும், நீ என்னுடன் பேசிய பேச்சில் ஒரு பித்துப் பிடித்தவனாட்டம் மயங்கி, பச்சாதாபப் பட்டு உன் குடும்பத்தையே கூட்டி வந்து எமது வீட்டிலேயே அடைக்கலம் தரும் அளவுக்கு, எனது மதியையே மயக்கிய சாகசக்காரனை இதுக்கு முந்தைய கால கட்டங்களில் சந்தித்ததே இல்லை நான். இது எமக்குக் கிடைத்த முதல் அனுபவம் திருவாளர் விவேக் அவர்களே. முதல் இரவே கசந்த 'மாப்பிள்ளை' ஆட்டம் ஆனது எமது நிலைமைதான்.

நான் உனக்கு எடுத்துரைத்த அறிவுரையின் பிரகாரம், ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் சரியாய் ஏழு மணிக்கு உனது வீட்டுக்காரியான பாமினி மும்முரமாகத் தயார் பண்ணித் தரும் மதிய நேர சாப்பாட்டுக்கான பொட்டலத்துடன் எம் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் நீ, மூன்று அல்லது நான்கு இடத்திலே, நான் உனக்கு எப்படி வேலை கேட்க வேணும் என்று சொல்லிக் கொடுத்த 'ஃபிரெஞ்ச்' வார்த்தைகளை மறவாது மனப்பாடம் பண்ணி வைத்து ஒருசில ஃபிரெஞ்சு உணவகம் தனில் வேலை கேட்டுப் பார்ப்பதோடு, உன் கடமை முடிந்து விட்டதாய் உனக்குள்ளாகவே ஒரு முடிவு எடுத்துக் கொண்டு, பேசாமல் சுரங்கப் பாதை தொடர் வண்டி நிலையம் ஏதாவது ஒன்றினுள் புகுந்து சாவகாசமாய் ஓர் இருக்கையில் உட்கார்ந்து, மனைவி பாமினி ஆயத்தப்படுத்தித் தந்த மதிய உணவை ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு, அப்புறம் சுமார் ஐந்து மணி வரை பாரிசில் வீதியோரம் உல்லாசப் பயணிகளைக் கவர்ந்து பணம் சம்பாதிக்க நடக்கும் புதினமான விளையாட்டுகளை அலுப்புத் தட்டாது, நேரத்தைப் போக்காட்ட ஒருவாறு ஐந்து மணிவரை செலவிட்ட பிற்பாடு, நாள் முழுவதும் வேலை தேடிக் களைத்தவன் கணக்காட்டம், சலிப்புடன் வீடு வந்து சேருவதும் உனக்குக் கைவந்த கலை அல்லவா தோழனே? என்னடா இவனுக்கு எப்படி நமது சங்கதி தெரிய வந்தது என்று கலவரப்படுகிறாயா விவேக்? உன்னுடைய இந்த மாதிரியான திருகு தாளங்களைக் கண்டுகாக்கப் பார்த்த, நமக்குத் தெரிந்த நம்பகமான நபர்கள்,

உன்னை எமது வீட்டில் குடியமர்த்திய ஒரு சில வாரங்களிலேயே எமது காதுக்குப் பற்ற வைத்தும், துளிகூட உனக்கு வெளிக் காட்டாது நானும், நீ செலவுக்குப் பணம் கேட்கும்போதெல்லாம் உன் குழந்தை மீது கொண்ட பாசத்தின் அடிப்படையில் தான் உதவி செய்தேனே ஒழிய, ஏதோ உன் மேல் உள்ள கருணையால் எனத் தப்புக் கணக்கு உனக்கு உள்ளூரப் போட்டு விடாதே விவேக். ஆக, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் நாள்கள் நகர்ந்தனவே தவிர, நீ எமக்குத் தந்த வாக்குறுதிப்படி வேலையில் நீ சிறிதும் அக்கறை கொண்ட வனாகத் தெரியாது, அறையை 'இன்று காலி பண்ணுகிறேன், நாளை காலி பண்ணுகிறேன். விரைவில் ஓர் வேலையைக் கொத்தி விடுவேன்' என்று எனக்குச் சாக்குப் போக்குக் காட்டி, என்னிடம் கைமாற்றாக வாங்கிய காசைத் தான் மேலும், மேலும் கூடுதலாக்கி வந்ததனால், எனக்கும் என் வீட்டுக்காரிக்கும் தான் உள்நாட்டு யுத்தத்தை ஏற்படுத்தியதன் பலனாய் 'ஒரு பக்கம் உனது தேவைக்கு உபகாரம் பண்ண வேணும் என்றால், மறு பக்கம் என் வீட்டுக்காரியையும் சமாளிக்க வேண்டிய நெருக்கடிக்குள் தள்ளப்பட்டேன் நான்' என்பதை, நீயும் உன்னை நம்பி மனைவி என்கிற அந்தஸ்துடன் வந்த பாமினியும் உணராமல் இல்லை என்பதை அறியாத மாங்காய் மடையன் அல்லவே. உன்னிடம் இசகு பிசகாக மாட்டிக் கொண்டு இப்போ 'பேந்தப் பேந்த' முழிக்கும் உனது இளிச்சவாய் நண்பன். அதாவது வந்து 'மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் அடி' என்பதைப் போல என வைத்துக் கொள்ளேன். எனவே ஒவ்வொரு நாள் பொழுதும் இது போலவே ஊர்ந்தன.

'நம்ப நட ஆனால் எவரையும் நம்பி நடவாதே' இது வந்து, எனது தந்தையார் அடிக்கடி சொல்லி வந்த தாரக மந்திரம். காரணம் யாதெனில், எவரையும் எடுத்தவுடன் முற்று முழுசாக நம்பி விடும் சுபாவம் தான் எனது பலகீனம் என்பன அவர் நன்றாய் அறிவார். அப்புறமாக 'நான் நம்பியவனே, நப ஆப்பு' வைத்த பின்பு தான், 'துண்டைக் காணோம் துணி காணோம்' எனப் பதைபதைத்து ஓடித் திரியும் 'ே என்பதனைத் துல்லியமாய் எடை போட்டு வைத்திருந்'

அறிவாளி அவர், என் சின்னஞ்சிறு வயது முதலாகவே என்பதை நீயும் தெரிந்துதானே வைத்திருந்தாய் இல்லியா விவேக்? அதனால் தானே எம்மிடமே உன் சோகக் கதையைச் சொல்லி எம் கூட ஒட்டிக்கொண்டாய் 'மலை நாட்டு அட்டை' மாதிரி ராஸ்கல். இல்லை என்றால் சுமுகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த எமது வாழ்க்கையிலும், அதீதமான பற்றுதலுடன் உறவாடி வந்த என் துணைவியாருக்கும் எனக்கும் நீங்காத சச்சரவு 'அக்கப் போர் பக்கப் போராய்' நித்தமும் மூள, நீ தானே காரணம் ஆகும்.

வேலை வெட்டி இல்லாது தறிகெட்டு அலையும் இந்த லட்சணத்தில், உனக்குப் பாழாய்ப் போன குடிப் பழக்கம் ஒரு கேடா விவேக்? ஊரில் நாம் தண்ணி அடித்தாலே, நம்மளோடு கூடி இருந்தாலும் துளி கூட வாய் நனைக்காத நீயா, இன்று வீட்டுக்கு வரும் போதே போதையுடன் வந்து, குழந்தை இருப்பதையும் கூட துச்சமாக எண்ணிக்கிட்டு, பாமினியுடன் வம்பு சண்டைக்குப் போய், தேவையில்லாத அரதப் பழசான கதையை எல்லாம் வீம்புக்குச் சீண்டி, அவளது அங்கமெல்லாம் இரத்தம் சொட்டும்படி, அடி உதையென 'வெளுத்து வாங்குவது' ஓர் ஆண் மகனுக்கு அழகா சொல்லு பார்க்கலாம்... பாமினி நீ கொடுக்கும் அறை தாங்க இயலாது, கூக்குரலிட்டு எமது உதவியை நாடிக் கத்துவது கேட்டு, பாமினியை நீ மீண்டும் மீண்டும் துன்புறுத்துவது காத்திடவென, உங்கள் அறைக்குள் நானும், என் வீட்டுக்காரியும் அத்துமீறி நுழைந்து அந்தப் பெண்ணை எத்தனை வாட்டி உன் இரும்புக் கரங்களில் இருந்து மீட்டிருப்போம் என்பதைச் சற்று எண்ணிப் பாரு நண்பா.

நாங்கள் உனது அறையினுள் புகுந்து, அந்தப் பாமினிப் பெண்ணை நீ துவம்சம் பண்ணி, ஒரு வழி பண்ணிய தோடல்லாமல், இந்த வேளை உன்னை உள்ள போட்டுக் கம்பி எண்ண வைத்திருப்பார்கள் காவல் துறையினர். ஆனால் இவ்வளவு தூரம் எல்லாம் உன்னிடம் சித்திரவதைப் பட்டும் கூட பாமினி, உன் மீது எதுவிதமான புகாரும், காவல் துறையினரிடம் கொடுக்காது இருந்தது ஏதோ நீ செய்த

புண்ணியமென்பதைச் சற்றும் மறவாதேடா 'கேடு கெட்ட மூதேவி' விவேக்கே. இங்கு பெண்கள் மேலே யாராயினும் கை வைச்சாலே போச்சு என்னும் இந்த நாட்டின் சட்டம் தெரியாத கேணையல்ல நீ. குடும்பங்களுக்குள் பிரச்சனைகள் வருவது வழமைதான். அவற்றை எல்லாம் வாயால் பேசித் தீர்க்க வேணுமே ஒழிய, இப்படி ரகளை பண்ணி போயும் போயும் ஒரு பொண்ணை இம்சிப்பது மகா கொடுமை. அதுவும் உன்னை நம்பியே உன்னோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ வந்தவளைக் கொடுமைப்படுத்துவது சுத்தப் 'பத்தாம்பசலித்தன சேட்டை' அல்லவா நண்பனே. இங்கு நீ உன் கண்கூடாகவே பார்த்திருப்பாய், அல்லது பிறர் எடுத்துச் செல்லத்தன்னும் கேள்விப்பட்டிருப்பாய். அதாவது வந்து, நமது ஆசியாக் கண்டத்தைப் போல ஆண்களுக்காக மாத்திரம் சட்டம் வளைந்து கொடுக்காது. நீதி என்பது இருபாலருக்கும் சமத்துவமான கொள்கை கொண்ட ஐரோப்பிய நாட்டிலே இருந்து கொண்டு, எமது தேசம் மாதிரிப் பெண் என்பவளை வெறும் ஏவல் பொருளாகக் கட்டளை இட்டு வேலை வாங்கும் சமாச்சாரம் மட்டும் இங்கு செல்லுபடி ஆகாததா தோழா என, நானுனக்கு எடுத்துச் சொல்லத் தேவை இராது. ஏனெனில் நீ இது போன்ற சட்ட திட்டங்களை உடனுக்குடன் தெரிந்து, அறிந்து வைத்திருப்பதில் 'எம்டன்' என்பதை ஊரிலேயே அறிந்த பேர்வழி ஆச்சே நான்.

எமது வீட்டு அறைக்கு வரும் வரைக்கும், உனது குணம் தான் பாமினிக்கும் இருந்ததாகக் கூறுவாள் என் வீட்டுக்காரி அடிக்கடி. பின்னர் தான் அவளுடன் பேச்சுக் கொடுத்து உறவாடி, அவளையும் அந்தத் தரித்திரம் பிடித்த குணத்திலிருந்து மாற, உணர்வுப்பூர்வமாகச் சிந்தனை பண்ணி அறிவு பூர்வமாய்ச் செயலாற்றும் புத்தியினை 'வாழைப்பழத்தில் ஊசி' ஏற்றுவது போல், வலி தெரியாத வண்ணம் மெல்ல மெல்ல எடுத்துச் சொல்லி, ஒருவாறு பாமினியை வசியம் பண்ணி, நல்ல வழிக்குக் கொண்டு வரும் உத்திதனைக் கையாளுவதுக்கு, எனது வீட்டில் இருக்கும் உரத்த சிந்தனைகள் உள்ள

புத்தகங்களை ஆர்வத்துடன் படிக்கும் ஆசை தன்னை ஊட்டி உள்ளார். அப்போது தான்.

“பாமினி... உங்களைப் பார்த்தால், நன்றாய்ப் படிப்பவர் போல இருக்கீங்க. அப்புறம் எப்படி இதுபோன்ற தப்பான காரியத்தில், உங்களை நம்பிக் கைப்பிடித்தவரையே, உதாசீனம் செய்து இப்படியான ஓர் முடிவை எடுத்து, இவரு கூட துணிந்து பயணிக்கும் போது, உங்கள் மனதே உங்களை உறுத்த வில்லையா... அட நம்பனை நம்பி இருக்கும் கணவருக்கே பச்சைத் துரோகமல்லவா பண்ணுகிறோமே...? என்று என் மனைவி கேட்டபோது,

“அக்கா... உங்கள் கேள்வியிலும் நியாயம் உண்டு தான், என்பதை மறுக்கவில்லை நான். ஆனால் அசோக்குக்கும் எனக்கும் வெகு சீரும் சிறப்பாகவும் தான், கல்யாணம் பண்ணி வைச்சாங்க எங்கள் அப்பாவும், அம்மாவும். அத்தோடு நாங்கள் தனிக்குடித்தனம் நடத்தவும் நல்ல அழகான வீடு ஒன்றினையும் ஒழுங்கு பண்ணி வேற குடுத்தாங்க. ஆரம்ப காலத்தில வேலை முடிந்து நேரா வீட்டுக்கு வந்து, ஒரு நாளைக்குத் திரைப்பட மென்றால், மறு நாள் கடற்கரைக்குச் சென்று பொழுதினைக் கழித்துவிட்டு, சுவையான உணவகத்தில் ராத்திரிச் சாப்பாட்டினை முடித்துக்கொண்டு சந்தோஷமாய் வீடு வந்து சேருவோம். கூடவே எமது ‘தாம்பத்திய உறவிலும்’ இம்மியளவும், பிக்கல் பிடுங்கல் இருந்தது கிடையாது அக்கா.”

“அப்படி என்றால் பிறகு ஏன் தடம் புரண்டது உங்கள் வாழ்க்கை?”

“அதுதான் இன்றைவரைக்கும் எனக்கே புரியாத புதிர் அக்கா. எமது வாழ்க்கை எதுவித பிசகும் இல்லாது, நான் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகும் வரைக்கும் ‘பூவும் நாரும்’ போல இங்கிதமாகவே உருண்டோடியபடி கலகலப்பாய் இருந்தது.”

“அப்புறம் என்ன ஆச்சு உங்களுக்குள்ள?”

“குழந்தைக்கும், எம் குடும்ப ஓட்டத்துக்கும் வழமை ஆட்டம் சம்பளம் வாங்கியதும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் இருந்து கொஞ்சுண்டும் தவறு விடாது, அசோக் தனது கருணையில் கண்ணும் கருத்துமாய்த் தானக்கா இருந்தாரு. அப்புறம் தான் சாது சாதுவாக அலுவலகத்தில் இருந்து வீடு நோக்கித் தாமதமின்றி வருவதில், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிசிறு தட்டத் துவங்கினார் அக்கா.”

“அதுக்குரிய காரணத்தை அசோக்கிடம் ஆரம்பத்திலேயே தட்டிக் கேக்கலையா பாமினி?”

“கேட்டேன் அக்கா. அதுக்கு, ‘இது அநாவசியமில்லாத கேள்வி’ என எனக்குக் கையை ஓங்கி அடிக்க வந்தாரு.”

“அதுக்கு நீங்க என்ன பண்ணினீங்க?”

“எனது பச்சிளங் குழந்தைக்காக எதுவுமே பேசாது அடங்கிப் போனேன் நான் அக்கா.”

“சரி... பிறகு என்ன ஆச்சு?”

“அப்புறமென்னக்கா இந்த அசம்பாவிதமான போக்கு மேலும் மேலும் நீடிச்சதோடு அல்லாது, அவரு வாயில இருந்து மது வாசம் வேற தொடங்கிடுச்சு. அப்போ என் முறையீட்டை யாரிடம் சொல்றது என்று புரியாது தவிச்சேனக்கா நான். இவ்வளவு ஆடம்பரமாய் எம் கல்யாண வீட்டினைச் செய்து கண் குளிரப் பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்திய, எனது குடும்பத்தாருக்கு என் சோகக் கதையை எடுத்துச் சொல்லி, அவங்களையும் நோகடிக்க விரும்பாது ‘இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாட்டம்’ எனக்குள்ளாகவே, யாரிடம் சென்று புகாரிடுவது எனத் துடிச்சிக்கிட்டு கிடந்த எமக்குக் காலப் போக்கில் வேலையால் வந்து, அசோக்கிடமிருந்து அடி மேல் அடி வாங்கிக் கட்டும் எனக்கே ஒன்றுமே விளங்கவில்லை, இவரு எதுக்காக நம்மளைப் போட்டுச் சாத்துகிறார் என்றே. கூடவே தினமும்

இதுபோல உதையும் அறையும் வாங்கி வாங்கியே என் மேனி நொந்து நூலாகியதுதான் மிச்சம் அக்கா.”

“இதோ பாருங்க பாமினி, நீங்க ரொம்ப ரொம்பத் தப்புப் பண்ணிட்டீங்க. இவ்வளவு தூரத்துக்கு அசோக் உங்களைப் போட்டு வாட்டி வதைக்கும் போதே, ஒண்ணு உங்க வீட்டில தான் போய் முறையிட்டிருக்க வேண்டியது உங்க கடமை இல்லியா? பெற்றவங்க கவலைப்பட்டுத் துடிப்பாங்க என நீங்க எடுத்து வைக்கிற வாதத்திலும், துளிகூட உன்பாடு கிடையாது எமக்கு. சரி உங்களைப் பெத்தவங்க துன்பப்படுவாங்க என்னா, அப்புறம் காவல் துறை எதுக்கு இருக்கு? நாட்டில என்று சொல்லுங்க பார்ப்போம். இது மாதிரியான, இன்னும் பிற தில்லு முல்லுகளை எல்லாம் அறவே ஒழித்துக்கட்டி, நீதியை நிலை நாட்டத் தானே இல்லியா? அப்ப அங்கயாவது போய் உங்களுக்கு நடக்கும் தீங்குகளை ஒரு மனுவாகச் சமர்ப்பித் திருந்தால், அவங்க உடனடியாய் இதுக்கு வேண்டிய நடவடிக்கையில் இறங்கியிருப்பாங்களா இல்லையா? பாமினி!”

“நிஜந்தானக்கா...”

“அப்போ அதையும் ஏன் பண்ணாம விட்டீங்க... சொல்லுங்க பார்க்கலாம். இதுக்கும் ஏதாவது நொண்டிச் சாட்டுச் சொல்லி, இந்த அக்காவைச் சாந்தப்படுத்தும் உத்தேசம் கைவசம் உண்டா இல்லையா பாமினி? உயர்தரப் படிப்புப் படித்த பொண்ணாய் இருந்தும் இப்படி அநியாயமாகச் சோரம் போய், ‘அரைவேக்காட்டுத்தனமாய்’ அருமையான சம்சார பந்தத்தினையும், தொலைத்ததுமில்லாது, சரீர இன்னல்களுக்கெல்லாம் ஆளாகி நிற்கிற உங்க கதையைக் கேட்டாலே, என்னால சகிக்கவே முடியல்லையே அம்மாடி. சரி அது போகட்டும். இந்த மனுஷனை எங்க தேடிக்கண்டுபிடிச்சு, என்ன உத்தரவாதத்துடன் இவரே கதியென வந்தீங்க?”

“அது வந்து அக்கா...”

“நிறுத்துங்க... நிறுத்துங்க பாமினி. இந்த ஆனா... ஆவன்னாக் கதையெல்லாத்தையும் மூட்டை கட்டிக் குப்பையில் வீசி விட்டு, சீக்கிரமா விஷயத்தில களமிறங்குங்க... இந்த வீண் இழுத்தடிப்பெல்லாம் வேணாம்... ஆமா சொல்லீட்டன். இஷ்டமிருந்தா எடுத்துச் சொல்லுங்க இல்லாட்டிக்கு, எனக்காக நீங்க ஒண்ணும் சிரமப்பட வேணாம் திருமதி பாமினி.”

“இவ்வளவும் ஒளிக்காமல் எடுத்துச் சொல்லி, எனது மனப் பாரத்தைக் குறைச்ச நமக்கு நீங்க கேட்ட இந்தக் கேள்விக்கு மட்டும் பதில் கூறாமல் இருப்பேனா அக்கா... இந்த விவேக்கும் இவர் பணியாற்றும் அரச அமைச்சகத்தில் தானுங்க ஒன்றாய் வேலை பாக்கிறாருங்க. நாங்க கல்யாணம் கட்டிய புதிதில், எமக்கு ஐந்து நட்சத்திர உணவகம் ஒன்றில் தட்புடலாக விருந்து கொடுத்த நாள் முதலாகத் தான் அறிமுகமானாருங்க. அன்னையில இருந்து விவேக் இருக்கும் போதும் அடிக்கடி எங்க வீட்டுக்கு வந்து மூன்று பேருமாகச் சேந்து தாமஷாக அரட்டை அடிப்பது வழக்கமக்கா. சில சமயத்தில் விவேக் இல்லாத வேளையிலும்கூட, அவரு வரும் வரைக்கும் பல விஷயங்களைப் பற்றி நாங்க இரண்டு பேரும் சுவாரசியமாக வாதாடுவது கூட உண்டு. விவேக்கூட சில வேளையில வெளிய இருந்து தாமதமாய் வந்தாலும், எங்க நட்பைக் கொச்சைப் படுத்தாது, எதுவிதமான சந்தேகமும் கொள்ளாது ‘நான் வரும் வரைக்கும் பாமினிக்குத் துணையாக இருந்ததுக்கு நன்றி விவேக்’ என வாயாரப் புகழ்ந்ததும் உண்டு.

மற்றபடிக்கு எனக்கும் விவேக்குக்கும் எதுவித சபலமும் அற்ற ‘நண்பரான’ நட்புதான் அஸ்திவாரம் அக்கா. ஆனால் என் கணவருக்கும் எமக்கும் உறவிலே முரண்பாடு ஏற்பட்டு, அடி உதை வாங்கிக் கட்டிய காயங்களுடன் நான் இருக்கும் சமயம் பார்த்து வீட்டுக்கு வரும் விவேக், எனது முகத்தினில் இருக்கும் காயங்களுக்குக் காரணம் கேக்கிறப்ப எல்லாம், படிக்கட்டிலிருந்து தவறி விழுந்ததாகவும், சில வேளைகளில் வீதியிலே கால் இடறி விழுந்ததாகவும் எடுத்துக் கூறிச் சமாளிப்பேனே தவிர, எனக்கும் அசோக்குக்கும் நடக்கும் ‘அக்கப்

போர் பக்கப் போரி'னால் பலவித துன்பங்களுக்கும் நான் ஆளாக்கப்படுவது பற்றிய தகவல்கள் எதையுமே விவேக்குக்கு காட்டிக் கொள்ளவில்லை அக்கா.”

“அப்புறம் என்ன ஆச்சு என தாமதிக்காது சொல்லுங்க பாமினி.”

“விவேக் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம் சுமமா வெறும் கையினை ஆட்டிக்கிட்டு வரும் ரகம் கிடையாதக்கா. எங்க குழந்தைக்கு ஏதாச்சும் சாப்பிடுவதுக்கு இனிப்பு வகையறாக்களை வாஞ்சகம் இல்லாது வாங்கி வருவது அவரது வாடிக்கை. குழந்தையும் விவேக்கைப் பார்த்தாலே போதும் திடீரென ஓடிச் சென்று அவரு மடியில் குந்திடுவா. அவரும் பாசத்துடன் குழந்தையைக் கட்டி அணைத்துக் கன்னத்திலே முத்தம் கொடுத்து வாஞ்சனையுடன் அணைத்துக் கொள்வார். இது அசோக்குக்கும் தெரிந்த சங்கதிதான். ஆக இந்த மாதிரி ஒரு நாள் இரவு அசோக் வரும் வரைக்கும் விவேக்கும் வந்திருந்தார் அக்கா. ஆனால் முந்தைய மாதிரி இப்பவெல்லாம், அசோக் விரைவாய் வீடு வந்து சேராததால், விவேக்கும் அவருக்காகக் காத்திராது கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கிட்டு இருந்து விட்டுக் குழந்தையும் அவர் மடியில் படுத்திருந்து உறங்கி விடுவதால், அவளை மெதுவாகத் தூக்கி அவளுடைய படுக்கையில் கிடத்தி விட்டு என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்று விடுவதால், ராத்திரியில் அசோக் குடித்து விட்டு வந்து, போதையில் என்னோடு செய்யும் கலாட்டா அவருக்குத் தெரியாது இருந்தது. ஆனால் அன்றைக்கெனப் பார்த்து விவேக்குக்காகக் காத்திருந்தவரிடம், நான் கூறினேன். ‘அசோக் எத்தனை மணிக்கு வருவாரோ தெரியாது, உங்களுக்கு வீட்டுக்குப் போகும் நேரமாச்சு. நீங்க கிளம்புங்க’ என அவசரப் படுத்தினேன். அவரும் இவன் இப்படியா காலம் தவறி வருகிறான். இவனை அலுவலகத்தில் பார்ப்பதோடு சரி. முந்திய மாதிரி வீட்டில சந்திக்காது, எத்தனை நாளைக்கென்று நானும் உங்க்கூட பேசிட்டுப் போறது, பரவாயில்ல, இன்றைக்கு எத்தனை மணி நேரமானாலும் அசோக்கைப் பாராமல் நான்

இந்த இடத்தை விட்டு நகரப் போவதில்லை என எங்க வீட்டில் முகாம் அடிச்ச அசோக்கின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாரு விவேக். எனக்கு உள்ளூரப் பீதி கவ்விடிச்சு. ஏனெனில் அசோக் தண்ணி அடிச்சிட்டு நிலை கெட்டு வரும் குட்டு எங்கே இவருக்குத் தெரிஞ்சுப் போச்சுன்னா, அப்புறம் என்ன விபரீதம் உண்டாயிடுமோ என்கிற ஏக்கம் ஒருபுறமென்றால், விவேக்குக்கு நாம எடுத்துக் கூறிய சாக்குப் போக்கெல்லாம் அம்பலமாகி அவருக்கு என்மீது கெட்ட எண்ணம் உருவாகி விடுமோ என்பது தானக்கா.”

“விவேக் உங்களை தவறாக நினைச்சா நினைச்சிட்டு போறது ஒன்றும் பெரிய சங்கதி கிடையாது திருமதி பாமினி. மாறாக, நீங்க வந்து உங்க வாழ்க்கையை அநியாயமாய் பாழடிச்ச ஒண்ணுமே புரியாத பேதையாட்டம் மவுனம் காத்திருந்ததை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது நம்மால. அவ்வளவு ஏன்... வேற, ஆட்கள் கூட உங்க கூற்றை ஏத்துக்கிட மாட்டாங்க பாமினி. அசோக் வந்து, நீங்க ஒரு கைக் குழந்தைக்குத் தாய் என்கிற அந்தஸ்தைக் கூட துச்சமா எண்ணிப் பாராது, ஒரு ‘மாட்டைப் போட்டு அடிக்கிற மாதிரி’ வெளுத்து வாங்கி இருக்காரு. நீங்க கனவிலும் கூட, அசோக்குக்கு எந்தத் தீங்கும் நினைச்சது கூட கிடையாது என்று வேற சொல்லிநீங்க திருமதி பாமினி. அப்போ ஒரு பாவமும் அறியாத நீங்க, அவருடைய வெறிச் செயலுக்கு முரண்படாது எப்படி அனுசரணையாகச் சும்மா இருந்தீங்க அம்மாடி என்கிறது தான், எனக்கே புரியாத மர்மமாக இருக்கு. உங்க மீது இம்மியளவும் தப்பில்லைன்னா, அவருடைய வரம்பு மீறிய தயவு தாட்சண்யம் இல்லாத, இந்த ரீதியிலான தாக்குதலுக்கு தொடக்கத்திலேயே உங்க எதிர்ப்பினை ‘பாம்பு’ மாதிரி சீறியிருந்தா, இன்னைக்கு இத்தனை கொடுமையும் வந்திருக்குமா பாமினி. என்ன பொண்ணம்மா நீங்க? அதுவும் மெத்தப் படிச்சவளாச்சே நீங்க. சமுதாயம் என்ன சொல்லிடுமோ என்கிற குறுகிய மையத்துக்குள் உங்க பக்க தர்மத்தைப் பாழடிச்சுப் புதைச்சிட்டீங்களே அம்மா. சமூகத்தை சற்றுத் தூரத் தள்ளி வைச்சிடுங்க. இன்றைக்குப் பிறருக்காக வக்காலத்து வாங்க முனைப்போடு வற்றவங்க, நாளைக்குத்

தங்களுக்கு ஒன்றென்றால் பழைய சட்டத்தையே மாற்றித் தங்களுக்குத் தகுந்தாற் போல இசைந்து போயிடுவாங்க. அவ்வளவுதானம்மா பாமினி. அம்மாடி, நானும் தெரியாமல் தான் கேட்கிறேன்? சமூகம் என்றால், அதுக்கு என்னம்மா அர்த்தம் உங்க அகராதியில்? நான் சொல்லவா...? நான்... நீங்க... அப்புறம் வந்து... இன்னும் நாலு பேரு ஒண்ணாச் சேர்ந்து, ஒரு சில வரைமுறைகளை நமக்குச் சாதகமாய் இயற்றி, அதுக்கு ஒரு நியதியையும் அமைச்சுக்கிடுறதுக்குத் தான் பேரு சமுதாயம். இது ஊருக்கு ஊரு மாறுபடும். அவங்க அவங்க தகுதிக்குத் தக்கபடி, அந்தந்த நேரத்துக்கு வளைஞ்சு கொடுக்கும் ஒரு கண் துடைப்புப் பஞ்சாயத்துத் தானம்மா இது. இதிலெல்லாம் நமக்குத் துளிகூட உடன்பாடு கிடையாது பாமினி. ஆக, நம்மனைப் பொருத்தவரைக்கும் நமது மூளைக்குச் சரி என எது தோணுதோ, அதைத் தெரியமாகச் செய்து முடிக்கும் கெட்டித்தனம் நம்ம கிட்ட இருந்தாலே போதும். எந்தக் கொம்பனாலும் நாம் எடுத்தக் காரியத்தினைத் தடுத்து நிறுத்துவது ரொம்ப ரொம்பக் கடினம் திருமதி பாமினி. இதுதான் நம்ம குறிக்கோள். இதை உங்க வீட்டுக்காரரும் நன்கு அறிவார். அதனால் உங்க மீதிக் கதையை, நீங்க இதுவரைக்கும் எடுத்துச் சொன்ன தகவலின் அடிப்படையை ஆதாரமாக வைச்சுக்கிட்டு நான் சொல்லட்டுமா?"

“சரி அக்கா சொல்லுங்க பார்க்கலாம்.”

மங்கை, பாமினி வாழ்க்கையில் நடந்து முடிந்த நிகழ்ச்சியைத் தனது கற்பனைக்கு உருவம் கொடுத்து வர்ணிக்கலானாள் பின்வருமாறு:

அதாவது வந்து பாமினி, உங்க வீட்டுக்காரரான அசோக் மது அருந்திய போதையில் வீட்டினுள் நுழைந்த கோலத்தைப் பார்த்துத் திகைத்த விவேக், அதிர்ச்சியின் எல்லைக்கே போய் நிலைதடுமாறி வரும் அசோக்கைப் பிடிக்கப் போக அசோக் வாயிலிருந்து ‘எனக்கு யாருடைய உதவியும் தேவையில்லை. நான் நிதானமாய்த் தான் இருக்கேன்’ என்று சொல்லப் போக,

அதுக்கு விவேக் 'அடப் பாவி... உனக்கு எத்தினை நாளாய் இந்த குடிப் பழக்கம் தொத்திச்சு? அடுத்தவங்க தண்ணி அடிச்சாலே அருவருப்பாக விலகிச் செல்லும் நீயா இன்றைக்கு முழு போதையில்? என்னால நம்பவே சங்கடமாயிருக்கே' என எடுத்துச் சொல்லப் போக, "எனக்கு ஆருடைய உபதேசமும் தேவையில்லை" என்று அசோக் வெறியில் சப்புக் கட்டுக் கட்டிக்கிட்டு விவேக்கூட சத்தம் போட, "அசோக் உனக்கொரு குழந்தை இருக்கிறதைக் கூட மறந்திட்டியா?" எனக் கேள்விக் கணையைப் பாய்ச்ச, பிறகென்ன இருவருக்கும் வாய்த் தகராறு முற்றி, உங்களை விவேக்கோடு சேர்த்துக் கள்ளத் தொடர்புள்ளதாய் வீண் அபாண்ட பாணத்தைக் கூற, அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்ட விவேக் சற்றும் சகிக்கேலாது, அசோக் மீது மல்யுத்தத்துக்குத் துள்ளிப் பாய, அதை நீங்க தடுப்பதுக்காக இருவருக்கும் நடுவே புகுந்து தடை பண்ணப் போக, அதையும் கொச்சைப்படுத்தித் தேவையில்லாத அபாண்டத்தினைத் திரும்பத் திரும்ப அசோக்கின் வார்த்தையின் அசிங்கமான பிரயோகத் தன்மையை மேலும் காது குடுத்துக் கேட்க முடியாது, ஒருவித விரக்தியின் எல்லைக்கே போன விவேக், "ஆமா... உனது படுபயங்கரமான குற்றச்சாட்டின்படி பாமினி இனி என்னுடைய பொறுப்புத்தான்" எனக் கூறிவிட்டுப் பாமினியை உடுத்தியிருந்த உடுப்புடன் கையைப் பற்றிக் கொண்டு ஆவேசத்தில் விவேக், வீட்டை விட்டுக் கிளம்ப ஆயத்தமாக, "எனக்குக் குழந்தையிலும் சிறு சந்தேகம், அதாவது வந்து, குழந்தை உனதா இல்லாட்டிக்கு எனதா?" என்று அசோக் இன்னும் ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட, இதைச் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத பாமினி நீங்க, உடனே ஓடிச் சென்று குழந்தையைத் தூக்கி அணைத்துக் கொள்ள அதுக்கு முக்கிய காரணம், அசோக் நிதானம் இழந்து அமளிப் படுவதால், முட்டாள்தனமாய் பிள்ளைக்கு ஏதும் விபரீதம் நடந்து விடுமோ என்கிற பச்சாதாபமே முக்கியத்துவமாய்த் தோன்றியிருக்கு, உங்க புத்திக்கு. ஆனால் அதுவே, அந்த வேளைக்கு உங்கள் இருவர் மீதும் மேலும் வசைபாடச் சாதகமாய் அமைந்துவிட்டது அசோக்குக்கு. ஏனெனில், அசோக்கின் குழந்தையாக இருந்திருந்தால், இது அவருடையது தானே. ஆக, அவராச்சு அவருடைய குழந்தையாச்சு என

அசட்டை பண்ணிவிட்டுத் தன்னந்தனி ஆளாவே புறப்பட்டிருப்பீங்க. ஆனால் 'ஒரு பொண்ணுடைய வேதனையை, இன்னொரு பொண்ணாலதானே அறிந்து கொள்ள முடியும்' என்னும் நோக்கத்துடன் உங்களுக்கு அந்த நேரத்தில் மூளையில உதித்த உத்தியின் பிரகாரம் சற்று உளவியல் சிந்தனையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, உங்க பக்க நியாயமே சரியென்ப பரிந்துரை செய்தாலும், அசோக்குக்கு அப்போதிருந்த மது மயக்கத்துக்கு, இது அவருடைய பிள்ளையாய் இருந்திருந்தால் பேசாமல் அவரிடம் அல்லவா விட்டு விட்டுப் போயிருப்பீங்க. அதை விட்டு விட்டு பாமினி நீங்க, ஓடிச் சென்று குழந்தையை அணைத்துக் காவிக் கொண்டதும், அதுவே அசோக்குக்கு இருந்த மமதையில், குழந்தை தன்னது இல்லை என, உங்கள் இருவரையும் குழந்தையுடன் சேர்த்துத் தடுக்காது விட்டு விட்டாரு என்பது என் கருத்தாகும் பாமினி... இல்லையா? உண்டா?"

“அப்புறம் நீங்கதான் பதில் சொல்லியாகணும்.”

“அக்கா... எப்பிடி சிறிதளவேனும் பிசிறு தட்டாது, ஏதோ கூட இருந்தே அனைத்தையும் நேரடியாகப் பார்த்து அனுபவிச்சவ கணக்காட்டம், சரியாய் 'நெற்றிப் பொட்டில அடிச்ச மாதிரி' நடந்த சம்பவங்கள் எல்லாவற்றையும் 'பக்... பக்கென இப்படி புட்டுப் புட்டு வைக்க முடிஞ்சிச்ச உங்களால்? எனக்கே வியப்பான விந்தையாக அல்லவா தோணுது!”

“அது வந்து வேற ஒன்றுமில்ல... பாமினி. எல்லாம் பிறத்தியாரிடம் இருந்து கற்றுக்கிட்ட படிப்பினைதான் காரணம்.”

“மங்கையக்கா நீங்க எடுத்துக் கூறியது எல்லாமே வாஸ்தவம் தான்.”

“ம்... அதன் பின்னர் என்ன ஆச்சுன்னு மேல சொல்லுங்க பாமினி.”

“அப்புறம் ராத்திரி நேரம் என்பதால், விவேக்குக்கு அறிமுக நபர் ஒருவர் நடத்தும் ‘பயணிகள் தங்கும் விடுதி’க்குப் போய், ஒரு வாரத்துக்குத் தங்கிற மாதிரி அச்சாரமாக ஒரு கணிசமான பணத்தினைக் கட்டி, ஒரு அறையை வாடகைக்குப் பிடித்து, என்னையும் குழந்தையையும் அறையினிலே தங்க வைத்துவிட்டு, ‘எதுக்கும் பயப்பிடாது இருக்கும்படி கூறிவிட்டுத் தான், கீழே போய் விட்டுச் சுருக்கா வந்து விடுவதாய்ச் சொல்லிவிட்டு’ அவரு அவசரமாக அறையை விட்டு வெளியேறினார் அக்கா.”

“அப்புறம்?”

“வெளியே போய்ச் சுமார் ஒரு மணி நேரம் கழிச்சு, இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பையுடன் அறைக்குள் மலர்ந்த முகத்துடன் ஆஜரானாரு. அதில் ஒரு பையில் எனக்கும், குழந்தைக்கும் அன்றைய இரவுக்கு வேண்டிய சாப்பாடும், மற்றைய பைதனில் எனக்கும் பிள்ளைக்கும் அவசரத்துக்கு மாற்றிடத் தேவையான இரண்டொரு உடுப்புகளை ஏதோ தனக்குத் தெரிந்த உத்தேசத்தின் அளவிலுமாக வாங்கி வந்து, முதல் வேலையாக என்னையும் சாப்பிட வைத்து, குழந்தைக்கும் தானே உணவை ஊட்டி விட்டாரக்கா. ஆக, அன்றைய ராத்திரியை எவருக்கும் பயப்பிடாது படுத்து உறங்கச் சொல்லியும், அந்த விடுதியில் தொட்டாத்து வேலை பார்க்கும் நாராயணன் என்னும் பையனை அழைத்து வந்து, எமக்கு அறிமுகம் பண்ணி வைத்து, ஏதும் தேவையானால் அந்தப் பையனிடம் கேட்டு எங்க தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்படியும், தான் வீடு சென்று எமக்கு ஏற்பட்ட தீங்கினை வீட்டுக்காரருடன் கலந்து ஆலோசனை பண்ணி, ஓர் நல்ல தீர்க்கமான முடிவுடன் வருவதாகக் கூறினார். அதுக்கு ‘இனி எனதும், குழந்தையினதும் எதிர்காலம் உங்க கையில் தான் சங்கமம்’ எனக் கூறி வழி அனுப்பி வைத்தேன் மங்கையக்கா.”

“ஆனால் விவேக் குடும்பத்தில் ஒரு அதிவிசேஷ அம்சம் என்னன்னா, ஆருக்கும் ஏதும் ஒண்ணென்னா, அவங்க அப்பா,

அம்மா, மருத்துவராய் உள்ள அக்கா, தலைமை ஆசிரியரான அண்ணன் உட்பட எல்லாரும் ஒண்ணாகக் கூடிப் பேசித் தான், ஓர் தீர்மானத்துக்கு வருவாங்க அக்கா.”

“எங்க வீட்டுக்காரராட்டம் எனச் சொல்லுங்களேன் பாமினி. அதாவது எந்த அலுவலானாலும் நாங்கள் இருவரும் கூடிப் பேசிய பிற்பாடே காரியம் அமுலுக்கு வரும். கணவன் மனைவி என்றால், குடும்ப வாழ்க்கையை அப்படித்தான் அமைச்சுக்கணும். ஒருவருக்குத் தெரியாம ஒருவர் தன்னிச்சையாய் செயல்பட்டால், அதுக்குப் பெயரு வாழ்க்கையல்ல... அது வந்து பித்தலாட்டம். ம்.. சரி மேல போங்க பாமினி.”

“அப்போ விவேக் நம்ம வீட்டில நடந்த அட்டூழியம் பற்றி ஒட்டுமொத்தமாக அனைத்தையும் எள்ளளவும் மறைக்காது எடுத்துக் கூறி, பாமினி ஆகிய எனக்குத் தான் தான் வாழ்வு கொடுக்கப் போற சமாச்சாரத்தையும் அவங்க எல்லோருக்கும் எடுத்து இயம்பி உள்ளார். அவங்களும் இவரு எடுத்துள்ள இரக்கச் சிந்தனைக்குப் பச்சைக் கொடி காண்பித்ததும் இல்லாது, தொடர்ந்து இங்கு இருந்தால் அசோக்கினால் ஏதும் இம்சை ஏற்பட்டாலும் என, ஏதாவது ஒரு வெளிநாட்டிலே போய்க் குடியேறும் வண்ணம் உபதேசம் வேற பண்ணி, நாங்க மூணு பேரும் கண்காணாத சீமையில் போய் பிழைத்துக் கொள்வதுக்கு, எல்லோரும் சேர்ந்து பண உதவியும் தாராளமாகவே தானம் பண்ணியுள்ளார்கள் மங்கை அக்கா, அவங்களுடைய பரந்த மனித நேயத்துக்கு முன்னாடி அசோக் எம்மாத்திரம் பார்த்தீர்களா?”

“நிச்சயமாக மெச்ச வேண்டிய சங்கதிதான். அதனால் தான் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள்ள கால் பதிச்சீங்களாக்கும்... என்ன நான் சொல்றது சரிதானே பாமினி...?”

“நூற்றுக்கு நூறு வாஸ்தவம்தான் என்றாலும், அதில, ஒரு சின்ன மாற்றமுண்டு அக்கா.”

“அந்த மாற்றந் தான் யாதோ?”

“கண்டிப்பா உங்களுக்குச் சொல்லாமல் மெத்தனமா இருக்க முடியுமா?”

“அப்ப தொடருங்களேன் பார்ப்போம் பாமினி.”

“அது வந்து, என்கூட ஒன்றாகவே படித்த ‘சங்கரி’ என்னும் நண்பர் ஒருவர் இங்கிலாந்தில் இருந்தாரக்கா. எனக்கும் அவருக்கும் இடையிடையே கடிதப் போக்குவரத்து உண்டு என்கிற விஷயம் அசோக்குக்கும் தெரியும். கூடவே விவேக்கும் நன்கு அறிவார். கள்ளங் கபடமற்ற உற்ற சினேகிதர் மட்டுமின்றி, நான் அசோக்கைக் கைப்பிடிக்கும் முன்பாகவே எங்க வீட்டுக்கெல்லாம் வந்து எல்லாருடனும் அன்பாகவும், கனிவுடனும் பேசி எங்க வீட்டு அங்கத்தினர் அனைவருடைய பாசத்துக்கும் ஆளான காரணத்தினால், லண்டனுக்குப் புறப்படும் முன்னாடி எங்க வீட்டிற்கு வந்து பயணம் போகிற விஷயத்தினைச் சொல்லித் தான், விடை பெற்ற அருமையான விசுவாசம் கொண்ட நண்பர்.

ஆங்கில நாட்டுக்குப் போன பின்னாடியும் கடித மூலம் எங்க நட்பு நீடித்தது. சில சமயங்களில் நான் சங்கரிக்குப் பதில் போடுவதில் சற்றுத் தாமதித்தாலும் கூட, எங்க வீட்டு உறுப்பினரின் கெடுபிடி தாங்காது கடிதம் எழுதியே தீரவேணும் மங்கை அக்கா. அவ்வளவு தூரத்துக்கு எங்கள் குடும்பத்தாருக்கு சங்கரும் ஒரு பெற்ற பிள்ளை போல ஐக்கியமாகிட்டாருங்க. அவ்வளவு ஏனக்கா... அசோக்குக்கும் எனக்கும் திருமணப் பரிசாகக் குவிந்த பரிசுப் பொருள்களுக்குள், சங்கரி இங்கிலாந்தில் இருந்து அனுப்பி வைத்த கல்யாணப் பரிசுக்குத் தான் மவுசு ரொம்ப அதிகம் என்றால் மீதியைச் சொல்லவா வேண்டும் நானக்கா? அப்படியான உத்தமரைத் தொலைபேசி ஊடாக அழைத்து, எங்க நிலவரத்தை விவரமாக எடுத்து விளக்கியது தான் தாமதம், எனக்கும் விவேக்கிற்கும் உச்சி குளிரக் கூடிய தகவலைக் கூறினாருங்க.

அதாவது லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தால் அப்புறம் மிச்சம் மீதி அலுவல்கள் யாவும் தன்னைப் பொறுத்தது என. எமக்கு இனம் புரியாத குதூகலம் ஒருபுறம் என்றால், மறுபுறம் வெளி நாட்டுக்கு ஆட்களை அனுப்பும் ஓர் தனி நபரிடம், இங்கிலாந்துக்கு எங்கள் இருவருடன் குழந்தையும் சேர்த்து அனுப்பி வைக்கும்படி லட்சக்கணக்கில் காசைக் குடுக்க, அவனும் 'ஆமா' எனக் கூறி ஒருவாறு இழுத்தடித்துக் கடைசியில் பார்த்தால், ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் எமைக் கொண்டு வந்து நைசாகப் இறக்கி, 'அம்போ' என, நிர்க்கதியாக கைவிட்டு விட்டு அந்தப் பாழாப் போன பேர்வழி தான் ஓடித் தப்பிச்சுக் கிட்டானக்கா. அப்ப இந்த பாரிஸ் நாட்டில் எவரையும் தெரியாது விழி பிதுங்கக் கையில வேற குழந்தையுடன், 'கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில விட்ட பேதைகள் கணக்கா எவரு கூட வாயைத் திறந்து ஆங்கிலம் பேசினாலும், மருந்துக்குக் கூட துளி தன்னும் ஆங்கிலமே தெரியாதென சைகையால் கையை விரிச்சிடுறாங்க. 'பேய்க்குப் பயந்து, பிசாசிடம் மாட்டிக் கிட்ட கதை' போல ஆயிடிச்சே நம் வாழ்க்கையென இருவரும் செய்வதறியாது திகைப்புடன், வாழ்க்கை சூனியமாகி விட்டதே என, 'திக்கற்ற பார்வதியாட்டம், நின்ற நமக்கு, கடைசியாக ஒரு முயற்சி பண்ணிப் பார்த்திடலாம் என்னும் முனைப்புடன், நாங்கள் நின்ற தெருவால் போன ஒரு வெள்ளை நிற முதாட்டியை வலுக்கட்டாயமாக, மறித்து முதல் கேள்வியாய் 'உங்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியுமா?' என ரொம்பவும் நாகுக்காகப் பணிவுடன் கூனிக் குறுகிக் கேட்டோம். அதற்கு அந்த முதாட்டியே 'ஆமா' எனத் தலை அசைத்ததே நமக்குக் 'கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது' மாதிரியான உணர்வு தான் ஏற்பட்டது மங்கை அக்கா. உடனே ஆங்கிலத்தில் விவேக் கேட்டாரு.

“தமிழ் பேசும் இனத்தவர் யாராச்சும் உண்டா?”

“ம்... இங்கு 'லாச்சப்பல்' என்னும் வீதி ஸூரா தமிழ்க் கடை தான் உண்டு. நீங்கு அங்கு போனால் நிறையத் தமிழ் மொழி பேசும் சனங்களைச் சந்திக்கலாம்.”

“அந்த இடத்துக்கு எப்படிப் போகணும்?” எனச் சற்று விளக்கமாய் எடுத்துக் கூறி, “எமக்கு உதவி பண்ண முடியுமா... அம்மா?”

“அப்போ நீங்க புதுசா நம்ம ஊருக்கு?”

“அய்யோ பாவம்... கையில் வேற குழந்தையையும் காவிக்கிட்டு அநாதையாட்டம் நிற்கிறீங்களே! எனக்கு வேறு வேலை இருக்கு. ஆனால் உங்களை இப்படித் தனியே விட்டுப் போகவும் மனசில்லாமலும் கிடக்கிறது... நம்ம அலுவல் கொஞ்சம் காலதாமதமானாலும் பாதகமில்ல. என்கூட வாருங்க... உங்களுக்கு அந்த பஜாரைக் காட்டிவிடுகிறேன்.”

எனச் சொல்லிவிட்டு, ‘சுரங்கத் தொடர் வண்டியில்’ பிரயாணம் பண்ணுவதுக்கும், தனது கைக்காசிலையே நமக்கும் பிரயாணச் சீட்டினை வாங்கி, உள்ள நுழைவதுக்கு எப்படி எந்திரத்தில் பிரயாணச் சீட்டினைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும் பக்குவமாக எடுத்துக் காண்பித்துத் தன்கூட அழைத்துச் சென்று ‘லாச்சப்பல்’ தெருவினை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தி விட்டு, எம்மிடமிருந்து விடைபெற்றார் அந்த மனிதாபிமான மூதாட்டி அம்மா அக்கா.

அந்த வீதியின் இருமருங்கிலும் பலதரப்பட்ட விற்பனைக் கடைகள் இருப்பது எமக்கு மிகவும் அதிசயமாய் இருந்ததுக்குக் காரணம் யாதெனில், ஊருக்கு வந்து போகும் எவரும், பாரிஸ் நகரில் இப்படியான இலங்கை இந்திய மளிகை, ஜவுளி, உள்படப் பலதரப்பட்ட கடைகள் உண்டு என்னும் விஷயத்தை மறந்தும் கூட எடுத்துரைத்தது கிடையாதக்கா. அது ஏன் என்பது தான் யாம் அறியாத ‘மில்லியன் யூரோ’க் கேள்வியாக முளைக்குள் வேதனையாக உள்ளது. சரி, அதுதான் ஒருபுறம் இருக்கட்டும் என, அந்த வீதி பூராவுமே ஒரு நோட்டம் விட்டுத்தான் பார்த்தோம் எம் கண்களுக்கு எட்டிய தூரம் வரைக்கும் எமக்கு தெரிந்த பேர்வழிகள் யாராவது தென்படுகிறார்களா என் ஒரு ஜீவராசியையும் நம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியாது &

செய்யலாம்? எனத் திக்குமுக்குப் பட்டபடி திண்டாடுகிற வேளையில் தான், விவேக்கின் பின்புறத் தோள் மீது ஒரு கை மிகவும் அழுத்தமாகப் பதிந்ததும், திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாக்கா, 'ஆபத்தாந்தவர் ஆட்டம் உங்க வீட்டுக்கார அண்ணர், எதேச்சையாய் எங்களைச் சந்தித்து எமது சோகக் கதையைக் கேட்டு எம் மீது இரக்கப்பட்டு, உங்க வீட்டில கூட்டி வந்து அடைக்கலம் தந்த சமாச்சாரம் எல்லாம் அப்புறம் உங்களுக்குத் தான் தெரிந்த சேதி இல்லியா... மங்கை அக்கா?"

“ஆமா... ஆமா...!”

“இருந்தாலும், உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்னா நான் உங்களை ஒண்ணே ஒண்ணு மனம் விட்டுக் கேக்கலா முங்களா?”

“ஓ... தாராளமாகக் கேளுங்க பாமினி.”

“அது வந்து, வேற ஒண்ணுமில்ல... உங்க பேரு மங்கை என்று இருக்கு... ஆனா அண்ணர் பேரு வந்து... பிலிப் என்று இருக்கு. ஆனா உங்க வீட்டில எந்த விதமான சாமி படமும் கிடையாது. தவிரவும் உங்க வீட்டில சுவாமி அறை என எதுவும் கிடையாதே. அதன் காரணத்தை நாம அறிஞ்சுக்கிடலாமா?”

“இவ்ளோ தானா? நானும் ஏடாகூடமான கேள்வி ஏதும் கேட்டு, எங்கே என்னை இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளாக்கப் போறீங்களாக்கும் என்னும் திகிலான நிலையில், இதயப் பதற்றத்துடன் இருந்தேன் பாமினி. நீங்க கேட்ட கேள்வியிலும் நியாயம் உண்டுதான். என்னடா வீடே வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் நிலையைப் பார்த்தாலே, எவர் மூளையிலும் உதிக்கிற விஷயம் தான் இது. பொத்தம்பொதுவாகவே. ஆக, நீங்க கேட்டதில் எதுவிதத் தவறும் கிடையாது பாமினி. கூடவே உங்க சந்தேகத்தையும் நிவர்த்தி பண்ணுவது இந்த மங்கை அக்காவின் கடமையாச்சு அல்லவா?”

இதோ உங்க ஐயப்பாட்டுக்கு வருகிறேன். அதாவது நமக்கு எங்க பெற்றோர் இட்ட பெயருதாங்க மங்கை என்கிறது. ஆனால் எனக்கு பள்ளிக்கூடத்தில படிக்கிற காலத்திலயே, புத்தியும் உயர உயர அனேக பாடங்களில் பலதரப்பட்ட சந்தேகங்களும் அதிகரித்தபடி, ஓர் விழிப்புணர்வு உருவாக உருவாக, பல பாடங்களில் நான் எழுப்பும் வினாக்களுக்கு எளிதில் பதில் கூற இயலாது, முழி பிதுங்கப்பிதுங்க 'பேயறைந்த மாதிரி' தங்களது ஆற்றாமையை வெளிக்காட்டிக் கிடாது, நம்மளை அதிகப்பிரசங்கித்தனமாய்ப் பேசுவதாகத் தங்களது அதிகாரத்தினை துஷ்பிரயோகமாகப் பயன்படுத்தி மிரட்டி அடக்கி வைத்துவிட்டனர் பாமினி.

“உளவியல் ரீதியான, எனது கேள்விகளுக்கு எப்போ அவர்களின் கல்வியியலைச் சொதப்பினாங்களோ, அன்றையில் இருந்து கிரேக்க தத்துவ ஞானி சாக்கிரட்டீஸ் கூறியது போல தொட்டதுக்கெல்லாம் “ஏன்...? எதற்கு...? எப்படி...? என்னும் வியாக்கியானத்தைப் பாடசாலையிலும் சரி, வெளியிலும் சரி, துணிச்சலுடன் எவருக்கும் சளைக்காது, நமது மூளைக்குச் சரியெனப்படும் வரைக்கும் தொடர்ந்து விவாதம் செய்யும் கலை, எனக்குள் உரத்த சிந்தனையாகப் போனதன் காரணத்தினால், ஆஸ்திக நிலையில் இருந்த என் அறிவை, நாஸ்திக நிலைக்கு மாற்றிப் பகுத்தறிவுச் சூழ்நிலைக்குப் பாதை அமைத்து விட்டது பாமினி. வீட்டாரின் வற்புறுத்தலுக்காக, ஒரு பட்டதாரியா நேனே ஒழிய, இன்றளவும் எனது புத்திக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகங்களுக்கு யாருமே தகுந்த தீனி போட்டது கிடையாது பாமினி.”

“அப்படின்னா பிலிப் அண்ணார் கூட எப்பிடி ஒத்துப் போறீங்க மங்கை அக்கா?”

“அருமையான கேள்வி கேட்டீங்க! அவரும் என்னை மாதிரியான பேர்வழி என்பதால் எங்களுக்குள் எதுவிதமான சோலியும் அறவே கிடையாது பாமினி.”

“அப்ப அவருடைய பெயர் கிறிஸ்துவப் பெயராய் உள்ளதே அக்கா?”

“அதுவும் வந்து, அவங்க அப்பா அம்மா ஆசையாகச் சூட்டிய பெயராச்சே என விட்டு விட்டாரே தவிர, அவருடைய மதத்திலேயே அவருக்குப் பல முரண்பாடான கருத்து வேற்றுமை உண்டு. அவ்வளவு தூரத்துக்கு வீணாய் ஏன் பிரயாணம் செய்வான் பாமினி? அயர்லாந்தில் இருந்து புண்டு போன உடையோடு இங்கிலாந்துக்குள் நுழைந்த ‘பெர்னாட் ஷா’ என்னும் நாடக மேதையை இன்று உலகம் என்ன ஒதுக்கியா தள்ளிடிச்சுன்னு சொல்லுங்க பார்ப்பம்? இத்தனைக்கும் அவருகூட ஒரு நாஸ்திகர் தானே பாமினி?”

“ஏதோ அதிகப் படிப்புப் படித்த உங்களுக்கு, இதெல்லாம் அத்துப்படியாத் தெரியுது. ஆனால் நம்ம சிற்றறிவுக்கு, இதெல்லாம் எந்த மூலைக்குக் காணும் அக்கா... சொல்லுங்க பார்ப்போம்?”

“உங்க கருத்தும் வாஸ்தவம்தான். இல்லையென நான் வாதம் பண்ண வரல்ல. ஆனால் சும்மா மூடராட்டம் எடுத்த துக்கெல்லாம் ‘ஆமாம் சாமி’ என இசைந்து கொடுக்காது, நம்மளைப் போல, கேள்விகள் கேட்டு, எவரையும் துளைத்து எடுத்தால் தானே ‘ஓ... இவ கொஞ்சம் விவகாரமான ஆளு’ போல தெரியுது, ஆகவே இவகூடப் பேசும்போது ரொம்பவும் எச்சரிக்கையாய் இருக்கணும் என சற்றுப் பயப்பிடுவாங்க இல்லையா?”

“உண்மைதான் அக்கா...!”

“அதுக்காக ஆவது கடுகளவு, உலக ஞானத்தை தெரிந்து வைச்சிருக்காது போனால், நம்ம தலையில் ‘மிளகாய்’ அரைச்சிட்டுப் போயிடுவாங்க. என்ன நாம எடுத்துச் சொன்னதில ஏதும் தவறுண்டா பாமினி?”

“நூற்றுக்கு நூறு உண்மையான சங்கதி தானக்கா. அதாவது வந்து, ‘அவலங்கள் வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாதவை தான்...! ஆனால் அவலமே வாழ்க்கையாயின் பிறப்புக்கு அர்த்தமென்ன?’ இப்படியும் கூறலாமா?”

“அடப் பரவாயில்லியே நல்ல உவமையும் எடுத்து வீசுறீங்களே?”

“அட நீங்க ஒண்ணு... இது நீங்க வீடு பூரா குவிச்ச வைச்சிருக்கிற ‘கவிஞர் கண்ணதாச’னுடைய புத்தகத்தில் உள்ளதை எடுத்துக் கூறினேன்... அவ்வவ்வுதானக்கா! ஆமா.. வீடு முழுவதும் ஒரே தத்துவம், சரித்திரம், உலக நாடுகள் பற்றிய புத்தகங்களாய் கிடக்கே. உங்க பொழுதுபோக்கே இவை தானா?”

“இல்லை பாமினி. இவை எல்லாம் இந்தியாவிலிருந்து பிலிப்புடைய நண்பர் டிலிப் என்பவர் மூலமாகச் சேகரித்து வரும் புத்தகங்கள். இதில் ஒரு புத்தகத்தில்தான் ‘ஜேசுவும் கிருஷ்ணரும் உண்மை அல்ல’ எனக் கேரளாவைச் சேர்ந்த பாதிரியார் ஒருவர், அனைத்து இடங்களுக்கும் நேரடியாகவே விஜயம் பண்ணி, நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து எழுதிய புத்தகத்தினை எப்போ படித்தாரோ, அன்றையில் இருந்து ‘மதம்’ என்றாலே ‘அபின்’ என, ரஷ்யப் புரட்சிக்கு வித்திட்ட லெனின் கூறியது மாதிரி, மதங்கள் மீது இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்கையும் சுத்தமாய் அற்றுப் போச்சு என்றால், இந்துப் பெண் கடவுளின் வடிவங்களை கர்நாடகாவில் உள்ள மங்களூர் அழகிகளின் முகத்தினைப் பார்த்தே வரைந்த சேதியை கேட்ட நாளிலிருந்து, நமக்கும் உருவ வழிபாட்டினில் வெறுத்துப் போச்சு.”

“அப்ப நீங்க இருவரும் எதனை வணங்குறீங்க அக்கா?”

“இயற்கையின் படைப்பினைப் பார்த்து ரசிச்சிக்கொடும்... அவ்ளோ தான் பாமினி...!”

“நல்ல தெளிவான சிந்தனை மங்கை அக்கா...!”

“கூடவே நம்மகிட்ட யாராச்சும் பிக்கல் பிடுங்கல் என்று ஆலோசனை கேட்டு வந்தால், நாம் படித்த நூல்களின் துணையை எடுத்துச் சொல்ல, முடிவு எடுக்கும் திறனை அவர்கள் வசமே விட்டிருவோம்.”

“அவர்களுடைய மன உளைச்சலுக்கு, நீங்க ஒரு நிவாரணி... அப்படித்தானே...? நல்ல சேவை மனப்பான்மை தான் மங்கை அக்கா...!”

ஆக, இவை யாவும் என் வீட்டுக்காரிக்கும், உன் வீட்டுக்காரிக்கும், நீங்க எங்க வீட்டில தங்கியிருந்த பொழுதினில் நடைபெற்ற ஈம்பாஷணை விவேக நண்பனே. ஆதலால் உன் மனைவி எங்க வீட்டுக்கு வந்த பிற்பாடு, எங்க வீட்டுக்காரி கொடுக்கும் புத்தகத்தின் படிப்பினையால் கெட்ட குணமெல்லாததையும் தொலைத்துச் சீர்திருத்திய பொண்ணாகத் தான் தெரிந்தது, என் கண்களுக்கு. எனவே எனது அனுபவத்தின் நிவிர்த்தம் பார்க்கப் போனால், கண்டிப்பா உனது பொறுக்கித்தனமான காரியத்துக்கு ஒருபோதும் உடந்தையாய் இருந்திருப்பா என்னும் எண்ணம் இல்லை நமக்கு. இருப்பினும் நீயே கதி என்று வந்த தோஷத்துக்காக அந்த அருமையான பாமினியும் அநியாயமாய் உன் வீணான பாவ மூட்டையையுச் சுமக்கும் அவப்பேருக்கு இன்று ஆளாகி நிற்பது தான் மெகா கொடுமை கண்ணா... இல்லையா மானம் கெட்ட படுபாவி. குற்றவியல் புரியும் உன் போன்ற மோசக்காரப் பரதேசிகளை எல்லாம், இஸ்லாமிய நாடுகளில் வழங்கும் தண்டனை மாதிரி நடு வீதியில், கம்பத்தில கட்டி வைச்சுக் கல்லால எறிந்து துடிக்கத் துடிக்க அணு அணுவாகக் கொலை பண்ணியானும்.

எங்க வீட்டில இருக்கும்பொழுது, என்னுடைய நச்சரிப்புத் தாங்காது வேலைக்கு அலைந்து திரிந்த உனக்குத் திடீரென எப்படி ஒரு ஞானோதயம் தோன்றிச்சோ தெரியாது. ஒரு நாள் நம்மகிட்ட வந்து, பிலிப் மச்சான், சும்மா எல்லா ஸ்தாபனங்களின் படிக்கட்டுகளிலும், கடமைக்காகவும், உனது உந்து சக்திச்... ஏறி இறங்கி நமக்கு நீ சொல்லிக் குடுத்த அரைகுறை ஃபிரெஞ்சுப் பாஷையான, வணக்கம், வேலை,

நன்றி, போகிறன் எனும் இந்த நாலு வார்த்தையையும் வைச்சுக்கிட்டு வேலையைச் சலபத்தில் கல்விக் கொள்ளுது மிக மிகக் கஷ்டம் நண்பா. எனவே, ஒரு மாதத்துக்கு எங்கயாச்சும் ஃபிரெஞ்சு மொழியைப் படிச்ச பின்னாடி, வேலை எனும் வேட்டையில் இறங்கினா, எந்த வெள்ளைத் தோலிடமாச்சும் ஈசியாகத் தொழில் ஒன்றினைக் கொத்திக்கிட சந்தர்ப்பம் உண்டு என்பது நமது திட்டம். இதுக்கு நீ என்ன சொல்றாய்?"

எனக்கும் உனது செயலின் வடிவம் சரி எனத் தோன்றியதின் பயனாக உன்னை நமக்குத் தெரிந்த பிரத்தியேக ஃபிரெஞ்சு கற்றுக் கொடுக்கும் நிலையம் ஒன்றினில், ஒரு மாதப் படிப்புக்கான பணத்தினையும் நமது கைக்காசையே மூலாதாரமாய் உபயம் பண்ணிச் சேர்த்து விட்டேன்.

ஏற்கனவே உனக்கிருந்த ஆங்கிலப் புலமையின் பலனாக வெகு இலகுவில் பாஷைதனைச் சரளமாய் உரையாடப் படித்துத் தேறிவிட்டாய் விவேக். அதனால் ஓர் இத்தாலியன் உணவகத்திலயும் வேலை வேறு தேடிக்கிட்டது உனது கைங்கரியம் தான் நண்பா. ஆக, இத்தனைக்கும் நமது வீட்டுல தங்கியிருந்ததுக்கும், சமையல் சாமான்களை எடுத்து உபயோகித்ததுக்கும் சல்லிக் காசு கூட நான் அறவிடவில்லை என்பதும் நீ அறியாத புதினமல்லவே. ஆனால் எப்படியோ நீ வேலை பார்த்த முதலாளியைக் கூடிய சீக்கிரம், உனது பாசாங்கான நடிப்பால், 'காக்கா' பிடித்து அவரு மூலமாய் மிகவும் குறைச்சலான வாடகையில், நீயும் பாமினியும் குழந்தையும் வசதியாக வாழ்வதுக்கு உகந்த வீடு ஒன்றினையும் எடுத்துக்கொண்டு, எங்க அறையைக் காலி பண்ணிப் போறப்ப, நான் கைமாற்றாகக் குடுத்த பணத்தினை மட்டுமே உன்னிடத் தில் கேட்டதுக்கு நீ எமக்குச் சொன்ன பதில்படி, உன்னை நாடி உனது 'இத்தாலியன் உணவகத்துக்கு' நாயாய் பேயாய் அலைஞ்சு திரிந்த போதெல்லாம், நம்மளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தவணை சொல்லி அலைக்கழிச்சு ஏய்ச்சுக்கிட்டே வந்த கொடுமை இருக்கே... அதை யாரிடத்தில சொல்லி அழுவது நான் என்றே எனக்குத் தோணல்ல வஞ்சகனே. இறுதியாக, ஒரு நாள் உனைத் தேடி உனது உணவகத்துக்கு வந்த போது

தான் அந்த முதலாளி சொன்னார், உன் குடும்பத்தினருக்கே இந்த நாட்டுப் பிரஜா உரிமை கிடைத்து, நீ பார்த்து வந்த வேலையையும் ராஜினாமாப் பண்ணிட்டுக் குடும்பத்துடன் இங்கிலாந்து சென்று நிரந்தரமாய் அங்கேயே தங்கிவிட்ட அறிவிப்புக் கிடைச்சதா பாவிப் பயலே. அந்த முதலாளியிடம் உன் லண்டன் விலாசம், தொலைபேசி எண் போன்றவற்றையாவது நமக்குக் குடுத்து உதவும்படி மன்றாட்டமாக் கேட்டதுக்கு, அனைத்தும் தன் வசம் இருக்குத்தான், இருந்தாலும் உனது வேண்டுகல்படி, யாருக்கும் கொடுக்கும் அனுமதி தனக்குக் கிடையாது எனப் பொட்டில அடிச்ச மாதிரி பட்டென விடை அளிச்சாரு. பாவம்! அவரை நொந்து என்ன பயன்? நமக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும். ஏனெனில் நடுத்தெருவில் நின்று குழந்தையுடன் செய்வதறியாது முழிச்சுக்கிட்டுக் கிடந்த உன்னை, சக நண்பன் என்கிற ஒரே ஒரு காரணத்துக்காக வீட்டுக்கும் அழைச்சிட்டு வந்தது, தங்குவதுக்கும் எமது வீட்டிலையே அபயமும் தந்தது மாத்திரமல்லாது அப்பப்போகைச் செலவுக்கு நீ கேட்ட போதெல்லாம் இல்லையென்னாது, எம்மிடம் இல்லாட்டிக்கும் பிறத்தியாரித்திலாவது உனக்காக கையேந்தி மாறிக் குடுத்த, இந்த இரக்கப்பட்ட பிலிப் நண்பனுக்கு நீ பண்ணிய பிரதி உபகாரத்துக்கு அனந்த கோடி நமஸ்காரம் பாசமிகு விவேக் தோழா.

சரி, தொலைந்தது தான் தொலைந்தாய் நண்... இல்லை... இல்லை எனதருமை முன்னாள் சிநேகி...ம்... அதுவும் நீ செய்த காரியத்துக்கு ஒத்து வராது, என்பதால் பச்சைத் துரோகி எனும் நாமகரணமே உனக்குச் சாலச் சிறந்தது எனப் புதுப் பெயரினைச் சூட்டுகிறேன் விவேக் அவர்களே...! மேலும், லண்டனில் உன்னைத் தேடிப் பிடிப்பது எப்புடின்னு யோசனையில், ஒரு நாள் லாச் சப்பல் கடைத் தெருவில், நம்ம கூட ஒன்றாகவே படித்த வாசனை எதேச்சையாகச் சந்திக்க நேர்ந்தது என்பாக்கியம் போலும். அவனும் இங்கிலாந்தில் வசிப்பது என்கிறது எனக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. ஆக, அவனுடைய உறவினர் யாரோ ஒருத்தருடன் வந்திருந்தவனைப் பார்த்ததும் சம்பிரதாயத்துக்குக் குசலம் விசாரித்துக் கொண்டோம் பரஸ்பரம் இருவரும். அவனும் ஒரு வார விடுமுறையில் சும்மா பாரிஸ்

தனை சுற்றிப் பார்க்க வந்திருப்பதாய் கதையளந்தான். நண்பன் என்னும் பேரில் உன்னிடம் வாங்கிக் கட்டிய சூடு ஒன்றே நமக்கு நல்ல பாடத்தினைச் சொல்லி தந்துவிட்டது அல்லவா? அதாவது வந்து 'அடுப்பங்கரைச் சூடு கண்ட பூனை' ஆட்டம். ஆகவே, அவனுடன் கூடுதல் நேரமதைக் கழிக்காது, நீயும் லண்டனில் வந்து நிரந்தரமாய் குடியேறிவிட்ட சங்கதியை மாத்திரம் எடுத்துக் கூறினேன். அதற்கு வாசனும் கீழ்வருமாறு பதில் சொன்னான்.

ஓ... தெரியுமே. எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்துத் தெருவில் தானே, அவனும் வீடும் வாங்கியுள்ளான். கூடவே காரும் வைச்சிருக்கிறான் மச்சான்' என்றானே பார்க்கலாம். நமக்கு ஆறாயிரத்து ஐநூறுக்கு மொட்டை போட்ட திருடனுக்குக் கிடைத்த வாழ்வும் வசதியையும் கொடுத்த, 'சதா சர்வ காலமும் கடவுள்... கடவுள் என்று விழுந்தடிச்சுச் சாமி கும்பிடும், கூட்டத்தினரைப் பார்த்து நாக்குப் புடுங்கிற மாதிரி நாலே நாலு வார்த்தை கேட்கணும் போல இருந்திச்சு... இதுதானா உங்க கடவுளுடைய நியதி என', நம்ம சூத்தையை வாசனுக்குக் காண்பித்துக் கிடாது,

“வாசன், நீ மறுபடியும் எப்போ லண்டனுக்குக் கிளம்பறப் போல இருக்கே?”

“அது வந்து பிலிப் இன்னும் ரெண்டு நாள்ல... ஆமா அதை ஏன் கேக்கிறே நீ...?”

“வேற ஒண்ணுமில்ல மச்சான். 'விவேக்'க்கு என் கைப்பட ஒரு கடிதம் தந்தால் உன்னால் குடுக்க வசதி வருமா?”

“இதென்ன கேள்வி பிலிப்... நீ தருவதை அவனிடம் பத்திரமாய் ஒப்படைச்சாச் சரிதானே?”

“அப்ப உன்னை மீண்டும் எங்க சந்திக்கலாம் எனச் சொல்லு.”

“இதோ பாரு மச்சான், நமக்கு இந்த பாரிஸ் வரைபடங்கள் எல்லாம் சுத்த சூனியம். பேசாம இவருகிட்ட இவங்க முகவரியைக் கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்க. கூடவே தொலைபேசி இலக்கத்தையும் தெரிஞ்சு வைச்சுக்க. நான் புறப்படுறதுக்கு முன்னாடி கொடுத்துடு போதும். அப்புறம் விவேக் கையில ஒப்படைப்பது என் கடமை! இது போதும் தானே மச்சான். கூடவே உன் தொலைபேசி எண்ணையும் தா பிலிப். நான் விவேக்கிடம் குடுத்த கையோடு உன்னைத் தொலைபேசியில அழைச்சுச் சொல்லிடுறன் உடனடியாக” எனக் கூறி, இலக்கத்தினையும் வாங்கிய வண்ணம் இன்னும் ஒரு முக்கியமான நபரைச் சந்திக்க வேண்டும் எனக் கூறி விடைப் பெற்றான் வாசன் என்னும் ஆபத்தாந்தவன்.

ஆதலால் விவேக், உன்னுடன் மேலும் சரமாரியான நமது வார்த்தைகளால் அர்ச்சனை பண்ணி, உனது ஆவேசத்துக்கு ஆளாகி, நம்ம வீட்டுக்காரி மங்கையால் நற்சிந்தனைகளை புத்தியில் புகட்டியுள்ள அந்தப் பேதை பாமினிக்கும், உனக்கும் அனாவசியப் பூசல்களை உருவாக்கி நீங்க இரண்டு பேரும் ‘நாயும் பூனையும்’ போல சண்டை போட விரும்பாத காரணத்தினால், இந்த ஒரே ஒரு கடிதமாவது, உனது மூளைக்கு நல்லபடியான அறிவினைக் குடுத்து, எங்க கடனையாச்சும் கருணையுள்ளத்துடன் நிவர்த்தி செய்யும் என்கிற அற்ப ஆசையுடன், எங்ககூட படித்துத் தற்போதைக்கு உனது வீட்டுக்கு அருகில் குடித்தனம் நடத்தும் வாசனின் கைகளில் காணிக்கையாய் சமர்ப்பிக்கிறேன். நம்ம விவகாரத்தை மறந்தும் அவனிடம் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. நமது பிரச்சினை என்னும் தகவலை முத்தாய்ப்பாக அடித்துக் கூறி, உனது முத்தாய்ப்பான பதிலு... இல்லை... இல்லை... பணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் அபலை பிலிப் எனக் கூறி விடை பெறுகிறேன். ஆனால் ஒண்ணோ ஒண்ணு மட்டும் நிச்சயம். அதாவது வந்து, நமக்கு உதவியு உபான்ற துர்பாக்கிய நிலைமை வேற எவருக்கும் வந்திடக் கூடாது என்பதை இந்தக் கடிதத்தைப் படிக்கும் வாசகர்கள் புரிந்து கொண்டாலே போதும். அவ்வளவுதான்!

ஃ ஃ ஃ

இது எப்படி இருக்கு?

ஒருநாள் சனிக்கிழமை ராத்திரி வேளை சுமார் பத்து மணி வாக்கில், பற்றிக் வீட்டுத் தொலைபேசி மணி சிணுங்கியது. ஓடிவந்து தொலைபேசி அழைப்புக்கு பதில் சொல்ல முனைகிறாள் பற்றிக்கின் நான்கு வயது நிரம்பிய சுட்டித்தனம் ததும்பும் துடுக்கான ஒரேயொரு மகள் மாட்டின்.

“அலோ....”

“.....”

“அப்பாவா... ஓ.... இருக்காங்களே!”

“.....”

“இதோ கூப்பிடுறன்... அப்பா... அப்பா!”

“என்னதம்மா... மாட்டின்? யாருகூட டெலிபோனில் பேசிக்கிட்டு இருக்கே?”

“அது.... அது... வந்தப்பா ராஜா மாமா உங்கள் கூப்பிடுறார் அப்பா... சீக்கிரம் வாங்க... ராஜா மாமா இதோ

வந்திட்டாரு அப்பா” எனச் சொல்லிக்கிட்டே தொலை வாங்கியை தந்தையின் கைக்குப் பரிமாறுகிறான் மாட்டின்.

“அலோ... வணக்கம்டா ராஜன்...”

“வணக்கம்டா... பற்றிக்”

“என்னது வேலை முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வந்திட்டியாடா?”

“இல்லடா... இன்னிக்கு இரவு வேலை குடுத்திட்டாங்கடா திடீரென்னு.”

“ஓ.... அப்பிடியா சங்கதி? அப்போ இப்ப நீ எங்கிருந்து பேசுறே?”

“வேலை பார்க்கிற இடத்தில இருந்துதான்டா பேசுறன்... பற்றிக்.”

“அப்போ என்ன சங்கதின்னு சட்டுப்புட்டுன்னு சீக்கிரத்தில சொல்லி முட்டா ராஜா.”

“அது வந்துடா, நீயும் உன் வீட்டுக்காரியும். சேட்டாலே இனிக்கும்டா.”

“என்ன... அல்வாவா?”

“ஆமா, இந்த லொள்ளுக்கு ஒண்ணும் குறைச்சல் கிடையாதுடா உன்கிட்ட.”

“அப்ப சட்டுன்னு விஷயத்துக்கு வரவேண்டியதுதான்டா.”

“இது முதன்முதலாக என் ஆருயிர்த் தோழன் என்கிற முறையில உன் காதுக்குத்தான்டா. தெரியப்படுத்திறன்.”

“இன்னும் சமாச்சாரத்துக்கே வரல்லயேடா நீ.”

“இருடா... எதுக்கு அவசரப்படுற? பதறாத காரியம் சிதறாதுல்ல!”

“அப்போ... நாளைக்கு பேசுவமா? எப்படி வசதி?”

“அய்யோ... அவசரக்குடுக்கையே இதோ சொல்றன், கவனமாக் கேளுடா!” என கட்டளையிட்டபடி தனது திருமணம் பற்றி சாவகாசமாய் எடுத்து விளக்குகிறான் ராஜா.

“என்னது... கல்யாணம் ஆச்சதாடா? எங்களுக்கு ஒரு வார்த்தைகூட, தெரியப்படுத்தாது சிக்கனமா காரியத்தை ஒப்பேத்திக்கிட்டியாடா ராஜா? சுத்த கஞ்சப் பையலா எப்படா மாறினே?”

“அட, சரிதான் போடா பற்றிக். என்கூட பழகியுமா என்னைப் பற்றி புரிஞ்சுக்க முடியாது திண்டாடுற?”

“அங்கதான்டா இடிக்கிது! இன்றைக்கு வரைக்கும் எனக்கோ இல்லாட்டி லுமினாவுக்குக்கூட எதையும் செய்யிற துக்கு முதல்ல கலந்து ஆலோசிக்கிறதுதானே நம்ம வாடிக்கை. அப்படி இருக்கிறப்ப இதுல மாத்திரம் எப்பிடிடா தன்னிச்சையாக காரியமாத்த முடிஞ்சது உன்னால என்பது தான் புதிராயிருக்கடா ராஜா!”

“அய்யே.... நண்பனே, இதுல எதுவித கண்ணாமூச்சி விளையாட்டுக் கிடையாது! மர்மமும் துளிகூட இல்லடா பற்றிக்! ஒருவிதத்தில் பார்த்தா, உங்க பங்களிப்பும்கூட உண்டு என்கிறான்!”

“என்னடா குழப்பிறயே ஆளைப்போட்டு... ராஜா!”

“அட... அசடே! பதட்டப்படாது சற்று பின்னோக்கி யோசிச்சுப் பாரு, உனக்கே உண்மை தெளிவாயிடும் இல்ல?”

“.....”

“என்னடா பற்றிக் பேச்சு மூச்சையே காணல்ல... என்னத்தை யோசிக்கிறதென்ற சிக்கலா?... அய்யோ பாவம்டா நீ! உனக்கு எல்லாத்தையும் புட்டுப்புட்டு எடுத்துச் சொன்னால்தான்டா புத்தியில உறைக்குமில்ல?”

“சும்மா குறும்பு பண்ணாது உனது அந்தரங்கத்தை கொஞ்சம் அவிழ்த்துத் தொலையன்டா ராஜா தயவு செய்து!”

“சரிடா! நானே கூச்ச நாச்சம் இல்லாமல் ஆரம்பிச்சு வைக்கின்றடா என் அருமை அசகாயசூரனே, புராக்குப் பாக்காது நிதானமாய் காதுகொடுத்துக் கவனிச்சுக்க. என்ன நாம சொல்றது சரிதானடா பற்றிக்?”

“...ம் மேல போடா தாமதப்படுத்திச் சோதிக்காது.”

“மச்சான், சதாசர்வகாலமும் எங்க அப்பா, அம்மா கூட கூட்டணியாக நீ வேற சேர்ந்துகிட்டு, ஓயாத அடை மழை கணக்கா எப்படா கல்யாணம் கட்டிக்கப் போறேன்னு தினமும் நம்மளைப் போட்டு இம்சை பண்ணிக்கிட்டு கிடப்பீங்க அல்ல?”

“அதில இன்னைவரைக்கும் எதுவித மாற்றமும் சிறிதும் பிசகாத வண்ணம் என் வீட்டுக்காரியும் உடந்தையாய் கூப்பாடு போட்டுக்கிட்டுத்தானே இருக்கோம்ல? நாமளும் தெரியாமல் தான் கேக்கிறன்டா இதில என்ன தவறுன்னு எடுத்துச் சொல்லு பார்க்கலாம்? காலாகாலத்தில கலியாணம் பண்ணி யிருந்தியின்னா இன்னிக்கு என்னை மாதிரியே உனக்கும் ஒரு குழந்தை இருக்கும் கிட்டத்தட்ட, ஏன்னா உனக்கும் எனக்கும் ஒரே வயசு தெரியுமில்ல?”

அத விட்டுட்டு சும்மா பகுத்தறிவு பேசின்டு, அதில சொத்தை இதில சொதப்பல்லு எங்களையெல்லாம் மாங்கா, மடையராட்டம் நீயும் குழப்பிக்கிட்டு, எங்க வார்த்தைக்கும் தேவையில்லா விதண்டாவாத வியாக்கியானம் எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, எங்களுக்கு நீ கொடுத்த உபத்திரவம்

இருக்குப் பாரு அது அந்த ஆண்டவனுக்கே அடுக்காதடாப்பா சாமி!”

“இதோ பாருடா பற்றிக்! ஏன்டா சும்மா எகிறிக் குதிக்கிறே? சாந்தமா... குளிர்ச்சியா நான் சொல்றதை அமைதியாக் கேளுடா... மகனே! என்ன... சரியா?”

“என்னது... மறுபடியும்... கடியா?”

“பாத்தியா... பாத்தியா... பற்றிக் நம்ம குணாதிசயத்தை எவருமே புரிஞ்சுக்கமாட்டேங்கிறீங்களேடா? நாம யாரையுமே குழப்ப நினைச்சது கிடையாதுடா! ஏதோ நாம படிக்கிற விஷயங்களை நாலு பேருக்காவது பயன்படும் வகையில் எடுத்துச் சொல்லி, பொது அறிவை வளர்க்க வேணும் எங்கிறதுதான் தீராத நப்பாசை. அவ்ளோதான். இதுகூட தப்புத் தண்டாவா உங்க பார்வைக்குத் தோணுவதுதான்டா விநோதம்!”

“டேய்... ராஜா! நம்ம நேசம் இன்னிக்கு நேற்றா ஏற்பட்டது, உன்னைப் பற்றி புரிஞ்சுக்காம இருக்க? சின்னஞ்சிறு வயசு முதல் பள்ளியில் ஏற்பட்ட நட்பு, ஃபிரெஞ்சு நாடு வரையும் பசையாட்டம் ஒட்டிக்கிட்டுக் கிடக்கென்னா அதுக்கு என்னடா அர்த்தம்னு சொல்லு பாப்பம்டா...!”

“தோழனே... அவ்வளவு தூரத்துக்கு வலுவான சிநேகிதம்னு பொருள்! சரியாடா... பற்றிக்?”

“அப்பிடிப் போடுடா அடிடா சக்கேன்னானாம்! அது கிடக்கட்டும்டா... பேச்சுச் சுவாரஸ்யத்தில நாம நாட்டு எல்லை தாண்டி எங்கோ போயிட்டோம் இல்ல? சரி உன் விவகாரத்துக்கு வருவோம்டா! அப்புறம் மேல சொல்லேன்டா!”

“அதாவது வந்துடா ஒரு மாத விடுமுறையில் நானும் நம்ம அப்பா அம்மாவும் லண்டனுக்கு போயிருந்தோமில்ல?”

“ஆமா!”

“அப்போ வந்துடா நாம தங்கியிருந்த ‘உல்லாசப் பிரயாணி கள் விடுதி’யில உள்ள மண்டபத்தில ஒரு லண்டன்காரப் பொண்ணுட பரதநாட்டிய அரங்கேற்றம் என கேள்விப் பட்டதுமே அப்பாவும் அம்மாவும் கண்டிப்பா அந்த நிகழ்ச்சியைத் தவறவிடாது பார்த்துடவேணும்னு ‘கொக்கு’ மாதிரி ஒற்றக்கால் நாண்டுக்கிட்டு நின்னு சதா ஒரே நச்சரிச்சபடி நம்மளை. சரி, அவங்க ஆசைக்கு நாம எதுக்கு குறுக்க நிக்கணும்னு முடிவு பண்ணிக்கிட்டு நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்குப் போயி உக்காந்தோம்டா!”

“ஆமா... காசா அல்லது இலவசமாடா ராஜா?”

“வேடிக்கை என்னடான்னா, இலவசமான அந்த நிகழ்ச்சிக்கு அரங்கம் முட்டிய கூட்டத்தைக் சொல்லி மாளாதுடா! சரிபாதி நம்ம சனங்கள் என்றால் மீதி பூரா வெள்ளைக்காரங்கதான் பற்றிக்! அதிலும் ஓர் ஆச்சரியம் உண்டுடா!”

“என்னது?”

“அத்தனை பேருக்கும் நம்ம நாட்டு இனிப்பு பலகாரமும் கூடவே சுடச்சுட பால்தேநீர் வேறடா!”

“பாத்தியாடா... ராஜா! சும்மா சொல்லக்கூடாதுடா... வெள்ளைக்காரங்க நம்மளை ஆண்டுட்டு சுரண்டிக்கிட்டும் போயிட்டாங்க என்று, நாம அவங்களை சதா கரிச்சக் கொட்டிக்கிட்டு இருக்கோம் மூச்சுக்கு மூச்சு. ஆனா அவங்க நம்ம கீழ்த்தேச பழக்க வழக்கங்களுக்கு குடுக்கிற மரியாதையைப் பார்த்தாவது நம்ம ஜனங்க தங்களைத் தாங்களே பழுது பார்த்துத் திருத்திக்குவாங்களென்னா நினைக்கிறே?”

“அந்த நம்பிக்கை எல்லாம் இதுவரைக்கும் சுத்தா நமக்குக் கிடையாதடா பற்றிக். ஆனால் திருந்த வேணும் என் எதிர்பார்ப்பு ரொம்ப ஜாஸ்தி உண்டுன்னு உனக்குத் தெரியுமில்ல?”

...ம்... அதைப்பத்தி நாம ரெண்டு பேரும் யோசிச்சு என்ன ஆகப்போகுது...? சரி நீ உங்க விவரத்தை விட்ட இடத்திலே இருந்து துவங்கு பாப்பம்."

"...ஆ... பிறகு அந்தக் கும்பலில் ஒரு பொண்ணு நம்ம கண்ணுல சிக்கிக்கிட்டாடா பற்றிக்!"

"இப்பதான்டா முக்கிய திருப்பத்துக்கே வந்திருக்கே... பவே... மேல ஆரம்பிடா!"

"அப்புறம் என்ன, நிகழ்ச்சி முடிஞ்சு அறைக்கு வந்த நேரந்தொட்டு சொற்ப நேரம் தீவிரமா யோசிச்சுப் பார்த்து மறுநாள் காலையே தீர்க்கமான முடிவுடன், எழுந்திருச்சவுடனேயே அம்மா காதுக்கு வேலையைக் குடுத்திட்டு நம்ம பாட்டுக்கு குஷியா ஓரமாயிட்டேன்டா!"

"அப்புறம்?"

"அப்புறம் என்ன மச்சான்! அம்மா இந்த சந்தர்ப்பத்தை சும்மா விடுவாங்களா? உடனடியா அப்பா காதுக்கு ஒலிபரப்புக் செய்து, இரண்டு பேருமாய் புறப்பட்டுப் போய், தங்கும் விடுதியிலுள்ள யாருகூடயெல்லாமோ பேசிப் பார்த்து ஒருவழியா அந்தப் பொண்ணு வீட்டு விலாசத்தை விசாரிச்சுப் பிடிச்ச நேராக அவங்க வீட்டுக்கே விஜயம் பண்ணி நல்லவிதமான தகவல்கூட நம்மகிட்ட வந்து விவரத்தை எடுத்துச் சொன்னாங்க. அதாவது வந்து பெண் பேரு சுசிலா. லண்டனிலயே பிறந்து வளர்ந்தவ. அவங்க அப்பா அம்மா விவகாரத்து தம்பதிகள். ஆனால் சுசிலா அவங்க அத்தைகூட அஞ்சு வயசில இருந்து படிச்சு வளர்ந்து தற்போது தனியார் வங்கியில வேலை பாத்துக்கிட்டிருக்காங்கிற விஷயத்தை எல்லாம் ஒண்ணும் விடாமல் விலாவாரியாக புட்டுப்புட்டு வரிசைப்படி பட்டியல் போட்டு ஒப்பிச்சிட்டு நம்ம பதிலுக்காக அங்கலாய்த்தபடி முஞ்சியை மரத்தில இருக்கிற 'அணிலுக்காக பாத்திண்டிருக்கிற நாயாட்டம்' காத்திண்டிருக்கிறதை பாக்க பரிதாபமாய் போய்ச்சுடா ராஜா!"

“ம்... நிறுத்தாதே... தொடர்ந்து சொல்லடா...!”

“நானும், ஒருநொடி ஒருமித்த யோசனை பண்ணிப் பாத்தேன்... மச்சான்! ஆடம்பரமில்லாத தோற்றத்திலும், எளிமையான உடையிலும் நமக்கு ‘சொக்குப் பொடி’ அதிரவைச்சு மனசைக் சுண்டியிழுத்த அந்த பொண்ணுகூட நேரடியாய் நம்ம குணாதிசயங்களை எடுத்துச் சொல்றதோட, சுசீலாவுடைய எண்ணத்தையும் தெரிஞ்சுக்கிடலாமில்லையா... ஆகையால் அப்பர் அம்மாவுக்கு நம்ம திட்டத்தை ஒட்டு மொத்தமாக எடுத்துச் சொல்லி அவங்க அனுசரணையோட சுசீலா வீட்டின் அனுமதியையும் பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லாத வண்ணம் சாதுரியமாக எடுத்துக்கிட்டு அந்தப் பொண்ணை நேரடியாவே சந்திச்சு ரெண்டு பேருமே பரஸ்பரம் மனம் விட்டு அவங்கவங்க அபிலாஷைக்கு எந்தவிதமான இடைஞ்சல்களும் வந்து ஆக்கிரமிக்காதபடி, நாம ஒருத்தருக்கு ஒருத்தரு எதிலயெல்லாம் விட்டுக் குடுத்து கருத்தொருமித்த ஒத்தாசை ஆக நடந்துக்கணும்னு ஆர, அமர, திட்டவட்டமாக நல்லா அலசி ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பேசி நிதானமாய் அவசரப்படாம மகிழ்ச்சியுடன் எதுவித பாதிப்பும் கடைசி வரைக்கும் நம்மளைத் தீண்டாத மாதிரியான நிர்ப்பந்தங்கள், நெருக்கடிகள் இல்லாத சாதுவான ஒப்பந்தத்தை நமக்குள்ளேயே போட்டுக்கிட்டு, இரு வீட்டாருக்கும் திருப்திப்படும் வகையில ஸ்திரமான பதிவுத் திருமணத்தை அந்த நாட்டு, அதாவது வந்து லண்டன் அலுவலகத்திலேயே காதும் காதும் வைச்ச மாதிரி முடிச்சுக் கிட்டு, சம்பிரதாயத்துக்காக அன்னிக்கே அவங்க வீட்டிலயே சுசீலா கழுத்தில தாலியையும் கட்டிக்கிட்டேன், நாள் நட்சத்திரம் பாக்காமல். இதில ஒரு விசேஷம் என்னன்னா மச்சான், நாம காரண காரியங்களோட எடுத்துத் தெளிவாய்ச் சொன்ன அறிவுப்பூர்வமான பகுத்தறிவுக் கருத்துகளுக்கு இசைஞ்சு கொடுத்து காரியங்கள் கச்சிதமாவும் அதே சமயத்தில வீண் ஆடம்பரமற்ற சிக்கனத்துக்கும் ஒத்துக்கிட்டதுதான்டா பற்றிக்!”

“நல் வாழ்த்துக்கள் தோழனே தம்பதிகளுக்கு!”

“மிக்க நன்றி... பற்றிக்!”

“தட புடலாக கலியாணம் பண்ணிக்கிறதில் என்னடா கிடக்கு ராஜா...? எல்லாம் வீண் தண்டம்தானே? பேசாம உன்ன மாதிரியே சிக்கனமா மனமொத்து சிக்கலில்லாமல் திருமணத்தை முடிச்சுக்கிட்டு, அனாவசியமாக செலவழிக்கும் பணத்தை தண்டோரா போட்டு விளம்பரப்படுத்திக்காது நைசாக அவதிப்படும் ஏழை எளியதுகளுக்காக, சேவை செய்யிற நிறுவனங்களுக்கு குடுத்துதவுவதில் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும் போற வழிக்குன்னு நீ அடிக்கடி சொல்றதில் அர்த்தங்கள் உண்டுதான் ராஜா! சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கணும்னு, சொல்றதைக் கூட உன்னுடைய வாழ்க்கையிலும் நிரூபிச்சுக் காண்பிச்சுட்டியேடா அப்பனே! உன்னை மாதிரி ஒரு நண்பன் சகவாசம் இருந்தாலே யோதும்டா...! கூடயிருந்தே குழி பறிக்கும் ‘துரோகிகள்’ எல்லாம் நமக்கெதுக்கு?”

“இது ஒண்ணும் சாதனை கிடையாது மச்சான்! இனிமே தான் மெனக்கெட்டு காரியம் ஆற்றவேணும் பயனுள்ளதை மனோதத்துவப்படிடா. நீ சொன்ன மாதிரியே உறவுக்காரர் களுக்கும் நம்மகூட பழகிறவங்களுக்கும் பாரிசில நம்ம கல்யாணத்தை சொல்லி பந்தாவாக செய்யிறதுக்கு என்ன செலவு ஆகும்னு ஒரு குத்துமதிப்பாய் கணக்குப் பண்ணிப் பாத்து அதுக்கு உண்டாகும் காசை ஓசையில்லாம ஒரு தொண்டு நிலையத்துக்கு அவங்ககூட அவகாசம் கேட்டுத் தேதியும் குறிச்சு குடுத்திருக்கேன்டா. அதோட, இன்னும் ஒரு விஷயத்தையும் உனக்கு சொல்ல தவறிட்டன் மச்சான்!”

“பரவாயில்ல... சொல்லுடா!”

“அது வந்துடா... வெள்ளைத்துணி கரியில பட்டாலும் சரி, அல்லது கரி வெள்ளைத் துணியில பட்டாலும் சரி, கறை படியிறதென்னவே வெள்ளத் துணி மீதுதான் என்கிற ரீதியில, சுசீலாவோட தகப்பன் தாய் பிரிஞ்சது நம்ம மனசுல சிறு

சலனத்தை ஏற்படுத்தியது என்னவோ வாஸ்தவம்தான்டா. அதுபோல எங்க அப்பா அம்மாவுக்கு ஏதும் ஆயிடாது காலம் முழுதும் இப்பிடயே அவங்க இணை பிரியாது இருக்கணும்னு நான் எண்ணுவது போலதான்டா நம்ம வீட்டுக்காரிகூட ஆரம்பத்தில பேசும்போது ஒரு சங்கதியை அடிக்கோடிட்டு சற்றுக் காரமாகவே சுட்டிக்காட்டினா!”

“என்னது?”

“ஆகக்கூடி, அவங்க தாய் தகப்பனுக்கு நேர்ந்த கதியைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி நொந்து போனாலும் எங்க அப்பா அம்மா மாதிரி இணைபிரியாத வண்ணம் நம்ம வாழ்க்கை உறுதியோட இறுதிவரை இருக்கவேணும்னு இறுமாப்புடன் சற்று அழுத்தம் குடுத்திட்டா மச்சான்!”

“சும்மா மெத்தனமாகத் தட்டிக் கழிக்காது மெச்ச வேண்டிய விஷயம்தானேடா ராஜா. சுருக்கமாய்க் கிண்டல் தொனியில சொல்லனுமென்னா, பிடித்தாலும் குரங்குப் பிடித்தானென்னு சொல்லேன்... போதுமா?”

“எது எப்படியோ பற்றிக்! நாம நினைச்ச மாதிரியான ஒரு பொண்ணை நம்மளுக்கு அடையாளம் காட்டிக் குடுத்தது அந்த ஆண்டவன் செயல்தானே இல்லையா மச்சான்?”

“நிச்சயமாக!”

“அப்புறம் கூடவே உபரி தகவலும் ஒண்ணு உண்டு கைவசம் தோழா!”

“அது என்ன அடுத்த குண்டா?”

“பயமுறுத்தும்படியா ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்லேடா பற்றிக்! நம்மளுக்குத் தெரிஞ்சவங்களுக்கெல்லாம் நம்ம இல்லத்தரசியை அறிமுகம் செய்து வைக்கும் உபாயமாக பத்திரிகையில் ஒரு சின்ன விளம்பரம், அதாவது வந்து எங்க

ரெண்டு பேருடைய படத்தையும் போட்டு, இன்ன நாளிலிருந்து இன்னாரை நம்ம வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆதலால் தங்களின் அங்கீகாரத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் மனதார வாழ்த்தி வழங்கும் வண்ணம் தயவுடன் கேட்டுக் கொள்ளும் ராஜா, சுசிலா தம்பதிகள். இது எப்பிடி இருக்குடா?”

“பிரமாதமான அசத்தல் மச்சான்!”

“கூடவே இன்னும் ஓர் இலவச இணைப்பான செய்தி!”

“சோதனை மேல் சோதனைடா சாமி.”

“அன்பளிப்புகளோ, அல்லது மொய்களோ எக்காரணம் கொண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டாது!”

“நம்மளுக்கு இதை சட்டமோ சுவாமி?”

“ஓரவஞ்சகம் கூடாது அப்பனே!”

“நல்லா வைச்சியேடா ஆப்பு.”

“பிறத்தியாரை திருந்தி நடப்பதுக்கு, நாமளே திருந்தி நடக்கலாமில்லையா?”

“நியாயமான வேண்டுகோள்தான்டா ராஜா!”

“உனது அங்கீகாரத்துக்கு கோடி புண்ணியம்டா பற்றிக்!”

“ராஜா... ஞாயிற்றுக்கிழமை உனக்கு விடுமுறை இல்ல?”

“ஆமாடா!”

“நானும் லுமினாவும் நேரடியா வந்தே பேசிக்கிறோம்... என்ன சரிதானே?”

“ஓ... தாராளமா பேசுவோமே! அத்தோட மறக்காம மாட்டின் சுட்டியையும் கையோட கூட்டிவர மறந்திடாதேடா!”

“அது சரி! நாம மறந்தாலும் மாட்டின் விடுவாளா? ஆமா... எப்போ லண்டனால வந்து சேர்ந்தீங்க?”

“இன்னிக்கு காலேலதான் மச்சான்! முதல் தொலைபேசி அழைப்பே உனக்குத்தான் தெரியுதா?”

“சரி... சரி... அப்போ ஞாயிறு மத்தியானம் நாம ஆஜராயிடுறோம்... போதுமா?”

“சரிடா... அப்ப மற்றவை நேரில்!”

“பார்த்தியாடா...! ராஜா ஒரு காலகட்டத்தில இருந்து திடீரென கடவுள் மேல அளவுகடந்த நம்பிக்கை இருக்கு, ஆனால் அவரது பெயரை பிரயோகித்துக்கிட்டு கண்மண் தெரியாது தாறுமாறாக பக்தி என்கிற பேரில செய்யிற அபாண்டமான முறையில் பன்ற அக்கிரமங்களை எந்த மதத்தினராயிருந்தாலும் என்னால ஏத்துக்கிட முடியாதுன்னு நீ அடிச்சுப் பேசும் போதெல்லாம், இவனுக்கென்ன கிறுக்குப் பிடிச்ச மாதிரி பேத்திறானேன்னு மற்றவங்க கூட சேர்ந்து நாமளும் ‘பேந்தப்பேந்த’ முழிச்ச காலமும் உண்டு. அப்புறமா நாட்டில ஆண்டவன் பேரைச் சொல்லிக்கிட்டு நடத்துகிற அநியாயமான கூத்துகளை பாக்கிறப்பதான், உனது கருத்து கேணத்தனமான சொதப்பல் அல்ல என்கிறது பலபேருக்கு உரைச்சதுடா. நம்மளையும் சேர்த்து ஆண்டவனுக்கு வாரியிறைக்கும் பணத்தை அவலப்பட்டு ஒருவேளை அன்னம், தண்ணி, ஆகாரம், இல்லாது கஷ்டப்படுகிற ஜீவன்களுக்கு உதவிறது உத்தமம் மச்சான்! கூடவே உன்மீது சுமத்தப்பட்ட ஆர்த்தம் புரியா கண்டனங்களும் தேவையில்லாத விமரிசனங்களும், ‘காற்றிலே சிக்குப்பட்ட சருகு’ மாதிரி பறந்து, இருந்த இடம் தெரியாது காணாமல் போச்சுடா. அடுத்து நீ எப்ப பார்த்தாலும், சொல்லித் திரிஞ்சது போல, தட புடல் பண்ணி வீண் தண்டோரா போடாமலே அப்பா, அம்மாகூட,

முணு பேராய் லண்டனுக்கு ஒரு மாத, விடுமுறையை சுற்றுலாப் பயணமான செலவுபண்ணப் போயிட்டு, வரும் போது பார்த்தால், உனது துணைவியாரை லண்டனிலேயே தேர்வு பண்ணிக்கிட்டு நாலு பேராய் வந்து சேர்ந்திருக்கிற வெறும், கற்பனைதான், உனது திட்டங்கள்ன்னு சொன்னவங்கள்லாம், உனது நேர்த்தியான அணுகுமுறைகளைப் பார்த்து, வாய் பொத்திக்கிட்டு நிக்கும் வண்ணம் சுமுகமாக செயல்திறனிலும், வித்தை காட்டி, நான் வெறும் 'வெத்து வேட்டு' இல்லைங்கிறதையும் கூட நிரூபணமாக்கியிருக்கே. அப்பனே! சும்மா சொல்லக்கூடாதுடா, நீ நிஜமாகவே சூராதி சூரன் தான் என்கிறதை மனந்திறந்து ஒத்துக்கிடத்தான் வேணுமடா! சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கணும்னு சும்மா வேதாந்தி போல வாய் ஓயாது பிரசங்கம் பண்ணிக்கிட்டு கிடந்தாலும் கிடந்தே, பிறகு பார்த்தாக்கா உனது சொல்லுக்கு வடிவம் கொடுத்து சாதனை மன்னன் ஆயி எங்கேயோ போயிட்டேடா நீ! சரியான 'எம்டன்'தான்டா நீ! இது வெறும் கண் துடைப்பான வார்த்தை ஜாலம் கிடையாதா தோழனே! ஆத்மார்த்தமாக எண்ணிப் பாக்கிறப்பவே உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்குதடா!"

"டேய்... டேய்... பற்றிக் போதும் நிறுத்துடா, உன் ஆரவாரமான புகழ்ச்சி உரையை! நாம இப்ப என்ன உலக மகா சாதனையா படைச்சுட்டோம், நீ இவ்ளோ தூரத்துக்கு வர்ணனை பண்ணிக் குதூகலிக்க?"

"கிழிஞ்சுது போடா! இவ்வளவு நேரமும் உங்கூட வெட்டிப் பேச்சுப் பேசி தமாஷா பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன்? அதுசரி... இப்ப உங்கூட தொலைபேசியில ஏன் வீண் வம்பு வளர்ப்பான்? எல்லாம் ஞாயிறு வீட்டுக்கு வந்து பாக்கிறன் ஒரு கை. அப்ப இதோட வைச்சுட்டுமாடா டெலிபோனை?"

"சரிடா... பற்றிக்! இப்போதைக்கு இத்தோடா முடிச்சுடு. மிச்சத்தை வீட்டுக்கு வந்து அறுத்துடு... கண்டிப்பா வந்து சேர்ந்திடு... உனக்காக வழிமேல விழி வைச்சுக் காத்திருப்

பேன்டா... ஏன்னா திங்கள்ல இருந்து ஃபிரெஞ்சுப் பாஷை
படிக்க சுசீலாவை அனுப்பினா அப்புறம் நேரகாலமெல்லாம்
சிம்ம சொற்பனம்தான்... விளங்கிச்சான்னு” கூறிக் கொண்டு
சம்பாஷணையை அனாயாசமாக, முடிக்கும்போது,
ராஜாவுடைய கைக்கடிகாரம் இரவு பதினொன்று எனப் பறை
சாற்றியது!

ஃ ஃ ஃ

நுண்படுத நீ ஒரு ஸ்ஷன்சூன்!

சிவராமுடைய கண்கள் இரண்டும் உறக்கமில்லாது, அதிகாலை எப்போது விடியும் என அடிக்கொரு தடவை கட்டிலின் பக்கத்தில் இருக்கும் ஒலி எழுப்பும் மணிக்கூட்டையே நோட்டம் விட்டபடியே, விழிகள் இரண்டும் மூடித் திறந்த வண்ணம் படபடத்தன. மேல் நாட்டில் உழைப்புத் தேடி வந்த சிவராமுக்கு மாதங்கள் ஒன்றாகியும், இதுவரை எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை என்பதே தீராத கவலை.

ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தலைநகரமான பாரிசில், தான் வந்து தங்கியிருக்கும் தனது சக நண்பனான அருள் மிகவும் கண்ணும் கருத்துமாய்த் தன் தொழிலின் மீது அக்கறையுடன் பணியாற்றி, வீட்டுப் பொறுப்புதனில் நாட்டம் உடையவனாக மாதாமாதம் தன்னுடைய செலவுபோக, மிகுதிப் பணத்தினில் தன்னோடு வேலையின்றிக் குடியிருக்கும் ஆருயிர் நண்பனான தனக்கும் கைச்செலவுக்குக் காசு கொடுத்துவிட்டு, மிகுதித் தொகையினை உண்டியல் மூலமாக வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தால்தான், அவனது மனது நிம்மதி அடையும். எனவே தான் சீக்கிரத்தினில் ஒரு வேலைதனில் நுழைந்துகொண்டு, அருளுக்குத் தொடர்ந்தும்

உபத்திரவம் கொடுக்காது தன் சொந்தக் காலில் நிலைத்து நின்று, அருளுக்கு விரைவில் சுதந்திரம் கிடைக்க வழிகோல வேண்டும் என்னும் எண்ணம் அற்றவன் அல்ல சிவராம். அதோடு அவனுடைய உபயந்தனில் நித்தமும் நின்று, அவனுக்கு மேலும் வெட்டிச் செலவினை வைத்துக் கொண்டு, நண்பனுடைய அறையே கதியெனக் காலத்தினை ஒட்டாமல், அனைத்துக்கும் மிக விரைவில் விடை கொடுத்து, சுமுகமாய்ப் பிரிந்து வேறு அறையைத் தேடிப்பிடிக்கும் உன்னதமான இலட்சிய வேட்கையும் சிவராமிடத்தில் உண்டு. அதற்காகவே வெடவெடக்கும் பனிக்குளிரையும் பொருட்படுத்தாது, கால் போன திசையெல்லாம் வேலை.... வேலையென அலையோ அலையெனக் கால் வலியையும் துச்சமாய்ப் புறந்தள்ளி விட்டு, மிகவும் சிரமப்பட்டவண்ணம் காலை முதல் மாலை வரைச் செயல் ஒன்றே குறிக்கோளாய் முனைந்தபடி இருந்தான் சிவராம்.

ஆனால் நண்பன் அருளுடைய அறையிலிருந்து விடுதலையாகிச் சுதந்திரப் பறவையாகச் சிறகடித்துப் பறந்து வெளியேறச் சிந்திக்கும் சிவராமுடைய சுயநலமான போக்கினிலும் சற்று வேறுபாடான கொள்கைகளும் உண்டுதான். இதுதான் அவனது பலவீனமெனவும் சொல்லலாம். அதாவது வந்து அருள் எவ்வளவு தூரத்துக்குக் குடும்பப் பொறுப்பு மிகுந்தவனாகக் காட்சியளிக்கின்றானோ, அதுக்கு நேர்மாறான சல்லாபப் போக்குடையவன் சிவராம். இன்னும் கொஞ்சம் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக் கூற வேண்டுமானால், ஒரே ஒரு பிறவியில் வாழ்க்கையில் எதையும் விட்டு வைக்காமல், ருசித்துப் பார்த்திட வேண்டும்' என்கிற வலுவான திட்டத்தோடு இன்பக் கனவு கண்டு திகழும் ஆசையுடன் கூடிய வெறியன் எனக்கூடச் சொல்லலாம். இன்னும் சிறிது தூக்கலாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், தனது நண்பன் அருளுடைய அறையினிலே மூன்று வேளையும் மூக்குப் பிடிக்க உண்டுவிட்டுச் சோம்பிக் கிடப்பதில் சிவராமுக்கு உடன்பாடு கிடையாது. காரணம் என்னவென்றால், அருளிடம் தினமும் கையேந்தி யாசகம் பண்ணிக் கொண்டு, வேலை வெட்டி எதுவும் இல்லாது சும்மா கிடப்பதிலும் துளிகூட இஷ்டம் இல்லை. அப்படி என்றால்?

சிவராமைப் பொருத்தமட்டிலும் கைநிறைய சம்பாத்தியம் பண்ணி, நல்லா டாம்பீகமாக உல்லாசத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் வாழ்நாள் பூராகவும் அவ்வளவுதான். இது வந்து, இன்று நேற்று உருவாகிய எண்ணம் அல்லவே... அப்போ?

சிவராம் ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தலைநகர் பாரிஸுக்குப் புறப்படும் முன்பாகவே, உலகின் அனைத்துக் கண்டங்களிலும் உள்ள நாடுகளில் எல்லாம், குடியேறிக் குடித்தனம் நடத்தும் தன்னுடைய பிரியமான, இதர கூட்டாளிகளிடத்தில் இருந்து திரட்டிய தகவல்கள் அனைத்தையும் ஒரு ஒப்பீடு செய்து, தன் பார்வையை மேயவிட்டபோது, தனது ஆவல்கள் அனைத்தினையும் பூர்த்தி பண்ணக்கூடிய ஒரே ஒரு நாடாய் அவனுடைய கோணத்தின் கண்களுக்குத் திகட்டாது திகழ்ந்த நாடு ஃபிரான்ஸ் ஒன்றே ஒன்று தான் என்பது வெளிப்படை. அதுக்கும் காரணம் யாதெனில், மற்றைய நாடுகளில் எல்லாம் சட்டம் என்பது இரும்புப்பிடியான கிடுக்கிப்பிடியாகக் காட்சித் தந்ததுவே, சிவராம் ஏனைய நாடுகளை எல்லாம் 'பூ' என உதறித் தள்ளிவிட்டு, தன்னம்பிக்கையுடன் தன் சமகால நண்பனான அருளிடத்தில் அபயம் நாடி வர உதவியது. மேலும், ஐரோப்பா கண்டத்தில் உள்ள அனைத்து நாடுகளிலும் பார்க்க ஃபிரான்ஸ் நாட்டில்தான் திரைப்படத்தில் ஆரம்பித்து சகல துறைகளிலும் தணிக்கை என்கிற அமைப்பு மூலம் அனேக விஷயங்களைத் தடை செய்யும் அதிகார வரம்பு சுத்தமாய்க் கிடையாது என்பதையும், தான் எடுத்த கருத்துக் கணிப்பின் ஊடாகத் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டான் சிவராம். அதோடு ஃபிரான்ஸ் நாட்டினைச் சூழவுள்ள பிற நாட்டினிலிருந்து, வெளியேற்றப்பட்ட ஆட்கள் எல்லாம் சுலபமாய் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் புகுந்து குடியிருக்கும் அனுமதி அற்று, அதேவேளை சுதந்திரமாக அச்சம் கடுகளவும் இல்லாமல் உலாவித் திரிவதையும் கண்டுபிடித்து விட்டான் சிவராம். ஆக, தான் தீட்டியுள்ள கற்பனைக் கோட்டைக்கு உகந்த நாடான 'இதை விட்டால் வேறு கதியேது' என்பதே அவனது வேதாந்தமாகும். ஆகவேதான் அருளுடன் உடனடித் தொடர்பினைத் திடீரென ஏற்படுத்தி, ஒருவாறு ஃபிரான்ஸ் நாட்டுவாசி ஆகும் முன்பே,

ஊரிலேயே மாலை நேரத்தில் தனியார் நிறுவனங்கள் நடத்தும் கல்விக்கூடம் ஒன்றினில் இணைந்து, சுமார் மூன்று மாத காலம் ஃபிரெஞ்சுப் பாஷையின் அடிப்படை அரிச்சுவட்டினைக் கற்றுக் கொண்டுதான், அருளிடம் வந்து சேர்ந்தான் சிவராம்.

மற்றம்படி, தன்னை மேலை நாட்டுக்கு எவ்வளவோ சிரமங்கள் மத்தியிலும் அனுப்பி வைத்த பெற்றோரினதும், தனது சகோதரியின் கணவரது பணத்தினையும் எப்பாடு பட்டாவது அனுப்பி அவர்களது பிசகினைத் தீர்த்து, அவர்கள் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட வழி வகுக்க வேண்டும் என்னும் கரிசனை சற்றும் இல்லாது, தனது உல்லாச வாழ்க்கைக்காகவே தான் விழுந்தடித்து வேலை தேடும் படலத்தில் தீவிரமாய் செயலாற்றுகிறான் சிவராம் என்பதே உண்மையாகும். தன் குடும்பத்தின் மீது கொண்ட பற்றின் பயனாகவே வெளிநாடு செல்ல முனைவதாகப் பாசாங்குடன் குடும்பத்தினரிடையே ஓர் அபிமானத்தினைத் தூண்டிவிட்டதெல்லாம் சிவராமின் போலியான நடிப்பே ஒழிய, பாசம் மிகுந்த ஆர்வம் கிடையாது. இல்லையென்றால் இன்று இவ்வளவு சாவகாசமாய், வீட்டு நினைவு என்ற ஒன்று அற்றவனாகத் தனது சுயநலத்தினை மாத்திரம் கருத்தில் கொண்ட சுகவாசியாய் கிடப்பானா? ஆனால் அருளுடைய சிந்தனைகள் வேறு திசையில் பயணிப்பவை ஆகும். அவனுக்கும் தலைக்கு மேலே சோலிகள் அதிகம் எனலாம். காரணம், அருளுடைய சகோதரிக்கு இன்றளவும் எதுவிதமான சம்பந்தங்களும் உருப்படியாக வந்து ஈடேறவில்லை என்ற குறை. ஏனெனில், அருளுடைய அண்ணனுக்கு சோதிடத்தின் மேல் அலாதிப் பிரியம். ஆதலால் ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்துப் பார்த்தே நாளும் கோளும் நீண்டு கொண்டே போவதால், அருளும் இன்னும் திருமணமாகாத பிரம்மச்சாரியாய்க் காலத்தினை ஒத்தி வைத்த வண்ணமே நாள்களை ஓட்டியபடியுள்ளான், சகோதரியின் கல்யாணம் சீரும் சிறப்புமாக ஆனபிறகே தனக்கெனும் கொள்கையுடன்.

ஆயினும், இந்த இரண்டு நண்பர்களும் வெவ்வேறு பாதைகளில் பயணிப்பவர்களாய், கூடவே மாறுபட்ட சிந்தனை

கள் உடைய இருவேறு துருவங்களாக இருந்து கொண்டும், ஓர் அறைதனில் கூடிக் குலாவி எதுவித உரசலுமின்றி நாட்களை நகர்த்துவது என்பது மிக மிக அபூர்வம் ஆகின்ற காரியந்தான். இருப்பினும் இரு நண்பர்களுடைய நினைவுகள்தான் வேறு வேறன்றி, மற்றம்படிக்கு சிவராம், அருளுடைய நேசமான உறவில் துளிகூட விரிசல் இல்லைதான்.

ஏனெனில், அதாவது வந்து அவரவர் கருத்து அவர்களுக்கே சொந்தம் எனும் விசாலமான விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை இருவருக்கும் பொதுவுடமையாக இருந்ததனால், அங்கு ஒருவருடைய பாணியில் அடுத்தவர் தலையிடும் அருகதைக்கு இடமே இருந்ததில்லை பரஸ்பரம். இன்னும் சற்றுத் தமாஷான விதத்தில் கூறுவதென்றால், ஒருவருக்குப் பிடிப்பது ஒருவருக்குப் பிடிக்காது. ஆனால் அவர்கள் இருவரும் பாசம் மிகுந்த நண்பர்கள். இது எப்படி இருக்கு?

இந்நிலையில் ஊரிலே கற்று வந்த ஃபிரெஞ்சுப் பாஷையுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், அவகாசம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியின் முன்னாடி சோபாவில் உட்கார்ந்த வண்ணம், ஃபிரெஞ்சு மொழியில் ஒலிபரப்பாகும் செய்தி, புத்தக விவாதங்கள், குடும்பங்களுக்கு இடையே, கணவன் மனைவிக்குள் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் பற்றிய கலந்துரையாடல்கள் எனப் பலதரப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை மிகவும் ஆர்வத்துடன் பார்ப்பதன் விளைவாய் ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் சூழல்களையும் அறிந்ததோடு மாத்திரமல்லாது, பலதரப்பட்ட புதுப்புது ஃபிரெஞ்சு வார்த்தைகளையும் சுலபத்தில் கணினியில் பதிவது போல, தன் மூளையில் 'கப்பென்' பற்றிக் கொள்ளும் கற்பூரம் மாதிரி பதிய வைத்துக் கொள்வதன் காரணத்தினால் சிவராமுக்கு, நாக்கு மரத்துச் சில உச்சரிப்புகளில் பிசிறு தட்டினாலும் கூட, அதை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிக் கவலைப்படாது, சரியோ, பிழையோ கூச்சப்படாது சரளமாக யாருடனும் இங்கிதமாகப் பயம் இல்லாது பேசும் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றதின் பயனாக விரைந்து, ஒரு ஃபிரெஞ்சு பல பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் அங்காடியில் விற்பனை

யாளராய் பதவியையும் கொத்திக் கொண்டது சிவராமின் துடுக்குத்தனமான கைங்கரியத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றியென்றே சொல்லியாக வேண்டும். எத்தனையோ இளவட்டங்கள் ஒரு பட்டம் பெற்ற சான்றிதழை கைகளில் ஏந்தியபடி வேலை... வேலை என 'லொ... லொ...' என்று அலைந்து திரிகையிலே, சிவராமக்கு இப்படி ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது, அவனது வாழ்வுக்குப் பிரகாசமான ஒரு எதிர்காலத்துக்கு வித்திட்டதுக்கு சமம் என்றேதான் கட்டாயமாகக் கூறி ஆகவேண்டும் என்பது அருளுடைய முக்கியத்துவமான கணிப்பாகும். இதில் தொடர்ந்து நீடித்து மேலும் பதவி உயர்வுகள் பெற்று வாழும் சாமர்த்தியம் சிவராம் கைகளில் தான் உண்டு என்பதும் அருளின் அபிலாஷைதான்.

காலை ஒன்பதரை மணிக்கு வேலை ஸ்தலத்திலே ஆஜராகியே தீரவேண்டும் என்கிற ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையின் காரணத்தினால், பொழுது விடிந்து நேரம் ஆறு என்றதும் 'விறுவிறு'வெனக் காலைக் கடனையெல்லாம் அரக்கப் பரக்க மின்னல் வேகத்தில் தீவிரமாய் முடித்துக் கொண்டு, அருளுக்கு முன்னதாகவே மும்முரமாகித் தனக்குக்கூட ஒரு வார்த்தை சொல்லாது, தனது வேலையில் கவனம் செலுத்தும் தன் நண்பன் சிவராமுடைய போக்கினைப் பார்த்து, அருள் தனக்குள்ளாகவே புளகாங்கிதம் அடைந்து கொண்டான். அதற்குக் காரணம் என்னவெனில், தனது நண்பன் சும்மா சோம்பேறியாக 'தொலைக்காட்சிப் பெட்டியே' சதா கதியெனக் கிடக்காது, ஃபிரான்ஸுக்கு வந்து இரண்டே மாதங்கள் கூட ஆகாத நிலையிலும், ஊரிலே மூன்று மாதங்கள் மாத்திரமே படித்த ஃபிரெஞ்சு மொழியை ஆதாரமாக வைத்த வண்ணம், மிகுதியான பாஷைத் திறமையினை இங்கு வேலை தேடித் திரியும் போதும், அத்துடன் கால அவகாசம் கிடைக்கும் போதெல்லாம், சும்மா தமிழ் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்து வெட்டியாய்ப் பொழுதினைக் கழித்திடாது, ஆர்வமுடன் ஃபிரெஞ்சு மொழியில் காண்பிக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு அதி முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பார்த்ததுமல்லாது, தனக்குப் புரியாத சொற்களை ஒரு தாளிலே குறித்து வைத்திருந்து அதற்கு

உண்டான விளக்கத்தினை, அருளிடம் கேட்டறியும் அக்கறையையும் கண்டு வியந்த அருளுக்கு, அப்பொழுதே தெரிந்து விட்டது சிவராமுடைய முயற்சிக்கு கைமேல் பலன் வெகு தூரத்தில் இல்லையென்பது. அவன் எண்ணியது போலவே சிவராமும் ஒவ்வொரு நாளும் கால்கள் கடுக்க கடுக்கப் பிரயாசையுடன் 'அடாது மழை பெய்தாலும் விடாது நாடகம் நடத்தும்' வீராப்புடன், எங்கெல்லாமோ ஏறி இறங்கி ஒருவாறு தன் சக்திக்கு உகந்த இடத்தினில் உயர்ந்த தொழில் ஒன்றினையும் கொத்திக் கொண்டது அவனது சாமர்த்தியத்துக்கு ஒரு சவாலாகும் எனலாம்.

சிவராமுடைய பலமும் பலவீனமும் மாதுகள் மீது உள்ள ஈர்ப்புத் தன்மைதான். புகைக்கும், மதுவுக்கும் அடிமைப்படாத வர்க்கத்தில் சேர்த்தியானவனுக்குப் பாழாய்ப் போன போதை வஸ்துவும், மாதுவும் என்றாலே கொள்ளை ஆசை. அதுவும் இந்த ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் போதைப் பொருளுக்கா பஞ்சம்? தனக்கு வேலை கிடைக்கும் வரையிலும், அருளுடையது தயவில் காலத்தினை ஓட்டியபடியால், இந்தப் பழக்கங்களுக்குச் சற்று ஓய்வு கொடுத்திருந்த சிவராமுக்கு, தொழிலில் சங்கமமாகி ஒரு மாத ஊதியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும், தான் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து இவ்வளவு காலமாய் அடக்கி வைத்திருந்த போதைப் பொருளை பாவிக்கும் வழக்கத்துக்கு மாறியது ஒன்றும் புதுமையல்லவே அருளுக்கு. தன் வேலை தேடும் படலத்துடன் இதையும் யார் மூலம்... எங்கே... எப்படி வாங்கலாம் என்கிற வழிமுறைகளையும் நன்கு அறிந்து, அதற்காகவே ஓர் ஆப்பிரிக்க கறுப்பு இனத்துக்காரனுடன் நட்புறவாய் இருந்தான் சிவராம். இவையெல்லாம், அருளுக்கு முன்கூட்டியே தெரிந்த சங்கதிதான். அதாவது வந்து, சிவராமுடைய கைக்குக் காசுப் புழக்கம் எப்போ சகஜமாக வர ஆரம்பிக்குதோ, அப்பவே அவன் அதுவரைக்கும் அடக்கி வாசிக்கும் பழக்க தோஷங்கள் எல்லாம் தானாகவே விஸ்வரூபம் எடுத்துத் தாண்டவமாடும் என்கிற சங்கதி அறியாத கேணையல்ல அருள். ஆக, இப்போ இவை இரண்டையும் சூரசம்ஹாரம் செய்து ஒழித்துவிட்ட நல்லவன் போல

பாசாங்குடன், தன்னுடன் பழகுகிற விதத்தினையும் அருள் தெரிந்தே தான் வைத்திருந்தான். காரணம், சிறிய பிராயம் முதலாக சிவராமுடன் சகவாசமாயிருந்த நண்பனுக்கு இது கூடவா புரியாது? அப்போ ஒரு தொழில் கிடைக்கும் வரைக்கும், தான் அனைத்தையும் கைவிட்டுச் சுத்த சைவமாகி விட்டது போல நடித்ததெல்லாம் வெறும் கண்துடைப்புத்தான் சிவராமைப் பொறுத்தவரை. அவ்வளவே தான் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப் போனால்.

ஆகையினால் அருளிடமிருந்து சமூகமாய் விடை பெற்றுத் தனிக்காட்டு ராஜாவாட்டம் தன் இஷ்டம் போல கூத்தடித்துக் குதூகலமாகத் தனது ஓய்வு நாளை இன்புறக் கொண்டாடிக் கழிக்க வேண்டுமானால், தனக்கெனப் பிரத்தியேகமான ஒரு சிறிய வீட்டைத் தேடிப் பிடித்துச் சொந்தமாக வாங்க வேண்டும், இல்லையேல் வாடகைக்காவது எடுத்தாக வேண்டும் என்னும் நினைவுடன் பல்லைக் கடித்த வண்ணம், சுமார் ஆறு மாத காலத்துக்காவது வேலைப் பார்த்துக் கைகளிலே மாதாமாதம் தொடர்ந்து ஒரே இடத்தினில் வேலை செய்வதற்கான அத்தாட்சிக்கு, ஒவ்வொரு மாதச் சம்பளத்துடன் தரும் பற்றுச் சீட்டைப் பெற்றால் தான், தன் இலட்சியத்தினை எட்ட முடியும் என்பதனை உணர்ந்தவனாய், அதுக்காகவே விழுந்தடித்து வேலையில் எவ்வளவு தூரத்துக்குக் கண்ணும் கருத்துமாக வேளாவேளைக்கு சமூகமளிக்கின்றானோ, அதுபோலவே தனது திட்டங்கள் படிப்படியாய் ஈடேறும்படும் அருளுடைய அறையே கதியென இருக்கும் சிவராமுக்கு, ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றாலே ஒரே குஷியான பொழுதுபோக்குத்தான்.

காரணம் யாதெனில், போதைப் பொருளுக்கு மயங்குகிற கறுப்பினத் தோலுடனும், வெள்ளை நிறத்தோலுடனும் காலை நிறத் தோலுடனும் காலை முதல் மாலை வரை நன்றாக உண்டு, மகிழ்ச்சிக் கடலில் சல்லாபமாகப் பகல் பொழுதினை ஓட்டிய பின்னர், இரவு ஏழு மணியிலிருந்து மூன்று மணி நேரத்துக்கு ஓர் உல்லாசப் பயணிகள் தங்கும் விடுதியில் அறை எடுத்து, தனது இச்சை தணியும் வரைக்கும் இன்ப சுகத்தினை

அனுபவித்து, அதிலே நன்றாக ஆசை தீர திருப்தி கண்ட பிற்பாடு அறையைக் காவி செய்து வெளியேறுவதுடன், தன்னுடன் அன்றைய பொழுதினைச் செலவிட்ட குட்டிக்கும் ஒரு கணிசமான தொகையை மொய் எழுதி அனுப்பி விட்டு ராத்திரிக்கு அருளுடைய அறைக்குத் திரும்பும் போது, அருள் சிவராமுக்கும் சேர்த்தே சாப்பாடு சமையல் பண்ணித் தயார் நிலையில் வைத்துவிட்டுத் தனது பங்கினைச் சாப்பிட்டு விட்டுச் சிவராமுடைய பங்கினைக் குளிர்சாதனப் பெட்டியினுள் வைத்து விட்டுத் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி ஏதாவது ஒன்றினில் கவனம் செலுத்தியபடியே சோபாவில் உட்கார்ந்திருப்பான். சிவராமும் அறையினுள் நுழைந்து, அருளுக்கு ஓபிரெஞ்சு மொழியில் இரவு வணக்கத்தினைக் கூறியபடியே தனது உடுப்புகளை மாற்றி, முகத்தினை எல்லாம் கழுவித் துவட்டிய வண்ணம், தனது சாப்பாட்டினைச் சூடாக்கும் சாதனத்தில் சூடேற்றியவாறு, தானும் சோபாவில் அமர்ந்த வண்ணம் தொலைக்காட்சியை நோக்கியபடி, அருளுடன் பொது விஷயங்களைப் பற்றி இருவரும் சம்பாஷிப்பார்களே அல்லாது மற்றப்படிக்கு தேவையில்லாக் கதையளக்கும் அநாவசியத்தினை இருவருமே தவிர்த்து விடுவர். மேலும், வாடிக்கையாக ஒவ்வொரு ஞாயிறு இரவுந்தான் அருளும் சிவராமும் நேருக்கு நேராய்ச் சந்திப்பதும் கூட. ஆக, தேவையற்ற வீண் அலட்டல்களுக்கு இருவருமே இடம் கொடுப்பதில்லை. காரணம், அருளின் போக்கு சிவராமுக்கு எவ்வளவுக்கு அத்துப்படியோ, அதேபோலதான் சிவராமுடைய நடவடிக்கையும் அருளுக்குத் துல்லியமாய்த் தெரியும் போது, பிறகு மறு பேச்சுக்கு இடமேது? அதோடு அந்த ஒருநாள் தான் இருவருக்கும் விடுமுறையான தினமும் கூட. ஞாயிறு இரவு தான் இருவரும் அறையில் சாப்பிடும் நாளும். ஏனைய தினங்களில் ஆறு நாளும் சமையலே கிடையாது. இருவரும் 'தமிழ்க் கடை' பஜார் உள்ள 'பாண்டிச்சேரி உணவகத்தில்' உண்பதுதான் வாடிக்கை. ஆனால் சிவராம் தனக்கு வேலை கிடைத்த மாதத்திலிருந்து ஒழுங்காய் அருளுக்கு பாதி வாடகைக் காசு அந்தந்தத் தேதிக்குச் சம்பளம் கையில் கிடைத்ததும் உடனடியாகக் கொடுத்துவிடுவான். ஆனால் சிவராமுக்கு வேலை ஏதும் கொத்தும் வரைக்கும், அருள் அவனுடைய

அன்றாடச் செலவுக்குக் கொடுத்து வந்த பணத்தினை, சிவராம் கணக்கு வைத்திருந்து கொடுத்த பொழுது மட்டும், நேசம் கெட்டுவிடும் எனக் கறாராய் வாங்க மறுத்து, நட்புக்கு அன்புடன் இலக்கணம் வகுத்து நின்றதில், அருள் இமயமாகி விட்டான் என சிவராமே புகழ் மாலை சூட்டிவிட்டான்.

எனவே, சிவராமுடைய நடவடிக்கைகள் அத்தனையிலும் குறுக்கிடாது விலகிக் கொண்டான் அருள். ஆக, நாழிகைகள்... நாட்களாகி... நாட்கள்... மாதங்களாய் ஓடி மறைந்து, ஏழாவது மாதத்தில் காலை எடுத்து வைத்ததுதான் தாமதம். ஒரு வார மருத்துவ விடுமுறைச் சான்றிதழை, தான் வேலை பார்க்கும் அங்காடிக்குத் தபால் மூலம் அனுப்பி வைத்துவிட்டு, அதிகாலையிலே சூரிய வெளிச்சம் கண்ணில் பட்டதுமே சிவராம் அவசர அவசரமாக உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே கிளம்பிப் போனதைத் தன் ஓரக்கண்ணால் கவனித்த வண்ணம் படுக்கையில் நிசப்தமாகப் படுத்திருந்தான் அருள். ஆனால், தன் நண்பன் இவ்வாறு அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டுச் செல்வதில் 'ஏதாவது விஷயம்' இருக்கும் என்பது மட்டும் அருளுக்கு நிச்சயமாய்ப் புரியும். ஆனால் என்னவென்பது மாத்திரம் தான் அந்தரங்கமான காரியம். எனவே 'கத்தரிக்காய் முற்றினால் சந்தைக்கு வராமலா போகும்' எனக் காத்திருந்தான் அருள். சிவராமும் தான் வேலை செய்யும் அங்காடியில் கொடுத்த ஒரு வார மருத்துவச் சான்றிதழின் கெடு முடியும் முன்பே விலைக்குத் தவணை முறையில் பணம் கட்டும் விதமாய்ச் சுருக்கென நல்ல இடத்தில் புதிய கட்டடமாகப் பார்த்து வாங்கியே தீருவது என்கிற வைராக்கியத்துடன் களத்தில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டு, கால நேரம் பாராது எத்தனையோ வீடு வாங்கிக் கொடுக்கும் நிறுவனங்களின் ஒத்துழைப்புடன் பற்பல இடங்களிலெல்லாம் அலைந்து திரிந்து, அன்னம், தண்ணீரைக்கூட ஒரு பொருட்டாக மதியாது ராத்திரிப் பகலாய் ஓடி... ஓடி மூச்சிறைக்கத் திரிந்த திரிச்சலுக்குக் கைமேல் பலனாக, சிவராம் விரும்பியபடியே புத்தம்புதிய நாலு அடுக்கு மாடிக் கட்டடத்தில் சகலவிதமான வசதிகளுடனும் கூடிய இரண்டு அறை கொண்ட வீடொன்று

வசமாகச் சிக்கியது. இதுகூட ஒரு வகையினில் பார்க்கப் போனால் 'குருட்டு அதிர்ஷ்டமே' எனலாம். காரணம் யாதெனில், ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த எவரும் குறுகிய காலத்தில் இப்படியான ஒரு வீட்டினையோ அல்லது அறையையோ கைப்பற்றியது கிடையாது. அதன்படி பார்க்கப் போனால், சிவராம் எதற்கும் கொடுத்து வைத்த பிறவி என்றே அடித்துக் கூறலாம். இத்தனைக்கும் விமான நிலையத்தில் விமானம் ஏறப்போகும் பயணிகளின் பிரயாணச் சீட்டினைப் பரிசோதனை செய்து உள்ளே ஆட்களை அனுமதிக்கும் பதவியில் பணிபுரியும் அருளே, ஒரு அறையுடன், சின்னதான வரவேற்பு மண்டபம் உடைய வீடு ஒன்றைத்தான் விலைக்கு வாங்கி ஒண்டிக் குடித்தனம் நடத்தும்போது, சிவராமுக்கு வாய்த்தது எவ்வளவோ மேல் எனலாம்தானே... இல்லையா? ஆக, சிவராம் ஓர் அதிர்ஷ்டக் கட்டையேதான்!

சிவராமுக்கும் அருளுக்கும் இந்த நாள் நட்சத்திரம் பாத்து வீணாகக் காலத்தைக் கழிப்பதில் கொஞ்சமேனும் உடன்பாடு சுத்தமாய்க் கிடையாதுதான். அதற்குச் சின்ன உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமானால், 'கள்ள வியாழன் கழுத்தை அறுக்கும்' எனக் கூறிக்கொண்டு, அந்த நாளில் எவரும் ஒன்றும் செய்யாது, சும்மாவா வீட்டில் உட்கார்ந்து இருக்கிறார்கள்? அல்லது அன்றைய தினத்தில் விமானம், ரயில், பேருந்து என அனைத்தும் தமது சேவைகளை நிறுத்தி விட்டுச் சும்மா 'அக்கடா' என்று இருக்குமானால், ஒரு நாட்டின் நிலைமை என்னவாகும் என்பது இருவரும் சேர்ந்து கேட்கும் கேள்விக் கணையாகும். கூடவே சுவரில் மாட்டும் 'நாள் காட்டி'யில் இருந்து அந்தப் பாழாய்ப் போன வியாழனை அச்சிடாது புறக்கணித்து விடலாம் தானே என்பதும் அவர்களுடைய வாதமாகும். ஆதலால் நேரம் காலம் எதுவும் பாராது, அருளுடைய வீட்டுக்கு எப்படி ஒரு உடுப்புப் பையுடன் வந்து சேர்ந்தானோ, அதுபோலவே தன் அதே பையுடன் அருளுடைய அறையைக் காலி செய்து சிவராம் கிளம்பும்போது, அருள் தன் விமான நிலைய உத்தியோகத்துக்குக் கடமையாற்றச் சென்றுவிட்டான். அதைவிடுத்துத் தன்னுடன் இவ்வளவு

நாளும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திருந்த நண்பனை வழியனுப்பி விடுவதுக்காக அன்று ஒருநாளுக்கு விடுமுறை எடுத்தால், அருளுடைய ஒருநாள் சம்பளத்துக்கு வேட்டு வைத்து விடுவார்கள் என்பதனை இரு நண்பர்களும் உணர்ந்திருந்த தனால், இந்தப் போலியான வறட்டுச் சம்பிரதாயத்துக் கெல்லாம் சற்றும் இடங் கொடுக்காது, அவரவர் வேலையை அவரவரே முன்கூட்டியே போட்டு வைத்த ஒழுங்கின் பிரகாரம் செயல்பட்டு, சிவராம் தனது புது வீட்டுக்கு மாற்றலாகிப் போய்ச் சேர்ந்தான். அதோடு தன் பணியிலும் கவனம் செலுத்தக் காலமும் கரை புரண்டோடியபடி பொழுதுகள் கழிந்து வந்தன.

சிவராமும் அருளும் நேரம் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவர் வீட்டுக்கு ஒருவரென மாறி மாறிச் சென்று சில மணி நேரங்கள் பொழுதுபோக்காய், எவருடைய பொன்னான நேரத்தினையும் வீணடிக்காத வகையில், வழக்கம் போல தங்களது நட்பினைப் பேணிக் காத்து வந்தனர். சில சமயங்களில் ஒருவர் வீட்டில் ஒருவரென உணவுண்டும் மகிழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் சிவராமுடைய அதே பல்லவியில் எதுவிதமான மாற்றமும் இல்லாது, இயல்பான அவனுடைய குஷி தொடர்ந்தபடியேதான் இருந்தது. இந்த ஒரு விஷயத்தில் தனது நண்பனுடைய போக்கில் திருத்தம் வராதது தான் அருளைக் கவலைப்பட வைத்தது. சிவராமாக அறிவுபூர்வமாய் உணர்ந்து, தன்னைத்தானே பழுது பார்த்து மாறினாலே அன்றி, அவனுடைய சீர்குலைந்து போகும் வாழ்க்கைக்கு வேறு மார்க்கம் கிடையாது என்பதே அருளுடைய கணிப்பாகும். சிவராமுடைய தீராத ஆவலின் மோகத்தினால், அவனுக்கு ஏதும் விபரீதமான தீங்கு நேர்ந்து விடுமோ என்னும் அச்சவுணர்வுதான், அருளை வருத்தியபடி இருந்தது. இந்த வேளையில்தான் சிவராமுடைய வலையினில் மாலினி என்கிற தமிழ்ச்சி சிக்கிக் கொண்ட சங்கதி அருளுடைய காதுகளுக்கு ஒலிபரப்பாகியது. இருப்பினும், இது நிஜந்தானா என்பதை ஊர்ஜிதம் பண்ணும் நோக்கத்துடன் சிவராம் பரவசமாகச் சல்லாபத்தில் திளைக்கும் ஒரு விடுமுறை நாளில், அவனது

வீட்டுக்கு திடரெனச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அருள் பிரவேசித்தான். அருளுடைய முன்னறிவிப்பில்லாத வருகையைக் கண்டு சிவராம் சற்றுப் பதற்றம் அடைந்தாலும், அதை சிறிதும் வெளியில் காண்பித்துக் கொள்ளாத மாதிரி, மாலினியை அருளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அருளும் மாலினிக்குக் கை குலுக்கித் தன்னை யார் என்று தெரியப்படுத்திக் கொண்டான். அருள் சிவராம் வீட்டுக்குப் பொழுதுபடும் வேளை விஜயம் செய்த காரணத்தினால், மாலினியும் சிவராம் வீட்டிலிருந்து கிளம்புவதற்கு ஆயத்தமாகிய வண்ணம் இருந்ததினால், அருள் முன்னாடியே கூச்சநாச்சம் எதுவும் இல்லாது சர்வ சாதாரணமாக மேலை நாட்டுப் பாணியில் சிவராமுடைய இதழுடன் தன் இதழ் சேர்த்துக் கட்டியணைத்து முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, இருவரிடமிருந்தும் பிரியாவிடை பெற்றுச் சென்றாள் மாலினி.

மாலினி வீட்டை விட்டுக் காலியானதும், அருள் சிவராமுடன் காரசாரமாய் உரையாடினான். இதுவரை நானும் வெள்ளைத் தோல், கறுப்புத் தோல் என்று போதையுடன் கூடிய சுகபோகமதில் ஓய்வு நாளை உற்சாகமாகக் கழித்து வந்த சிவராமுடைய நடத்தையைக் கண்டும் காணாமலும் அருள் இருந்தமைக்குக் காரணம், வெளிநாட்டு வாழ்வியலில் ஆணாகட்டும் இல்லாட்டிக்குப் பெண்ணாகட்டும் சராசரி பத்து வயதிலேயே புகைத்தலுக்கும், போதை வஸ்துக்கும் அடிமையாகி விடுவதைக் கறுப்பு வெள்ளைப் பெற்றோரிடமிருந்து, எல்லோருக்கும் அத்துப்படியாகத் தெரிந்தும் அதை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர இயலாது தங்களது கைகளைக் கட்டிக் கொண்டனர். காவல் துறையினரும் இதைச் சுத்தமாய் ஒழித்துவிட முனைந்தபடி இருந்தும் கூட, அவர்களாலும் இன்றுவரை முடியாமைக்குக் காரணம் என்னவெனில், அவர்களுக்குள்ளும் போதை எனும் பேயால் ஆட்டுவிக்கப்படும் நபர்கள் இருப்பதேயாகும். ஆகவே மக்களுக்காக, ஒருசில போதை மருந்து கடத்தும் பேர்வழிகளைக் கைது பண்ணுவதாகப் பத்திரிகைகளிலும், தொலைக்காட்சி சாதனத்திலும் பகிரங்கமாய் விளம்பரப்படுத்தினாலும்,

‘மூக்குள்ளவரை சளி போகாது’ என்பது போல இந்த வியாதியை எந்தக் கொம்பனாலும் முற்று முழுசாக நிறுத்திவிட முடியாதுதான். அதுவாய் ‘மண்டையைப் போடும் வரைக்கும்’ என்பதை அருள்கூட அறிந்திருந்தாலும், இப்போ தமிழ்ப் பெண்களும் இந்த உயிர்க் கொல்லியான கழிசடை நோய்க்கு ஆளாகி விட்டதைத்தான், அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. எனவேதான் சிவராமுடன் மல்லுக்கட்டினான் அருள். அதாவது வந்து, இதுவரை நாளும் கறுப்பு வெள்ளைத் தோலுடன் சகவாசமாக மதிமயங்கிக் கூத்தடித்த சிவராம், இப்போயும், போயும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணையும் அநியாயமாக இந்தக் கெட்டப் பழக்கத்துக்கு இரையாக்குவதில் கொதித்துப் போய்விட்டான். இதைத்தான் சிவராமிடம் தட்டிக் கேட்ட அருளுக்குச் சிவராம் எடுத்து விவரித்த விஷயத்தைக் காதால் கேட்டதும், திகைத்துப் போய்க் குத்துக்கல்லாட்டம் சிலையானான்.

சிவராமிடம் ஒரு நல்ல பழக்கம் உண்டு என்றால் அது வந்து, எந்தவித நல்லதோ கெட்டதோ அருளுக்கு மாத்திரம் வெளிப்படையாய், அது தப்பான விஷயமாக இருந்தாலும் சரி, நல்லவிதமான சமாச்சாரமாக இருந்தாலும் சரி, உடனடியாக எதையுமே மறைக்காது ஒதிவிட்டால் தான் நிம்மதி. ஆக, மாலினி தனக்கு அறிமுகமானதே தன்னுடன் உறவாக இருந்த உலகத்திலேயே இருண்ட கண்டம் என வர்ணிக்கும் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் உள்ள ‘செனகல்’ நாட்டை ஃபிரான்ஸ் நாட்டினால் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்யப்பட்டு, இப்போ தன்னிச்சையாய்த் தங்களைத் தாங்களே ஆளும் உரிமையைக் கொடுத்து விட்டதாகப் பெயரளவில் பறைசாற்றிக் கொண்டு ஒதுங்கி இருந்தாலும்கூட, இன்றும் மேற்பார்வை பார்க்கும் அதிகாரம் ஃபிரான்சிடந்தான் உள்ளது. அதாவது, இன்னும் சற்றுத் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதானால், தனிக்கண்டமான ‘அவுஸ்திரேலியா’ நாடு சுதந்திரமாய்ச் செயற்பட்டாலும்கூட, அங்குள்ள பாராளுமன்றத்தில் ஏதாவது திருத்தமோ அல்லது புதுச் சட்டம் இயற்றி, அதை அமுலாக்குவதானால் ‘இங்கிலாந்து மகாராணி’யுடைய கையொப்பம் இல்லாது எதுவும்

செல்லுபடியாகாது. அதுபோலவே 'செனகல்' நாட்டுக்காரர்கள் தொண்ணூற்றி ஒன்பது பேருக்கும் ஃபிரெஞ்சுப் பாஷை சரளமாகப் பேசத் தெரிந்திருந்தாலும், ஒரு வீதமான பேருக்கு மாத்திரமே எழுதப் படிக்கத் தெரியும். அப்படி இருந்தும் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு ஃபிரெஞ்சுப் பிரஜா உரிமையைத் தாராளமாக வழங்கியுள்ளது ஃபிரெஞ்சு அரசாங்கம். காரணம், 'செனகல்' நாட்டில் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குத் தேவையான வருமானம் தரக்கூடிய ஏதோ ஒரு முக்கியத்துவமான தாதுப் பொருள் குவிந்துகிடக்கிறது என்பதுதானே அர்த்தம். ஆக, இவை ஒருபுறமிருக்க, மறுபுறம் பார்த்தால் சிவராமுக்கு 'செனகல்' நாட்டின் இளசு ஒன்றினால் தான் மாலினியின் உறவு மலர்ந்தது மட்டும் அல்லாது நீண்ட வாரங்களுக்கு இது தொடருவதும் ஆச்சரியமாகத் தோன்றியது. ஏனெனில் ஒரு வாரத்துக்கு ஒரு பெண்ணில் போதையுடனான சுவை காண்பது தான் தன் நண்பன் சிவராமுடைய வாடிக்கையாகும் என்றால், அடுத்த வாரத்துக்கு இன்னொன்று டன் என்பதை நன்றாக அறிந்ததன் நிமித்தமே, மாலினியுடனான தொடர்பினைத் தனது நண்பன் இவ்வளவு தூரத்துக்கு வளர்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் அருளுக்கு அவநம்பிக்கையைக் கொடுத்தது எனலாம்.

ஒருவேளை மாலினியை கல்யாணம் கட்டும் ஆசையில் வாராவாரம் பழுகிறானா? அப்படியானால் இந்தத் தறி கெட்ட பழக்கத்துக்கு மாலினியைக் கூட்டுச் சேர்த்திருக்க மாட்டானே! சிவராம் குடும்பம் நடத்தும் எண்ணத்துடன் இருப்பவனாக இருந்தால், தனது வருங்காலத்து மனைவிக்கு இந்தப் பாழாப்போன போதையின் ருசியெல்லாம் இருந்தே ஆகவேண்டும் என எண்ணுவானா சிவராம் என்று பலவகையினில் குழப்பமடைந்தான் அருள். ஆற அமரச் சிந்தனை பண்ணி, நாலாபக்கமும் மூளையைப் போட்டுக் கசக்கிப் பிழிந்து இறுதியாக ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தான் அருள். அதாவது வந்து கோவிலின் முன்பக்கத்து வாசலினால் விக்ரகத்தினைத் தரிசிக்க வழி கிடைக்காதபட்சத்தில், கையுக்குள் கொஞ்சம் நன்கொடையைத் தானமாக மொய் எழுதிப் பின்பக்கத்துக் கதவால் உள்ளே நுழைந்து சாமி

தரிசனம் பண்ணுவது போல, சிவராமுக்கும், மாலினிக்கும் இருந்து வரும் உறவு முறை எந்த அடிப்படையை மையக் கருவாய் வைத்துத் தொடர்கிறது என்பதன் விவரத்தினை மாலினியின் வாயாலேயே வரவழைப்பதெனக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு கோதாவில், களத்தினில் காலை எடுத்து வைக்கத் தன்னை உஷார் நிலையில் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு, தக்க சமயத்துக்காய் காத்திருந்து நாள் கணக்கில் வீணே காலங்கடத்தி மெனக்கெடாது, அடுத்த ஞாயிறே மாலினியைத் தனிமையில் சந்திப்பதெனத் திடசங்கப்பம் பூண்ட திட்டத்தினை வகுத்துக் கொண்டான் அருள்.

அதுபோல் அடுத்த ஞாயிறு மாலினி சிவராமுடைய வீட்டினை விட்டு வெளியேறும் நேரத்தினை முன்கூட்டியே தெரிந்து வைத்திருந்ததின் பயனால், சரியாக மாலினி தன் வீட்டுக்குக் கிளம்பி வரும் வேளையைத் தனக்குச் சாதகமாக உபயோகப்படுத்தும் வண்ணம், அருள், மாலினியை இடை மறித்து அவளை அருகில் உள்ள சூடான, குளிரான பானங்களை அருந்தும் ஒரு 'அல்ஜீரிய' நாட்டினைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவ முஸ்லீம்காரருடைய உணவகத்துக்கு அழைத்துச் சென்று இருவரும் காப்பி பருகியபடி, பேச்சு வார்த்தையை ஆரம்பித்தனர். அருள் தனது நண்பனான சிவராமுடைய குணாதிசயங்களை எல்லாம் விலாவாரியாக எதையும் தவறவிடாமல் மாலினிக்கு எடுத்துக் கூறினான். அதுவரைக்கும் அனைத்தினையும் பொறுமையுடன் தனது காதுக்குள் நுழைத்துக் கிரகித்துக் கொண்ட மாலினி, அருளுடைய புத்திமதிக்குத் தனது பக்கத்து நியாயங்களை எடுத்து வைத்தாள் அருளுக்கு. அதாவது வந்து தன் 'செனகல்' நாட்டுத் தோழி ஒருத்தியின் ஊடாகவே சிவராமுடைய சினேகிதம் கிடைத்ததை வெளிப்படையாக ஒத்துக் கொண்ட மாலினி, தனக்கு எதுவிதமான கேடு கெட்ட பழக்க வழக்கங்களும் இல்லை என்பதையும் பகிரங்கமாய் எடுத்துக்கூறி, தங்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள உறவு முறை காதலை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும், தான் சிவராமை சந்தித்துப் பொழுதினைக் கழிக்கும் அந்த ஒவ்வொரு ஞாயிறும் அவனிடம் எந்தக் கெட்டப்

பழக்கங்களையும் தான் கண்டதில்லையென அடித்துச் சத்தியம் செய்தாள் மாலினி. அப்படியானால் இருவருடைய நேசத்துக்கும் என்னதான் காரணமென அருள் வினாவியதுக்கு, சிவராம் தன்னையே கல்யாணம் கட்டிக் கொள்ளுவதாக உறுதி மொழி தந்துள்ளதாகக் கூறினாள் மாலினி. அவளது நிலைமையை எண்ணி உள்ளூர் வேதனைப்பட்ட அருள், தன் நண்பனது கைங்கரியமே இதுதான். அதாவது பெண் இனத்தினைத் தனது சாகச வார்த்தையால் நம்ப வைத்து உறவாடிவிட்டுக் கடைசியில் 'அம்போ'வெனக் கை கழுவிவிட்டு, மலருக்கு மலர் தாவும் வண்டினைப் போல இன்னொரு குட்டியைத் தன்னுடைய போதைப் பொருளினைக் காண்பித்து மயக்கி, அவளுடன் சகவாசமாய்க் கூத்தடித்து சுவை கண்ட பிற்பாடு, அடுத்ததுக்குத் தூண்டில் போடுவதுதான் அவன் வாடிக்கை என எவ்வளவு தான் சொல்லியும், மாலினியைப் பொறுத்தமட்டில் அருளுடைய உபதேசம் எல்லாம் 'விழலுக்கு இறைத்த நீர்' ஆட்டம் ஆனதுதான் பாக்கி.

எனவேதான் அருள் சற்றுக் கறார் பேர்வழியாய்த் தன்னை மாலினிக்கு இனம் காட்டும் தோரணையுடனும், இறுமாப்புடனும் அவனுக்குச் சரி என்று பட்டதைத் தெரியமான வார்த்தைகளால் விளாசித் தள்ளி விட்டான். இப்போ, "நீங்கள் இருக்கும் நிலையில் நான் எது சொன்னாலும் கரிச்சக் கொட்டுவது போல தோன்றலாம். இல்லாவிட்டால் எரிச்சல் பட்டுக் கூறுவது போலவும் தெரியலாம். ஆனால் சிவராமைப் பற்றி போகப் போகத் தெரியவரும் உங்களுக்கே. அவன் தன்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்த பெற்றோரையும் குடும்பத்தினரையுமே துச்சமாக நினைத்து, அச்சமில்லாது தன்னிச்சையாக ஒரு கையில் பெண்ணும் மறு கையில் போதை மருந்தும் இருந்தாலே போதும் என அங்கலாய்த்துக் காலமதை ஓட்டுபவன். அவனது வலையினில் வெள்ளைக்காரக் குட்டிகளும், கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்த குட்டிகளும் தான் சிக்குப்பட்டு அவனுடைய பரவசத்துக்குத் தங்களை வழங்கிக் கூத்தும் கும்மாளமுமாகத் தாங்களும் இன்பம் கண்டு வந்தனர். ஆனால் அவனது கைகளிலே அகப்பட்டுக்

கொண்ட முதல் 'தமிழ்ச்சி' நீங்கள்தான் மாலினி. ஆதலால், உங்கள் மீது அலுப்புத் தட்டும் வரைக்கும், நீங்கள் என் வருங்காலத் தேவதை எனவும், ஆகவே இந்த அன்னத்தைத் தொட்ட கைகளினால், இனித் துளிக்கூட எதுவித வக்கிர குணத்துக்கும் ஆளாக மாட்டேன் என்று கூடக் கதையளந்து, உங்களை வசியம் பண்ணும்விதமாகத் தலைமேல் அடித்துப் பொய்யான ஜாலச் சத்தியமும், செய்திருக்கலாம். எனவே, இப்போதைக்கு சிவராமுடைய வாக்குத்தான் வேத வாக்காகத் தோணும் உங்களுக்கு. இந்த அருள்கூறும் எந்தவிதமான ஆலோசனையும் இப்போதைக்கு எடுபடாத அளவுக்கு அவன் உங்கள் உச்சந்தலையில் இருந்து உள்ளங்கால் வரையிலும் தூவியுள்ள 'சொக்குப் பொடிக்கு' அவ்வளவு தூரத்துக்கு மகிமை உண்டு என்பதையும் நன்கு அறிவேன் நான். காரணம் யாதெனில், சிவராமைச் சகல விதத்திலும் உணர்ந்து கொண்ட நண்பனல்லவா அடியேன்! ஆக, இப்போதைக்கு இந்த 'ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது' என்கிற பழமொழி தான் உகந்ததாய்ப் படுகிறது நமக்கு. ஆனால் மாலினி ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் மிகவும் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக் கூற, என்னால் முடியும்! அதாவது வந்து, 'ஃ... ஃ... இந்தப் பழம் புளித்துவிட்டது' எனச் சொல்லிய வண்ணம் சிவராம் இன்னொரு மாதுவுக்குத் தாவிடும் போதுதான், இந்த அருள் இயம்பிய அனைத்தும் உங்களுக்கு நிஜமாகத் தோன்றும் எனக் கூறியபடி, பாழும் கிணற்றில் கண்ணைத் திறந்து கொண்டு குதிக்கப் போகும் ஒரு ஜீவனைத் தன்னால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லையே என்னும் ஆதங்கத்துடன் நடையைக் கட்டினான் அருள் அவ்விடத்தில் இருந்து...!

ஃ ஃ ஃ

வீடு

கூடந்த வாரம் பொழுதுபடும் நேரமான ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை எமது ஆசிரியர், அதாவது வந்து மாதம் இரண்டு தடவைகள் வெளிவரும் 'வெளிச்சம்' இதழுக்காக பிரபல கவிஞரான திருவாளர் 'ஈழத்து மணி' அவர்களை பேட்டி கண்டு வரும்படி பணித்தார். காரணம், 2004ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த கவிஞராக அவரைத் தேர்வு செய்திருப்பதே. ஆக, அவருடைய நேர்காணல் எமது 'வெளிச்சம்' இதழில் முந்தியடித்துக் கொண்டு முன்னாடி பிரசுரமாகி விட வேண்டுமென்பதே, எமது ஆசிரியரின் தீராத தாகம் என வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். ஆதலால் அவருடைய ஆணையை நிறைவு செய்யும் நோக்கத்துடன், நானும் சக நிருபர் அமீரும் உஷாரானோம்.

எமது அலுவலகத்தில் இருந்து அவருடன் ஒரு சந்திப்புக்கு நாள் குறிக்கும் எண்ணத்துடன் தொலைபேசி மூலம் அவருடைய வீட்டுக்குத் தொடர்பு கொண்டோம் நாம். எதிர் முனையில் இருந்து குரல் ஒலித்தது கம்பீரமாக. நாமும் நம்மளை தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு பணிவான தொனியில் 'வழுவழுகொழுகொழ' என ரப்பர் மாதிரி இழுத்தடிக்காமல் நேரடியாய், களம் இறங்கி, எமது விருப்பத்தை விவரமாக எடுத்துக்

கூறினோம். எதிர் முனையில் எமது வர்ணனை அனைத்தையும் சாவகாசமாகப் பொறுமையுடன் அதுவரையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த ஆணின் குரல், சற்று இறுக்கமாக,

“இதோ பாருங்க... நீங்கள் கேட்ட அந்த நபர் வேறு யாரும் அல்ல! நானே தான்.”

“அப்படியா மெத்த சந்தோஷம்.”

“அதுதான் தொலைபேசியில் பிடித்து விட்டீர்களே, அப்புறம் எதுக்கு வீணாக ஒருநாளை சந்திப்பு என்கிற பேரில் வெட்டியாக்குவான்? கேட்பதை எதுவானாலும் தொலைபேசி மூலமே கேட்டுத் தொலையுங்களேன்.”

“ஐயா கொஞ்சம் காரமாக இருப்பது போல தோணுதே.”

“ஆமா ஐயா ஆத்திரமாகத்தான் பேசுகிறேன்! அதுக்குக் காரணம் நீங்க கிடையாது. என்னை இப்ப தேர்ந்து எடுத்தாங்களே அந்த ஐரோப்பியக் கலை ஒன்றியம் மீதுதான்.”

“எதுக்காக இந்த ஆவேசம் என நாம் தெரிஞ்சுக்கலாமா?”

“பின்ன என்னய்யா? இவ்வளவு ஆண்டுகளாக நான் எத்தனையோ கவிதைத் தொகுதியைப் புத்தக வடிவில் வெளியிட்டு விட்டேன். அப்போதெல்லாம் எனது புத்தகத்தை தவறாது இவர்களுக்கும் அனுப்பியுள்ளேன். இதுவரை நான் நூல் வண்ணம் பிரசுரித்து எல்லாத்துக்கும் நிறைய பாராட்டுக் கடிதங்கள் எனது சிறுகதைகள் கவிதைகளை மெச்சி பொடி வைத்துப் புகழாமல் குறை நிறைகளையும், விமர்சனம் என்கிற பேரில் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை இவர்களைத் தவிர.”

“.....”

“என்ன பேச்சு மூச்சையே காணோம்?”

“அது வந்து ஐயா நடுவராக இருப்பவர்களுடைய சிபாரிசினைத் தானே அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமில்லையா?”

“என்னய்யா கண்டறியாத சிபாரிசு? அப்பிடி பிற கவிஞர்களுடைய கவிதைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து பார்த்துத் தேர்வு செய்யும் குழுவுக்கு இவர்கள் நியமிக்கும் ஆளுகள் என்ன எல்லாம் ‘நோபல்’ பரிசு பெற்ற யோக்கியவான்களா?”

“தராதரம் இல்லாதவர்களைத் தேர்வுக் குழுவில் நியமனம் பண்ணுவார்களா ஐயா?”

“இந்தக் கேள்விக் கணையை கேட்கக் கூடாது என்னிடம்? இதை நீங்கள் கேட்க வேண்டியது அவர்களிடம்.”

“ஐயா உங்கள் ஆதங்கத்தைக் கொஞ்சம் விளக்கமாக விவரிக்க முடியுமா? இதுவரை ஒரு கவிதைப் புத்தகங்கள் வெளியிட்டவங்களுடைய கவிதைகளெல்லாம் வெறும் செல்லாக்காசு? அல்லது வெறும் வெத்து வேட்டா?”

“தகுதிக்கும் ஓர் இலக்கணம் உண்டல்லவா ஐயா?”

“என்னய்யா வியாக்கியானம் இது? இன்று சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தபடி ‘ஷேக்ஸ்பியருடைய’ நாடகங்களிலேயே நவீனமயப் படுத்தி இங்கிலாந்திலே மக்களுடைய ரசனைக்குத் தக்கபடி சீர்திருத்தங்களை கையாளத் தொடங்கிவிட்டார்கள்!”

“அது வந்து... காலத்தின் கட்டாயம். ரசிகர்களை சலிப்படைய வைக்காது அறிவுப்பூர்வமாகச் சிந்திப்பதன் பிரதிபலிப்பு இல்லையா?”

“பிறகு எதுக்காக பழைய பல்லவியையே திரும்பத் திரும்ப மரபுவழி என்னும் போர்வையில் இழுத்தடித்து மக்களுக்கு வெறுப்பை ஏற்ற வேணும்? மரபுக் கவிதைகளே இன்று ‘ஹைக்கூ’

கவிதையாகச் சுருங்கவில்லையா? அதை ரசிகர்கள்தான் ஏற்கவில்லையா?”

“சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தபடி எத்தனையோ விஷயங்கள் காலத்தின் கட்டாயத்தால் மாறி இருப்பது என்னவோ வாஸ்தவம்தான் ஐயா. நாம் ஏன் அதிக தூரத்துக்குப் போவானேன்? முன்னம் வீடு தேடிச் சென்று பேட்டி எடுப்பது ஒரு கலையாக இருந்தது. ஆனால் இன்று தொலைபேசி மூலம் உங்களையே நேர்காணல் செய்யிறதே ஓர் சான்றுதானே!”

“நிலமைக்குத் தகுந்தபடி எத்தனையோ விஷயங்களை மாற்றி விட்டோம். கோவணம் கட்டிய காலமும் இருந்தது ஒரு காலத்தில். ஆனால் இன்று அது மாதிரியா இருக்கிறோம் நாம்?”

“அது மெத்த சரிதான் ஐயா!”

“ஆக, முதல்ல மற்றவங்களைத் திருத்தாமல் நாம் மாறி காண்பிக்க வேணும். அதை விட்டுவிட்டு....”

“ஐயா! தாங்கள் கூற வருவதின் சாராம்சம்தான் என்னவோ?”

“ஆ... அப்படிப் போடுங்க அரிவாளை! புட்டுப் புட்டு சொல்றேன் கேட்டுக்குங்க!”

“மெத்த சரி ஐயா.”

“கர்நாடக சங்கீதத்தில் தனக்கென ஒரு பாதையை அமைத்துக் கொண்ட ‘திருமதி எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி’ அம்மையாருக்கு ‘தேசிய விருது’ கொடுப்பதுக்கு முனைந்த போது, அவர் இங்கிதமாக அதை மறுத்தாரே ஏன் தெரியுமா?”

“நீங்க சொன்னா சரியாகத்தானே இருக்கும் ஐயா?”

“தன்னிலும் பார்க்க சகலவிதத்திலும் திறமையான ‘திரு. செம்மங்குடி’ எனும் சங்கீத மேதைக்குக் கிடைக்காத

விருதினை தான் மட்டும் வாங்குவது முறையல்ல என்பதைத் தெட்ட தெளிவாக பகிரங்கமாய் எடுத்துக்கூறி மறுத்தாரே, அவருடைய நேர்மையை எப்படிப் போற்றினாலும் தகும் இல்லையா?”

“ஆம்.... ஐயா.”

“அப்புறம், தனக்குக் கிடைத்த ‘சேர்’ பட்டத்தை இங்கிலாந்து ‘மகாராணியின்’ முன் மண்டியிட்டு வாங்குவதை இழுக்கு என நினைத்து, சாதூர்யமாக தனக்கு ‘சேர்’ பட்டம் கொடுக்க முன்வந்த ஆங்கிலத்தாருக்கு நன்றி கூறியும், அதை வாங்கும் நிலைமையில்தான் இல்லை என கடிதம் மூலம் சமயோசிதமாக வைத்தாரே ஓர் ஆப்பு, அந்த ‘வங்காளக் கவி தாகூரின்’ வீறாப்புக்கு நாமெல்லாம் எம்மாதிரம் எனச் சொல்லுங்க பார்ப்போம்?”

“.....”

“இப்படியாக பல முன்னுதாரணங்களை எடுத்துக்காட்ட முடியும் என்னால்....”

“மேலும் என்ன சொல்வதாக உத்தேசம் ஐயா?”

“இன்னும் எனது மனசுக்குள் இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லி விடுகிறேனே?”

“தாராளமாக சொல்லலாம். ஏனெனில், இது உங்களுடன் தொலைபேசி மூலம் எடுக்கும் பேட்டியல்லவா? இது நமக்குப் புது அனுபவம்தானே. எனவே நீங்க கூற வேண்டியதை கண்டிப்பாகக் கூறலாம் ஐயா.”

“எந்த ஆண்டு வாக்கில் என்பது நமக்குச் சரியாகத் தெரியாது போனாலும், ஆண்டிலும் பார்க்க சம்பவம்தான் முக்கியத்துவம் என்பதால் அதனையும் எடுத்துரைக்க முயல்கிறேன். என்ன நான் சொல்லுவது சரிதானே?”

“நிச்சயமாக... பொக்கிஷங்களை உங்கள் வாயில் எடுத்துச் சொன்னால்தான் அனைவரும் நம்புவாங்க ஐயா.”

“அமெரிக்காவின் முன்னாள் ஜனாதிபதி ‘பில் கிளிண்டன்’ துப்பறியும் 007 என்கிற ஆங்கிலப் படத்தில் முதலில் தோன்றி, அந்த கதாபாத்திரத்துக்கு மெருகூட்டிய இங்கிலாந்து நடிகரான ‘திரு. சீன் கொனரி’ (இன்னும் மக்கள் மனதில் 007 என்றால் அது சீன் கொனரிதான் என அடித்துக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அவருக்குப் பின்னால் எத்தனையோ நபர்கள் 007 ஆக நடித்தும், ரசிகர்கள் மன சிம்மாசனத்தில் இருந்து அவரை அப்புறப் படுத்தமுடியவில்லையே!) என சில பேருக்கு இங்கிலாந்து மகாராணி ‘சேர்’ பட்டம் வழங்க முன்வந்தபோது, அமெரிக்க மக்கள் தமது மாஜி அதிபர் ‘இங்கிலாந்து ராணி’ முன்னாடி மண்டியிட்டு ‘சேர்’ பட்டத்தை வாங்குவதை மறுத்து விட்டனர். ஆனால் திருவாளர் ‘சீன் கொனரி’ (007) அந்தப் பட்டத்தை மண்டியிட்டுப் பெற்றதை நேரடியாக தொலைக்காட்சியில் காண்பித்தபோது, நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். காரணம், ‘சேர்’ பட்டம் வாங்கிய எனக்குத் தெரிந்த முக்கிய பிரமுகர்களை ஒரு கணம் பின்நோக்கி எண்ணி மனம் நொந்தேன்!”

“அட... இப்படியா சங்கதி! இப்படியெல்லாம் நடக்குமுன்னு நீங்க கூறித்தானே தெரிய வருகிறது!”

“இன்னும் ஓர் உதாரணம் பாருங்க. அயர்லாந்து நாட்டிலிருந்து கிழிஞ்சல் உடுப்போடும், அதீத கற்பனைக் கோட்டையோடும் இங்கிலாந்து நாட்டுக்குள் நுழைந்த நாடக மேதை ‘பெர்னாட் ஷா’ பலதரப்பட்ட கஷ்டங்களை எல்லாம் படிப்படியாக சுக்குநூறாக்கிய வண்ணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறித் தன்னுடைய லட்சிய வெறியை அடைந்து, இன்றும் உலகம் மறக்காத மேதையாக உலவி வருகிறார் தனது படைப்புகளால். அப்படிப்பட்டவருக்கே ‘நோபல்’ வழங்குவதில் சற்று காலதாமதமானதுக்காக, அந்தப் பரிசை கொடுக்கும் குழுவுக்கு, ஜாடைமாதையாகப் புரியும்படி சூடான வார்த்தைகளால் சூசகமாக நகைச்சுவை ததும்பும் வண்ணம்

வசை பாடவில்லையா? இது உலகுக்குத் தெரிந்த உண்மை தானே. என்ன நான் கூறுவது?"

“முற்றும் சரியே. அதோடு உங்களின் வாதத்திலும் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாட்டை வலியுறுத்தும் நேர்த்தி ஓரளவு ஒப்புக் கொள்ளத்தான் செய்கிறது. இதற்கெல்லாம் நீங்கள் சொல்ல வரும் பரிகாரம்தான் என்ன?”

“இதுவும் ஓர் அருமையான கேள்விதான். ஆனால் பதில் சற்று நீண்டதாக இருக்கும் பரவாயில்லையா?”

“என்ன ஐயா இப்படிக் கேட்டுட்டீங்க? உங்களைப் பேட்டி காண்பதைத் தவிர நமக்கு வேறு வேலை என்ன இருக்கு? நமது ஆசிரியரின் எதிர்பார்ப்பும் அதுதானே. ஆனபடியால் தொலைபேசியில் பேசி இவங்க கட்டணத்தை உயர்த்த வேணுமா என எண்ணி அரைகுறையாக நிறுத்தாமல் மேலும் உங்க இஷ்டப்படி மனதில் உள்ளதை கொட்டித் தீர்த்திடுங்க.”

“அதாவது, வந்து, நான் இந்த ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தலைநகர் ‘பாரிசில்’ குடியேறி சிறுகதை 16, கவிதைத் தொகுப்பு 12 என ஒட்டுமொத்தமாக 28 நூல்களை அச்சப் பதித்து வெளியிட்டுள்ளேன் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“இல்லை ஐயா! நாம் இந்த ‘வெளிச்சம்’ இதழில் பணி புரியத் தொடங்கி கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருஷம் தான் ஆகுதுங்க. ஆனால் எங்க ஆசிரியர் சொல்லியிருக்கார், தான் இந்தப் புத்தகத்தை ஆரம்பித்து இந்த வருடத்துடன் முப்பது ஆண்டுகள் ஆச்சாம். ஆரம்பத்தில் மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு முறைதான் ‘வெளிச்சம்’ இதழ் வெளிவந்திச்சாம். பிறகு ரொம்ப சிரமப்பட்டு மாதத்துக்கு ஒரு தடவையாக வெளிக்கொண்டு வந்தாராம். பின்னர் இன்னும் கூடிய அக்கறை எடுத்து ஒருவாறு மாதத்துக்கு இரண்டு தரம் அதாவது 15 நாட்களுக்கு ஒரு தடவையாக்கினாராம். இதற்கு மிஞ்சி அவராலே எதுவும் துளிகூடப் பண்ண முடியல்லையாம்.”

“பார்த்தீங்களா உங்க இதழ் வரலாற்றை? இதற்குக் காரணம் என்ன? வேலைப்பளுதான் காரணம்! நாம் எல்லாம் முதல்ல வேலைக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறம், கொடுத்தே ஆகணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம். இல்லாட்டி நம்ம அன்றாட வாழ்க்கைக்கு ஓட்டை விழுந்து விடுமில்லையா? ஆகவே நமது பணி நேரம் போக மீதி நேரத்தைத் தான், நமக்கு ஒத்து வரும் கலைக்கு சமர்ப்பிக்கலாம். அதிலும் குடும்பத்தையும் பார்த்துக்க வேணும். பிறகே நமக்குக் கை வந்த கலைக்குத் தாவலாம். இதுதான் நிஜம். அதை விட்டுவிட்டு நமக்குத் தெரிந்த எழுத்துத் துறையை முழுநேரப் பணியாகச் செய்ய முடியாது. அப்படி இல்லையெனச் செய்தாலும் எதுவும் துளிகூட வியாபாரம் ஆகாது. இப்போ உதாரணத்துக்கு உங்களையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். நீங்க முழுநேர நிருபராகவா இருக்கீங்க?”

“இல்லவே இல்லை. நாமளும் வேற வேலையில் இருக்கோம் ஐயா. அது போக நிருபராக இருப்பதுக்குக் காலம் ஒதுக்கியே பணி ஆற்றுகிறோம்.”

“ம்.... உங்களாலேயே நிருபராக முழுநேரம் பணியாற்ற முடியாத போது எம்போன்ற கலை ஆர்வம் கொண்டவர்களால் மட்டும் சாத்தியப்படுமா என்ன?”

“அது உண்மைதான் ஐயா!”

“ஆக, இப்படியாக நமது முனையிலே பிறக்கும் கவிதை என்றாலும் சரி, கதை என்றாலும் சரி. ஒரு வடிவத்துக்கு கொண்டு வர நம் கற்பனைத் திறனையும் சற்றுக் கலந்து முழு உருவம் கொடுத்து புத்தக அமைப்பிலே படைத்தெடுக்க நாம் படும் பாடு வெளியாருக்குத் தெரியவா போகிறது? இவ்வாறு பல இன்னல்களுக்கு இடையிலே ஒரு படைப்பாளி தனது ஆக்கத்தைப் புத்தகமாக வெளியிட்டால் போதும், அதைப் பார்ப்பவர் கண்களுக்கு உறுத்தலாகத் தெரியும். அதாவது வந்து, நாம் வருடா வருடம் நூல் வெளியிட்டு ஏதோ குபேரனாக

மாறிக் கொண்டிருப்பதாக தப்புக் கணக்குப் போட்டு விடுகிறார்கள் இல்லையா?”

“நீங்கள் கூறுவது வாஸ்தவம்தான். இருந்தாலும் 28 புத்தகங்கள் அச்சப் பதித்து வெளியிட்டதாகச் சொன்னீர்களே, அப்படியானால் ஏன் வெளியீட்டு விழா செய்வதில்லைத் தாங்கள்?”

“அற்புதமான கேள்வி இது! இந்த மாதிரியான நிகழ்ச்சி நடத்தி மற்றவருடைய பொன்னான நேரத்தைப் பாழடிக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு உடன்பாடு கிடையாது. ஒருவாறு குடும்பத்தைக் காப்பந்து பண்ணிக் காலத்தை ஒட்டுமளவுக்கு வேலை உண்டு, நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கை எனது, ‘பாரிஸ்’ மாநகரில் என்னைப் போல பல வெளிநாட்டுக் குடும்பமும், ஃபிரெஞ்சு நாட்டாரும் பல மடங்கு உள்ளனர் நடுத்தர வர்க்கமாக என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். ஆனால் இதை நமது ஊரிலே போய் எடுத்துக் கூறி, கற்பூரத்தை எரித்து சத்தியம் பண்ணினாலும் நம்ப மாட்டார்கள் என்பது வேறு விஷயம். இந்தச் சமாச்சாரத்தை நம்மவரில் ஒரு சிலர் வெளிப்படையாகக் கொட்டித் தீர்த்து விடுவார்கள். மீதம் பேர் பந்தாவாக வெளியே காண்பிக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் அந்தஸ்து பாதிக்கப்பட்டு விடும் என்னும் போலியான வறட்டு கவுரவம் பார்ப்பவர்கள் இவர்கள்.”

“அப்போ உங்கள் புத்தகங்கள் எப்படி விற்பனையாகின்றன ஐயா?”

“இதோ பாருங்க... ஒன்றை மட்டும் நல்லா புரிந்து கொள்ளுங்கள். எனது கதைகளையும், கவிதைகளையும் புத்தகமாக வெளியிட்டுப் பிழைப்பது எனது குறிக்கோள் கிடையாது.”

“பிறகு.....”

“எனது படைப்புகளை புத்தகமாக உருமாற்றியதும், எங்கெல்லாம் தமிழ் மொழி பேசும் இனத்தவர்கள் எந்த நாட்டுக்காரராக இருந்தாலும் பாகுபாடு இன்றி, உடனடியாக அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள கடைகளுக்கு விற்பனைக்கு அனுப்பி விடுவேன். கூடவே இந்தியா, இலங்கை உள்பட உலகம் பூராவும் இருந்து வெளிவரும் எல்லா தமிழ் இதழ்களுக்கும் விளம்பரமும் பண்ணி, விமரிசனத்துக்கும் முதல் வேலையாக அனுப்பி வைத்து விடுவதோடு எனது கடமையை முடித்து விடுவேன்.”

“அப்படியானால் நீங்கள் புத்தகத்துக்கு செலவழித்த பணத்தை எப்படி வசூல் பண்ணுவீங்க ஐயா?”

“தமிழ்ப் புத்தகத்தால் உழைத்து லாபம் அடைய முடியாது வெளிநாட்டில் என்பதை நன்றாக உணர்ந்தவன் நான். எனது கொள்கை எல்லாம் வரலாற்றில் எனது பெயரைப் பதிவு செய்வதே. அதுதான் ஏற்கனவே நான் உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறியது மாதிரி 28 புத்தகங்கள் வெளியிட்டதில் ஐந்து புத்தகத்துக்கு மட்டும்தான் அச்சு அடித்த காசு தேறியது. மீதியெல்லாம் முதலுக்கே மோசம்தான் என்பதால், எனக்கு எதுவித வருத்தமும் கிடையாது. காரணம், ஆழம் அறிந்து தானே காலை விட்டவன் இந்த ‘ஈழத்து மணி’ இல்லையா?”

“உண்மைதான் ஐயா.”

“எனவே தான் வருடாவருடம் எப்படியும் ஒரு புத்தகம் வெளியிடும் வகையில் எனது குடும்பத்தில் ஒரு சிக்கன சேமிப்பை ஆயத்தமாக்கிக் கொள்வதுதான் எனது வாடிக்கை.”

“ஐயா உங்க கூட இவ்வளவு நேரம் பேசியதிலிருந்து எவ்வளவோ விஷயங்களை எமது கவனத்துக்கு புரிய வைத்துள்ளீர்கள். இதற்கு வெறும் நன்றி என்ற வார்த்தை சொன்னால் அது கொச்சைப்படுத்துவதாகி விடும். ஆக, இதற்குப் பிராயச்சித்தமாக தங்களுடைய பேட்டியை மெத்தனமாக எதுவும் தவறவிடாமல் எமது ‘வெளிச்சம்’ இதழில்

அப்படியே பிரசுரிப்பதுதான் நாம் உங்களுக்குச் செய்யும் உதவியாகும் என்பது எமது தாழ்மையான பதில். ஐயா, நாங்கள் உங்களை பேட்டி எடுக்க முனைந்த அந்த முக்கியமான சங்கதிக்குத் தங்களின் திட்டவாட்டமான அறிவிப்புத்தான் என்ன?"

“ஐரோப்பியக் கலை ஒன்றியத்துக்கு முதலில் ஒரு நன்றியை அதாவது 2004ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த கவிஞர் ஆக நம்மளை இப்பவாவது கண்டுக் கொண்டதுக்கு கோடிப் புண்ணியம் கிடைக்கும் என உங்கள் ‘வெளிச்சம்’ புத்தகம் மூலமாய் பதில் கூறிக் கொண்டு, கர்நாடக இசைக்குயில் எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி, வங்காளக் கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூர், இங்கிலாந்து நாடக மேதை பெர்னாட் ஷா போன்றோரின் வழியையே நாமளும் பின்பற்றி அவர்கள் பாணியிலே எனது மறுப்பைத் தெரியப் படுத்துவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அதாவது, வந்து இவர்களின் கௌரவத்தை 28 வருடங்கள் கழித்துப் பெறும் அருகதை எனக்கில்லை என்பதே!”

“நன்றி ஐயா! தங்களின் பேட்டியை இம்மியளவும் பிசிறு தட்டாமல் எமது வெளிச்சம் இதழில் பிரசுரித்து விடுகிறோம்!” எனக் கூறி தொலைபேசித் தொடர்பை முத்தாய்ப்பாய் முடித்தேன். பெர்னாட் ஷா கூறிய இன்னும் ஒரு வாசகமும் எமது, சிந்தையில் பொறி தட்டியது, அதாவது வந்து ‘தப்புப் பண்ணுபவர்களை உடனுக்குடன் தண்டிக்காது மன்னிப்ப தென்பது, கையாலாகாதவர்களின் கடைசிப் புகலிடம்’ என்பதே!”

ஃ ஃ ஃ

ஏழாளுதே...! ஏழாளுதே...!

ஐரோப்பா கண்டத்தில் அமைந்திருக்கும் ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் வாழ்க்கையைப் பொருத்தமட்டில், இரவு பகல் என்கிற பேதமற்ற பரபரப்பு நிறைந்த சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு, மானிடப் பிறவிகள் எப்பவும் ஓட்டமும், நடையுமெனத் தங்களைத் தயார்ப்படுத்தி வேகமாய் இரண்டு இடத்தில் மாறி மாறி வேலை பார்த்துத் தமது உடலுக்கு எந்தவிதமான சேதாரம் வந்தாலும்கூட அவற்றை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது, தமது தேகமதை வருத்தி உழைத்தால்தான் தாமும் அன்றாடம் வாழ்ந்து, ஊரிலுள்ள குடும்பத்தவரையும் துன்பம் இல்லாது ஆனந்தமாய் வாழ வைக்கலாம் என்பதனால், எவருக்கும் எதுக்கும் நேரமில்லாத வண்ணம், எல்லாவற்றிலும் எந்திரத்துக்கு நிகரான வேகமான வாழ்க்கைதான். கணவனுக்கு உடல் நிலை சரியில்லை என்றாலோ அல்லது மனைவிக்கு ஏதும் முடியாது போனால்கூட, அவ்வளவும் ஏன்... தாங்கள் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்குத் தன்னும் உடல் நிலை மோசமானால் கூட, உடனடியாகத் தொலைபேசி எண்ணைச் சுழற்றி தீயணைக்கும் படையினருக்குத் தகவலை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறிவிட்டு தங்களது வீட்டின் முகவரியையும் கூடவே கொடுத்துவிட்டு கண்டிப்பாகத் தாங்கள் பணியாற்றும் அலுவலகத்துக்கு ஆஜராகியேதான் தீர வேண்டும். அப்படிச் செய்யாது ஒருநாள்

வேலைக்கு விடுமுறை எனத் தொலைபேசி மூலம் தகவல் கொடுத்தாலே, ஒரு நாள் சம்பளம் அம்போவானால், ஒரு மாத வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழும் என்கிற சங்கதி எல்லாம், இங்கிலாந்துக்கெனத் தரைமார்க்கமாய்ச் செல்வதற்காகப் புறப்பட்டு, எத்தனையோ நாடுகளுக்குக்கூடாகப் பலதரப்பட்ட எதிர்பாராத இன்னல்களையும், இடைஞ்சல்களையும் அனுபவித்து ஒருவாறு ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்ட தினேஷாக்கும், லோகனுக்கும் அப்போதுதான் தெரியவந்தது.

இத்தனைக்கும், இந்த இரண்டு நண்பர்களையும், தான் கடிதம் ஊடாக எடுத்து விளக்கியுள்ளபடி ஒருவாறு ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் நுழைந்துவிட்டால், அதன்பிறகு லண்டனுக்குள் அழைப்பது தன்னுடைய சாமர்த்தியம் என வாக்குறுதி கொடுத்த ஆருயிர் நண்பனான ஜம்பா எனும் பறங்கி இனத்தினைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட நண்பனுக்குத் தாங்கள் பல்வேறு துன்பங்களுக்கெல்லாம் ஆளாகிப் படாத பாடுபட்டு ஒருவழியாக ஃபிரெஞ்சு நாட்டுக்குள் கால் பதித்து விட்ட விஷயமதைத் தொலைபேசி மூலம் விலாவாரியாக மிகவும் நுணுக்கமாக எடுத்துக் கூறியதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்ட ஜம்பா, உடனே சந்தோஷப்பட்டவனாக குரலின் தொனியில் பேசித் தான் கொடுக்கும் தனது நண்பருடைய விலாசத்தில் போய்த் தங்கியிருக்குமாறும், அந்த வார இறுதியில் தான் ஃபிரான்ஸுக்கு வந்து மீதி வழிவகைகளுக்குத் தகுந்த முயற்சிகளை மேற்கொள்வதாகவும் எடுத்துச் சொல்லி, ஒரு முகவரியைக் கொடுத்துவிட்டுத் தொலைபேசி இணைப்பினைத் தானாகவே துண்டித்துக் கொண்டான், இங்கிலாந்து நாட்டில் குடியிருக்கும் நண்பன். இந்த இரண்டு நண்பர்களுமான தினேஷாம், லோகனும் ஃபிரெஞ்சு நாட்டினுக்கு வந்த கால கட்டம் 1979 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் என்பதனால், மருந்துக்குக் கூட ஆங்கிலம் பேசும் வெள்ளை நிறத்தவர்களைத் தேடிப்பிடிப்பது தர்மசங்கடமான காரியம் ஆகிவிட்டது. ஊரிலே இருக்கையில் வெளிநாடு என்றால் ஆங்கிலம் சரளமாய்ப் பேசத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்னும் நப்பாசையினால், இரண்டு பேரும் சுமார் ஆறு மாதம்

பிரத்தியேக மாலைக் கல்வி நிலையம் ஒன்றினில், நுனி நாக்கினில் ஆங்கிலம் சரளமாகப் பேசும் வகையில் இருக்கும் வண்ணம் தம் ஆங்கிலப் புலமையை மேலும் விஸ்தரிக்கும் நோக்கத்தில், விழுந்து விழுந்து மெனக்கெட்டு சுமார் ஒரு மணி நேரம் கற்றுக் கொண்டதெல்லாம், வீணாய்க் காசினைக் கரியாக்கி விட்டதுக்குச் சமன் என்று இருவரையும் துயரம் அடைய வைத்தது. இந்தியாவைத் தாண்டி விட்டால், பிற நாடுகளில் அந்தந்த நாட்டு மொழிதான் பிரயோசனப்படும் என்பதைத் தரை மார்க்கப் பயணம் இருவருக்கும் ஒரு பாடமாக அமைந்த போதிலும், இவர்கள் பாட சாலையில் கல்வி கற்ற போது, இவர்களுக்குப் பாடம் எடுத்த ஆசிரியர்கள் எல்லாம் அடிக்கடி உபதேசம் செய்த போதனை என்னவென்றால், 'ஆங்கிலம் பேசத் தெரிந்திருந்தால், உலகத்தையே ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வலம் வரலாம்' என்பதே. அப்படியானால் அந்த உபாத்தியாயர்கள் எடுத்துக் கூறியதெல்லாம் சும்மா விஷமத் தனத்துக்கா? அல்லது தாங்கள் அவதானமாகத் தாங்கள் கற்பிக்கும் பாடத்தின் மீது கவனத்தைத் திசை திருப்புவதுக்காக ஆடிய கபட வேஷமா? என்று தினேஷும், லோகனும் குழப்ப மடைந்தனர். ஆயினும் இருவருக்கும் ஆங்கிலம் மட்டும் அறிந்திருந்தால் போதாது, கூடவே தாம் பயணிக்கும் நாடுகளின் பாஷையும் தட்டுத் தடுமாறித் தன்னும் பேசுவதுக்காக, ஒருசில வார்த்தைகளாவது தெரிந்திருப்பது மிக மிக அவசியம் என்கிற யதார்த்தத்தினை உணரப் பண்ணிவிட்டது. இருப்பினும் ஒரு சிலருக்காவது ஆங்கிலம்-சுத்தமாய்த் தெரியாது என்று மாத்திரம் ஒரேயடியாக அடித்துச் சொல்லிவிட முடியாது என்பதற்குச் சாட்சியம், இருவரும் கடந்து வந்த நாடுகளான பாகிஸ்தான், ஈரான், ஈராக், இத்தாலி, ஜெர்மனி ஆகியவற்றினில், இவர்கள் படும் அவஸ்தை கண்டு மனிதநேயத்துடன், இவர்களுக்கு வழிகாட்டி ஆங்கிலத்தில் உரையாடியவர்களும் உண்டுதான். ஆனால் அவரவர்கள் தங்களது நாட்டின் மீதும் மொழியின் மீதும் கொண்ட பற்றின் காரணத்தினால், ஆங்கிலம் தெரிந்தது போல காண்பித்துக் கொள்ளாது, தம் தம் மொழிகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள் என்னும் நிஜத்தினைத்

தாங்கள் வந்து சேர்ந்துள்ள ஃபிரான்ஸ் நாடு வரையும் கண்டறிந்து கொண்டனர்.

இவற்றையெல்லாம் சற்று அடிக்கோடிட்டு எடுத்து உரைக்கக் காரணம் யாதெனில், ஆசியா கண்டத்தில் மனிதனாக அவதாரம் எடுத்த மானிடப் பிறவிகளில், பொருள் வசதி படைத்தவர் நிச்சயம் தரை வழியாக ஐரோப்பாக் கண்டம் வரையும், ஒரு தடவையாவது பயணித்துப் பார்த்தால்தான், நாட்டுக்கு நாடுள்ள வித்தியாசமான வாழ்க்கை முறைகளை நேரடியாய்க் கண்கூடாகத் தரிசனம் பண்ணிய அரிய வாய்ப்பினைப் பெற்ற புண்ணியம் கிடைக்கும். ஏனெனில் மனிதப் பிறவியே இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் ஒருமுறைதான் வரும் அதிர்ஷ்டமான தோற்றமாகும். மற்றபடி, மறுபிறவிக்கு இன்றளவும் எதுவிதமான சான்றும் நம்பக்கூடிய வகையில், விஞ்ஞானிகளாலும், மருத்துவர்களாலும், பிற ஆய்வாளர்களாலும், உறுதியாக நிரூபணம் ஆகாத விஷயம் என்பது தெள்ளத் தெளிவானது. பணவசதி அற்றவர்கள் இப்படியாய் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் சென்று வரும் உல்லாசப் பிரயாணிகளின், ஒளிநாடாக் கருவியால் காட்சிகளை அள்ளி வரும் சீமான்களிடம் இரவல் வாங்கியாவது, அவரவர் தொலைக்காட்சிச் சாதனத்தினூடாகப் பார்த்து களிப்பு அடையலாம். அவ்வளவே...தான்! இந்தப் பாக்கியம் லேசிலே யாருக்கும் கிடைக்காது.

ஆக, இவையெல்லாம் ஒரு புறம் இருக்கவிட்டு, தினேஷ் லோகனுடைய சமாச்சாரத்துக்குள் மறுபடியும் நுழைவோம். ஒரு வாரத்தில் வந்துசேர இருக்கும் நண்பன் இங்கிலாந்தில் இருந்து வரும் வரையிலும் அவன் கொடுத்த விலாசத்தைப் பலவித சங்கடங்களுக்கு மத்தியிலும் உடலைச் சோரவிடாது, அந்த இடத்தினை ஒருவழியாகத் தேடிக் கண்டுபிடித்தனர் இரு நண்பர்களும். நாடும் புதியது... தாங்கள் சந்திக்கப் போகும் நபரும் முன்பின் அறிந்திடாத முகம் வேறு என்பதால், தங்களை எந்த விதமாய் கவனிப்பார் என்னும் யோசனை கொண்டவர்களாக அவருடைய வீட்டின் அழைப்பு மணியை மிகவும்

பக்தியோடு அழுத்தினர், காலை வேளை ஒன்பது மணி பத்து நிமிடத்துக்கு.

தினேஷும், லோகனும் தாங்கள் வீட்டின் கதவு திறப்பதற்காக வெளியே அமைந்துள்ள அழைப்பு மணியின் பொத்தானை அழுத்தியதும், தங்களது இங்கிலாந்து அன்பர் கொடுத்துள்ள விலாசத்துக்குரிய பேர்வழி, அவருடைய வீட்டின் கதவை உடனடியாகத் திறந்து, தங்கள் இருவரையும் இன்முகத்துடன் உள்ளே வரவேற்பார் என்கிற கற்பனையுடன் காத்து நின்ற தினேஷுக்கும், லோகனுக்கும், கதவைத் திறந்து வணக்கம் கூறிவிட்டுத் தன் பின்னாடியே வரும்படி கூறிவிட்டுச் சற்று நீளமான முற்றத்தின் நடுவினால் அவர்களை அழைத்துச் சென்றவர், அதைத் தாண்டி வந்த சுற்றிச் சுற்றி மேலே ஏறும் படிக்கட்டின் வழியாக நிதானமாகப் பார்த்துத் தன்னுடன் மேல் நோக்கி ஏறி வரும்படி கூறியதின் அர்த்தம், தினேஷுக்கும், லோகனுக்கும் அப்போதுதான் பிடிபட்டது. ஒருவர் பின்னாலே ஒருவர் ஏறித்தான் அந்த அடுக்கு மாடிக்குப் போகலாமே ஒழிய, இருவர் சேர்ந்து சமமாக ஒரே சமயத்தில் அந்தப் படிகளால் ஏற முடியாது என்னும் சூக்குமம். கூடவே மூச்சு வாங்க வாங்க ஒரு மாதிரியாக ஏழாவது அடுக்கு மாடியை அடைந்ததும், 'இதுதான் ஃபிரான்ஸ் நாட்டு வாழ்க்கையின் சீவியத்தின் ஒரு பக்கம்' எனக் கூறிய அந்த நபர், வீட்டின் உள்ளே அழைத்துச் சென்று தனது வீட்டுக்காரியை இருவருக்கும் அறிமுகம் பண்ணி வைத்த வண்ணம் இருவரையும், விருந்தினரை வரவேற்று உட்கார வைக்கும் சிறிதளவு விஸ்தாரமான நடுக்கூடத்து சோபாவில் அமரவைத்தார். அந்த வீடு ஒரு கணவனும், மனைவியும் மட்டுமே வசிக்கக் கூடிய அளவான அந்தக் குட்டி வீட்டிலே தினேஷுக்கும், லோகனுக்கும் தங்குவதுக்கு இடம் கொடுத்த தவராஜாவின் கருணையான உள்ளத்துக்கு முன் தாங்கள் எம்மாத்திரம் என, இரு நண்பர்களையும் கூனிக் குறுக வைத்துவிட்டது.

நண்பர்கள் இருவரும் கூச்ச சுபாவத்துடன் நெளிவதை ஜாடைமாதையாய்ப் புரிந்து கொண்ட தவராஜா, இருவரையும் பார்த்து,

“என்ன இந்தச் சின்ன வீட்டிலே எப்படி படுத்தெழும்புவது என்று யோசிக்கிறீங்களா?”

“அப்படி ஒன்றும் நினைக்கவில்லை அண்ணே. ஆனால் இந்தச் சிறிய வீட்டிலே எங்களைத் தங்க வைக்க எப்படி ஒத்துக் கொண்டீர்கள்? என்பதுதான் மனதுக்குக் கஷ்டமா இருக்குங்க.” என திணைஷ் தாங்கள் இருவரும் எண்ணியதை ஒப்புக் கொண்டான்.

உடனே தவராஜா கெக்கலம் கொட்டிச் சிரித்தபடி, “போயும் போயும் இதுக்காகவா கவலைப்படுறீங்கள்? உங்களைப் போல எத்தனையோ ஆண்களும், பெண்களும் மாதக் கணக்கிலே இந்தச் சின்னஞ்சிறிய வீட்டில்தான், ஊரிலிருந்து என் நண்பன் ஒருவன் வெளிநாட்டுக்கு, அதாவது வந்து ஐரோப்பா கண்டத்தில் உள்ள இதர நாடுகளுக்கு வர விரும்பும் இருபாலாரையும், எப்படியோ ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் குடியிருக்கும் எங்களிடந்தான் அழைத்து வந்து ஒப்படைப்பதுடன், இன்ன இன்ன நாட்டுக்கு இன்னயின்னாரை அனுப்பி வைக்கும் பாரிய பொறுப்பினையும், ஒரு பட்டியலிட்டுத் தந்து விட்டு அவன் கடமை தீர்ந்ததாய், ஊருக்கு அடுத்த குழுவினரை மறுபடியும் கூட்டி வரக் கிளம்பி விடுவதுதான் அவனது வேலையாகும். அத்தோடு அவனது சோலி பூர்த்தியாகிவிடும் என்றும், பாக்கியாக உள்ள தொழிலான அவரவர் போய்ச் சேர வேண்டிய நாடுகளுக்கு, வார இறுதியில் அதாவது வெள்ளி இரவு நேரம் பார்த்துக் கார்தனில் ஒவ்வொரு நாடுகளுக்கும் ஆளுகளை ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லைக் காவல் துறையிடமிருந்து காபந்து பண்ணிப் பத்திரமாய், அவரவர் சென்றடைய வேண்டிய முகவரி வாசலில் காத்துக் கொண்டு நிற்கும் அந்தந்தப் பெயருக்குரிய நபர்களின் கைகளில் அவர்களை ஒப்படைத்துப் விட்டு, யாராவது ஃபிரான்ஸ்

நாட்டுக்குள் நுழைய ஆயத்தமான நிலையில் இருப்போரைப் பாதுகாப்புடன் ஃபிரான்ஸ் நாட்டு எல்லையைச் சாதாரியமாகக் கடந்து, அவர்கள் வைத்திருக்கும் இலக்கத்து வீடுகளில் சேர்த்து விடுவதுக்கென்றே திறமையாகத் தோல்வியடையாது, காரியத்தைக் கச்சிதமாய் அரங்கேற்றிப் பிழைக்கும் கெட்டித்தனமான நம்பிக்கைக்கு உரிய நபரிடம் ஒப்படைப்பதுடன் தான் ஏற்றிருக்கும் பொறுப்பு முடிந்து விடும் எனவும் ரொம்ப ரொம்ப விளக்கமாக எடுத்து இயம்பினார் தவராஜா, அவரை நாடி வந்துள்ள தினேஷுக்கும் லோகனுக்கும். இருப்பினும் தன்னிடம் கூட்டி வரும் பேர்கள் அவர்கள் சென்றடையும் நாடுகளுக்கான பணச் செலவினையும் தனது நண்பனே மொய் எழுதிவிட்டுத்தான் செல்லும் விவரத்தினையும் எடுத்துக் கூறினார் அந்தப் புண்ணியவாளன். ஆனால் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும் ஆளுகளிடம் தான் எதுவித துட்டும் வாங்காது, இதையொரு தர்ம காரியமாகச் செய்து தானும் தனது பெண்டாட்டியும் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளுவதாகவும், அதற்காகத்தான் தமக்கு ஒரு வாரிசினையும் இயற்கை கொடுக்காது, இப்படியான புண்ணியத்தினைச் செய்யும் வண்ணம் படைத்திருப்பதாகவும் புன்னகை தவழும் முகத்துடன் கூறினார் தவராஜா.

தினேஷும், லோகனும் தவராஜா எடுத்துக் கூறிய கதையினைக் கேட்டு, அவனவன் பணம் பணமெனப் பேயாக அலையும் இந்தக் கால கட்டத்தில் இப்படியும் ஒரு மனமொத்த தம்பதிகளாவென மெய்சிலிர்த்துப் போனார்கள். ஏதோ தாங்கள் செய்த பாக்கியம் இப்படிப்பட்ட குடும்பத்தில் வந்து தங்கியது போலும் என, உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்க அவரை எவ்வாறு மெச்சுவதென வார்த்தை தெரியாது, தட்டுத் தடுமாறி மவுனமாயினர் சிலையாட்டம்.

இவ்வாறாக, நாள்களும் அதன் வழியாகக் கழிந்து கொண்டு இருந்தன. ஃபிரான்ஸில் இருந்து கிட்டத்தட்ட அனேக நாடுகளுக்கு இலவசமாகத் தொலைபேசி மூலம் பேசலாம்.

ஆனால் ஒருசில நாடுகளைத் தவிர. அதுவும் இதற்கென விசேஷமான ஒரு சிறு பெட்டி பூட்டியுள்ள வீடுகளுக்கே இது மாதிரியான சலுகைகள் உண்டு என்பது கூட தவராஜா மூலமாகத்தான், தினேஷுக்கும் லோகனுக்கும் தெரிய வந்தது. ஆதலால் இங்கிலாந்தில் வசிக்கும் தமது நண்பனான ஜம்பா கூட தினேஷு தான் ஒவ்வொரு நாளும் இரவு தொலைபேசியில் அழைத்துச் சீக்கிரத்தில் வந்து தங்களுக்கு வழிவகைகளைத் செய்யும்படி கோரியபடியே இருந்தான். லண்டன் கூட்டாளியும் வார இறுதியில் வருவதாய் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அதன் பிறகு தனது நண்பன் தவராஜாவுடன் சிரித்துப் பேசிவிட்டுத் தொலைபேசித் தொடர்பினைத் துண்டித்துக் கொள்வான். இங்கிலாந்தில் உள்ள நண்பன் குறித்த நாளில் வராதது கண்டு கலங்கிப் போய், அவனுக்கு மீண்டும் தொலைபேசியில் அழைத்த போது, அவனுடைய துணைவியார் ஜம்பா ஒரு விஷயமாக கனடாவுக்கு சென்றுள்ளதாய்க் கூறியதும், தலை மீது இடி விழுந்தவனாட்டம் திகிலடைந்தான் தினேஷு. தவராஜாவின் சம்சாரமான மணி, தினேஷு இங்கிலாந்து நண்பர் வீட்டுக்கு தொலைபேசியின் ஊடாய்ப் பேசிய பிற்பாடு, பேயறைந்தவன் கணக்காட்டம் உரத்த சிந்தனை வயப்பட்டுத் தலை மீது கை வைத்த வண்ணம் சோபாவில் சாய்ந்த விதத்தினைக் கண்ணூற்றி தினைச் சகிக்க முடியாது பச்சாதாபப்பட்டு, தினேஷிடம் லண்டன் நண்பன் என்ன கூறினார் எனக் கேள்விக் கணையினை வீசினார். தினேஷும் மனதுக்குள் பூட்டி வைத்து வீணே புழுங்காமல், லண்டனில் இருந்து தனக்குக் கிடைத்த பதிலைத் தனது கட்டாயத்தின் பேரில் தனக்குப் பக்கபலமாகக் கூட வந்த லோகனுக்கும், தவராஜாவின் வீட்டுக்காரிக்கும் அனைத்தையும் விவரமாய்ப் புட்டுப் புட்டு எடுத்து ஒலிபரப்பினான். இந்த விதமான விடையினைச் சற்றும் எதிர்பாராத தவராசாவின் மனைவி, “நீங்களே சும்மா மனசைப் போட்டு அலையவிடாது தெம்புடன் இருங்கள். ராத்திரிக்கு வேலை முடிந்து வந்ததும், எங்க வீட்டுக்காரரிடம் நடந்தவற்றை எடுத்துச் சொன்னால், நிச்சயமாய் அவர் இதற்கு வேறு ஒரு பாதையை உங்கள் இருவருக்கும், போர்க்கால அடிப்படையில் செய்யும் நிவாரணி போல, சட்டுப் புட்டு என எதாச்சும் வியூகம்

வகுத்து, உங்கள் இருவரையும் கரை சேர்ப்பார் என்கிற அசைக்க முடியாத திடமான நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு” எனவும், “இவ்வாறு நான் அடித்துக் கூறுவதுக்கு உதாரணம் என் இன்றைய இந்தக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு காரணமே அவர்தான்” என்று தவராசாவின் இல்லத்தரசியான மணி கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், தினேஷும் லோகனும் ஒருவர் முகத்தினை ஒருவர் பார்த்து, எதுவும் துளிகூடப் புரியாது திகைப்பதைக் கண்ட மணி, தனது வாழ்க்கை வரலாற்றை இரு நண்பர்களுக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாய் ஒலிபரப்பினாள்.

“திகில், நிறைந்த இடியாப்பச் சிக்கலான எனது வாழ்க்கையின், அடுத்த கட்டம் என்ன என்னும் ‘மில்லியன் யூரோ’ கேள்விக்குறியுடன் திக்கற்று நிக்கதியாய்ச் செய்வதறியாது பதைபதைத்த எந்தன் வாழ்க்கையை, ஒளி விளக்காய் சுடர்விட்டுப் பிரகாசமாக எரியச் செய்த இந்த மாதிரியான மனிதர்களையே நாம், நமது இந்த மனுஷப் பிறவியில் காண்பது அரிது எனலாம். நானும் உங்களைப் போல ஒரு பொறுக்கியால் வஞ்சிக்கப்பட்ட தூர்ப்பாக்கியசாலிதான். ‘ஈருடல் ஓர் உயிர்’ எனும் செப்பிடு வித்தையான வார்த்தையை நிஜமென நம்பி, ஊரிலேயே ஒரு கயவனிடம் மயக்கமுற்று, இனி எல்லாமே அவன்தான் என எண்ணி, உயிருக்கும் மேலாகக் காதலித்தேன் நான். அவ்வளவு தூரத்துக்குச் சொக்குப் பொடியான வாய் ஜாலத்தினால் என்னைக் கவர்ந்த படுபாவியான எந்தன் காதலனிடம், சீக்கிரமே கல்யாணம் கட்டிக்கும்படி கோரும் போதெல்லாம், இப்போதைக்குக் கல்யாணம் பண்ணினால், அதனால் தனது வெளிநாட்டுப் பயணத்துக்கு இடையூறாகப் பலவழிகளில் முட்டுக்கட்டைகள் வரும் அனுகூலம் உண்டு என்பதனால்தான், முதலில் மேலைநாடு சென்று குடியேறியதும், அதன்பிறகு என்னை அங்கு வரவழைத்துச் சுமுகமாகத் திருமணம் செய்வதாக உறுதிமொழி தந்துவிட்டுப் பறந்து சென்ற அந்த அயோக்கியப் போக்கிரி, வெறும் கடிதத் தொடர்புடன் காலத்தினைக் கடத்திய வண்ணம் வந்தானே ஒழிய, காலத்தை இது போல் இழுத்தடிக்காது தீவிரமாய் எனை அழைப்பான் என்னும் எண்ணம் அறவே

இருப்பதாக என் முளைக்குத் தோன்றவில்லை. ஆக, இப்படியே கடிதத்தின் மூலமாகச் சிறுபிள்ளைத்தனமாகச் சும்மா பொழுதினைக் கழித்துக் கொண்டு போக, நான் ஒன்றும் கேண்ச்சியில்லை என்பதை நிரூபணமாக்கும் நோக்கத்துடன், இவரிடம் வெளிநாட்டுக்கு ஆட்களைப் பலதரப்பட்ட தொல்லைகளை எல்லாம் சமாளித்து, ஒருவழியாகக் கொண்டு வந்து இவரிடம், பாதுகாப்பாகச் சேர்த்து வைக்கும் நபரைச் சந்தித்து, எனது நிலவரத்தினை பக்குவமாய் எடுத்துரைத்தேன் நான். அந்த ஆளும் என் சோக கீதமதைச் செவி கொடுத்து ரொம்பவும் உன்னிப்பாக அவரது முளையில் பதிந்ததன் நிமித்தம், ஏதோ எனக்குத் தன்னால் முடிந்த உபகாரத்தினைக் கூடுமான வரையும், முனைந்து, ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் நுழைத்து விடுவதுக்கு உத்தரவாதம் தந்தவர், அதன் பிற்பாடு லண்டனுக்குச் செல்லும் சாதூர்யம் என்னையும் எனது வருங்காலக் கணவரையும் பொறுத்த விஷயம் என்பதையும் முன்கூட்டியே வெளிப்படையாகச் சொல்லி, எனக்கு ஒரு வெளிச்சத்தைக் காண்பிக்கும் வகையில், சிறு சமிக்ஞையை உருப்படியாக நம்பும் வண்ணம் உறுதியாய்க் கூறியதோடு அல்லாமல், நாம் ஃபிரான்ஸ் நாட்டினைச் சென்று அடையும் வரையும், எமது பயணத்தில் அங்கங்கே எதிர்பாராத விதமாக ஏற்படும் பாதிப்புகளை ஜீரணிக்கும் வல்லமைக்கும் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்பதனையும் எடுத்துக் கூறிவிட்டார், அந்தச் சீமான்.

எனது பெற்றோரின் ஆசீர்வாதத்துடன் ஒரு குறித்த நாளிலே, இன்னும் ஒருசில ஆண்களுடனும், பெண்களுடனும் எமது பயணம் விமான மூலம் வேறு நாடு ஒன்றுக்குப் பயணித்தது. பல்வேறு நாடுகளில் தங்கித்தங்கி எமது பிரயாணம் ஒருவாறு ஃபிரான்ஸ் நாட்டினில் வந்து நின்றது. இந்த வீட்டுக்குத் தான் ஆட்களைக் கூட்டி வருவதை முன்னாடியே அறிவித்து விட்டு, அதாவது திருவாளர் தவராசாவுக்குத் தகவல் கொடுத்து விட்டு வருவதனால், நாம் எந்த வேளை வந்து சேர்ந்தாலும், இந்த வீட்டிலே நாமாகவே சமைத்து வாயார உண்பதற்கு வேண்டிய அயிட்டங்கள் அத்தனையும் ஆயத்தமாக

இருக்கும். அதோடு, வீட்டுக்காரரான இவரது நண்பருக்கு வாரத்துக்கு வாரம் வேலை மாறி மாறி வருவதனால், நம்மைக் கூட்டி வருபவரிடம் இந்த வீட்டின் சாவி ஒன்று கைவசம் இருப்பதனால், வீட்டின் கதவினைத் திறந்து நம் அனைவரையும் வெளியே வைத்து மெனக்கெடுத்தாது, சட்டுப் புட்டென உள்ளே நுழைத்து விடுவது, அவருக்குக் கைவந்த கலை போலும் என்பது எம்மை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. அதற்கு அவர் கூறிய காரணம் என்னவென்றால் இந்த வீட்டுக்கு முன் இவ்வளவு படை பட்டாளம் குழுமியிருப்பதை எந்த வெள்ளைத் தோலாவது பார்த்துச் சந்தேகப்பட்டால் போச்சுதாம். உடனே காவல் துறையினருக்கு தெரியப்படுத்திவிட்டால், அதன் பின்னாடி வரும் கெடுதல் எமக்குத்தான் என்று கூறியதிலும் அர்த்தம் இல்லாமலில்லை.

எங்களைச் சர்வ ஜாக்கிரதையாக அழைத்து வந்த அந்தப் பாதுகாவல், அவரவர்கள் போய்ச் சேர வேண்டியவர்களுக்கு அந்த வீட்டுத் தொலைபேசி மூலமே தகவலை அறிவிக்கும்படி அனைவருக்கும் கட்டளையைக் கனிவுடன் பிறப்பித்தார். நானும் என் வருங்கால மாப்பிள்ளை இருக்கும் இங்கிலாந்துச் சீமைக்குத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு, நான் தங்கியிருக்கும் நாட்டை எடுத்துக் கூறியதும், அவர் தட்டுத் தடுமாறிப் பேசியதையும் என்னால் ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. என்னை, அவசரப்பட்டு வந்துவிட்டதாகக் கூறிய அவர், அந்த வாரக் கடைசி வெள்ளி வந்து சந்திப்பதாகவும், அதுவரையும் அந்த வீட்டிலேயே தங்கும் வண்ணமும் வேண்டிக் கொண்டு தொலைபேசியை அணைத்துக் கொண்டார். என் காதலன் சொல்லிய விவரத்தை எல்லாம் ஒன்றுகூடப் பாக்கி வைக்காது, அனைத்தையும் வரிக்கு வரியாக எடுத்துச் சொன்னேன் நம்மை மேல்நாட்டுக்கு அழைத்து வந்த ஜெயம் என்னும் திருநாமம் கொண்ட வல்லமையாளரிடம். அவரும் அதற்கு இசையும் பொருட்டாகத் தலையை அசைத்தபடி, வேலை முடிந்து தவம் வந்ததும் எனது நிலையினை எடுத்துச் சொல்லி, இங்கிலாந்திலிருந்து என்னவர் வரும் வரையிலும் அந்த வீட்டினில் தங்குவதுக்கு அனுமதி வாங்கித் தருவதாய்ச்

சொல்லிவிட்டு, ஏனையோருடையவர் விஷயத்தில் கவனத்தினைச் செலுத்தினார். எம்முடன் வந்த பாதிப் பேருக்கு வேண்டப்பட்டவர்கள் அன்று இரவே வந்து கூட்டிச் செல்வதாகவும் கூறிவிட்டனர். மீதமுள்ளோருக்கு வேண்டப்பட்டவர்கள், எல்லை கடத்தும் கைதேர்ந்த நிபுணர்களுடன் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கு வந்து சேரும் விதமான வழிவகைகளில் செயல்படும் வண்ணம் வேண்டிக் கொண்டனர். ஆக, மற்றவர்களின் தகவலின்படி, அவரவர் போய்ச் சேர வேண்டிய நாடுகளுக்கு அவர்களை அனுப்பி வைக்கும் பொறுப்பினைத் திருவாளர் தவராசா என்னும் தனது நண்பரிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத்தான், அடுத்து ஊரிலே தனது வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் குழுவினரை அழைத்து வரவேண்டும் எனும் கடமை உணர்வு காரணமாகத் தன் நண்பனின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தார் நாணயம் தவறாத திருவாளர் ஜெயம் அவர்கள்.

நம்மை எல்லாம் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குக் கூட்டி வந்த நபர் எடுத்துக் கூறிய திருவாளர் தவராசாவை என் மனக்கணக்குப் போட்டு வைத்திருந்த விதமோ ஒரு மாதிரி என்றால், தன் வேலை முடிந்து ராத்திரித் தன்னுடைய வீட்டுக் கதவைத் திறந்து, உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்த திருவாளர் தவராசாவை நேரினில் பார்த்த எனக்கு, அவரது உருவ அமைப்பே கையெடுத்துக் கும்பிட வேண்டும் போல இருந்ததுக்குக் காரணம் என்னவென்றால், அவ்வளவு தூரத்துக்குச் சாந்த சொரூபியாகவும், ரொம்ப ரொம்ப ஆடம்பரமற்றவரான சாதாரண சாமானியனாகவும் காட்சி கொடுத்ததே.

இரு நண்பர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்ததும், இருவரும் கூட்டித் தழுவிக்கன்னத்தில் முத்த மழை பொழிந்து பரஸ்பரம் தங்களது நட்பின் ஆழத்தினை எமக்கெல்லாம் சொல்லாமல் சொல்லி நின்றனர். ஜெயம் அவர்கள் தன்னுடன் அழைத்து வந்த ஆட்களை தவராசாவுக்கு ஒவ்வொருவராய் அறிமுகம் பண்ணி வைக்க அத்தனை பேருக்கும், அடியேன் உட்பட கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக் கைகளையும் குலுக்கி

இன்முகத்துடன் வரவேற்ற பாங்கே அலாதியாக இருந்தது எல்லோருக்கும். அதன்பிறகு யார் யாரை எந்தெந்த நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்றும் எவர் எவரை அவர்களது ஆளுகை வந்து ராத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்வர் என்றும் ஒரு விவரம் அடங்கிய பட்டியலை தவராசா வசம் ஒப்படைத்து விட்டு, எமைக் கூட்டி வந்த ஜெயம் 'அப்பாடா' என ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு நிம்மதி அடைந்ததை நாம் அனைவரும் கண்கூடாகக் கண்டுகொண்டு, அவர்கள் இருவர் மீதும் நம்பிக்கையை மேலும் உறுதி செய்து கொண்டோம். அதாவது வந்து, 'நாம் வந்து சேர்ந்த இடம் நல்ல இடம்தான்' என்றும், மோசடிப் பேர்வழிகளிடம் பணத்தினைச் சளையாக அள்ளிக் கொடுத்து மோசம் போகாது, தகுதி வாய்ந்த நாணயமான நபரான ஜெயத்திடம் கொடுத்த காசுக்கு எதுவித சுற்றுமாற்றும் பண்ணி, எங்களை ஏமாற்றாது எமது திட்டத்துக்கு கூடுதல் உரமூட்டிச் சொன்ன வார்த்தைப் பிரகாரம் எமக்கு எதுவித பங்கமும் விளைவிக்காது, பக்குவமாய் நமக்கு வேண்டிய நடவடிக்கையைத் தீவிரமாகச் செயல்படுத்திப் பாதுகாப்பாக, அவரவர் போய்ச் சேரும் நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைப்பதில் கை தேர்ந்த புத்திசாலியான தவராசாவிடம் ஒப்படைத்ததுக்கே, ஜெயத்துக்குப் பூப்போட்டுக் கும்பிட வேண்டும் என எமக்கு ஒருவரோடொருவர் சத்தமின்றி முணுமுணுத்துக் கொண்டோம்.

ஆக, என்னுடன் சேர்ந்து வந்த ஆண் பெண் வர்க்கத்தினரை, அவரவர் எடுத்துக் கூறியபடியே அவங்க அவங்க போய்ச் சேர வேண்டிய நாடுகளுக்கு அன்றைக்கு இரவே, தன் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஆள்களைப் பாதுகாப்புடன் ஃபிரான்ஸ் நாட்டு எல்லையைத் தந்திரமாய்க் கடந்து எவருக்கும் எந்த விதமான பேராபத்தும் நேராத வகையில் அவரவர் நாடுகளுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் கைதேர்ந்த வல்லுனரைத் தொலைபேசியில் முன்கூட்டியே அழைத்து விவரங்களை எடுத்துக் கூறியதன் பயனாக, அன்று ராத்திரிக்கே அந்தக் கண்ணியமான நபர்களும் வந்து, யார் யார் எந்தெந்த நாடுகளுக்குப் போக வேண்டுமோ, அவரவர்களைப் பொறுப்பேற்று விடை பெற்றனர். அந்தக்

கூட்டணியில் மிஞ்சிய பேர்வழி நான் ஒருத்தி மட்டும்தான். ஆதலால் தவராசா எனக்கு அந்த வீட்டில் பாவிக்கும் பொருள்கள் எந்த எந்த இடத்தில் இருக்கின்றன என்பதை யெல்லாம் 'அக்கு வேறு ஆணி வேறாய்'ச் சுட்டிக் காண்பித்த தோடு, மாத்திரம் நின்று விடாது, அவற்றை எல்லாம் எவ்விதம் பாவிக்க வேண்டும் என ஒரு பிரசங்கமே பண்ணி விட்டார் என்றால், அவருடைய குணாதிசயம் என்னவெனக் கணக்கிட்டுப் பாருங்களேன் நீங்களே" என திருமதி மணி எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்கு அர்த்தம் புரியாது, தினேஷும் லோகனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பதைக் கண்ணுற்ற மணி அம்மையார், தானே அதற்குரிய விளக்கத்தினையும் இருவருக்கும் எடுத்து இயம்பினாள். "வைத்த வைத்த பொருட்கள் அதே இடத்தில் பாவித்து முடிந்ததும் மறுபடியும் இருக்க வேண்டும். கூடவே எல்லா இடமும் எப்போதும் சுத்தமாகவும், சுகாதாரமாகவும் இருக்க வேண்டும்" இதுதான் அவர் இன்றுவரை கடைப்பிடித்து வரும் கொள்கையாகும்...' எனத் திருமதி தவராசா கூறி முடித்ததும், தினேஷும் லோகனும் தமக்குள்ளாகவே முணுமுணுத்துக் கொண்டனர். 'இந்த வீட்டை விட்டுத் தாம் காலியாகும் வரையும் ரொம்பவும் அவதானமாய் இருக்கவேண்டும் எதிலும்' என.

இனி நமது விஷயத்துக்கு உங்களை அழைத்துச் செல்லுகிறேனே நான், எனக் கூறியபடித் தன்னுடைய நிகழ்வினை விவரிக்கலானாள் திருமதி தவராசா.

"எனது லண்டன் காதலன் சொன்ன கெடுவின்படி அந்த வார வெள்ளி வந்ததே தவிர, எந்தன் உயிர்க் காதலன் வரவில்லை. சரி, ஒரு சுற்றுப் பொறுத்திருந்து பார்க்கும் வண்ணம் தவராசாவின் புத்திமதியின் பேரில், ஒரு நாளென்ன இரண்டு நாள்கள் கழிந்தும், என் மன ஆறுதலுக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்புக் கூட வராது கண்டு எனது நெஞ்சம் பதைபதைத்தது. அவருக்கு ஏதும் விபரீதம் நடந்திருக்குமா என்று மனது துடித்தது. ஆனால் வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் இதெல்லாம் சகஜம் எனவும், சிலவேளை அவருக்கு வேலைப்

பளு கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கலாம் எனவும் நம்மைத் தேற்றியபடித் தனது கடமையில் ஈடுபாடாக இருந்தார் தவராசா. அவருக்கு ஒருவேளை இதுவந்து இயல்பாய் இருக்கலாம், காதலனே கதியென நம்பி வந்த எனக்கு இந்த மேல்நாட்டுச் சங்கதியை ஜீரணிக்கும் பொறுமை கிடையாதே. எனவே, இனியும் காத்திருந்து காலத்தை அநியாயமாகப் பாழடிக்க விரும்பாது, மீண்டும் லண்டனுக்குத் தொலைபேசியில் அழைப்பு விடுத்தேன் என் காதலனுக்கு.

என் காதலன் தன் வேலை முடித்து, எப்போ வீட்டில் இருப்பான் என்னும் சேதியை முன்கூட்டியே அறிந்து வைத்திருந்ததன் பயனால், சீமான் வீட்டில் இருக்கும் சமயம் பார்த்துத் தொலைபேசி மணியை ஒலிக்கச் செய்தேன் நான். மறுமுனையில் அவரே வசமாய் அகப்பட்டுக் கிட்டார் நம்மளிடம். அப்புறம் என்ன சும்மா விடுவேனா நான். அவருடன் கீழே வருமாறு உரையாடினேன் அடியேன்,

“என்ன சிவா... கடந்த வெள்ளி வருவதாய்த் தொலை பேசியில் கூறினீர்களே?”

“ஆமா... அதுக்கென்ன இப்போ?”

“என்ன பேச்சே ஒரு தினுசா இருக்கே?”

“ஆமா... இப்போ அப்படித்தான் பேசுவேன் நான்...”

“அப்போ நம்மளை எப்போ அழைப்பதா உத்தேசம்... சிவா?”

“உன்னையா எங்க?”

“ராமர் இருக்கும் இடம்தானே சீதைக்கு அயோத்தி...”

“அது வந்து சீதைக்கு....!”

“அப்போ நான் சீதையின் பாத்திரத்தை ஏற்கக் கூடாதா சிவா?”

“இதோ பாரு மணி... நீ வேணுமானால் சீதைப் பாத்திரத்தை உன் இஷ்டம் போல ஏற்றுக்கோ தாராளமாக...!”

“அப்போ... அப்போ... நீங்க?”

“இதுதான் சரியான கேள்வி... மணி! ஆனால் நான் ஒன்றும் ராமர் இல்லையே...!”

“சிவா! நீங்களா இப்படிப் பேசிறீங்க?”

“நானேதான்... அதாவது வந்து உன் மாஜிக் காதலன் சிவாவே தான்...!”

“அப்போ ஊரில என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வலுக்கட்டாய மாய்க் காதலிச்சதெல்லாம்?”

“அய்யோ... பாவம்! நான் ஊரில எத்தனையோ செல்வச் சீமான்களுடைய பொண்ணுகளை எல்லாம் காதலிப்பது போல நடிச்சு, யாரிடமாவது பணத்தினைக் கறந்துகிட்டு என் வெளிநாட்டுப் பயணத்துக்கு வழி வகுத்திடலாமென ஆசை வார்த்தைகளை எல்லாம் ரொம்பவும் சோடிச்சுப் பார்த்தேன். ஆனால் அவங்கெல்லாம் எனது வார்த்தை ஜாலத்துக்கு இம்மியளவும் மசிஞ்சு கொடுக்காத கெட்டிக்காரக் குட்டிகளாகத் தங்களது அறிவைப் பயன்படுத்தி, நமக்கே அல்வா கொடுத்து நம்ம வலையில் விழாது சுதாகரித்துத் தப்பிச்சுக்கிட்டாங்க. ஆனால் அய்யோ பாவம் என் செப்படி வித்தைக்கு வெகுளித்தனமாக நீ வந்து இடங்கொடுத்தே. ஆக, நானும் உன்னை உயிருக்கு உயிராய் நேசிப்பதாகவும், வெகு விரைவில் இங்கிலாந்துக்குப் போகப் போறதாகவும் சும்மா ஒரு கதை விட்டுப் பார்த்தேன், உன்னிடமாவது எனது பருப்பு வேகுமா என்று. உடனே நீயும் என் புளுகு மூட்டையை நிஜமென நம்பி, கையோடவே உங்க வீட்டுக்காரரிடம் என்னைக் கூட்டிட்டுப்

போய், அனைவருக்கும் என்னை உன் வருங்காலப் புருஷன் என்று அறிமுகம் பண்ணி வைச்ச. இவரு முன்னாடி லண்டனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் அதன்பிறகு உன்னை அழைப்பதாக எடுத்துச் சொல்லி, எனக்குப் பற்றாக்குறையாக இருந்த மீதிப் பணத்தினையும் கைநிறைய உன் வீட்டுக்காரரிடம் இருந்தே வாங்கிக் கொடுத்து, வழியனுப்பியும் வைச்சே. நானும் உனது திருப்திக்காக கடிதத்தின் மேல் கடிதம் எழுதி உனக்குப் பொய்யான பதில்களை மட்டும் எழுதி எழுதிக் கால நேரத்தினைச் சும்மா வீணாக விரயம் பண்ணியபடி இழுத்தடித்த வண்ணம் உனக்கு போக்குக் காட்டியபடி இருந்தேன். ஆனால் நீ இப்படித் திடீரென ஃபிரான்ஸ் நாடு வரை துணிச்சலுடன் வந்து நிப்பேன்னு நான் கற்பனை கூடப் பண்ணிப் பார்த்ததில்லை மணி. ஆமா... நானும் தெரியாமல் தான் கேட்கிறேன்... இவ்வளவு தூரம் உனக்கு எப்படி மனதில் ஒரு தில் வந்திச்சு?"

“உன்னைப் போன்ற ஆண் சர்வாதிகாரிகளால் தானடா. பெண் என்றால் மெத்தப் படித்திருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் எதுவும் தேவையில்லை. பள்ளிப் படிப்போடு போதும். அவங்களெல்லாம் மேற்கொண்டு படிப்பதற்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு, வீட்டில் சமையல் கலையை அன்றாடம் பூர்த்தி செய்தாலே பரம திருப்தியாகும். அதன் பின்னர் திருமணம் ஆகிப் புகுந்த வீட்டுக்குச் சென்று விட்டால், தாம்பத்திய உறவில் கணவனுக்கு ஒத்தாசையாக பூரண திருப்தியைக் கொடுத்துக் கொண்டு, அதோடு பிள்ளை குட்டிகளையும் பெற்றெடுத்துப் பராமரித்துக் கொண்டும், கூடவே வீட்டு வேலைகள் அனைத்தினையும் இழுத்துப் போட்டுச் சளைக்காது, அதிகாலை முதல் ராத்திரிக்குப் படுக்கைக்குப் போகும் வரையும் சதா உழைத்தபடி இருந்தாலே சரி, என்று நீங்களாகவே எழுதப்படாத சட்டம் ஒன்றினை வகுத்துப் பெண் இனத்தினைப் பரம்பரை பரம்பரையாக ஆட்டிப் படைத்த காலமெல்லாம் மலையேறி விட்டதடா உதவாக்கரை பித்துக்குளியே. உன்னுடன் பழகும் போது என் படிப்பைப் பற்றி நீ அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லைதான்.

காரணம், அவ்வளவு தூரத்துக்கு நானும் ஒரு பட்டதாரிதான் என்பதை உனக்கு 'தண்டோரா'ப் போடாது, அடக்கி வாசித்தது என் சமர்த்தடா பொறுக்கி ராஸ்கல்!"

“சரிதான் போதும் நிறுத்தடி! நான் மவுனமாய் இருக்கிறதால நீ பாட்டுக்கு என்ன வேணுமென்னாலும் வாய்க்கு வந்தபடி 'கன்னா பின்னா' எனச் சும்மா புளந்து கட்டிக் கிட்டே போறியே? ஆண்களென்றால் அவ்வளவு மட்டமாத்தோணுதோ உனக்கு?”

“ஆமாடா... முதேவி... ஆண்கள் என்றால் எங்க அப்பா மாதிரி நம்பிக்கை, நாணயம், நேர்மையானவங்களா இருப்பாங்க என நினைச்சது எவ்வளவு தப்பான அபிப்பிராயம் என்கிறதை உன் மூலமாய்த் தெரிய வைச்சதுக்கு, உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிடணும். ஏன்னா ஆண்களில் உன்னைப் போன்ற அயோக்கியத்தனமான பேர்வழிகளும் உண்டு என்னும் விஷயத்தை உன் மூலம் கற்றுக் கொடுத்திட்ட மகா பிரபு அல்லவா நீ!”

“சரி, நான் கெட்டவன் என்றே வைச்சுக் கொள்ளு வோமாக... அது சரி... இந்த ஒருவார காலத்தில் அந்தத் திருவாளர் தவராசாவோட நீ என்னவெல்லாம் கூத்தடிச்சியோ என யாரு கண்டா...?”

“அட.... நிறுத்தடா முட்டாள்...! உன்னைப் போல அந்த ஆளு ஒண்ணும் பொம்பிளைப் பொறுக்கியும் கிடையாது... அடுத்தவங்க காசில சுகபோகமாய் வாழ்ந்து கொண்டு, சும்மா வாய்ச் சவடாலா ஏறுக்கு மாறாகப் பேசும் போக்கிரியும் இல்லடா! அவரைப் பற்றியெல்லாம் உன்னைப் போன்ற ஆட்கள் பேசுவதுக்கே அருகதை இல்லைடா... ஆமா!”

“என்னம்மா... கண்ணு...! அவனுக்கு வக்காலத்தாப் பேசினே? அப்போ நான் நினைச்சது சரிதான் இல்லியா மணி?”

“அட...சீ... போடா... பரதேசி! இன்றளவும் அவருடைய விரல் நகம் கூட என்னைச் சீண்டியது கிடையாது. அதெல்லாம் உனக்குச் சொல்ல வேணும் என்கிற கட்டாயம் கிடையாதடா. இனி நீயே எனக்கு இல்லை என்று ஆனபிறகு, இவ்வளவு நாளும் எனைப் பத்திரமாக கவனிச்சுக்கிட்ட அவரைப் போற்றிப் பாடாது, உன்னையா துதி பாடும் என் நாக்கு...? நல்லவேளை கல்யாணம் ஆகும் முன்னாடியே உன் சுய ரூபத்தினைக் காண்பிச்சுக்கிட்ட... இல்லாட்டிக்குத் தப்பித் தவறி உனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால், இந்த மாதிரி சந்தேகக் கண்ணோடு நித்தமும் நம்மளை என்ன பாடு படுத்தியிருப்பே என்பதை நினைச்சுப் பார்க்க முடியல்லிடா புறம்போக்கு... அப்பாடா... இத்தோடையாவது தப்பிச்சு தே போதும்... ஆளைவிடா சாமி” எனக் கூறியபடி தொலைபேசியைத் ‘தொப்’ எனும் சத்தம் கேட்கும் வண்ணம் அடித்து அணைத்துக் கொண்டேன் நான்.”

“அப்புறம் என்ன நடந்தது அக்கா?” இது தினேஷின் கேள்வி.

“இதன் பிறகும் இந்த நன்றி, விசுவாசம் கெட்ட ‘எம்டனூடன்’ எந்தப் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்ந்தால், காலம் பூராவும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகத் தான், நரக வேதனையுடன் மனம் வெம்பிச் செத்துப் பிழைக்க வேண்டும் இல்லையா? அதிலும், நான் மேற்கூறியவற்றின் அடிப்படையில் இன்னும் கொஞ்சுண்டு ஆழமாய் என் முளையில் குத்து மதிப்பாக ஓர் கணக்குப் பண்ணிப் பார்த்தேன். அதாவது எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சனாய் இவ்வளவு தூரத்துக்கு வீறாப்பா எதையும் துச்சமென நினைத்துப் பேசிறவன் கூட நான் போய்ச் சேர்ந்துக்கிட்டா, அதன்பின் நம்மளை முறைகேடாகப் பயன் படுத்திடுவானோ என்கிற பய உணர்வு அப்பிக் கொண்டது என்னவோ வாஸ்தவம்தான். என்ன எனது கணிப்புச் சரியாகத் தோணுதா உங்களுக்கு...?”

“ஆமா... அக்கா... யோசிக்க வேண்டிய சமாச்சாரம் தான்” இது லோகனுடைய பதிலாகும்.

“அதனால் ஆற அமர யோசனை பண்ணி, எனக்குள் ளாகவே ஒரு தீர்மானத்துடன் திரு.தவராசா அவர்கள் வேலை முடிந்து வரும் வரைக்கும் காத்திருந்தேன் நான்.”

“பிறகு என்ன ஆச்சு அக்கா?” என வினாவினான் தினேஷ் ஆவலுடன்.

“அவர் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், என்னைக் குசலம் விசாரித்த வண்ணம் தனது அறைக்குள் சென்று உடைகளை மாற்றி, அவருடைய நித்திய கடமையான முகம், கர்ல்களை அலம்பிக் கொண்டு, தனது ராத்திரிச் சாப்பாட்டினை முடித்து வரும் வரைக்கும், என் ஆதங்கத்தை எல்லாத்தையும் பொறுத்த வண்ணம் காத்திருந்தேன். அவரும் தன் இரவுச் சாப்பாட்டினை முடித்தபடி, விருந்தினரை வரவேற்கும் நடுக்கூடத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் சோபாவில் வந்து உட்கார்ந்தபடி,

“என்ன மணி, உங்க ராத்திரிச் சாப்பாட்டினை நான் சொல்லித் தந்த பிரகாரம் வேளா வேளைக்கு சாப்பிட்டாச்சா?”

“அப்புறம் என்ன உங்க இங்கிலாந்துக்காரரிடம் இருந்து ஏதாச்சும் தகவல் கிடைச்சிச்சா?”

“அவரு நான் இந்த ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்ததுக்கு மறுநாள் காலை லண்டனிலிருந்து பாரிஸுக்கு ஆங்கிலக் கால்வாய் ஊடாக வந்து சேரும் சுரங்க ரயிலான ‘யூரோ ஸ்டார்’ மூலமாக அவசரம் அவசரமாக வந்து என்னைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு, அந்த வார வெள்ளி இரவே மறுபடியும் வந்து என்னை லண்டனுக்கு அழைத்துப் போக வேண்டிய அலுவல்களைத் துரிதகதியில் நிறைவேற்றுவதாக, உங்களுக்கும் கூட அப்படித்தானே ஒப்புதல் தந்துவிட்டுப் போனவர் போனது தான் மிச்சமே ஒழிய, இன்று வரை ஒரு தொலைபேசி அழைப்பிலாவது என்னுடன் பேசியதுண்டா? கிடையவே கிடையாதே” என தவராசாவுக்கு எடுத்துக் கூறிவிட்டு, இன்று நானாகவே வலுக்கட்டாயமாக அவரைத் தொலைபேசியில்

கூப்பிட்டுப் பேசி, எமக்குள் நடந்த காரசாரமான சம்பாஷணைகள் அனைத்தினையும் ஒன்றும் பாக்கி கீக்கி வைக்காது எடுத்துக் கூறி, ஒரு பெரிய பாரத்தினை கீழே இறக்கி வைத்த நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டேன். அவரும் புன்னகை தவழும் முகத்துடன் எல்லாவற்றையும் காது கொடுத்துக் கேட்டுவிட்டுப் பின் வருமாறு விடையளித்தார் நமக்கு.

“இதோ பாருங்க மணி, அவருடைய பதில் உங்களுக்கு வேணுமானால் அதிர்ச்சியாக இருக்குமேயொழிய, இது இப்படித்தான் அரங்கேறும் என எனக்கு முன்னாடியே தெரிஞ்ச சங்கதி தானம்மாடி. இந்த வீட்டிலே உங்களை மாதிரி மிகப் பெரிய பெரிய எதிர்பார்ப்புடன் வந்து, நிற்கதியான எத்தனை எத்தனையோ அபலைகளை என்னுடைய கண்கூடாகவே கண்டிருக்கிறேன். அப்படி அப்பாவிடாக ஆகி, செய்வது என்னவென்று திகிலடைந்த ஜீவன்களுக்கெல்லாம் கருணை அடிப்படையின் பேரில் சிறப்புடன் தமது வாழ்க்கையைப் புனருத்தாரணம் பண்ணி, சீரோடும் சிறப்போடும் இந்த வையகத்தில் அச்சம் இன்றி வாழ வசதியான வழி வகைகளையும் செய்து கொடுத்துள்ளேன் நான்.”

“அதனால் தான் உங்ககிட்ட சும்மா மற்ற ஆட்களைப் போல சுத்தி வளைச்சு மூக்கைத் தொடாமல் நேரடியாகவும், அதிரடியாகவும் ஒன்று கேட்கப் போறேன். நீங்களும் உண்டு இல்லை என ‘வெட்டொன்று துண்டு இரண்டு’ என்று உடனடியாகவே பதில் சொல்லிடணும். அதை விட்டுட்டு, இன்று நாளை என காலநேரத்தை வீணாய் விரயம் பண்ணக் கூடாது. என்ன கேள்விக் கணையை எய்யட்டுமா?”

“ம்... கேட்டுப் பாருங்க பார்க்கலாம்... ஒத்து வந்தா இழுத்தடிக்காமல் சரின்னு சொல்லிட்டா போச்சு.”

“என்னை உங்க சம்சாரமாய் ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதமா?”

“பூ இவ்ளோ தானா சங்கதி? நானும் என்ன சங்கடமான கேள்வியோ... என்று சற்று ஈடாடிப் போனேன் மணி.”

“ம்.... சிக்கிரமா நமக்குப் பதில் தெரிஞ்சாக வேணும்... நேரத்தைப் பாழடிக்காது விஷயத்துக்குச் சட்டுப் புட்டென வாங்க...! உங்களால எனக்கு வாழ்வு கொடுக்க முடியுமா... முடியாதா?”

“அம்மாடி இது வந்து சிறுபிள்ளைத்தனமான விளையாட்டுக் கிடையாது என்பதை முதல்ல தெரிஞ்சுக்குங்க மணி. அதுவும் இல்லாமல், உங்க அப்பா... அம்மா கிட்ட எதுக்கும் இது பற்றி எல்லாம் பேசி அவங்க அனுமதியைப் பெறணுமில்லியா?”

“உங்களுக்கு அந்தக் கவலையெல்லாம் எதுக்கு? நான் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து என் ஆங்கிலத்துக்கார வானரம் எனக்கு இழைச்ச நம்பிக்கைத் துரோகம் அத்தனையும் விலாவாரியாக எடுத்துக் கூறியதோடு மட்டும் நின்று விடாது, எனது வருங்கால வாழ்க்கைக்கு நான் எடுத்திருக்கும் உறுதியான முடிவையும் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன்!”

“அதுக்கு அவங்க என்ன சொன்னாங்க?”

“என் மீது எனது அப்பா அம்மாவுக்கு பூரண நம்பிக்கை. அதாவது வந்து தங்க பொண்ணு என்ன தீர்மானம் பண்ணினாலும் அது வந்து சரியாகத்தான் இருக்கும் என்பதில் அவர்களுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உண்டு என்பதால், என் மாற்றுத் திட்டத்துக்குப் பச்சைக் கொடி காண்பித்து விட்டார்கள் ஏற்கனவே தொலைபேசி ஊடாய். ஆக, இப்போ உங்க வாயிலிருந்து வரும் சொற்களில் தான் நமது எதிர்கால வாழ்க்கையின் சுபீட்சமே அடங்கியிருக்குதுங்க...!”

“இதோ பாருங்க நீங்க பாட்டுக்கு தன்னிச்சையாக உங்க வருங்காலத்திக்கு ஒரு வடிகாலைத் தீர்வு பண்ணி, எனது

பதிலுக்காய் ஒற்றைக் காலில் நிற்கும் 'கொக்கு' போல அடம் பிடிக்கிறீங்க... ஆனால் உங்க வயதென்ன எனது வயதென்ன என்பதைச் சிறிது சிந்தனை செய்து பார்த்தீர்களா மணி... உங்களுக்கு வயது இருபத்தெட்டு, ஆனால் என் வயதோ நாற்பதாகிறது. நம்ம இருவருக்கும் பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம் ஆகுதே. இது வந்து பொருந்தக்கூடிய வயசா என்று சொல்லுங்க பார்க்கலாம்?"

"அட வயசு என்ன பெரிய வயசுங்க? அப்படிப் பார்த்தாக்க, என்னுடைய அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் கூடத்தான் இருபது வயசு இடைவெளி. அவங்க இரண்டு பேரும் குழந்தை குட்டிகளைப் பெத்துக்கிட்டு, இன்றைவரையும் குடும்பம் நடத்தலையா... சொல்லுங்க பார்ப்போம்?"

"ஏதோ மணி...! 'அடைந்தால் மகாதேவி, இல்லையேல் மரணதேவி' எனக் கவியரசர் கண்ணதாசன், எம்.ஜி.ஆர். நடித்த திரைப்படத்தில் வில்லன் பாத்திரம் ஏற்று நடித்த பி.எஸ்.வீரப்பா பேசுவதற்காக எழுதிய வசனம் போல, ரொம்பவும் வைராக்கியமாய் இருக்கீங்க. இனி நான் என்ன அறிவுரையோ அல்லது ஆலோசனையோ எடுத்துக் கூறினாலும், உங்க காதுக்குள் தேனாட்டம் இனிக்கப் போவது கிடையாது என்பதை உங்க முகபாவத்தில் இருந்தே தெளிவாய் அறிவுப்பூர்வமாய் உணர்ந்து கொண்டேன் அம்மாடி. உங்க இஷ்டம் போலவே உங்களுடன் இணைந்து கொள்ள இசையும் அதே பட்சத்தில், என் சார்பான கருத்தினையும் உங்களுக்கு ஒரு தடவை எடுத்துச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன் நான்... நமக்கு வந்து இந்தத் தாலி கட்டித் தலையைப் பத்துப் பேருக்கு முன்னாடி குனிய வைக்கும் பெண் அடிமைத்தனத்தில் எல்லாம் கடுகளவும் விருப்பம் கிடையாது. இங்கு ஒரு போலியான குருட்டுச் சம்பிரதாயம் உலாவிட்டு வருது. அதாவது வந்து ஒருவர் பத்துப் பவுனில் தாலி கட்டினால், அடுத்தவர் இருபது பவுனிலே தாலி கட்டியே தீரணும். இல்லாட்டிக்கு அவர் மனது சாந்தியடையாது என்னும் கவுரவம் வேற. இருபது பவுனில் தாலி கட்டினா, அந்தப் பொண்ணுடைய கழுத்துத் தாங்குமா

என்றெல்லாம் துளிகூட எண்ணிப் பார்க்கும் புத்தி கிடையவே கிடையாது பாழாப் போன அசடுகளுக்கு. அப்படியான மண்டுகளும் இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் வெளிநாட்டில வந்து அறிவுத்தனமா யோசனை பண்ணிப் பாராது, போட்டா போட்டிக்கு வரிந்து கட்டிக் கொண்டு குஸ்திக்குத் தயார் ஆன மாதிரி நடந்து கொள்ளும் முறையினைப் பார்த்தால், அழுவதா சிரிப்பதா என்று எனக்குள்ளாகவே எண்ணுவதுண்டு மணி. ஆகவே இவற்றில் இருந்தெல்லாம் என் பகுத்தறிவான கொள்கைகளை மற்றவர் மீது பிரயோகம் பண்ணித் திணிக்காது, நமது கல்யாண வைபோகத்தின் மூலம் பறைசாற்றலாம் என்னும் சிந்தனை உண்டு எனக்கு. அது பற்றிய உங்க அபிப்பிராயத்தை பயம் இன்றி எடுத்துக் கூறலாம், திருமதி தவராசா ஆகப் போகும் மணி அவர்களே.”

“இதில வந்து நான் பிழை திருத்தம் சரிபார்க்க வேண்டிய அளவுக்கு ஏதும் குறை இருப்பதாய்த் தோணலியே எனக்கு. நீங்கள் ஏற்கனவே இங்கு நடைபெறும் ஒழுங்கினம் பற்றியும், குறித்த நேரத்துக்கு, வெள்ளைக்காரனைப் போல இன்றளவும் எதுவும் ஈடேறுவதில்லை என்பதை எல்லாம் மிக்கத் தெளிவாக கூட்டிக் காண்பித்தது இல்லாது, செவ்வாய் வியாழன் போன்ற நாள்கள் எந்த முகூர்த்தத்துக்கும் சரி இல்லை என்றால், பிறகு அவற்றினை நாள்காட்டியில் ஏன் அச்சடித்து வீணாகப் பக்கங்களை நாசமாக்குவான் என்பன மாதிரிப் பலப்பல அநாவசியம் அற்ற விஷயங்களுக்காகத் தாங்கள் ஆயத்தம் பண்ணி வைத்துள்ள பட்டியலில், நான் உங்கள் கட்சிதான்.”

“அப்புறம் என்ன அடுத்த வாரமே நம் கல்யாணப் பதிவுக்கு நாளைக் கேட்டு வாங்கிடுறேன்.”

“இவ்வாறாகத்தான் இவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுப் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்துச் சண்டை சச்சரவு இல்லாமல், ஈருடல் ஓர் உயிரென வாழ்ந்து வருகிறோம் இன்று வரை. உங்களை ஒரு ‘ஐம்பா’ ஏச்சவிட்டான். என்னை

ஒரு சிவா ஏமாற்றி விட்டான். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்.” எனத் தனது கதையை எமக்கு எடுத்துரைத்தா மணி அக்கா!

“எனவே தான் நம்பிக்கையுடன் கூறுகிறேன், எனக்கு வாழ்வு கொடுத்த சீமான் நிச்சயமாக உங்களுக்கும் ஒரு பாதை வகுத்துத் தருவார் என்னும் திடத்துடன், அவர் ராத்திரிக்கு வரும் வரைக்கும் அமைதியாய் இருங்கள்...!” எனத் தினேஷுக்கும் லோகனுக்கும் உறுதியளித்தாள் திருமதி மணி தவராசா!

✽ ✽ ✽

சிவராம் என்பது தூய்மை உருவம்!

சிவராம் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்ததின் நோக்கமே, கை நிறைய நாலு காசை உழைப்பதற்காகத்தான். அயல் வீட்டுப் பையனும் ஃபிரான்ஸ் நாடு சென்று மாதம் தோறும் அனுப்பும் பணத்தில், வறுமைக் கோட்டில் வாடி வதங்கிய குடும்பம், இன்றைக்குக் குடிசையையே மாடி வீடாய் மாற்றி அமைத்து, எவரிடமும் கை நீட்டிக் கடன் வாங்காது, சீமான் வீட்டு வாழ்க்கை வாழ்வதைச் சுட்டிக் காட்டி, வீட்டுக்காரி கொடுத்த தொந்தரவு தாங்காதுதான் சிவராம் ஃபிரான்ஸ் நாடு வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தலைதூக்கியது. இல்லாவிட்டால், அரசு உத்தியோகத்தில் நல்லபடியான வருமானத்தில், தானும் தனது மனைவியும், பத்து வயதான பையனும் எதுவித குறையும் இல்லாது வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு 'வேட்டு' வைத்துவிட்டு, இப்படிக் கடல் கடந்து வந்து ஊர் சீதோஷ்ண நிலைக்கு எதிர் மாறான பனி படர்ந்து குளிரும் நாட்டினில் அவஸ்தைப்படும் தர்ம சங்கடமான நிலைமைக்கு ஆளாகும் கசப்பான வேதனை ஏற்பட்டிருக்காது சிவராமுக்கு. இவையெல்லாம் தனது

மனைவியின் அளவுகடந்த பேராசையின் விளைவின் பயன் என்றே தனக்குள் நொந்து கொண்டான் சிவராம்.

ஆக, பாரிஸ் நகரில் குடியிருந்த சிவராமுடைய ஆத்ம நண்பன் ஒருவனுடைய சிபாரிசின் மூலமாய் 'இந்தியன் உணவகம்' ஒன்றில் வேலையும் கிடைத்துவிட்டது, ஏதோ சிவராம் பண்ணிய புண்ணியம் என்றுதான் கூற வேணும். ஏனெனில், பாரிஸ் நகரில் வேலை தேடி அலையும் பேர் ரொம்பவும் அதிகம் என்னும் கதையைச் சொல்லி மாளாது. எனவே தனக்குக் கிடைத்த தொழிலில் நிரந்தரமாய்க் காலத்தை ஓட்ட வேணுமானால், முதலாளிக்கு விசுவாசமாக வேலையில் ரொம்பவும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தாக வேணும் என்கிற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, ஓட்டமும் நடையுமாய் வேர்க்க விறுவிறுக்கப் பாடுபட்டான். சிவராமுடைய பணியில் எப்பவும் அவதானமாக நோட்டம் விட்டபடியே இருந்தார் முதலாளி. சிவராம் உணவகத்துக்கு வரும் வாடிக்கையாளர் மீது காண்பிக்கும் பணிவான உபசரணையையும், மரியாதையையும் கவனித்து வந்த முதலாளிக்கு, சிவராம் மேல் ஒருவிதமான ஈர்ப்பின் காரணமாக, அவனுக்குத் தனது உணவகத்துக்கு மேல் மாடியில் சகல வசதியும் கொண்ட அறையையே இலவசமாக்கத் தங்குவதுக்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். இவ்வாறாக சிவராமுடைய காலமும் எதுவித பிக்கல் பிடுங்கல் அறவே இல்லாது ஓடிய வண்ணம் இருந்தாலும், மாதா மாதம் உண்டியல் வழியே ஊருக்குப் பணமும் பட்டுவாடாவாகியது மறுபுறமாய். கூடவே வாரத்துக்கு ஒரு தடவை தவறாது தொலைபேசியில் பேசிக் கொள்ளுவதிலும் ஒழுங்காய்ச் செயல்பட்டான் சிவராம்.

நிலைமை இவ்வாறு இருக்கும் வேளையில், உணவக முதலாளிக்கு அவசரமாக ஊருக்குப் போய்த்தீர வேண்டிய இக்கட்டான சங்கடம் ஏற்பட்டது. உடனடியாக, நாள்தோறும் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையும் சனங்கள் முட்டி வழியும் அந்த அருமையான உணவகத்தினைச் சில நாள்களுக்கு இழுத்து மூடிவிட்டுப் போகவும் மனம் இடந்தரவில்லை. ஒரு நாளைக்குத்

தன்னும் பூட்டினாலே தங்களது உணவகத்தினைத் தேடி வாய்க்கு ருசியாய்ச் சாப்பிடும் எண்ணத்துடன் வரும் நாளாந்த வாடிக்கைக்காரரை, தனது உணவகத்தின் கதவை ஒருநாள் எனும் சாத்த, நம்பி வரும் நித்தமும் பரிச்சயமானவர்கள் ஏமாற்றமடைந்து, அரை மனதுடன் வேறு உணவகம் நாடிச் செல்லும் அளவுக்கு விடவும் மனமின்றி 'இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாய்த் துடித்துத் துவண்ட அந்த இளகிய மனது கொண்ட முதலாளியாருக்குப் பளிச்சென ஒரு திட்டம் உருவாகியது அவருடைய சிந்தனையில். அந்த உணவகத்தினைத் தான் பராமரிப்பது போலவே மிகவும் கவனத்துடன் மேற்பார்வைப் பணியில் ஈடுபாட்டுடன், அங்கு காலை முதல் மாலை வரைக்கும் நேர்மையாக உழைக்கும் ஓர் ஊழியரிடம் சகல பொறுப்பினையும் ஒப்படைத்து விட்டுத் தான் நிம்மதியாக ஊருக்குப் போய் வருவதுதான் சாலச்சிறந்த உத்தேசமாய்த் தோன்றியது அவருக்கு அப்போதைக்கு.

ஆதலால் அப்படித் தனது உணவகத்தில் கடமையாற்றும் பேர்வழி யார் உள்ளார் எனத் தனது மூளைக்கு வேலை கொடுத்தார் அந்த முதலாளி. அங்கு பணிபுரியும் எல்லாரும், ஏதோ ஒரு வகையில் சில சில தவறுகளை இழைத்தவராகவே இருந்தனர், அவருடைய பார்வைக்கு. ஆனாலும், தமது உணவகத்தில் வேலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்த காலந்தொட்டே எதுவிதப் புகாருக்கும் அடிமைப்படாது, வெறும் பணம் சம்பாதிப்பது மட்டும்தான் தனது லட்சியம் என எண்ணாது, தான் பணியாற்றும் உணவகத்தினைத் தன் சொந்த நிறுவனம் போல நினைத்து ஓடியாடிக் காலை முதல் ராத்திரி வரைக்கும் அயராது பாடுபடும் சிவராம் தான், தனது பசிக்கு நம்பிக்கையுடன் தீனி போட உகந்த நம்பகத் தன்மை கொண்ட நேர்மையான ஆளாகத் தெரிந்தான் அந்த முதலாளியின் கழுகுப் பார்வைக்கு. ஆகவே, சிவராமைத் தனது பிரத்தியேக அறைக்குள் அழைத்துத் தன் நிலைமையைத் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லித் தான் ஊரிலிருந்து திரும்பி வரும் வரைக்கும் அந்த உணவகத்தைக் கண்காணித்துக்

கொள்ளும் பெரிய பொறுப்பினை ஏற்று வழி நடத்தும்படி இங்கிதமாய் வேண்டி நின்றார் முதலாளி.

சிவராமுக்கும் இந்த விதமான நிர்வாக ஆணை சற்று திகிலாகப்பட்டாலும், வேலைக்குச் சேர்ந்த இந்த ஆறு மாத காலத்திலும் கல்லாப்பெட்டியில் தொடங்கி, அடுக்களை வரைக்கும் அனைத்தும் அத்துப்படியாய்ப் பழக்கப்பட்ட கலையாகி விட்ட தெம்பினாலும், முதலாளி தனக்குச் செய்து கொடுத்திருக்கும் சலுகைக்காகவும், அவர் அங்கு வேலையாற்றும் மற்றைய தொழிலாளர்களைப் பார்க்கினும், தன் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கைக்குச் செவி சாய்க்கும் வண்ணம், அவருடைய அவசரமான நிலையினைக் கருதி ஒப்புதல் அளித்து, அவருடைய மனதைக் குளிரப் பண்ணினான் சிவராம். சிவராமுடைய சம்மதம் கிடைத்ததும், அன்றைக்கு இரவே எல்லா ஊழியர்களும் வேலை முடிந்து கிளம்பும் முன்னதாகவே, அனைவரையும் ஒருங்கே அழைத்துத் தான் ஊருக்குப் போய்த் திரும்பி வரும் வரையிலும் தற்காலிகமாகத் தனது பொறுப்புகளைச் சிவராமிடம் ஒப்படைத்துள்ளதாகவும், தான் வரும் வரைக்கும் தனக்குக் கொடுத்த ஒத்தாசையை சிவராமுக்கும் வழங்கி, அவருக்கும் கை கொடுத்து வியாபாரம் உருப்படியாக வழமை போல தங்குதடையில்லாது முன்னேறிச் செல்லுமளவுக்குக் கூடமாடச் சேவையாற்றிப் பாகுபாடு பாராது எல்லாரும் சரிநிகர் சமமாய் உழைப்பீர்கள் 'உங்களது சொந்த உணவகம் போல' எனக் கூறிக் கொண்டு, கல்லாப் பெட்டிச் சாவிக் கொத்துடன் எல்லாவிதமான கணக்கு வழக்குகள் அடங்கிய நோட்டுப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் சிவராமுடைய கைகளிலே ஒப்படைத்துவிட்டு, முதலாளியார் நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் சந்தோஷமாக ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

அந்த உணவகத்தில் சாப்பிட வருவோரை இன்முகத் துடன் 'வணக்கம்' கூறி, தமிழ் மொழி பேசுவோரை பரிவுடன் அழைத்துச் சென்று, சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி அமர வைத்துவிட்டு, அவர்கள் விரும்பிக் கேட்கும் உணவு வகைகளை தீவிரமாகப் பரிமாற முனைவது போலவே, வெள்ளை

நிறத்தவர்களையும், சுறுப்பு இனத்தவர்களையும் 'ஃபிரெஞ்சு மொழிதனில்' வருகவென மலர்ந்த முகபாவனையுடனும் எவ்வாறு வரவேற்பதோ, அதே பாணியில் ஃபிரான்ஸ் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க வரும் 'சுற்றுலாப் பயணிகளையும் 'ஆங்கிலப் பாஷையில்' புன்னகை தவழும் முகத்துடன் வரவேற்று, அவர்கள் கேட்கும் விதவிதமான அயிட்டங்களை இல்லை என்று தட்டிக் கழிக்காது, தமது உணவகத்தில் தட்டுப்பாடாய் இருப்பினும், பக்கத்து உணவகத்தில் இருந்து வரவழைத்து, அவரவர் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதுதான், இந்த உணவகத்துக்கு கைவந்த கலையாகும். எனவேதான் இந்த உணவகத்துக்குச் சென்றால் தாம் ஆசைப்பட்டதை நிச்சயமாக உண்ணலாம் என்னும் ஆவலுடன் தினமும் காலை பத்து மணி முதல் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையிலும் கூட்டம் அலைமோதுவது எப்படியோ, அதுபோலவே தன்னுடைய உணவகம் மட்டும் முன்னேற்றம் கண்டால் போதாது, தன் அயலிலுள்ள உணவகங்களும் திறம்பட முன்னேற்றமடைய வேணும் என்கிற அக்கறையுடன், உணவகங்களுக்குள் பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வுடன் பண்ட மாற்றுச் செய்து, ஒரு உணவகத்துக்கு ஒரு உணவகம் பாரபட்சம் இன்றியும், பொறாமை இல்லாதும் நட்புறவுடன் பழகும் விதமதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்த முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார், இந்த முதலாளியார்.

இந்த உணவகத்தில் வாடிக்கையாளருக்குச் சேவையாற்றும் ஊழியர்களுக்குத் தனியான 'உடை' அவர்கள் தொழிலாற்றும் நேரத்துக்கு மட்டும் அணிந்து கொள்ளவென்று பிரத்தியேகமாக உண்டென்றால், சமையல் கூடத்தில் பணியாற்றும் நபர்களுக்கு வேறுவிதமான 'ஆடை' உண்டு. மற்றப்படி, முதலாளி என்கிற இறுமாப்புடன் கல்லாப் பெட்டி நாற்காலியில் சும்மா உட்கார்ந்து நேரங்காலத்தை வீணடிக்காது, சேவையாளரோடும் பணிபுரிவார். அடுப்பங்கரையிலும் வியர்வை சிந்தச் சிப்பந்திகளுடன் தமாஷாய் பேசிய வண்ணம் ஓரவஞ்சனையின்றித் தானும், ஒரு ஊழியனாய் சக தொழிலாளிக்கு உதவி செய்வார் முதலாளி என்கிற பேதமின்றி. ஆக, ஒட்டுமொத்தமாய்க் கூறுவதானால், முதலாளி ஒரு மிகச்

சிறந்த நிர்வாகியாகவும், பரந்த மனமுடைய சிப்பந்தியாகவும், இரக்க குணமுடைய நாணயஸ்தராகவும் திகழ்ந்தார். இதே கொள்கையைத்தான் சிவராமும் பின்பற்றிச் சகலரையும் அதட்டி வேலை வாங்காது, சகஜமாகப் பழகிக் கொண்டு கணக்கு வழக்குகளையும் நாளாந்தம் பதிவு செய்து வந்தான்.

உணவக நிர்வாகம் ஒருபுறம் இருக்க, மறுபுறம் சிவராம் வேலைக்குச் சேர்ந்த முதல் மாதச் சம்பளத்தின் தொகையை வாங்கியதுமே, அவன் ஊரிலே அரசாங்க உத்தியோகத்தில் பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் பெற்ற மூன்று மாத ஊழியத்தின் மொத்தத்தை, இங்கு ஒரு மாதத்தில் வசூலாய்க் கிடைத்த அடுத்த கணமே, ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் ஒரு வருடம் பிழைத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பும் திட்டத்துடன் இருந்த அவனது எண்ணத்தை ஐந்து ஆண்டுகள் என்று காலவரையை நீடித்துக் கொண்டதும் இல்லாது, இதைத் தனது பெண்டாட்டிக்கும் தொலைபேசி வாயிலாக எடுத்துக்கூறி, பையனைப் படிப்பிலே கோட்டை விடாதபடிக்கு மனம் தளராது விடாமுயற்சியுடன் ஊக்கம் கொடுத்துப் படிக்க வைத்துத் தன்னைப் போல் ஒரு பட்டதாரியாக்கும் கடும் இலட்சியப் பொறுப்பையும் சுமத்தி விட்டான் தன் வீட்டுக்காரியின் தலைமீது. மாதம் இருவருடைய செலவுக்கும் அனுப்பும் பணத்தைப் போலவே சிவராமும் இங்கு ஒரு வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கை ஆரம்பித்து, மாதம் தவறாது சேகரிக்கலானான். அதற்கு என்ன காரணம் என்றால், இங்கே அவனுக்குத் தங்கும் வசதி இலவசம், முதலாளியின் உபயத்தினால். அதைவிடக் காலைப் பலகாரமும், மதிய உணவும், ராத்திரிக்கான சாப்பாடும் கூட உணவகத்தில் வேலை பார்க்கும் ஏனையோருக்கும் இலவசமே. அதோடு புகைத்தலும், மதுவும் அறவே கிடையாது என்றால் அப்புறம் மிச்சம் பிடிப்பதுக்கு என்ன பஞ்சம் சிவராமுக்கு?

இப்போ அவனது யோசனை யாவும், முதலாளி ஃபிரான்ஸ் நாடு வந்து சேரும் வரைக்கும் உணவகத்தில் சக வேலையாட்களுடன் முதலாளியார் போன்றே அதே விதத்தில் பழகி நிர்வாகத்திலும் உணவக வளர்ச்சியிலும் கவனம் செலுத்தி,

ஊழியர்கள் விடும் தப்புகளைப் பெரிதுபடுத்தாது, கனிவான அணுகுமுறையில் பக்குவமாய் மென்மையுடன் எடுத்துக்கூறி, சீர்திருத்தமாக்கி தன் மீது அவர்களுக்குக் கடுகளவும் வெறுப்பேற்படுகிற மாதிரி அதிகாரம் செய்யாது, அன்பும் மாறாதவாறு நட்புடன் உறவைப் பேணிக் காப்பந்து பண்ணியாக வேணும் என்னும் இலக்கை நோக்கிப் பயணிப்பதே. நல்ல விதமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த உணவக சேவையில், திடீரென சற்றும் எதிர்பாராது ஏற்பட்ட 'சுனாமி' போன்ற தாக்குதல் ஒன்றுக்கு இரையானது அவர் உணவகமானது.

அது யாதெனில், ஒருநாள் 'சடார்' என்று காலையில் உணவகத்தைத் திறந்து சாப்பாடுகள் எல்லாம் தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிற நேரம் பார்த்து, 'அரசாங்க உணவுச் சுகாதாரப் பகுதியில் கடமை ஆற்றும் அதிகாரிகள்' ஆண் பெண் உள்பட சுமார் ஐந்து பேர், உணவகத்தின் சுகாதாரத்தைப் பார்வையிடும் நோக்கத்துடன் உள்ளே நுழைந்து மூலைமுடுக்கெல்லாம் சோதனை போடவென்று ஆயத்தமானார்கள். உணவகத்தின் சமையலுக்கென குளிர் சாதனப் பெட்டியில் வைத்திருந்த அயிட்டங்களில் இருந்து, சமையலுக்குப் பயன்படுத்தும் பாத்திரங்கள், அடுப்புகள், கழிவறைகள், காய்கறி அடுக்கி வைத்துள்ள குளிர்சாதனப் பெட்டி, இறைச்சி, மீன், இறால் வகைகள் எல்லாத்தினுடைய தேதிகள், சமையல் அறையின் சுவரின் சுத்தங்கள் என அனைத்தையும் ஒரு துழாவு துழாவி, அங்கு கடமையாற்றும் அனைவருடைய வதிவிட அட்டையையும் பரிசோதனை பண்ணி விட்டு, ஒரே ஒரு புகாரை மட்டும் சுட்டிக் குறிப்பிட்டு, அந்தப் பழுதை ஒரு மாத அவகாசத்துக்குள் விரைந்து சரி செய்யும் படியும், தாங்கள் மறுபடியும் வரும் போது அதை திருத்திச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேணும் எனக் கெடு கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள், அந்தச் சுகாதார அதிகாரிகள். இல்லை... இல்லை வறுத்தெடுத்துவிட்டுப் போனார்கள் எனச் சொல்லுவதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

இஸ்லாம் மதத்தில் 'நபிகள் நாயகம்' கூறியுள்ளதாக ஒரு வாக்கியம் உண்டு. அதாவது வந்து, 'உங்களுடைய வருமானத்தில் கால் பங்கை ஏழை எளியவர்களுக்கு வழங்குங்கள்' என்று. அந்தக் கூற்றின்படி, சிவராம் வேலைக்குச் சேர்ந்த நாள் தொடக்கம் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் பிச்சைக்கென்றே, கல்லாப் பெட்டியில் இருந்து தனியாகக் கணிசமான காசை எடுத்து மேசை மீது வைத்துவிடுவது முதலாளியின் முதல் கடமை என்பதை நன்கு அறிந்து கொண்டான்.

'வெள்ளி' காலை முதல் பொழுது படும் வரையும், பிச்சை கேட்டு உணவகம் வரும் எல்லோருக்கும் மனநிறைவுடன் வாரி வழங்கும் முதலாளி ஒரு கிறிஸ்தவர் என்பது தனிக் கதை. இதையே அவர் ஊருக்குப் போன நாளில் இருந்து, சிவராமும் பின்பற்றித் தவறாது செயல்பட்டு வருவதில் துளிகூட மறந்தும் பிச்சாவில்லை. ஆக, சிவராமுடைய ஐயம் யாதெனில், இப்படியெல்லாம் தர்ம காரியங்களைச் செய்யும் முதலாளிக்கா, இப்படியான சோதனை வரவேண்டுமென்பதுதான்.

இனி இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் 'பிரேத பரிசோதனை' செய்வதுக்கெல்லாம் கால அவகாசம் போதாது என்பதால், அந்த அதிகாரிகள் மறுபடியும் வருவதுக்குள் உணவகத்தில், சுட்டிக் காண்பித்துச் சென்றுள்ள குறையை அழகுபடுத்த, யாரிடம் கைமாற்றாகவோ இல்லாட்டிக்கு, வட்டிக்கு என்றாலும் பணத்தினைப் புரட்டிச் செப்பணிட்டு, மீண்டும் அந்த கெடுபிடிக்காரர் வந்து பார்வையிட்டு மெச்சும் வகையில் என்ன பண்ணலாம் என மூளையைப் போட்டுக் கசக்கிப் பிழிந்தவனுக்கு, திடீரென முதலாளிக்கு அறிமுகமான ஒரு ஆளுடைய ஞாபகம் தோன்றவே, அதிரடியாக அவருடன் தொலைபேசி ஊடாகத் தொடர்பு கொண்டு, தங்களது உணவகத்துக்கு ஏற்பட்ட இக்கட்டான நிலைமையை மிகவும் பணிவுடன் எடுத்துக்கூறி, தீவிரமாகப் பணம் தேவைப்படுவதால் வட்டிக்குக் குறிப்பிட்ட தொகையைத் தந்துதவுமாறும், வெகு சீக்கிரத்தில் அந்த முதலை வட்டியுடன் ரொம்பக் காலத்துக்கு

நிலுவையில் வைக்காது திருப்பிவிடுவதாகவும் உறுதியளித்தான் சிவராம்.

ஆனால் அந்த எம்பாதக நபரே, முதலாளியைத் தவிர தான் வேறு யாரையும் நம்பிச் சல்லிக் காசுகூடத் தருவதுக்கு ஆயத்தமாய் இல்லை என்று 'நெற்றிப் பொட்டு'தனில் அறைந்த மாதிரி ரொம்பவும் இறுமாப்புடன் கறாராகச் சொல்லிவிட்டுத் தொலைபேசியைத் 'தொம்' என வைத்து விட்டான். இத்தனைக்கும் வாரத்தில் ஒரு முறையாச்சும், அழையா விருந்தாளியாக உணவகத்துக்கு வந்து, முதலாளி கூட குஷியாகப் பேசிவிட்டு, ஏதோ 'அன்னதான மடத்தினில்' சாப்பிடுவது போல, மூக்குமுட்ட ஒரு பிடியொன்று பிடித்துவிட்டு அரைச்சல்லி காசு தன்னும் கொடுக்காது, முதலாளிக்குச் சலாம் போட்டு விட்டு நமட்டுச் சிரிப்புடன் மெதுவாய்க் கம்பி நீட்டி விடும் பேர்வழி. முதலாளியும் இதைக் கண்டு கொள்ளுவதே இல்லை. அப்படியாகக் கூச்ச நாச்சமில்லாது வாரந்தோறும் ஒருவேளை ஆவது வலிய வந்து இலவசத்தில் தின்னும் உணவகத்துக்கு ஆபத்தான நேரத்திலே கண்டிப்பாக ஏதாச்சும் உபகாரம் பண்ண வேணும் என்கிற விசுவாசமற்ற பிறவிகள் சற்றும் அசராமல் இருக்கும் நாடுதான், இந்த ஃபிரான்ஸ் நாடு என்றால், எவரேனும் நம்புவார்களா? எனத் தனக்குள் நொந்து கொண்டான் சிவராம். இப்படியான கூறுகெட்ட கழுதைகள் காட்டில் தான் பணத்தையும் கடவுள் வாரி வழங்குகிறானே என்னும் கவலையும் சிவராமை வாட்டியது.

அன்றைய பொழுதை இரவு வரையும் உணவகத்தில் கழித்தாலும், சிவராமுடைய யோசனைபூராவும் எவரிடத்தில் கைமாற்றாய்ப் பணம் புரட்டுவது என்னும் சிந்தனையுடன், உணவகத்தினைப் பூட்டிவிட்டு, மேல் மாடியில் இருக்கும் தனது அறையினுள் நுழைந்து வேண்டாவெறுப்புடன் தொலைக் காட்சிச் சாதனத்தை முடுக்கி விட்டவனுக்கு, அன்றைய லாட்டரி எண்களைக் காண்பிப்பதைப் பார்த்து ஒரு வெற்றுக் கடுதாசியில் குறித்துக் கொண்டான் ஏதோ எண்ணத்துடன். சிவராமுடைய திட்டமெல்லாம் உணவக வேலைப்பாட்டுக்காக

யாராவது நிதியுதவி பண்ணமாட்டார்கள் என்கிற அங்கலாப்பிலேயே திண்டாடியவனுக்கு, 'திடீர்'ரென மூளையில் ஏற்பட்ட ஒருவித 'இரசாயன மாற்றத்தின்' உந்து சக்தியால், தான் அன்றைய தினத்துக்கு வெட்டிய 'லாட்டரி' இலக்கத்தினை, தொலைக்காட்சிக் கருவியில் காட்டிய எண்ணுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததும் எல்லையில்லாத பரவசத்தில் துள்ளிக் குதிக்காது, நாணயத்துடன் நேர்வழியில் பயணிப்பவர்களுக்குப் பலவிதமான இன்னல்கள் ஏற்படினும், அதை நிவிர்த்தி பண்ணும் வகையில் சிறிது தாமதமாய்த் தன்னும் ஏதோ ஒரு வடிவில் விடிவு காலம் கட்டாயமாய்த் தோன்றவே செய்யும் என்பதுக்குத் தான் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திராத இந்தச் சம்பவமே ஓர் உதாரணமாகுமெனத் தனக்குள்ளாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டான் சிவராம். அவனது ஆதங்கத்திலும் ஆதார மில்லாமல் இல்லை. காரணம் என்னவென்றால் சிவராம் புள்ளடியிட்டுப் பணம் கட்டிப் போட்டிருந்த, அன்று குலுக்கிய லாட்டரிக்கு முதலாவது பரிசுத் தொகை மூன்று பேருக்குக் கிடைத்ததனால், அந்த ஒட்டுமொத்தத் தொகையினையும் மூன்றாய்ப் பிரித்து, மூன்று நபர்களுக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்து, ஒரு ஆளுக்கு இவ்வளவு தொகை கிடைக்கும் என்பதையும் உடனடியாகக் குறித்துக் காண்பித்தனர். அந்த 'யூரோ'த் தொகையினைக் கணக்கிட்டு ஒரு குத்துமதிப்பாகப் பார்த்தான் சிவராம். ஏழு தலைமுறைக்குப் போதுமானது அவ்வளவும். அதோடு சிவராம் இனியும் ஃபிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து, பாழாய்ப் போன உடலையே உறைய வைக்கும் பனிக்காலத்துக்கு ஒரு சலாம் போட்டுவிட்டுப் பேசாமல் ஊருக்கே சென்று, ஒரு சிறிய பெட்டிக் கடையை வைத்துக் கொண்டு, பாக்கி முதல் அத்தனையையும் வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கில் இட்டு விட்டு, மாதாந்தம் வங்கியில் கிடைக்கும் வட்டியில் ஏழை எளியவர் களுக்கு உபகாரம் செய்யலாம். ஆனால் சிவராமுடைய எண்ணப்பாடு எப்படிப்பட்டதோ என்பதை யாரு கண்டார்?

தனக்கு 'லாட்டரி'யில் கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றி, அவன் எவருக்கும் மூச்சுக் காட்டவில்லை. காரணம், இங்கு ஏற்கனவே இதுபோன்ற அதிர்ஷ்டம் அடித்த ஒருவர், அதை

வெளியில் ஒலிபரப்பியதால், அவருக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகளைக் கண்கூடாகக் கண்டதனால், தானும் அதுபோன்ற இக்கட்டில் மாட்டி, அனாவசியமாய் 'வில்லங்கச் சோலியை விலைக்கு' வாங்கிட முயலவில்லை, இந்தப் புத்திசாலியான சிவராம். அதனால் இரண்டாம் பேருக்குக் கூடத் தெரியாத வண்ணம், மறுநாள் காலையில் முதல் வேலையாக 'லாட்டரி'யின் தலைமைச் செயலகம் சென்று தனது அடையாள அட்டையை யும், தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஆதாரத்துக்குக் கையுடனே, தான் கொண்டு சென்ற 'லாட்டரி' பத்திரத்தையும் காண்பித்த தால், அவனிடம் ஒரு விண்ணப்ப ஆவணத்தில் கையொப்பம் வாங்கிக் கொண்டு, அவனது பணத்தை சிவராம் கணக்கு வைத்திருக்கும் வங்கிக் கணக்கில், அன்றைக்குச் சாயந்தரமே சேர்த்துவிடுவதாகவும் கூறி, சிவராமுக்குக் கிடைத்த தொகைக்கான சான்றிதழ் பத்திரம் ஒன்றினையும் அவனிடத்தில் கையளித்தார்கள், லாட்டரி அலுவல அதிகாரிகள். சிவராமும் மனநிறைவுடன் உணவகத்துக்கு வந்து சரியான நேரத்துக்குக் கதவினைத் திறந்தான்.

அடுத்த நாள் காலையில் தன் வங்கிக்குச் சென்று, அவர்களின் கூற்றின்படி, தனது கணக்குக்குப் பணம் வந்திருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, உணவகத் திருத்தத்துக்குத் தேவையான காசை மட்டும் வங்கியில் இருந்து எடுத்து வந்து, ஏற்கனவே தான் தொலைபேசி மூலம் அழைத்து, சுகாதார அதிகாரிகள் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தினை மாத்திரம் பழுது பார்க்க என்ன செலவாகும் எனக் கேட்டறிந்த வெள்ளைத் தோல் நிறுவனத்தாரையே தொலைபேசியில் அழைத்து, உணவகத்தைத் திருத்த வரும்படிக் கேட்டுக் கொண்டான் சிவராம். ஆனால் தனக்கு இப்படி ஓர் அதிர்ஷ்டம் அடித்ததை வீட்டுக்காரிக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை அவன். ஏனெனில் அதற்கும் ஒரு காரணம் கைவசம் வைத்திருந்தான் சிவராம்.

அதாவது வந்து, சிவராமுடைய வீட்டுக்காரி ஓர் ஆடம்பரப் பிரியையாவாள். இல்லாட்டிக்கு அயல் வீட்டுப்

பையன் வெளிநாடு சென்று உழைத்து அனுப்பும் பணத்திலே, குடிசை வீடாய் இருந்த அவங்கள் வீடு, இன்று கல்லினால் கட்டப்பட்ட வீடாகக் காட்சி தருவதைக் சாக்குக் காட்டி, இருபத்தி நாலு வயதுப் பையனுடன் நாற்பது வயதான தன்னையும் மேல்நாட்டுக்குப் போய்ப் பணத்தை வாரிக் கொட்டும்படி சதா தொல்லை கொடுக்குமளவுக்கு, சிவராம் வீடு ஒன்றும் பஞ்சத்தில் தத்தளிக்கும் பரதேசியான வீடு அல்ல.

ஆனால் சிவராமுடைய மனைவியின் பேராசைக்கு ஓர் அளவு கிடையாது. சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால், அடுத்தவரைப் போல தானும் பகட்டாய் வாழவேணும் என்கிற பொறாமைதான் காரணமாகும். ஆனால் ஒரு மனிதன் சாதாரணமாகக் கடுகளவும் வறுமைக் கோட்டுக்குள் அகப்படாத வண்ணம் பிறத்தியாரிடம் கையேந்திக் கைமாற்று வாங்காது வளமுடன் வாழ்ந்தாலே போதுமானது என்பதுதான், சிவராமுடைய குறிக்கோள். ஆக, இந்த மாதிரியான ஆசையில் தவறும் தனது வீட்டுக்காரிக்குத் தனக்கு அடித்த 'அதிர்ஷ்டத்தினையும்' பகிரங்கப்படுத்தி விட்டால், வேறு வினையே வேணாம். ஏற்கனவே அவனது வீட்டில் தங்களுக்கு ஒரு படுக்கை அறையும், மகனுக்குப் படுக்கையுடன் கூடிய படிப்பதுக்கு வசதியான அறையும், அதோடேயே தொலைக்காட்சிப் பார்ப்பதுக்கும், வீட்டுக்கு வருவோரை வரவேற்று உட்கார வைத்து உரையாடும் அளவுக்குச் சோபாவுடன் கூடிய சகலவிதமான அம்சமும் அடங்கிய அடக்கமான வீடு உண்டு. இருந்தாலும், தனக்குக் கிடைத்த தொகையைத் தொலைபேசி ஊடாய் ஊதி விட்டாலே போதும். இவ்வளவு திருப்தியுடன் கூடிய வீட்டையே மேலும் என்ன விதமான அலங்காரம் பண்ணி விடுவானோ என்னும் பீதி ஒரு புறமென்றால், மறுபுறம் தனது பையனுக்கும் இந்தச் சேதி தெரிய வந்தால், பிற்பாடு அவனும் படிப்பினில் அக்கறைப்படாது குட்டிச் சுவராகப் போய்விடுவான் என்கிற ஆதங்கத்தினால் சிவராம் அனைத்தையும் அடக்கியே வாசித்தான். தன்னுடைய திட்டத்தின்படி, உணவக முதலாளி ஊரிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் அவருக்கு மாத்திரம் தன் அதிர்ஷ்டத்தின் பயனாகக்

கிடைத்த சங்கதியை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, மேலும் ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் குளிரில் கிடந்து வீண் அவஸ்தைப்படாது, உடனடியாய் ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும், தன் நெடுநாள் கனவான 'புத்தகப் பண்ணை' என்னும் பெயரின் ஒரு புத்தகக் கடை வைக்கும் திட்டத்தினையும் எடுத்துச் சொல்லி விடை பெறும் ஆவலுடன் காத்திருந்தான், முதலாளியின் வருகைக்காக.

இதனிடையே, உணவகத்தினைத் திருத்தும் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்ட ஸ்தாபனத் தொழிலாளர்கள், இரண்டே யிரண்டு நாள்களில் மிகவும் கச்சிதமாய்க் காரியத்தினை கவர்ச்சிகரமான முறையில் முடித்துவிட்டு, அதுக்கான பற்றுச் சீட்டைக் கொடுத்துப் பணத்தினையும் பெற்றுக் கொண்டு, நன்றி கூறி இடத்தைக் காலி பண்ணினார்கள். முதலாளி இல்லாமலே சிவராமுடைய அப்பழுக்கற்ற முயற்சியினை, அங்கு கடமையாற்றும் எல்லாருமே மெச்சித் தங்களுக்குள் வியந்தார்கள். சிவராமும் தான் மட்டும் கல்லாப் பெட்டி மேசையில் சும்மா இருக்காது, உணவகத்துக்கு வரும் விருந்தினரை வலியச் சென்று கனிவுடன் வரவேற்று, அவர்கள் இஷ்டப்பட்ட இடத்திலே அமர வைத்துவிட்டு, அவர்கள் விரும்பிக் கேட்கும் அயிட்டங்களைக் குறித்துக்கொண்டு இருக்கும் வேளையிலே, இதர சேவையாளர்களையும் கல்லாப் பெட்டியைப் பாவிக்கும் அனுமதியை நம்பிக்கையின் நிமித்தம் விட்டுக் கொடுத்தமையால், உணவகத்தில் வேலை பார்க்கும் அனைவரது பிரியத்துக்கும் பாத்திரவாளியானான் சிவராமம்.

சொல்லி வைத்த மாதிரியே, ஒருநாள் 'சடார்' என்று 'சுகாதார அதிகாரிகள்' உணவகத்தினுள் நுழைந்து, தாம் குற்றம் கண்டு சுட்டிக் காண்பித்துச் சென்ற இடத்துடன் நில்லாது, மேலும் கூடுதலான வனப்புடன் உணவகம் வெகு ஜோராய் இருப்பதைப் பார்த்துத் திகைத்ததும்ல்லாது, உணவகத்துக்குச் சிறந்த சான்றிதழும் வழங்கிவிட்டு விடை பெற்றனர். ஆக, இவ்வாறு நாள்கள் நகர்ந்தபடி ஒரு மாதம் போனதே தெரியாத வண்ணம் இருக்கையில், முதலாளியும் தனது உறுதி மொழியின் பிரகாரம் ஒரு மாதம் கழித்து உணவகத்துக்குள் அடியெடுத்து

வைத்து ஆழ்ந்த அதிர்ச்சியுடன், இது தன்னுடைய உணவகம் தானா? அல்லது வேறு உணவகத்துக்குள் புகுந்து விட்டோமா என ஆச்சரியப்பட வைக்கும் அளவுக்குக் கண்ணைக் கவரும் விதத்தில், அவரது உணவகமே ஜெகஜோதியாய்க் காட்சி தந்து அசர வைத்துவிட்டது அவரை.

முதலாளியைப் பார்த்ததுமே உணவக உழியர்கள் எல்லோருமே வரிசையாக வந்து கைகுலுக்கிச் சென்றனர். சிவராமுடைய கையினைத் தன் இரு கைகளாலும் பற்றிப் பிடித்தபடி, இந்த மாற்றத்துக்கெல்லாம் யாது காரணம் என வினாவியதுக்கு, எல்லா சம்பவங்களையும் அக்கு வேறு ஆணி வேறாய் புட்டுப் புட்டு விளக்கினான் சிவராம். அதில் இலவசமாய் வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகும் அந்த ஆள் தனக்குக் கைவிரித்த சோகத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை அவன். அந்த வேளையில் தான் தனக்கு சற்றும் எதிர்பாராது கிடைத்த லாட்டரிக் காசினில் இவ்வித வேலைப்பாடும் செய்து, 'சுகாதாரப் பரிசோதகரிடம்' வாங்கிய சான்றிதழையும் ஒப்படைத்து, கூடவே திருத்த வேலைக்குச் செலவான பற்றுச் சீட்டுக்களையும் காட்டினான் முதலாளியிடம்.

முதலாளியாரும், தகுந்த சமயத்தில் தனக்குக் கிடைத்த 'லாட்டரி'ப் பணத்தினில், கை வைத்துத் தன்னுடைய உணவகமாக எண்ணித் தன் உணவகத்தைச் சீர்படுத்தி இருக்கா விடில், தான் இன்று நடுத்தெருவினில் தான் நின்றிருக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருப்பேன் என்பதை சிவராமிடம் நேரடியாக எடுத்துக்கூறி, சிவராமுடைய பரந்த மனப்பான்மைக்குத் தான் என்ன கைமாறு செய்வதென்று தெரியாது, திக்குமுக்காடும் சங்கடத்தையும் கூறி, மெய்சிலிர்த்துக் கண் கலங்கி நின்றார் அவர். சிவராமும் அவரை ஆசவாசப்படுத்திய வண்ணம், ஏதோ தக்க சமயத்தில் தனக்கு ஒரு குருட்டு அதிர்ஷ்டம் அடித்ததால் இந்த மர்திரியாக உணவகத்தினை காபந்து பண்ணிட முடிந்தது. இல்லாவிட்டால் தன்னாலும் இந்தப் 'பாரிஸ்' நகரத்தில் வேறு எவரிடம் கைமாற்றுக் கேட்டு வாங்குவதென்பது லேசப்பட்ட காரியமா?

என்று கூறிய சிவராம், எப்படியோ உங்களது தர்ம காரியம் தான், உங்கள் தலைக்கு வந்த ஆபத்தினைத் தலைப்பாகையுடன் போக வைக்க எனக்குத் தக்க சமயத்தில் 'லாட்டரி' ரூபத்தில் விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கும் போலும் என முதலாளியைத் தேற்றினான்.

அதோடு முதலாளியாரின் கலக்கத்தைப் போக்கும் நோக்குடன், இப்போ எதுவும் குடிமுழுகிப் போயிடாததை நினைத்து சந்தோஷப்படும்படி எடுத்துரைத்தான் சிவராம். அதாவது வந்து, எப்படியோ உணவகத்தை இழுத்து முடி முத்திரை குத்தியாச்சு என்கிற அவப் பெயரை நீக்கித் தக்க வைத்ததே. பெரிய சாதனை என்பதையும் முதலாளிக்கு விவரித்தான் அவன். அதோடு தனக்கு 'லாட்டரி'யின் பணம் வந்தது பற்றி இங்கு தொழிலாற்றும் ஒரு குருவிக்குக் கூடத் தெரியாதமையினால் தான், இப்படியெல்லாம் முதலாளி இல்லாமலே இதுபோல செலவு பண்ணி உணவகத்தை இந்தளவுக்கு புதுப்பிக்க, இவருக்கு இந்தளவு காசு எங்கிருந்து வந்ததெனத் தமக்குள்ளாகவே ஒருவரோடு ஒருவர், 'இது ஒரு மர்மம்' எனப் பேசிக் கொள்ளுவது தனது காதுக்கு எட்டியுள்ளது என்பதையும் கூறி, இந்த ரகசியத்தை யாரிடமும் சொல்லிட வேணாம் எனவும் முதலாளியிடம் வேண்டிக் கொண்டான் சிவராம். இந்த விஷயம் தனது...வீட்டுக்காரிக்குக் கூட இன்றளவும் வெளியிடாததும் அதைவிட முக்கியமான தகவல் என்பதையும் சேர்த்துக் கொண்டான்.

அடுத்த நாள் காலை உணவகப் பணிக்கு ஆயத்தமாய் வந்து, முதலாளிக்கு ஒரு வணக்கம் கூறி விட்டு, உணவகத்தில் சேவையாற்றும் போது அணியும் அங்கியை மாற்றப் புறப்பட்ட சிவராமை முதலாளியார் தன்னுடைய பிரத்தியேகமான அறைக்கு அழைத்துச் சென்று, நாற்காலியில் உட்கார வைத்து விட்டுத் தன் மேசை லாச்சியைத் திறந்து, தனது உணவகத்துத் திருத்த வேலைக்குச் சிவராம் செலவு செய்த பணத்தை எடுத்து அவனது கைகளில் கொடுத்துவிட்டு, மேற்கொண்டு இன்னும் ஒரு காகித உறையினையும் நீட்டினார். சிவராம் முதலில் தந்த

பணம்தான் உணவகத்துக்குத் தான் செலவு செய்த காசு என்றும், இந்த உறை வேறு எதற்கு என்றும், முதலாளியிடம் கேள்விக் கணையாகத் தொடுக்க, அவரும் பேசாமல் அதைத் திறந்து பார்க்கும்படி சைகையால் கைகளை அசைத்துக் காட்டினார் அவனுக்கு.

சிவராமும் மறு வார்த்தை பேசாது, காகித உறையினைத் திறந்து பார்த்துவிட்டுத் திடுக்கிட்டு, இந்தத் தொகை எதற்கு என்னும் பாணியில் கேட்டதுக்கு, தனது உணவகத்தின் மானத்தைக் காப்பாற்றித் தந்ததுக்குத் தான் தரும் அன்பளிப்பு என்று கூறினார். ஆனால் சிவராம், தான் தன் கடமையைத் தான் செய்ததாகவும், அதுக்கான பிரதி உபகாரம் எதனையும் எதிர்பார்த்துப் பண்ணவில்லை என்பதைப் பணிவுடன் கூறித் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுத் தான், ஐந்தாண்டு காலம் ஃபிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து உழைக்கும் எண்ணத்துடன் தான் இந்த உணவகத்தில், தன்னுடன் சிறு வயது தொடங்கி ஒன்றாய்ப் படித்தவனும் உங்கள் பிரியத்துக்கு ஆளானவனுமான இஸ்லாமிய நண்பனின் சிபாரிசின் பேரிலே தான் சேர்க்கப் பட்டேன். ஆனால் எதிர்பாராது கிடைத்த இந்த 'லாட்டரி' யூரோவே ஏழு பரம்பரைச் சீவியத்துக்குப் போதுமானதாக இருக்கும்போது, இதற்கு மேலும் வீணாய் ஆசைப்பட்டு இந்தக் குளிரான நாட்டினிலே தொடர்ந்து தனது திட்டப்படி ஐந்து வருடத்துக்குத் தாக்குப் பிடிக்கத் தனது மரபணுவின் சக்திக்கு உகந்த நாடும் இதுவல்ல. எனவே பேசாமல் 'போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து' என தங்கள் வீட்டிலே தனது அத்தை அடிக்கடி கூறுவதுக்குத் தோதாக இந்தப் பணத்துடன் ஊருக்குப் போய், ஒரு 'புத்தகப் பண்ணை' என்னும் பெயரினில் ஒரு 'புத்தகக் கடை' போடுவதுதான், தனது தீராத ஆசையென்பதையும் எடுத்துக்கூறி, இன்றையளவும் தன் மீது கருணை காண்பித்து ஒரு நல்ல வேலை போட்டுக் கொடுத்தது மட்டுமல்லாது, இலவசச் சலுகையாகத் தனக்கெனத் தங்குவதுக்குத் தனி அறை வேறு ஒதுக்கித் தந்து உபசரித்த அவரைப் போன்ற மனிதர்களைக் காண்பதுவே மிகவும் அபூர்வம் எனக் கூறித் தான், ஊருக்குக் கிளம்புவதுக்கு

அனுசரித்து விடை தருமாறு அன்புடன் கோரித் தனது பயணத்துக்காகத் தயாரானான் சிவராம். முதலாளிக்கும் சிவராமைப் போன்ற நம்பகத் தன்மை கொண்ட நபர்களைத் தேடிப்பிடிப்பதே அருமையிலும் அருமை அன்றாலும், சிவராமுடைய முடிவினை மாற்றும் அதிகாரம் தனக்குச் சுற்றும் கிடையாதென்பதால், அவனது மனவினை ஏற்றுக் கொண்டு பிரிய மனமில்லாது விடை கொடுத்தார் அந்தத் தங்கமான முதலாளி.

முதலாளியிடம் உத்தரவு வாங்கிய கையுடன், தான் ஃபிரான்ஸுக்கு எவ்வித அறிவித்தலும் பண்ணாது அதிரடியாக வந்து சேர்ந்ததும் இன்முகத்துடன் தன்னைத் தன்னுடைய வீட்டிலேயே தங்க வைத்துச் சிவராமுக்கு ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் குடியிருக்கத் தகுதியான அனைத்து அலுவல்களையும் சுற்றும் முகம் சுழிக்காது தன் மனைவியின் உதவியுடன் நிறைவேற்றிய தோடு மட்டுமன்றி, கையோடு தனக்கு நெருங்கிய பழக்கமான 'இந்திய உணவகம்' நடத்தும் முதலாளியிடம் தன்னை அழைத்துச் சென்று அறிமுகப்படுத்தி உயர்தரமான பதவி வகிக்கும் வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்துத் தன்னுடன் சின்னஞ்சிறு வயதுத் தொடங்கித் தனக்குப் பக்கத்திலேயே அமர்ந்து இறுதி வரையும் ஒன்றாய்ப் படித்த ஆருயிர் நண்பனாகிய சாஜகான் வீடு நோக்கிப் போய்த் தான் ஊருக்குப் புறப்பட இருக்கும் சேதியைக் கூறினான் சிவராம்.

அப்போதுதான் சாஜகான் சிவராமிடம், ஐந்து வருடங்கள் பிழைத்துக் கொண்டு தான் ஊர் திரும்புவதாகக் கூறிய திட்டத்தினை எதுக்காகக் குறுகிய மூன்று மாத நோக்கமாகக் குறைக்குமளவுக்கு அப்படி என்ன பிரச்சினையான பாதிப்பு நேர்ந்ததெனக் கேட்ட நண்பன் சாஜகானுக்குத் தனக்கு 'லாட்டரி' கிடைத்த பணத்தின் விவகாரத்தினைக் கூறி, அதை இவ்வளவு காலமும் உடனேயே வந்து சொல்லாததுக்கு, நேரங்காலம் இடங் கொடுக்காத அளவுக்கு முதலாளியார் தன் பொறுப்பில் உணவகத்தினை விட்டுச் சென்ற நேரம் பார்த்து, சுகாதார அதிகாரிகளின் கெடுபிடியினால் தான் பட்ட பாட்டினையும்,

எடுத்துரைத்து, அதிலே கவனம் பூராவையும் செலுத்தியதினாலும், அதோடு இதைப் பரம இரகசியமாக வைத்திருந்ததுக்கு அதிமுக்கிய காரணம் என்னவெனில், இந்தப் 'பாரிஸ்' நகரினில் யாரையும் நம்பி எதையும் வெளியிட்டால், அப்புறம் எந்த விதத்தில் ஆப்பு வைப்பாங்கிற விஷயத்தினை நன்கு உணர்ந்ததன் பயனாய்த்தான் தொலைபேசியில் கூட இந்த விவரத்தை அவனுக்குக் கூறாது, நேரினில் வந்து எடுத்துச் சொல்லலாமென்ற யோசனையில் இருந்து விட்டதாகவும், முதலாளியும் முதல் நாள்தான் ஊரிலிருந்து வந்திறங்கினார் என்றும், ஆதலால் முதலாளியிடத்தில் மாத்திரம் இந்தச் சங்கதியை எடுத்துக் கூறி, இந்தப் பணத்துடனே தான் ஊருக்குப் போய் ஒரு 'புத்தகக் கடை' வைக்க உத்தேசித்துள்ளதையும் எடுத்துச் சொல்லி, வேலையையும் ராஜினாமாச் செய்வதையும் விளக்கி விட்டுத்தான் அவனிடத்திலும் இந்த விஷயத்தைக் கூறி, சாஜகான் குடும்பத்துக்கும் ஏதாவது பண உதவியை அன்பளிப்பாய்ச் செய்தால்தான், சிவராமுக்கு ஒரு மன நிறைவு உண்டாகும் எனக் கூறி, அவனுக்குத் தேவையான தொகையைக் கூறும்படி அன்புக் கட்டளையிட்டான் சிவராம், சினேகித உறவோடு.

பிறத்தியாருக்கு உதவி பண்ண வேணும் என்கிற நற்சிந்தனையைக் கொண்ட மனிதநேயமதைப் பெரிதும் பாராட்டிய சாஜகான், தனக்குத் தற்சமயத்துக்கு இருக்கும் வசதியே போதுமானதாய் இருப்பதை எடுத்து விளக்கிச் சிவராமுடைய 'நண்பனுக்கும் ஏதாவது உதவி பண்ணியே ஆக வேணும்' என்கிற உயர்ந்த யோசனைப் பட்டியலில் தன்னை நினைத்துப் பார்த்ததில் தனக்கு ரொம்பவும் பெருமையாக இருப்பதாகக் கூறியதுடன், இந்த நினைப்பு ஒன்றே பல லட்சம் 'யூரோ'வுக்குச் சமம் என்பதையும் அவனுக்கு உணர்ச்சிப் பொங்க புரிய வைத்தான் சாஜகான். தம் இந்த நேசம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருந்தாலே போதுமானது எனவும், சிவராமுக்குச் சொல்லி, ஊருக்குச் சென்று சிவராமுடைய அபிலாஷையை விருத்தி செய்யும் வண்ணம் கை குலுக்கி நிறைந்த மனதுடன்

வாழ்த்தி வழி அனுப்பி வைக்கும்போது, சாஜகானுடைய வீட்டுக்காரியும் அருகில் நின்றாள்.

சிவராமும் ஊருக்குப் புறப்படும் முன்னதாக ஒரு தனியார் ஸ்தாபனத்தின் பேருந்து மூலமாய், ஐரோப்பாவின் முக்கிய நாடுகளான இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, இத்தாலி, கிரீஸ், நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம் உள்பட அனைத்து நாடுகளுக்கும் ஒரு சுற்றுலாப் பயணியாகச் சுமார் பத்து நாட்கள் வரைக்கும் கூடுமான வரையும் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கே திரும்பி வந்து சேர்ந்த மறு கணமே, எண்ணற்ற பரவசமூட்டும் கனவுகளுடன் தாய் நாட்டினை நோக்கி விமான மூலமாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தான் சிவராம்.

ஃ ஃ ஃ

திரு ஒரு இலட்சிய வர்து

சிவன் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து, காலூன்றிச் சுமாராகச் சொல்லப் போனால் கிட்டத்தட்டப் பத்து வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. ஆனாலும் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிப் போய் வந்தது கிடையாது என்பது மட்டும் நிஜம். ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக் குடியுரிமையும் பெற்று ஃபிரான்ஸ் நாட்டு பிரஜையாகியும் விட்டான் இத்தனைக்கும்.

லண்டனுக்கு மேல்படிப்புக்காய் வந்த சிவன், வெறுமனே தனது காலமதை வீணாக விரயம் பண்ணாது, தனது இலக்கினில் முழுமூச்சாய்க் கவனம் எடுத்துப் பட்டப் படிப்பினிலும் கூடுதலான அக்கறை செலுத்தி, வெற்றிக் கொடி நாட்டியதே மாபெரும் சாதனை எனலாம். காரணம் என்னவென்றால், ஒவ்வொருவருடைய பெற்றோரும் தமது பிள்ளைகள் வெளிநாடு சென்று மேல்படிப்புப் படிக்க வேணும் என்னும் அற்ப ஆசையால், வாயைக் கட்டி வயித்தைக் கட்டிச் சேர்த்து வைத்த பணம், அனைத்தையும் வாரிக் கொடுத்து, இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி வைத்தால் இங்கு வந்ததும், தமது நாட்டின் மீது அதீத ஊக்கத்தினைக் கொடுத்து விடுகிறதாம். அதனால் மேலை நாட்டுக்கு வந்த விஷயத்தைத் தூக்கிப்

பரணிலே வீசிவிட்டுச் சொந்த நாட்டினின் வளர்ச்சிக்கான பற்றின் காரணமாய், பெற்றெடுத்தவர்களின் கனவுக் கோட்டையை எல்லாம் தகர்த்தெறிந்து விட்டுப் பொதுச் சேவை மூலம், தமது நாட்டினை வளம்படுத்தக் களத்தினில் இறங்கிவிட்டதாய்ப் பறைசாற்றிய வண்ணம், சேவை செய்வதாகக் கூறுகிறார்களாம்.

இவர்களைப் போன்ற பேர்வழியான கூட்டத்தினர், லண்டனில் உள்ளவர்களிடம் தமது திட்டத்தினைக் கதையளந்து, அசடான நபர்களிடம் வசூலிக்கும் பணத்தினில் பங்கு போட்டுக் கூறு பிரித்துத் தாங்கள் குபேரராய் ஆனது மாத்திரம் அல்லாது, ஊரிலே உள்ள தங்களது குடும்பத்து அங்கத்தினரையும் செல்வத்தில் திளைக்கும் வண்ணம், வறுமையை விரட்டி அடித்து இரட்டை வேஷம் போடும் சாகசம், அவர்களுக்கு மாதம் மாதம் படியளக்கும் சீமான்சுக்குத் தெரிய வந்ததும், இவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பங்களிப்புகளையும் நிறுத்தியதோடு, இவர்களது சங்காத்தமே அடியோடு வேண்டாம் என, இவர்களுடனான தொடர்பினைத் துண்டித்துக் கொள்வதனால், எதுவிதமான பாதிப்பும் இந்தக் கூட்டத்துக்கு அறவே கிடையாதாம். காரணம் யாதெனில் இந்தக் கும்பல்தான், ஏற்கனவே இவர்களிடம் வாங்கிய கப்பத்தில் சொகுசான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட பேர்வழிகள் ஆச்சே என்னும் தகவல் எல்லாம் சிவனுடைய காதுக்குள் விழுந்ததுமே, முன்கூட்டியே உஷாரான எச்சரிக்கை ஆளாகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்ட புத்திசாலி ஆச்சே சிவன். பிறகு எப்படி இந்தக் கேடு கெட்ட கூட்டத்தின் 'பாச்சா' எல்லாம் பலிக்குமா சிவனிடத்தில்! கண்டபடி தேவையில்லாது எவருடனும் நெருங்கிப் பழகாது, தான் உண்டு தன்னுடைய பாடு உண்டு எனத் தனி ஆவர்த்தனம் வாசித்த வண்ணம், தன் படிப்புக்கேற்ற வசதியான உத்தியோகத்தினைத் தேடும் பாதையில் அலைந்து திரிந்தான்.

சிவன் ஏறி இறங்காத தொழில் ஸ்தாபனங்கள் அனேகம் எனலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு நிலையத்திலும், ஏதாவது ஒரு

சாக்குப் போக்குக் கூறி விடை கொடுத்து அனுப்பிவிடுவார்கள் அவனை. இத்தனைக்கும், இங்கிலாந்து வந்த நாள் முதலாய் ஒரு பஞ்சாப்பியகாரக் குடும்பத்து வீட்டினில்தான், ஓர் அறையை வாடகைக்குப் பிடித்துத் தனது காலத்தினை ஒட்டிப் படிப்பினையும் நிறைவு செய்தான் சிவன். ஆனால் ராத்திரியில் எங்காவது மாறி மாறி, வேலை பார்க்கும் பணத்தினில் தான் அறை வாடகையும் கொடுத்துத் தனது படிப்பு உள்ளிட்ட பிற செலவுகளையும் சமாளித்து வந்தான் அவன். ஆனால் கையில் காசு தட்டுப்படும் போதெல்லாம், அந்த சிங் குடும்பத்துப் பெரியவரிடம் கைமாற்றாகக் கடன்படுவதும், பிற்பாடு தன் கையில் பணம் புழங்கும் போது திருப்பிக் கொடுக்கும் நாணயத்தன் என்பதால், சிவன் கேட்கும் எவ்வளவு பணத்தினையும் இல்லையென்னாது வாரி வழங்கி வந்தார்கள், அந்தக் குடும்பத்தில் வாழும் அனைத்து அங்கத்தினரும். ஆக, இந்த நேர்மையான குணத்தினால் பரஸ்பரம் இவர்களுடைய உறவிலும் எதுவிதமான விரிசலும் துளிகூட இல்லாது தொடர்ந்தது.

இத்தனைக்கும் சிவன் சின்னஞ்சிறு வயது தொடங்கித் தாயாரின் அரவணைப்பினில்தான் வளர்ந்து வந்தானே ஒழிய, தகப்பனின் முகத்தினைத் தன்னும் பார்த்திடும் பாக்கியம் அவனுக்கு எட்டவில்லை என்றேதான் கூறவேண்டும். காரணம் என்னவென்றால், தகப்பனால் நல்ல உத்தியோகமதில் இருந்தாலும் கூடப் பாழாய்ப் போன மதுப் பழக்கத்துக்கு அடிமையாகி, ஊறிப்போன பேர்வழியான ஆசாமி ரகத்தினைச் சேர்ந்தவர் என்றுதான், கூச்ச நாச்சமில்லாது ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இதனால் தனது பணி முடித்து வீடு திரும்பும் போது, சற்றும் நிதானமிழக்காத ஒருவித போதையுடன் வரும் தனது கணவரைச் சிவத்தின் தாயார் சுத்தமாய், இந்த கேடு கெட்ட வழக்கத்தில் இருந்து திருத்தி எடுக்கப் பகிரதப்பிரயத்தனப்படும் தோல்விதான் கண்ட மிச்சமெனலாம். ஆக, நித்தமும் இரவில் நடக்கும் இந்த உள்நாட்டு யுத்தத்துக்கு முடிவே இல்லாது போய்விட்டதுதான் பயங்கரக் கொடுமை எனலாம்.

ஆனால், வாய்த்தகராறு முற்றி உச்சத்துக்குப் போனாலும் கூட, சிவத்தின் தாயாரைத் தவறியும் அடித்து உதைத்தது கிடையாது அவர். இந்த விஷயத்தில் தாயார் கொடுத்து வைத்த ஜீவன் என்றே சொல்லலாம். இந்த விதமாய் சண்டை சச்சரவு ஏற்பட்ட போதும், அவற்றினை எல்லாம் ஒருபுறமாக ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப் புருஷனுக்கு ராத்திரிச் சாப்பாட்டினை ஓரவஞ்சனை இல்லாது பரிமாறுவதில் உள்ள கவனிப்புக்குக் கண்டிப்பாகச் சிவத்தின் தாயாரைப் பாராட்டித்தான் தீர வேண்டும். ஆனால், மறுநாள் காலை வேலைக்குத் தன் வீட்டுக்காரரை ஆயத்தம் பண்ணி, மதிய உணவினையும் கொடுத்து அனுப்புவதில் சிவத்தின் தாயார் சும்மா பம்பரம் போல சுழன்று, ஆடியோடி விறுவிறுப்புடன் செய்யும் பாங்கினைப் பார்த்தால், இரவு நாயாட்டம் வாயடித்தவர்கள் இவர்கள்தானா என எண்ணத் தோன்றும். இத்தனைக்கும் சிவத்தின் தகப்பனும், ராத்திரி எந்தத் திருக்கூத்துமே நடக்காதது மாதிரி நடந்து கொள்வதில் மகா சாமர்த்தியசாலி.

சிவத்தின் தந்தையைப் பணிக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டுச் சூட்டோடு சூடாய்த் தன் மகனையும் பாடசாலைக்குப் புறப்பட வைத்து, அவனுக்கு மட்டும் மத்தியானப் போசனம் கொடுத்து விடாததில், தாயாருக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி. ஏனெனில் சிவத்தின் மதிய உணவுக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே காசு கட்டி ஒழுங்கு செய்தமையால், அவன் அங்கேயே தனது மத்தியான வயிற்றுப்பாட்டினை நிறைவு செய்து கொள்வதுடன், வீட்டிலே நடைபெறும் விவாதங்களைச் சிறிதேனும் புரிந்து கொள்ள முடியாத பருவம் அவனுடையது. ஆக, புருஷனையும் தன் பையனையும் ஒருவாறு வீட்டை விட்டு அனுப்பி வைத்துவிட்டு, அரக்கப் பரக்கத்தான் சேலையினை உடுத்துக் கொண்டு வீட்டினைப் பூட்டிய வண்ணம் தனது மாநகரத் தொழிலுக்குப் போவதற்குப் பேருந்து நிறுத்தத்தினை நோக்கிப் படுவேகமாய்ப் பறப்பாள் சிவத்தின் தாயார்.

ஆண்டுதோறும் நித்தமும் தன் கணவனைத் தண்ணி அடிக்கும் வழக்கத்தில் இருந்து மீட்டெடுக்கப் போராடிப்

போராடி நொந்து 'நூடில்ஸ்' ஆகிப் போனா சிவத்தின் அம்மையார், இதனால் தன் மகனுடைய மேல்படிப்புக்கு அவளால் எள்ளளவு கூட சேமிக்க முடியாத நிலமையில் தான் வாழ்க்கையை ஓட்ட வேண்டிருந்தது என்பதுதான், சோதனையான விஷயம் சிவத்தின் தாயாருக்கு. இத்தனைக்கும் சிவனுடைய வயது மூன்றுதான் ஆகின்றது. அப்போ இப்பவும் தன்னால் கூடுமானவரைக்கும், நல்ல விதமான அறிவுரைகளை எடுத்து உரைத்தும் சிவனின் எதிர்காலத்தை மூளையில் பதிய வைத்தும், அவனுக்காகவாவது, அதாவது 'ஒன்றே ஒன்று' என இருக்கின்ற பிள்ளைக்காக அவரைத் திருந்தும்படி கெஞ்சித் தன்மையாகச் சிவத்தின் தாயாரினால் எடுத்து வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள் அனைத்தும் 'எருமை மாட்டின் மீது பெய்த மழை'யாகிப் போனதே தவிர, சிவனுடைய தந்தையார் மாறக் கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் எதுவும் துளிகூட இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை தாய்க்கு. இனியும் அவரிடமிருந்து திருந்தி வாழக் கூடிய சூழ்நிலை எதுவும் தென்படுவதாகத் தோன்றாது, தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டு வேதனையின் சிகரத்துக்கே ஆளாகிவிட்டாள் சிவத்தின் தாயார்.

ஆகையினால் தன்னுடன் மாநகரசபையில் பணியாற்றும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான தோழி ஒருத்தியிடம்தான் தன்னுடைய உள்மனக் குமுறல்களை எல்லாம், மனம் விட்டுச் சொல்லி அவளுடைய ஆலோசனைகளையும் அவ்வப்போது பரீட்சித்துப் பார்ப்பது உண்டு. அந்த புத்திமதிகள் சிலவேளை ஒத்துப் போனாலும், அடுத்த நிமிஷமே பழையபடியும் 'வேதாளம் முருங்கை மரத்தின் மீது ஏறிய கதையாட்டம்' திட்டங்கள் யாவுமே தவிடுபொடி ஆகிவிடும். ஆயினும் சக தோழிக்குத் தெரிந்த மனநல மருத்துவருடைய உதவியை நாடும் நோக்கத்துடன் இருவரும் சென்று மருத்துவரை அணுகி, மருத்துவர் எடுத்துரைத்த விதமான நடவடிக்கை எடுத்தும், அதுகூட 'விழலுக்கு இரைத்த நீர்' போலானதுதான் மிச்சம். சும்மா கடமைக்காக புருஷன் பெண்டாட்டி என்று வீணாய்க் காலத்தை வெறுமனே நகர்த்துவதால், பின்பு தனது மகனுடைய வருங்காலந்தான் விரயமாகிப் போய்விடும் என்னும்

தொலைநோக்குப் பாதையை, சற்றுச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த சிவனின் தாயாருக்கு தலையே கிறுகிறுத்தது.

சிவனுக்கு அறிவு முதிர்ச்சி அடையும் முன்பே, ஒரு தீர்மானத்துக்கு வருவது நல்லதாய்ப் பட்டது. அதனால் தனது மகனுடைய வருங்காலத்தினை மனதில் கொண்டு, எதுவிதமான தியாகத்தினையும் செய்யச் சித்தமான அவள், தனது சக சிநேகிதியிடம் தான் கையாளப் போகும் வழியை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, தோழியினால் அறிமுகமான மனநல மருத்துவரை, அணுகித் தனது உள்நோக்கமதை அணு அணுவாகவும், அதே சமயத்தில் தெள்ளத் தெளிவாக மிகவும் பக்குவமாய் எடுத்துக் கூறினாள். மனநலமருத்துவரும், ஒரு தாயின் ஸ்தானத்தில் இருந்து கொண்டு சிவனின் அம்மாவின் வியூகத்தினை நன்றாக அலசி ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பார்த்து, அவள் எடுத்த முடிவுக்கு உடன்பட்டார். காரணம் யாதெனில், முதலாவதாகப் பையனுடைய ஒளிமயமான எதிர்காலத்துக்கு அந்தத் தாயானவள், பூண்டுள்ள கனவு மாளிகையை ஒரு தடவை எண்ணிப் பார்த்தார் என்றால் மறுபுறம், அந்தத் தாயானவள் படும் இன்னல்களுக்கு ஒரு வடிகால் தேவைப்படும் பட்சத்தில், வேறு பெண்ணென்றால் இன்னும் விபரீதமான விளைவினைக் கையாண்டிருப்பார். இப்படி அவலமான எத்தனையோ பிரச்சினைகள் நிறைந்த நிகழ்வுக்கு ஆஜர் ஆகியுள்ளார் அந்த மருத்துவர்.

அதன் அடிப்படையை மையமாக வைத்துப் பார்க்கும் அவருக்கு, இது புதுமையான, துணிச்சலான செயலாகவே தோன்றியது. மேலும், சிவனுடைய தாயாருடைய வாழ்வியல் இடியாப்பச் சிக்கலான ஒரு தர்ம சங்கடமான வாழ்க்கை என்றே எண்ணும் அவருக்கு, ஆண் வர்க்க அடிமைத்தனத்தினிலிருந்து தன்னைத்தானே காப்பந்து பண்ணிச் சுதந்திரமாய்ச் சிறகடித்துப் பறப்பதுக்கும் அந்தத் தாயாருடைய சுயசிந்தனைக்குக் கிடைத்த ஒரு வெற்றியாகவும், அத்தோடு மகனுடைய முன்னேற்றப் பாதைக்கு வழி சமைத்திருக்கும் கற்பனைகளுக்கும் கிடைத்திருக்கும் புதுவிதமான விடுதலை என்பது, அந்த

மருத்துவருடைய கோணத்துச் சிந்தனை. எனவேதான், சிவத்தின் தாயாருடைய திறமைக்குப் பாராட்டை அள்ளி வழங்கிக் கைகளைக் குலுக்கி விடை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார் போலும் அந்த மனநல மருத்துவர்.

அதன் பிரகாரம், சிவனுடைய தந்தையார் தன் வீட்டுக்காரியின் மனுவினைத் துச்சமாக எண்ணி, அதாவது வந்து புகைத்தலையும், மது அருந்துவதையும் எக்காரணம் கொண்டும் தான் கை கழுவி விடத் தயார் இல்லையென மறுத்ததன் விளைவாக, அப்படியான அவரோடு குழந்தையின் வருங்காலத்தின் நன்மையைக் கருதித் தானும், அவரோடு சேர்ந்து வாழப் பிரியப்படவில்லை என மிகவும் அழுத்தமான உறுதி கொண்ட தீர்வுடன், அவள் நீதிமன்றம் அணுகி இருவரும் மனம் ஒத்து விவாகரத்து என்னும் ஆயுதம்தனைக் கையிலே எடுத்திடுவோம் என்று கூறியதற்குத் தானும் இசைந்து கொள்வதாய் உறுதிமொழியாகப் பதில் உரைத்தார், சிவனுடைய தகப்பனாரும்.

ஆகவே, குடும்ப நல நீதிமன்றமதை நாடித் தனது வழக்கினைத் தாக்கல் செய்தாள் சிவனின் தாயார். இவர்களுடைய வழக்கினை விரிவாக விசாரணை பண்ணிய நிதிபதி, பிள்ளையின் எதிர்காலத்துக்காய் இருவரும் கூடிப் பேசி மறுபடியும் நன்றாக ஆலோசனை செய்வதற்காக இவர்கள் வழக்கினை மீண்டும் ஒரு வாரத்துக்குத் தள்ளி வைத்தார். ஆனால் அந்த ஒரு வாரத்திலும் துளிகூடச் சிவனுடைய தகப்பனாருடைய குணத்தின் செயல்பாட்டில் மாறுதல் எதனையும் கண்டு கொள்ள முடியாது போனதன் காரணத்தினாலும், நீதிபதி மறுபடியும் கொடுத்த அவகாசத்தின் பேரினில் தன்னும், குடும்ப நல நீதிமன்றத்து வெளியிலும் கூட சமரசத் தீர்வுக்கு அளிக்கப்பட்ட வாய்ப்பும் கைகூடாது, இழுபறி நிலைமையே மேலும் முற்றியதன் விளைவாய், இருவரும் கருத்தொருமித்து விவாகரத்தினைத் தான் விரும்புகின்றனர் என்பதனை நன்கு ஊகித்துக் கொண்ட நீதிபதி, இனியும் இவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து வைப்பதனால்,

குழந்தையின் எதிர்காலம் கெட்டு விடுவதுக்கான சாத்தியக் கூறே பெரும்பாலும் தோன்றும் என்பதால், இருவரும் இஷ்டப்பட்டது போல அதிலும், சிவனுடைய தாயாருடைய அச்சத்தின் பேரிலும், தம்பதிகள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து செல்ல விரும்பும் பட்சத்தில், பிரிந்து செல்ல விவாகரத்து வழங்கித் தீர்ப்புக் கூறிய நீதிபதி, அதோடு குழந்தையின் நல்வாழ்வுதனைக் கருத்தில் கொண்டும் தாயாரின் நலனுக்காகவும், மாதாமாதம் ஒரு கணிசமான தொகைப் பணத்தினை ஜீவனாம்சமாக வழங்க உத்தரவு பிறப்பித்த நீதிபதியிடம் சிவனின் தாயார், அதுபோன்ற சலுகைகள் எதையுமே வாங்கிட மறுத்ததோடு தன் ஊதியத்தில் தானும் மகனும் வாழ்ந்து காண்பித்துத் தன்னைப் போன்று அவதியுறும் பேதைகளுக்கு ஆண் வர்க்கத்தின் பிடியில் இருந்து தன்னைப் போல தப்பித்து, சுயசம்பாத்தியத்தின் துணையுடன் தன்னந்தனியாக வாழ்ந்து காட்டுவதுக்குத் தன் தீர்ப்பே, ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியான தெம்பாய் அமைந்தாலே, அது ஒன்றே போதும் என்று எடுத்துக் கூறினாள் நீதிபதியிடம் சிவனுடைய தாயார்.

இதையே, தன் வழக்கின் தீர்ப்புத்தனை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துத் தன்னைப் பேட்டி காண வந்திருந்த அனைத்து ஊடகவியலாளர்களுக்கும் இரத்தினச் சுருக்கமாகக் குடும்ப நல நீதிமன்றத்துக்குள் எவ்வாறு பதிலளித்தாளோ, அதே வார்த்தையைத்தான் சிறிதும் பிசிறு தட்டாது, அதே வேளை கொஞ்சம் கறாருடன் கூடிய காரசாரமாகவும் அவர்களுக்கும் எடுத்துரைத்து விட்டுச் சாந்த சொரூபியாய் நடையைக் கட்டினாள் நீதி வளாகத்தினைவிட்டு வெளியே சிவனின் தாயார். இவளது சூடான சொற்பிரயோகத்தினைக் கேட்டுப் பொதுசனங்களோ அதிர்ந்துப் போய் பேய் அறைந்த மாதிரி ஸ்தம்பித்து நிசப்தமாயினர். ஆனால், சிவனின் தாயார் கூடப் பணிபுரியும் சக ஊழியரோ, ஆண் பெண் பாகுபாடு பாராது, அவளது கன்னத்தில் மாறி மாறி முத்தமழை பொழிந்து, அவளுடைய உச்சந்தலையினை வருடிக் கொடுத்து உச்சி முகர்ந்தனர்.

சிவனின் தாயாரிடம் தொலைக்காட்சி நிறுவன இதழியலாளர் ஒருவர், கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் தரும் போதுதான் கீழ்க்காணுமாறு வெளிப்படையாகத் தனது கருத்தினை, அக்கு வேறு ஆணிவேறாய் உதிர்த்துத் தள்ளினாள்.

“இதோ பாருங்கள்.... எனக்கு உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேச அறவே பிடிக்காது. ஆக, பழைய பஞ்சாங்கத்தில் காலம் காலமாகக் கூறப்பட்ட புரையோடிப் போன அசட்டுத்தனமான வேதாந்தங்களை எல்லாம் தூக்கிக் கடாசிவிட்டு, இந்தக் கால விஞ்ஞான யுகத்தினில் அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திப்பதுக்கு உகந்த மாதிரியான பலதரப்பட்ட சிந்தனையாளர்களுடைய வாழ்வியல் புத்தகங்கள் மலையாட்டம் சந்தையிலே விற்பனைக்கு வந்து குவிந்த வண்ணம் உள்ளன நித்தமும். அவற்றினுள் பகுத்தறிவுக் கருத்துகளைக் கூறும், உளவியல், மனவியல் அடங்கிய மனோதத்துவச் சிந்தனைகளை எடுத்துச் சொல்லும் நூல்களில் உள்ள அர்த்தங்களை மதியினில் பதிவு பண்ணி சுய மதிப்புடன் வீறுநடை போடக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

தாலி கட்டும் சம்பிரதாயமெல்லாம் ஆதி காலத்தில் இருந்ததுக்கான துளி அடையாளம் கூட இருந்ததாய், எந்த ஆய்வாளரும் அடித்து அத்தாட்சியுடன் இதுவரை எழுதவில்லை. எந்தப் புத்தகத்திலாவது என்னைப் பொருத்தமட்டில். இந்தப் போலியான சடங்குகளெல்லாம் இடையிட்டுச் சொருகப்பட்டனவாகவே நான் படித்த புத்தகங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. காரணம் என்னவென்றால் வருவாய்க்கு வழிவகுக்கவே இவையெல்லாம் கண்டறியாத மரபுவழி... மரபுவழி என்று கூறிக் கொண்டு கடைப்பிடிக்கப்பட்டு கைக் காசுக்கு வேட்டு வைக்கின்றனவே தவிர, இதனால் ஏற்படும் புண்ணியங்கள் யார் கைக்குப் போகின்றன என்பதை நான் எடுத்துக் கூறாமலே எல்லாரும் நன்றாக அறிவர். இருந்தாலும் இதற்குப் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கடனையுடனைப் பட்டுப்படியளக்கும் மானிட

ஜென்மங்களை ஒரு தடவை கேட்டுப் பாருங்கள், இந்த வெட்டிச் செலவுகள் யாருக்குப் போய்ச் சேரும் என்கிற எண்ணத்துடன் தாரை வார்க்கின்றீர்கள் என...? எவராவது ஆதாரத்துடன் சுட்டிக் காண்பித்தால், அந்தத் தருணத்திலிருந்து நாமளும் வாரி வழங்கச் சித்தமாக ஆயத்தமாகி விடுகிறேன். ஆனால் ஒன்றே ஒன்று 'அவர் செய்தார் இவர் செய்தார்' என்னும் மழுப்பலான பருப்பெல்லாம் வேகாது நம்மிடம்.

எனவே, திருமணம் என்னும் பேரிலே, பத்துப் பேருக்கு முன் ஒரு பெண்ணைத் தலைகுனிய வைத்துத் தாலி எனும் வேலியினால் கட்டுப்படுத்தி, அவளுடைய சுதந்திரத்துக்கு தடை போட்டு, 'மாட்டுக்குப் போடும் மூக்கணாம் கயிறாட்டம்' புருஷன் இழுக்கும் திசைக்கெல்லாம் அவள் காலம் முழுவதும் ஒரு எந்திரமாய்ச் சொல்படி கேட்டு, அவளது ஆசாபாசங்களை எல்லாம் மூட்டை கட்டி மூலையிலே வைத்துவிட வேண்டும் என்கிற வறட்டுப் போக்கினை நாம் சுத்தமாகத் தூசு தட்டுவது போல, ஆப்பு வைத்துவிட வேண்டும். நமது வெற்றி நமக்குள் தான் உண்டு. அதை நாம்தான் தீவிரமாகத் தேடிப்பிடித்து, உரிய நடவடிக்கை எடுத்து தீர ஆலோசனை பண்ணிச் சட்டு புட்டென, அடக்குமுறைக்குத் துணிச்சலான நோக்கத்துடன் வடிகால் அமைத்துக் கொள்ளும் பாதையில் பயணிக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும். இந்து மதக் கோட்பாட்டின்படி பார்க்கப் போனால், சிவபெருமான் தன் உடலில் சரிபாதியை உமாதேவிக்கு உபயம் பண்ணி, ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் எனக் காட்டவே அவ்வாறு முனைந்ததாக இதிகாசங்களில் எடுத்துக் கூறியுள்ளபோது, நாம் மட்டும் எதற்காகப் பின் வாங்கிக் கோழையாகச் சீர்குலைந்து, எமது வாழ்க்கையை அமைதியான அடிமை முறையில் அடங்கிப் போகவிட வேண்டும்?

திருமண வைபோகத்தில், பெண்ணுக்குத்தான் ஆண் தாலி கட்ட வேண்டுமா? பதிலுக்கு ஆணுக்கும் பெண்ணானவள் ஏன் தாலி கட்டிச் 'சுமங்கலன்' ஆக்கிக் கொள்ளக்கூடாது?

அப்படிச் செய்தால், அவனை யாரும் விரும்பினால் அவனும் தனது கழுத்திலிருக்கும் தாலி எனும் வேலியை வெளியே எடுத்துக் காண்பித்துத் தானும் ஏற்கனவே, இன்னொருத்திக்குச் சொந்தக்காரன் என்று நிரூபிக்கலாமில்லையா? ஆகையினால், ஆண் வர்க்கத்தினரோ இல்லாட்டிக்குப் பெண் இனத்தினரோ, சும்மா இத்துப் போன பழைய பல்லவியையே ஆண்டுதோறும் பாடிப் பாடி பாழடைந்து வெளியுலகுக்கு, குடும்பந்தன்னிலே ஜனநாயக ஆட்சி நடைபெறுவதாய் பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டு, குழந்தை குட்டிகளின் வருங்காலத்தினைக் கூடக் கவனத்தில் கொள்ளாது, தங்களது தேக இச்சையைத் தணித்துக் கொள்ள துணைபோவதோ, அல்லது பலிகடா ஆவதோ எந்த ஊர் நியாயமாகும்? அதனால் எப்போ ஒரு குடும்பத்து அணியினரிடம் முரணான கருத்துத் தோன்றும் பட்சத்தில், அங்கே தொடர்ந்தும் இணைந்து வாழக்கூடிய அருகதை அடிபட்டுச் சேதாரமாகிவிடுகின்றது என்பதே அப்பட்டமான உண்மையாகும்.

ஆகையால், 'ஊர் என்ன சொல்லுமோ, உறவுகள் என்ன பேசுமோ' என்னும் அச்சத்துக்காய், பூமியில் வாழப் போகும் ஒருதரமான அதிர்ஷ்டத்தை, நரக வேதனையாக அனுபவிப்பதில் தான், அப்படி என்ன நன்மை கிடைத்து விடப் போகின்றது எனச் சொல்லுங்கள் பார்ப்பம். இறைவனுக்கும் எமக்கும் நடுவினில் இடைத்தரகு வேலை பார்ப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, தமது வயிற்றுப்பாட்டுக்காகக் காலமதை ஓட்டிக்கொண்டு திரிகிற பூசாரிமாருடைய பொய்யான கட்டுக் கதைக்குத்தான் இந்தப் பாவப்பட்ட மக்களும் இன்றைக்கும் இரையாகிக் கிடக்கின்றனர் என்பதை எண்ணும் போது தான்... 'அய்யோ பரிதாபம்' என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. எனவேதான் மீண்டும் மீண்டும் கூறுகிறேன், உலகத்துச் சிந்தனையாளர்களின் நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படித்தால், 'பாழும் கிணற்றில்' கண்களைத் திறந்து கொண்டு விழவும் மாட்டீர்கள்... அவதிப்படவும் மாட்டீர்கள் என்று. மறுபிறவி பற்றிக் கூறும் எவராயினும், 'நான் முந்தைய பிறவியில் இப்படித்தான் இருந்தேன்' என்று சொல்லியுள்ளார்களா?

அப்படி யாரேனும் கூறியிருந்தால், இன்று புல் பூண்டிலிருந்து, கடல்வாழ் இனங்கள், பறவை வகையறாக்கள், மனிதர்கள் அனைவரும் தமது கடந்த பிறவிச் சம்பவங்களைப் புட்டுப் புட்டு கத்தை கத்தையாய்க் கதையளந்த வண்ணம், அம்பலப்படுத்தித் தண்டோராப் போட்டு வெளியீடு செய்திருப்பரே. ஆக, இவையெல்லாம் அப்பட்டமாகக் காதில் பூச்சுற்றும் சங்கதியே ஒழிய, நிஜமாகவே இன்றுவரை நிரூபணமாகாத வெறும் பேத்தல் தர்பார்தான் இந்த நாடகம். அதாவது, வந்து அப்பாவி மக்களிடம் இருந்து காசு தண்டவழி செய்யும் சாகச வகைகள் அடங்கிய பேராசைத் தூண்டல் பேறுதான். அவ்வளவே.

ஆக, இவை பற்றிய மேலும் எனது ஆழ்மனதில் உள்ள ஐயப்பாட்டினை ஒரு புத்தகமாகவே வாசகர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் உத்தேசமும் கைவசம் உண்டு. எனவே, இந்த விஷயங்களைப் பின்னர் பார்க்கலாம் என ஒருபுறமாக வைத்து விட்டு, நிகழ்காலத்துக்குத் தொடர்ந்து வருகிறேன். ஆகவே இந்தத் தொலைக்காட்சிப் பேட்டியின் ஊடாக நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவெனில், என்னைப் போன்றே வீட்டுக்குள் அணை கட்டிக் கட்டுப்பாட்டில் கிடந்து திண்டாடும் பெண்டிர் எல்லோருக்கும் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு, விடுதலை என்னும் ஆயுதம்தனை நாமாகவே வலியக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, ஊருக்காக வாழாது, உங்களுக்காக வாழும் நிலைக்கு வரவேண்டுமானால், அணையை எவ்வாறு அத்துமீறி வெள்ளம் சுக்குநூறாய்த் தகர்த்தெறிந்து, பீறிட்டுப் பாய்ந்து செல்கின்றதோ, அதுபோல கண்டறியாத சமூகத்துக்கு அஞ்சி தினமும், அடியும் உதையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு, 'கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன்' என்கிற மூடக் கொள்கைக்காக, வீட்டுக்குள்ளேயே சிறைக் கைதியாட்டம் இருந்து அநியாயமாக உருக்குலைந்து போவதிலும் பார்க்க, இந்தப் புவிதனிலே ஒரு தடவைதான் வாழப் போகிறோம். அந்த ஒரு தர வாழ்க்கையை யாவது உருப்படியாய்த் தன்னும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து அனுபவித்துவிட்டுத்தான் போவோமே. எதற்காக இப்படியான மிக மிக மோசமான நரகவேதனை என்று திடமான உறுதியுடன்,

தமது வாய்ஜாலத்தினால் வெளியே நல்லவர் கணக்காட்டம் போலி வேஷம் போடும் வர்க்கத்தினரிடம் இருந்து எமது விடுதலையைப் பறிமுதல் பண்ணி, வீண் தடைகளை யெல்லாம் துணிவுடன் துவம்சம் பண்ணிப் பீடு நடை போட்டுக் காண்பிக்க வேண்டாமா... வேண்டாமா?

இடியாப்பச் சிக்கலான வலையிலிருந்து தப்பித்து வெளிவந்ததும், நமக்கு இஷ்டமான குறிக்கோளினைச் சொதப்பாது உருவாக்கி, அந்த இலக்கினை நோக்கி முன்னேறும் 'நாமும் ஆணுக்குச் சரிநிகர் சமானம்' எனச் சுயமாய் உங்கள் சொந்தக் காலில், மற்றவர் தயவின்றி வாழ்ந்து காட்டும் சிறப்பான நல்வழியினை ஏற்படுத்திக் காண்பிக்க வேண்டும். வெகு நீண்ட காலமாக ஆண் வர்க்கத்தினைச் சார்ந்தே பெண்கள் சமுதாயம் இருந்து வந்த தோஷத்தின் பயனாக, இவையெல்லாம் எடுத்தவுடன் நடைமுறைப்படுத்த முடியுமா என்ற கேள்வியும் மறுபக்கம் தலைதூக்கி எழுத்தான் செய்யும் என்கிற போதிலும், உரிமை என்னும் ஆயுதம் உங்கள் கைகளுக்கு வந்து சேர்ந்த அடுத்த கணமே, நமது வாழ்க்கையும், நமது பக்கம் வசப்பட்டுவிடும் அல்லவா?

ஆகையினால் நமக்கு உகந்த பாதையில், ஆனந்தமாய் மனதுக்கு இசைந்த வாழ்க்கையை ஓட்டிச் சென்று, 'ஆணுக்குப் பெண் சளைத்தவள் கிடையாது' என முன் உதாரணமாகத் திகழ்ந்தாலே அதுவே போதும். பெண் என்னும் பேதைகள் இனியும் வாடி வதங்காத வண்ணம், விதவிதமான முறைகளில் வருமானம் வரக்கூடிய தினுசு தினுசாக வழிமுறைகளைப் புத்திதனில் புகுத்தி, அந்த நடைமுறைத் திட்டமானது மேலும் மேலும் அனைத்துப் பெண்ணினத்துக்கும் பரவும் வண்ணம், எதுவிதமான குன்றுபடியும் நேராத வண்ணம் முனைய வேண்டும். இதுவே சாலச் சிறந்த உத்தியாகும். இனி ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் மலரட்டும் ஆண்டான் அடிமை, மேலோர், கீழோர் தீண்டாமை எனும் நோய் புதுமுடிவாய் விஸ்வரூபம் எடுத்து தலைவிரித்தாடாதபடி, தகுந்த தற்பாதுகாப்பு வளையத்தின் அஸ்திவாரம் கெட்டியாய் உள்ள வண்ணம்

அமைத்துக் கொள்வதுடன், உடல் ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும் தொடரும் இடர்ப்பாடுகளின் சித்ரவதையைத் தடுக்கும் தற்பாதுகாப்புக் கலையினையும், பெண் சமூகத்தினர் அனைவரும் நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகத் திகழ வேண்டும் எனத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டு, இப்படி யொரு அருமையான பேட்டியின் வாயிலாக உங்கள் எல்லாரையும் கொஞ்சுண்டாவது, சிந்திக்கும் வாய்ப்பினை ஏற்பாடு பண்ணிக் கொடுத்த தொலைக்காட்சி நிறுவனத்தினருக்கும் மறுபடியும் நன்றி கலந்த வணக்கத்தினைக் கூறித் தங்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன்' எனச் சொல்லியிருந்தாள் சிவனுடைய தாயார்.

ஆக, மேலும் இன்றையவரை சம்சாரம் என்னும் சகதியில் சிக்கித் தவித்த ஒரு கொடுங்கோலான சர்வாதிகாரியிடமிருந்து தப்பித்த பூரிப்பு, சிவனுடைய தாயாரின் உடலெங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் கூட, இதைத் தனக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகக் கருதாது, அவளைப் போன்று என்ன செய்வது என்று, 'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாய்'த் திகைத்து சந்தோஷத்தைத் தொலைத்து வாடி வதங்கும் அனைத்து மாந்தருக்கும் வழி சமைக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டான பாதையாகவே எண்ணி, நிம்மதிப் பெருமூச்செறிந்தாள் மனதுக்குள்ளாகவே. பின்னர் தான் முற்கூட்டியே நீதிபதியிடம் கேட்டுக் கொண்டதின் பிரகாரம், சிவனுடைய தாயார் இதுவரை காலமாய்த் தவியாய்த்தவித்த வீடு சென்று தன்னுடைய அத்தியாவசியமான பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு, மகனுடன் மீண்டுவரும் வரைக்கும் தனக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பினைக் காவல் துறையினர் பக்கபலமாக இருந்து உதவிட வேண்டும் என்கிற கோரிக்கைக்கு செவி சாய்த்து, அதன்படி நடவடிக்கையில் ஈடுபடுமாறு நீதிபதி காவல் துறையினருக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தது போலவே, அவர்களும் அவளுக்கு அனுசரணையாகச் செயல்பட்டு, சிவனுடைய தாயார் பத்திரமாய் தனது அலுவல்களை ஒப்பேற்றிக் கொண்டு, பேருந்து நிலையம் சென்று அவளுடைய பயணமதைத் தொடரும்வரைக்கும் உடந்தையாக இருந்து வழி அனுப்பி

வைத்து, நீதிபதியின் ஆணையைப் பக்காவாக நிறைவேற்றி வைத்தனர்.

சிவனுடைய தாயார் தான் தொடர்ந்தும் அந்த நகரிலேயே இருந்து கடமையாற்றினால், தனது முன்னாள் கணவனால், மேலும் ஏதாவது தொல்லைகள் வந்தாலும் வரலாம் என்னும் நினைப்புடன், அவளது மேல் ஆணையாளரிடம், தன் மகனுடைய வருங்கால நன்மைக்காகத் தன்னை வேறு ஊருக்கு மாற்றலாக்கும் வண்ணம் வேண்டிக் கொண்ட மனுவினைப் பரிசீலித்துப் பார்த்து, அவள் மீது கொண்ட கருணையின் பேரில் மறுஇடம் ஒன்றினுக்கு சிபாரிசு பண்ணி, மாற்றலாகும் பத்திரத்தில் கையொப்பம் இட்டார் அந்த மேலதிகாரி. சிவனுடைய தாயாருக்கும் உச்சி குளிர்ந்த புளகாங்கிதம் வேறு.

சிவனுடைய தாயாருடைய கோரிக்கையின் பேரில், அவளை யாருமே கண்டுகொள்ளாத மாதிரியான நகரம் ஒன்றிற்கு மாற்றம் கொடுத்தார் அந்த மேலதிகாரி. ஆதலால் தன்னுடன் பதவி வகித்த எவருக்குமே தான் போகுமிடத்தினை எடுத்துக் கூறாமல், சம்பிரதாயத்துக்காக ஒரு விருந்தினை அனைவருக்கும் ஆசைதீரக் கொடுத்துவிட்டு, எல்லாரிடமும் தான் போய் வேலையை ஏற்றுக்கொண்டதும், தனது இடத்தினை அறிவிப்புச் செய்வதாய்ச் சொல்லிவிட்டுச் சிட்டாக மகனையும் அழைத்த வண்ணம் விடை பெற்றுப் பறந்தாள் சிவனுடைய தாயார்.

தான் மாற்றலாகி வந்த ஊரில் உள்ள தனது மாநகர சபை அலுவலகத்துக்கே முதலில் நேராக ஆஜராகி, தலைமை அதிகாரியிடம் தான் கைவசம் கொண்டு வந்த கடிதமதைச் சமர்ப்பித்தாள் சிவனுடைய தாய். உடனடியாக அவளும் சிவனும் தங்குவதற்கு ஒரு சிறியதான வீடு, சகலவிதமான வசதிகளுடனும் வழங்கப்பட்டது மேலதிகாரியின் உத்தரவுப்படி. அதே ஊரில் சிவன் படிப்புக்கும் ஒழுங்கு பண்ணிவிட்டுக் கடமையில் அமர்ந்து நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டு ஆனந்தமடைந்தாள் தாயானவள்.

சிவனுடைய தாய் தன்னுடன் பணிபுரிந்த ஊழியருக்குத் தன் இருப்பிடத்தினைக் கூறாமல் மறைத்ததுக்கும் ஓர் அர்த்தம் உண்டு. ஏனெனில் சில சமயம் தனது மாஜிக் கணவர் தான் முன்பு வேலை பார்த்த காரியாலயத்துக்குப் போய்த் தனது இட மாற்றத்தினைக் கேள்விப்பட்டு, தன்னைத் தேடி வந்து கலாட்டா ஏதும் செய்யாது இருப்பதற்கான தற்பாதுகாப்பை யொட்டியே இந்த ஏற்பாட்டினைக் கடைப்பிடித்தாள். ஆக, சிவனின் தந்தைக்குத் தந்தையாய், அம்மாவுக்கு அம்மா என்னும் ஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டு, அவனது தேவைகள் எல்லாவற்றையும் எதுவிதக் குறையுமின்றி, உடனுக்குடன் பூர்த்தி பண்ணி வந்ததன் விளைவாய், சிவனுக்கு அப்பா என்கிற மனிதன் இல்லை எனும் சிந்தனை அற்றவனாக படிப்பு ஒன்றே உயிர்மூச்சு என்னும் தாயாருடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளாக கெட்டிக்காரத்தனமாய் படிப்பினிலே முன்னேறி, இன்று வெளிநாட்டிலும் வந்து ஒரு பட்டதாரியாக வெற்றிக் கொடி நாட்டியதோடுமல்லாது, ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் குடிமகனாகவும் ஆகிவிட்டான்.

இப்போது தனது படிப்புக்கு உகந்த உயர் பதவி வகித்துக் கைநிறைய சம்பாதிக்கும் உத்தியோகம் ஒன்றினிலும் ஐக்கியமாகிவிட்ட சிவனுடைய தற்போதைய கவனமெல்லாம் என்னவெனில், தனது ஒளிமயமான நல்வாழ்வுக்காக இதுவரை காலமும் கஷ்டப்பட்டுத் தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய தனது தாயாரை வெகு விரைவில் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு அழைத்து வந்து தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டு, வீட்டிலே சும்மா உட்கார வைத்து அவருக்குத் தேவையான இஷ்டப்பட்ட தெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து, அவரை அசத்திவிட்டுக் கண் குளிரப் பார்த்தாக வேண்டும் என்கிற ஒரே லட்சிய வெறிதான் பாக்கி... ஆமா!

ஃ ஃ ஃ

நீலயதான் எனக்கு மணவாடடி!

தெருவோரப் புழுதிகளை வாரி இரைத்த வண்ணம் ஒரு வாடகை வாகனம் வேலாயுதத்தாருடைய வீட்டு வாசலில் திடீரென்று வந்து நின்றது. உடனே காரின் கதவுகளைத் திறந்தபடி அவரது மகன் புஷ்பாவுடன் கூடவே மனைவி கோகிலாவும், குழந்தைகளான ஏழு வயது நிரம்பிய வாசனும், ஐந்து வயதான செல்வியும் தகப்பன் முன்னர் ஆஜரானார்கள். இவர்களுடைய வரவைப் பார்த்தபடிதான் வேலாயுதத்தாரும் தெரு வாசல் திண்ணையே தஞ்சம் எனத் தவம் கிடந்தார், இதுவரைக்கும். அவருடைய பையன் தொலைபேசி மூலம் சொல்லி வைத்த மாதிரியே, குழந்தைகளின் இரண்டு மாதப் பாடசாலை விடுமுறையில், தந்தையாருக்கு ஏற்ற விதத்தில் ஒரு வழியினை நல்ல முறையில் அமைத்துக் கொடுக்கும் நோக்கத்துடன் தான், முன்கூட்டியே கூறியபடி இந்த அரிய வாய்ப்பினைப் பிரயோசனமான முறையினில் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பேராவலுடன் குடும்ப சுகிதமாய்ப் பாரிசிலிருந்து பறந்தோடி வந்துள்ளான் புஷ்பா.

வேலாயுதத்தாரும் தனது வீட்டுக்காரியைப் பறிகொடுத்ததிலிருந்து, ஒண்டிக் குடித்தனம் தான் நடத்தி வந்தார். தன்

பையனுடைய அழைப்பிற்கெல்லாம் வெளிநாட்டின் சீதோஷ்ண நிலவரத்தினைச் சாக்காகச் சுட்டிக் காட்டித் தனது அறுபத்து மூன்று வயதுக்குச் சமாளிக்க முடியாது என்பதை வெளிப்படையாகவே தெளிவாக எடுத்துக் கூறி மறுத்து விட்டதின் பேரில்தான், புஷ்பாவும், மருமகள் கோகிலாவும் விவரமாக எடுத்துக் கூறிய மாற்றுப் பொருத்தமான யோசனைக்கு எதுவித சாக்குப் போக்கும் சொல்லித் தட்டிக் கழிக்க வேறு மார்க்கமின்றித் தயங்கியபடி தான் அரைமனதுடன் இணக்கமானார். எனவேதான் இந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்தி உடனடியாய்ச் செயல்பட்டுக் கட்டாயமாக நிறைவேற்றும் துரிதகதியில் குடும்பத்துடன் ஆஜரானான் அவருடைய பையன். அவர்கள் அனைவரும் வந்து இறங்கியவேளை மதியம் ஆனதால், தன் கைப்படச் சமைத்த உணவினைப் பேரக் குழந்தைகளுக்கும், மகன், மருமகளுக்கும் பரிமாறி அவர்கள் எல்லாரும் வேலாயுதத்தாருடைய பக்குவமான சமையலின் ருசியினைப் பிரமாதம் எனக் கூறிப் புகழும்படி தனது கை வண்ணத்தால், எல்லோரையும் மூக்கில் கைவைக்குமளவுக்குச் செய்ததே அவரை அகம் மகிழ வைத்தது.

உண்ணும் வேளை முடிவுற்றதும், அவருடைய மகனும் மருமகளும் தாங்கள் கணக்குப் பண்ணி வந்த விஷயத்துக்கு வந்தனர். வீட்டின் கொல்லைப்புறமாக உள்ள இடமே சோலையாகக் காட்சியளிப்பதைப் பார்த்த கணத்தினில், புஷ்பாவின் இரண்டு குழந்தைகளும் குதூகலத்துடன் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவதில் தங்களுடைய கவனத்தைச் செலுத்தினர் என்றால், வேலாயுதத்தாருடன் அவருடைய பையனும் மருமகளும் சாவகாசமாய் உட்கார்ந்து பேசுவதுக்கு எந்த இடத்தினைத் தேர்ந்து எடுப்பதென்று திணறிப் போனார்கள் சிறிது நேரம். அவ்வளவு தூரத்துக்குத் திரும்பிய திசையெல்லாம் மாமரங்களாலும், பலா மரங்களாலும், தென்னை மரங்களாலும் இன்னும் பிற வகையறாக்களாலும் செழிப்பாய்க் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியாகவும், இதமான காற்றோட்டத்தினால் உடம்பெல்லாம் கதகதப்பாய் இருந்தது அவர்களுக்கு. காரணம், ஐரோப்பிய நாடுகளில் இளவேனிலான

காலமதில், இதுபோன்ற சுத்தமான சில்லென்ற காற்றைக் கோடை விடுமுறைக்குக் கடற்கரையை நாடிச் சென்றல்லவா வாங்க வேண்டும் என்னும் ஏக்கம் தான் மனதை வருடியது கோகிலாவுக்கு. அதை மாமனாருக்கும் எடுத்து இயம்பி விட்டாள். கூடவே, மேலைநாடு என்றதும் கல்யாணத்துக்காகப் போய்ச் சேர்ந்த பிற்பாடுதான், ஊரின் அருமை தெரிய வந்ததையும் ஒளிவில்லாது சொல்லி உச்சக் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டாள்.

ஆக, இவை ஒருபுறமிருக்க, ஒரு நிழல் தரும் மாமரத்துக்குக் கீழாக மாமனார் வேலாயுதத்தார் கையோடு எடுத்து வந்த பாயினைப் புல்தரையில் விரித்து மூன்று பேரும் அமர்ந்து கொண்டு சாவகாசமாக உரையாடத் தொடங்கினார்கள். கோகிலாவைப் பெண் பார்த்துத் தனது மகனுக்கு உகந்த யுவதியாய்ப் 'பாரிஸுக்கு' அனுப்பி வைக்கும் வரைக்கும், நாணிக்கோணிக் குனிந்த தலையுடன் இருந்த தன் மருமகளான கோகிலாவா, இந்த ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குள் இப்படியான துடிதுடிப்புடன் கூடிய ஒரு விமான உந்து சக்தியுடன் சகஜமாகவே தன்னுடன் சிறிது கூட அச்சப்படாது சரளமாகப் பேசுமளவுக்கு மாறிவிட்டது கண்டு, தனக்குள்ளாகவே வியந்து கொண்டதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது, சகஜ நிலைக்குத் தன்னையும் உஷாராக்கிக் கொண்டார் வேலாயுதம். எனவேதான் மெனக்கெட்டு விரைந்து வந்ததின் பயனை அறுவடை செய்யும் காரியந்தனிலே முனைப்புடன் செயல்பட வேகமானான் புஷ்பா. தன் வேண்டுகளின் விளைவாக ஓர் இடத்தில் சம்பந்தத்துக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்திருப்பதாகத் தனக்கு மின் அஞ்சல் வழியாக சேதி அனுப்பி வைத்த விவரத்தைத் தந்தையாரிடமிருந்து சேகரிக்க முயன்றான் பையன்.

பக்கத்துத் தெருவில் குடியிருக்கும் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியையான மகேஸ்வரியின் மகளையே பார்த்துப் பேசி வைத்திருப்பதாகவும், தகப்பனற்ற அந்தப் பெண்ணுடைய கணவன் சதா குடிகாரன் என்பதனால், தொடர்ந்தும்

அவனுடன் ஒத்து வாழப் பிடிக்காததன் பேரிலேயே அவனுடன் ஏற்பட்ட கல்யாணம் என்னும் பந்தம் தன்னைத் தன்னிச்சையாகவே அந்த ஆசிரியையின் மகள் மனமுவந்து முன்வந்து விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொண்ட விவரங்களையும் எடுத்து மகனான புஷ்பாவுக்கு விளக்கிய வேலாயுதத்தார், அந்தப் பொண்ணுக்கு மூன்று வயது நிரம்பிய ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கும் சங்கதியையும் கூற மறக்கவில்லை. ஆக, மாமனாருடைய வாக்குமூலத்தை எல்லாம் மிகவும் அவதானமாய் மூளையில் பதிய வைத்துக் கொண்டாள் மருமகள். புஷ்பாவும் நுட்பமாக அவதானித்துக் கேட்டு முடித்ததும், எப்போ அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்லலாம் என்பதை அறிய விரும்பித் தகப்பனாரைக் கேட்டாள். அவரும் இந்த விசேஷ ஒழுங்குகள் அனைத்திற்குமே மூலகாரணம் அவருடைய நண்பரான ஜெகன் தான் எனவும், அவனை வீட்டுக்கு வரவழைத்தால், மற்றைய விஷயங்கள் தானாகவே நிறைவேறும் எனச் சொல்லி, நண்பன் ஜெகனுக்குத் தூது சென்று வர ஆயத்தமானார் வேலாயுதத்தார். ஆக, அந்த ஜெகன் ஆசாமியின் வருகைக்காக பையனும் மருமகளும் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

தந்தையின் முக்கியமான நண்பரான ஜெகன் எனும் பெரியவரைக் கையுடன் அழைத்து வந்து தனது பையனுக்கும் மருமகளுக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் வேலாயுதம் என்கிற ஓய்வு பெற்ற முன்னாள் தனியார் நிறுவன ஊழியர். ஜெகன் என்னும் அந்தப் பெரியவரும் வேலாயுதத்தாருடைய வயதுக்குச் சமமான ஆளாகவே காட்சியளித்தார், புஷ்பா கோகிலா தம்பதிகளுக்கு. அத்துடன் அவருடைய தோற்றமானது ஓர் அப்பாவிக்குரிய அடையாளங்களாகத் தான் புஷ்பாவையும் கோகிலாவையும் உணர வைத்தது. ஆகவே, அந்தப் பெரியவரின் வாயிலிருந்து துளிகூடப் பொய்யான வார்த்தைகள் உருவாகா தென்ற தெம்பு உதயமானது இந்தத் தம்பதிகளிடத்தில்.

ஆகையினால் புஷ்பாவும், கோகிலாவும் அவருடைய கையைப் பற்றிக் குலுக்கி, சோபாவில் உட்கார வைத்து விறு

விறுவென்ற வேகத்துடன் கலந்து பேசினார்கள் சாந்தமாய். ஜெகன் பெரியவரும் புஷ்பாவின் தந்தையார் ஏற்கனவே எடுத்துக் கூறிய சமாச்சாரத்தைத் தான் கொஞ்சுண்டும் சுருதி பிசகாமல் தெள்ளத் தெளிவாய்க் கூறி, அந்தக் குடும்பம், தான் உண்டு தன் பாடுண்டு என எதுவிதச் சிக்கலிலும் ஈடுபடாது அமைதியாக வாழ்ந்து வருபவர்கள் என்றும் உத்தரவாதமாக ஊர்ஜிதம் பண்ணித் தன் நண்பனான வேலாயுதம் அந்த வீட்டில் வாழ்க்கைப்படக் கொடுத்து வைத்த பிறவியாக்கும் என அடித்துச் சொன்னார் பவ்வியமாக.

அப்போ அந்த வீட்டுக்குப் பொண்ணு பார்த்துச் சம்பந்த விஷயங்களையும் ஒட்டுமொத்தமாகப் பேசி முடிவு செய்திட அப்போ விஜயம் பண்ணலாம் என்ற கோகிலாவின் கேள்விக்கு, அந்த ஜெகன் பெரியவரும், அவர்களுடைய இல்லமானது பக்கத்துத் தெருவிலே தானே இருப்பதால், கையுடனே சென்று நல்ல சேதியுடன் காரியத்தை நீட்டியடிக்காது, சட்டுப்புட்டென அமைதியாக சீக்கிரத்தில் சுபமாக முடித்து வைக்க, இதோ ஒரு நொடியில் வந்து சேருவதாய்க் கூறிய வண்ணம் சென்றார்.

அவர் சொல்லிச் சென்ற மாதிரியே, பத்து நிமிஷம் கழித்து முகத்தில் பிரகாசமான ஒளியுடன் வந்து, அன்று சாயந்தரத்துக்கே உத்தரவு வாங்கி வந்த சங்கதியை இதமாகப் பகிர்ந்து நின்றார், அந்தப் பெரியவரான ஜெகன். அவரது தகவல் வேலாயுதத்தார் குடும்பத்தார் அனைவரையும் மெய்சிலிர்க்க வைத்ததுக்குக் காரணம் என்னவென்றால், இழுத்தடிக்கும் என நினைத்திருந்த விஷயம் இவ்வளவு அசுர வேகத்தில் கைகூடும் என்கிற எதிர்பார்ப்பே ஆகும்.

ஆக, அந்தப் பெரியவருடைய கூற்றின்படி, அன்றைய அந்திப் பொழுதினைத் தங்களுக்குச் சாதகமாய்ப் பயன்படும்படியாக நிர்மாணித்துக் கொண்டு, தன் தகப்பனாருடைய நெருங்கிய நண்பரான ஜெகனை அழைத்துக் கொண்டு புஷ்பா, கோகிலா, இரண்டு குழந்தைகள், வேலாயுதம் எனப் புடை சூழுவெனப் புறப்பட்டனர், ஓய்வு பெற்ற முன்னாள் ஆசிரியையின் வீடு

நோக்கி. இவர்கள் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த வண்ணம், அவர்களுடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒரு பேர்வழியான நபர் வீட்டு வாசலில் நின்று, இவர்களது தலை தெரிந்ததும் உள்ளே செல்லுவதையும் இந்தக் குழுவினரும் கண்டு கொள்ளாமல் இல்லை. இந்தக் கோஷ்டியும் அவர்களது இல்லத்தை நெருங்கியது தான் தாமதம். 'சடார்'ரென வீட்டுக்குள் இருந்து ஒரு பெரியவர் புன்னகை தவழும் முகத்துடன் இவர்களை வருகவென அழைத்துக்கொண்டு, உள்ளே சென்று வந்திருந்த எல்லோரையும் சோபாவில் உட்கார வைத்தார். ஆனால் ஜெகன் பெரியவர் மட்டும் அவர்களுடைய ஓர் அறைக்குள் சர்வ சாதாரணமாக அந்த வீட்டு உறுப்பினர் போன்றே நுழைந்தார். அவர் அறைக்குள் சென்ற சிறிது நேரத்தில் ஓர் அழகான நங்கையுடன் வெளியேறி வர, வனப்பான உடல் கட்டுடன் கூடிய அஜந்தா ஓவியம் ஒன்று உயிர் பெற்றுத் தரை மீதினில் தவழ்ந்து வருவது போன்ற பிரமையில் அனைவரும் ஒரு கணம் தங்களுையே மெய்மறந்து சிலையானார்கள்.

வேலாயுதத்தாரின் குடும்பத்தினரின் அருகில் ஜெகன் தான் கூட்டி வந்த அந்தப் பெண்ணைக் காண்பித்து, இவருதான் பொண்ணுடைய தாயார் என அறிமுகப்படுத்திய தும், அப்பொழுது தான் சுய நினைவுக்கு வந்த புஷ்பா, கோகிலாத் தம்பதிகளும், வேலாயுதமும் பதில் வணக்கம் செலுத்தியதுடன், பொண்ணுடைய அம்மாவே நடிகை திரிஷாவின் அம்மா மாதிரி இவ்வளவு இளமையுடன், ஐம்பத்தி எட்டு என்று யாருமே கணிக்க முடியாத குமரிப் பெண்ணாட்டம் காட்சி தந்தாளேயானால், முப்பத்தி ஐந்து வயதுடைய மணப் பொண்ணு எப்படி இருக்குமெனத் தமக்குள்ளாகவே தவியாய்த் தவித்தனர்.

மாப்பிள்ளை வீட்டாரை இனியும் காத்திருக்க வைக்காத வகைகளில், அறைக்குள் இருந்த பொண்ணைத் தாயாரே அழைத்து வந்து, இதுதான் நீங்கள் பார்க்க வந்திருக்கும் தனது மகள் என்று முன்னாள் ஆசிரியை அறிமுகப்படுத்தினார். கூடவே ஒரு சின்னப் பாப்பாவும் தாயாருடைய முந்தானைச்

சேலையைப் பிடித்தபடி வந்தது. ஆசிரியையின் மகளை ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு தாயிலும் பார்க்க பல மேலே போன கொள்ளை அழகோ அழகென்னும் தேவதை தான். ஆதலால் தான் பெண்ணுக்கு வரவேண்டிய நாணமானது வேலாயுதத்துக்கும், மகன் புஷ்பாவுக்கும், மருமகன் கோகிலாவுக்கும் வந்ததில் வியப்பொன்றும் இல்லைதானே?

சற்று நேர மவுனத்துக்குப் பிறகுதான், ஜெகன் பெரியவரே தானாகவே பேச்சினை ஆரம்பித்து நிசப்தமான நிலையைக் குலைத்து, தன் நண்பனான வேலாயுதத்தின் கருத்தினைக் கேட்டார். முன்னாள் அரசு ஊழியரான அவரது பார்வையானது புஷ்பா கோகிலா பக்கமாகத் திரும்பியது. தந்தையாருடைய பார்வையின் அர்த்தத்தை ஓர் அளவுக்கு உணர்ந்து கொண்ட மகன், கொஞ்ச நேர அவகாசத்தை அந்த ஆசிரியையிடம் கேட்டு உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு, பெரியவர் ஜெகனுடம், கோகிலா, தகப்பனார் சகிதம் வீட்டின் தெருவாசல் திண்ணைக்குப் படையெடுத்த அதே தருணத்தில், புஷ்பா தம்பதிகளின் இரண்டு குழந்தைகளும், அவங்கள் குழந்தையைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே, அந்தக் குழந்தையுடன் ஒன்றுசேர்ந்து அவங்கள் பாட்டுக்கு ஓடித் திரிந்து விளையாடுவதில் தங்களது பொழுதைக் கழித்த வண்ணம் இருந்தனர் என்பது தனி ஆவர்த்தனமாகும்.

வீட்டின் வாசல் திண்ணையில் நின்றபடி வேலாயுதம், புஷ்பா, கோகிலா, பெரியவர் ஜெகன் ஆகிய நான்கு பேருமாகச் சேர்ந்து மந்திராலோசனையில் ஈடுபட்டனர். ஆளாளுக்கு ஒவ்வொரு கருத்துப் பரிமாணத்தைப் பகிர்ந்து பேசியதின் காரணத்தினால், இறுதி முடிவெடுக்கும் உரிமையினை வேலாயுதத்தாருடைய பொறுப்பில் ஒப்படைத்தனர். வேலாயுதத்தாரும் தனது நண்பனை தனிமையில் கூட்டிச் சென்று, தான் எடுக்க நினைக்கும் நடவடிக்கைப் பற்றி விவரித்தார். ஜெகனுக்கும் அந்தச் செயல்பாடே சிறப்பெனத் தோன்றியது. எனவே, தன் நண்பனது முக்கியத்துவமான ஆலோசனையே சரியெனப்பட்டதின் விளைவாய்,

தந்தையாருடைய மசோதாவை மகன் மருமகளுக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார் பெரியவர் ஜெகன். அவர்களும் இந்தத் திட்டத்தையே வரவேற்றனர். ஆனால் இதற்கெல்லாம் தாயாகத் திகழ்கிற அந்த அன்னையார் ஒத்து வருவார்களா? என்னும் ஐயப்பாட்டுக்கு, பெரியவர் சொன்னார் அந்த அம்மையாரையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் விதமான மாயா ஜாலமாய்ப் பேச்சினால் ஒருவழி பண்ணி எப்படியாவது சம்மதிக்க வைக்க வேண்டிய பணிச்சுமையைத் தனது தலை மீது சுமத்திக் கொண்டு, அவர்களை வந்து சோபாவில் அமரும்படி வேண்டிய வண்ணம் உள்ளே சென்று, தாயாரையும், மகளையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு ஒரு அறைக்குள் ஊடுருவினார் பெரியவர்.

அறை உள்ளே சென்ற ஜெகன் என்னும் நாமம் சூட்டிய பெரியவர், நைசாகத்தான் கூட்டி வந்தவர்கள் தரப்பில் உள்ள விண்ணப்பத்தைத் தாய் மகள் இருவர் முன்னிலையிலும் விவரமாக எடுத்து விவரித்தார். தாயும் ஓர் ஆசிரியையாய் இருந்து, 'பழமும் தின்று கொட்டையும் போட்ட' அனுபவசாலி என்பதனால், அவர்களுடைய கோரிக்கையையும் நிராகரிக்காது, அதே நேரம் தன் எண்ணத்தில் உள்ள அபிலாஷையையும் சற்று நிதானமாய் எடுத்துக் கூறினார் பெரியவர் ஜெகனிடத்தில். அதாவது வந்து, தானும் துளிகூட இச்சை அற்ற ஜடமல்ல எனவும், தனக்கும் இறுதிக் காலம் வரைக்கும் ஓர் உறுதுணை தேவையென்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு விரோதியான ஜென்மம் கிடையாது என்றும், முதலில் தனது பொண்ணை நல்ல பாதுகாப்பான இடத்தில் நிம்மதியாகக் கரைச் சேர்த்த பிற்பாடு, தனக்கு ஏதுவான ஒரு தகுதியுள்ள உறுப்பினருடன் இணைந்து கொள்ளும் உத்தேசத்துடன்தான் இருப்பதாகவும் சொல்லி, நீங்கள் சொல்லும் அந்த வேலாயுத்தாரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே, அறுபத்தி மூன்று வயதிலும் இப்படியான கட்டிளங்காளையாட்டம் துடிப்பான மிடுக்குடன் இருக்கும் ஓர் ஆளுக்குத்தான் தானும் வாழ்க்கைப்பட வேணும் என்கிற உறுதியை உடனடியாகவே முடிவு பண்ணி, எதற்கும் முதலில் தன் பெண்ணுடைய கல்யாணமானது சரிப்பட்டதும், மறு கணமே தனது விஷயத்தையும் பெரியவர் ஜெகன் மூலமாகவே

மேற்கொள்ள இருந்ததாகவும் ஆனால் தன்னுடைய பொண்ணு வாழாவெட்டியாய் இருக்கிற இந்தச் சமயத்தில் அவளை 'அம்போ' எனத் தனிமரமாகத் தவிக்க விட்டுத் தான் மட்டும் புதுப்பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பது தப்பல்லவா? எனத் தன் மகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பேசிய அந்தத் தாய்மையின் உணர்வினை நன்கு எடை போட்டு மெச்சிய பெரியவர், அந்த முன்னாள் ஆசிரியையின் இந்த அடிப்படை அறிவிப்பை அப்படியே, அவர்களிடம் கூறிக் கலந்தாலோசித்து ஏதேனும் ஒரு பங்கமும் இல்லாத விதத்தில் ஆன சிறப்பான சேதாரமில்லாத அதிகப்பட்டசமான மங்களகரமாக என்றென்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கும் செழிப்பான சேதியுடன் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, தனது நண்பர் வேலாயுதத் தாருடைய குடும்பத்தாரை எப்படியேனும் பணியவைத்து, இந்த அருமையான வாய்ப்பைத் தன் உற்ற நண்பனுக்குச் சரிக்கட்டி வைக்கும் நோக்கத்துடன் அவர்களை நெருங்கினார் பெரியவர் ஜெகன் எனும் சுயநலமற்ற சமூக சேவகர்.

தன் ஆருயிர் நண்பன் வேலாயுதத்துக்கும் மகன் புஷ்பா, மருமகன் கோகிலாவுக்கும் ஆசிரியையின் உள்ளக் கிடப்பினை அப்பட்டமாய் அம்பலப்படுத்தினார் ஜெகன் பெரியவர். நியாயப் பிரகாரம் அவர் சமர்ப்பித்த விண்ணப்பத்தினை எல்லோரும் சேர்ந்து அவசரப்படாமல் பரிசீலித்தனர் பக்குவமான நிதானத்துடன். தாயாருக்கு வாழ்வு கொடுப்பதுக்கு தன்னுடைய தந்தையானவர் தயாரான நிலையில் உஷாராக இருக்கையில், மூன்று வயது நிரம்பிய குழந்தையுடன் தனித்து நிற்கும் மகளுக்கு ஏற்ற மணவாளனாய், எதையும் அனுசரித்துப் போகும் குணக்குன்றினை எங்கு தேடிக் கண்டுபிடிப்பது என்ற ஏக்கத்துடன் தவியாய்த் தவித்த புஷ்பாவுக்கு, அவனது பக்கத்தில் உடனிருந்த கோகிலா, தங்கள் ஃபிரான்ஸ் வீட்டில் ஓர் அறையில் வாடகைக்குக் குடியிருக்கும், இன்றளவும் திருமணம் பண்ணாது, 'மகாத்மா காந்தி' சொல்லிய போதனையின் பிரகாரம் விதவை இல்லாட்டிக்கு, வாழாவெட்டியான பெண்ணுக்குத் தான் வாழ்வளிக்க வேணும் என்கிற கொள்கைப் பிடிப்புடன் ஒரு முப்பத்தி நாலு வயதான பிரம்மச்சாரி இருப்பதை மறந்து

விட்டீர்களா? எனக் கூறியவரையும் முதலில் நினைத்துப் பார்த்த புஷ்பா, எனிலும் குழந்தையுடன் இருப்பதால் அந்த நபரும் இதற்கு உடன்படுவாரா என ஆராய்ந்து பார்த்துத் தான், அவரைத் தட்டிக் கழித்ததாகக் கோகிலாவுக்கு உரைத்தான் விளக்கமாய்.

அதற்கு ஜெகன் பெரியவரின் கூற்று வேறு வழியில் சென்றது. அதை நமக்குள்ளாகவே ஒருமனதாய்த் தீர்மானம் பண்ணினால் எப்படி? எதற்கும் அவரைத் தொலைபேசியில் அழைத்து, விவரத்தை எடுத்துச் சொல்லிக் கேட்டுப் பார்ப்போமே ஒரு தடவை. அவருடைய பதில் ஒருவேளை தங்களுக்குச் சாதகமாய் அமைந்துவிட்டால், 'பாரிசிலிருந்து' மெனக்கெட்டு இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்ததுக்கு, ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் விழுத்திய புண்ணியம் உங்களுக்குத் தானே தம்பியென நயம்படப் பெரியவரும் ஒரு யோசனை முன் மொழிந்ததை ஏற்றுக் கொண்ட புஷ்பாவும், எதற்கும் வீட்டுக்குச் சென்று அந்தப் பிரம்மச்சாரியுடன் தொலைபேசியில் பேசிவிட்டு, நாளை வருவதாய் அந்த முன்னாள் ஆசிரியையிடமும் மகளிடமும் இங்கிதமாக எடுத்துக் கூறும் பொறுப்பினைத் தந்தையின் நண்பரிடமே தெரியப்படுத்தியதால், அவரும் அங்ஙனமே செயல்பட்டு முடிக்க, அனைவரும் அடுத்த நாள் வருவதாகக் கூறி விடைபெற்றுக் கிளம்பினர்.

மறுநாள் காலையிலேயே சொல்லி வைத்த மாதிரிச் சரியாய் ஆறரை மணிக்கே பெரியவர் ஜெகன் எனும் வேலாயுத்தாருடைய கூட்டாளியானவர் அவர்களுடைய வீட்டில் ஆஜராகிவிட்டார். புஷ்பாவும், கோகிலாவும் இந்தத் திருமணத்தில், அந்தப் பெரியவருக்கு இருக்கும் அதீதப் பற்றைக் கண்கூடாகப் பார்த்து, இந்த அதிநவீன வையகத்தில் தன் நண்பனுக்கு உதவிடும் ஒரே இலட்சிய வெறியுடன் பிரதிபலன் எதனையும் எதிர்பாராது பரிவுடனும் நேசத்துடனும் அவர் படும் பாடு கண்டு சாவதானமாய் தமக்குள் களிப்புற்றனர். ஆக, பெரியவரின் முன்னாடியே உட்கார்ந்தபடியே பாரிசில் தங்களது வீட்டில் குடியிருக்கும் அந்த நபர் தன் வேலை முடித்து

வந்திருக்கும் நேரத்தைக் கணக்குப் பண்ணிப் பார்த்து, தொலைபேசியில் அவரை அழைத்தான் புஷ்பா. மறுமுனையில் அந்த நபரே பேசினார். புஷ்பாவும், ரொம்பவும் 'வழுவழா கொழ கொழ' வெனப் பேச்சினை சும்மா நீட்டியிழுக்காது, அதிரடியாகவே தாம் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டதுக்குரிய சங்கதி பூராவையும் எதுவித ஒளிவு மறைவின்றி எடுத்துக் கூறியதுடன், அத்தோடு மூன்று வயதினில் ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கும் விஷயத்தையும் சொல்லிப் பொண்ணுடைய வயது முதல் சாமுத்திரிக்கா லட்சணம் வரைக்கும் எதையும் பாக்கி வைக்காது கூறியதுதான் தாமதம். உடனேயே புஷ்பா குடும்பம் ஃபிரான்சுக்கு வந்து சேர்ந்த கையோடு, தான் ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டிய அலுவல்களில் உடனடியாக மும்முரம் காட்டத் தொடங்குவதாய், அந்த நபர் கூறியதை எல்லோரும் கூட அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டு இருந்தமையினால், அவர் 'பாரிசிலிருந்து' வந்து முதலில் முன்னாள் ஆசிரியையின் மகளுக்கு வாழ்க்கைக் கொடுத்த அடுத்த தருணமே, வேலாயுத்தாருடைய மறுமணத்தினைக் காதும் காதும் வைத்த மாதிரி, இருவருக்கும் மோதிரம் மாத்திரத்தை மாற்றி அவர்களது வாழ்க்கைக்கு ஒளி பாய்ச்சும் வேலையையும், தந்தையின் ஆருயிர் நண்பரிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு, இந்த மங்களகரமான காரியத்தினை ஆசிரியையிடம் எடுத்துக் கூற புஷ்பாவும், பெரியவரும் புறப்பட்டுச் சென்ற கையுடன், கோகிலாவும் தாம் எண்ணி வந்த காரியம் கச்சிதமாக முடிந்த நிம்மதியுடன் 'பாரிஸ்' கிளம்புவதுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களில் முயன்றாள்.

ஃ ஃ ஃ

முன்னிள் தலைமை ஆசிரியை செல்லமக்கா

செல்லமக்கா ஆசிரியை வீட்டிலே அவருடைய அறையிலுள்ள புத்தக அலமாரியிலே கதைப் புத்தகங்களும், கவிதைக் கொத்துகளும், தத்துவப் புத்தகங்களும், மற்றும் உளவியல், மனவியல், இதழியல், மனோவசியம், மனோதத்துவம், கூடவே மேலைநாட்டு அறிஞர்களது அறிவுரைகள் எனப் பலதரப்பட்ட நூல் வகையறாக்கள் வியாபித்து ஒழுங்காய் அடுக்கி வைத்திருக்கும் பாங்கே அலாதியானதுதான். மேலும், மகாத்மா காந்தியின் 'சத்திய சோதனை'யிலிருந்தும் கவியரசு கண்ணதாசன் எழுதிய புத்தகங்களுடன், கன்னாகம் குமாரசாமி புலவரது நூல்கள், புலோலி சோமசுந்தரப் புலவர்தம் ஆக்கங்கள், சாவகச்சேரி 'சேர்' ஆனந்தக்குமாரசாமி உடைய ஆய்வுக் கட்டுரைகளுடன் இன்னும் பிரபலம் வாய்ந்த அறிஞர்கள், பொக்கிஷங்கள் எக்கச்சக்கமாகக் கொலுவிருப்பதைக் காணக் கண் கோடி வேண்டும்.

இவர் வாழும் சங்கரத்தைக் கிராமத்திலுள்ள 'மலேசிய, சிங்கப்பூர்' நாடுகளில் வேலை பார்த்து ஓய்வு ஊதியம் பெறும் மெத்தப் படித்து வயோதிகப் பருவத்தை எட்டியவர் அனைவரும் செல்லமக்கா வீட்டினில் வந்து தான், ஆசிரியை சேர்த்து

வைத்துள்ள புத்தகக் குவியலில் தமக்குத் தேவையான புத்தகங்களைத் தேர்வு செய்து படித்துத் தம் பொழுதினைக் கழிப்பதை நித்தமுமே வாடிக்கையாக்கிக் கொண்டனர். அதோடு அறிவுஜீவியான முன்னாள் தலைமை ஆசிரியையுடன் உரையாடித் தமது புத்தியை மழுங்கிட விடாது சதா கூர்மையாக்கிய வண்ணம் இருப்பர்.

ஆக, காலை ஒன்பது மணிக்கு முன்னதாவே அவரவர் தம் காலைக் கடமைகளை முடித்து, தமது காலைவேளை ஆகாரமான 'இடியாப்பமோ, புட்டோ, ஆப்பமோ, தோசையோ, இடலியோவென' எதையாச்சும் ஆவி பறக்கப் பறக்க வேகமாய் வாயினுள்ளே திணித்துவிட்டு, அரக்கப் பரக்க ஓய்வு பெற்ற மாஜித் தலைமை ஆசிரியை வீட்டை நோக்கிப் படை எடுப்பர். ஓய்வூதியத்தை மாதாமாதம் 'மலேசியா, சிங்கப்பூர்' போன்ற நாடுகளிலிருந்து வங்கி மூலமாய்ப் பெறும் சீமாண்களும், சீமாட்டிகளும், ஆசிரியை செல்லமக்காவும் இவர்கள் வந்து ஓய்ந்தாரமாக ஆர அமர உட்கார்ந்து புத்தகங்களை எதுவிதமான சேதாரமும் பண்ணாது படிப்பதுக்கு ஏற்றபடி அமரும் வசதிகள் அனைத்தினையும் அமைத்துக் கொடுத்ததில் பயங்கரக் கிட்டாடியாகத் திகழ்ந்து விளங்கினார் என்றால், அதில் சற்றும் மிகையில்லை. கூடவே எதையும் முன்கூட்டியே எச்சரிக்கை உணர்வுடன் கையாள்வதுதான் அவரது சாமர்த்தியம்.

இவ்வளவுக்கும் செல்லமக்காவை ஒரு சமூக சேவகியாகவே அந்த ஊர் மக்கள் மதித்து வந்தனர். 'திங்கள்' தொடங்கி வாரம் பூராவும் சமூக சேவை செய்வதையே தனது தொழிலாய்க் கருதி, அதற்காகவே இரவு பகல் பாராது தன்னை அர்ப்பணித்துப் பணியாற்றி வந்தார். பொதுத் தொண்டிலே தன்னை ஈடுபடுத்திய காரணத்தினால், அந்த ஊர் ஒழுங்குகைகளின் பெயர்களும், தெருக்களின் பெயரும் எப்படி அத்துப்படியோ, அதே போன்று அந்தக் கிராமத்தில் குடியிருக்கும் அனைவரது பெயர்களும் கணினியில் பதிந்து வைத்துள்ளது போல மனப்பாடமாக விரல் நுனியில் ஞாபகமாய் நிலைப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது, அவரது கைங்கரியமெனலாம்.

காலையில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினால் நேரம் போவதே தெரியாத வண்ணம், சந்து பொந்துகள் எல்லாமே படுசுத்தமாய் இருக்கும் வகையில், வேகாத வெய்யிலிலும் அலைந்து திரிந்து எந்திரம் போலச் செயலாற்றும் ஓர் அற்புதமான மனுஷி. தான் ஒரு குழுவாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் சகல வட்டாரத்துத் துடிப்பு மிகுந்த இளைஞர், இளைஞிகளை எல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து சிரமதானத்து முறையில் ஒவ்வொரு நாளும் சந்து பொந்துகளெல்லாம் குப்பை கஞ்சல் இல்லாது பரிசுத்தமாய்த் தோன்றும் வண்ணம் அழுக்குகளை எல்லாம் அருவருப்புப் பார்க்காது அப்புறப்படுத்தி, சுகாதாரமாய் இருக்கும்படி செய்வதுதான் முதல் காரியமாகும். இந்தச் சேவை முடிந்ததும், அவரவரைத் தங்களது சோலிகளைப் பார்க்க அனுப்பி வைத்துவிட்டு, மதிய வேளை உணவுக்குத் தேவையான காய்கறிகளைச் சந்தையிலும், வீட்டிலே காலியாக உள்ள மளிகைச் சரக்குகளைக் கடைத் தெரு அங்காடிகளிலும் வாங்கிய வண்ணம் வீடு நோக்கி நடைபயக் கட்டுவார் சீமாட்டி.

சாப்பாட்டு விஷயத்தில் நேரம் தவறாமையைக் கடைப்பிடிப்பதில் ரொம்பவும் சமர்த்தானவர் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியரான செல்லமக்கா. அதாவது வந்து, அவருடைய குடும்ப மருத்துவர் கூறும் ஆலோசனைகளைத் தட்டிக் கழிக்காது, வேளாவேளைக்கு மேலை நாட்டவர் போல் மூன்று வேளையும் சீப்படித் தான் செயல்படுகிறாரோ, அது போன்றே பிறரையும் கையாளும்படி புத்திமதிகளை ரொம்பவும் மற்றவர் மனதை நோக்கிக்காத வகையினில் உபதேசம் செய்வதில் ஓரவஞ்சனை பார்க்க மாட்டார். இவர் ஒரு சுத்த சைவப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர். அசைவத்தைத் தீண்டியதில்லை இவரது கைகள். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், இவரது தந்தையாரும், அவருடைய தமக்கையாரும் பிறவிச் சைவமாகவே வாழ்ந்ததின் விளைவாக இவரும் அவர்கள் பாணியைத் தானும் தழுவிக்கொண்டாரென்பதே நிஜமாகும். அதனால் கால்நடைகளைக் கபளீகரம் செய்து உண்ணும் தன் கிராமத்து சனங்களுக்கு, ஆடு, மாடு, கோழிகளைப் போன்றே

வானத்தில் பறக்கும் ஒருசில பறவைகள் உள்பட, கடலில் வாழும் உயிரினங்களையும் அநியாயமாய் வாய்க்கு ருசி என்று உண்பதால், உடலில் மிருக இரத்தம் சேர்ந்து அவை அட்டுழியங்கள் பண்ணத்தான் வழி வகுக்குமேயன்றி, நல்ல குணத்தைத் தர ஏதுவாகாது என எவ்வளவோ அறிவுரைகளை எடுத்து இயம்பிய போதும், ஆசிரியையால் மாற்றங்கண்டோர் ஒருசிலரே. மீதிப்பேர் அசைவக்கறி இல்லையென்றால் தொண்டைக் குழியால் சாப்பாடு திண்டமாதிரி இருக்காதெனத் தப்பித்துக் கொண்டவரை செல்லமக்கா துளிகூட மிரட்டாது அவரவர் பாதைக்கே விட்டுவிட்டுத் தான் மாத்திரம் ஒதுங்கிக் கொண்டார். அதாவது 'சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு' என வாய் மூடி மவுனியானார்.

இத்துடன் தன்னுடைய சமூகப் பணியினை நிறுத்திக் கொள்ளாது, அக்கரைச் சீமைப் புத்தகத்திலிருந்து தான் கற்றுக் கொண்டவற்றினைத் தன் கிராமத்திலும் அமுல்படுத்திச் சனங்களை வருடத்துக்கு ஒருமுறையாவது கோடை காலத்தில் பாடசாலை விடுமுறையையொட்டிச் சுமார் ஒரு வாரத்துக்கு சின்னஞ்சிறுசுகள் முதல் தொடங்கி வயதான பெரிசுகள் வரையும், ஆண் பெண் பாகுபாடு பாராத வகையினில், காலை தொடங்கி அந்திவரை பலதரப்பட்ட பொழுதுபோக்கு அம்சங்களுடன் கூடிய உற்சாகமான விளையாட்டுகளைக் களைகட்டும் வண்ணம், மாட்டு வண்டிச் சவாரிப் போட்டி, மாரதன் ஓட்டப் போட்டி, சைக்கிள் ஓட்டப் போட்டி உட்பட இன்னும் பிற விளையாட்டுகளுடன் ராத்திரிப் பொழுது இருட்டியதும் வாண வேடிக்கை என சங்கரத்தை ஊரையே ஒரு வாரத்துக்கு நாடகப் போட்டியுடன், தெருக்கூத்தையும் அரங்கேற்றி இன்னிசைக் கச்சேரியுடன், மத இன வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் கலந்து இன்புறும்படி சந்தர்ப்பம் வழங்கி இரவு வரைக்கும் குதுகலிக்கச் செய்யும் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியை செல்லமக்காவுடைய சேவையினை அக்கம்பக்கத்துக் கிராம மக்களும் கேள்வியுற்றுக் கண்டு களிக்கக் கூட்டமாகவே முந்தி அடித்துக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் வருவதில் ஒருவித அக்கறை உணர்வு ஏற்பட்டதில் ஆச்சரியம் இல்லை யல்லவா?

இது மட்டுமல்லாது, தனது கிராமத்தை விவசாயத்திலும் முன்னெடுத்துச் செல்ல ஆர்வமுட்டி, அதுக்கு அமர்த்தப் பட்டிருக்கும் அதிகாரிகளின் உபசரணையுடன், வயல் வேலை செய்து பிழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கும் கை கொடுத்து உதவி வந்தார். ஒட்டுமொத்தமாய்க் கூற வேணுமானால் ஆண் பெண் என்கிற பேதமின்றி அனைவருக்கும் எழுதப் படிக்கத் தெரிவதுடன், இருபாலாருக்கும் எல்லா வேலையும் செய்யத் தெரிந்திருக்க வேண்டும், வெளிநாட்டைப் போல என்பது தான் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியையின் தணியாத தாகமாகும். சைக்கிளில் ஆரம்பித்து மோட்டர் சைக்கிள், கார், மாட்டு வண்டி, லொறி என அனைத்தையும் ஓட்டும் வல்லுநராய் இருபாலாரும் இருக்கும் வல்லுமைக்கு தன் சங்கரத்தைக் கிராமத்தை முன்மாதிரியாக ஆக்கிவிட மும்முரமாக மெனக்கெட்டு, அதில் வெற்றிவாகை சூடிய வண்ணம் படிப்படியாக முன்னேற்றமும் கண்டு வந்தார் செல்லமக்கா ஆசிரியை.

கூடவே கிறிஸ்தவரும், இஸ்லாமியரும், சைவசமயத்தைச் சார்ந்த மக்களென சுமார் நூற்றி எண்பது குடிமனை கொண்ட ஊரில், படித்து விட்டு வேலை வெட்டிக்கு சதா அக்கம்பக்கக் கிராமம் என்று அலைக்கழியும் இளைஞர், இளைஞிகளுக்கு அந்தக் கிராமத்து 'கிராம சபையின்' ஒத்துழைப்புடன் சும்மா தேடுவாரற்றுப் புதர் மண்டிக் கிடந்த புறம்போக்கு நிலத்தை எல்லாம் கிராமசபைத் துப்புரவுத் தொழிலாளருடன் தானும் அரும்பாடுபட்டு சுத்தப்படுத்தி, அந்த இடத்தையெல்லாம் பார்ப்பவர்களே வாயைப் பிளக்கும்படியாக அசல் தோட்டம் செய்யும் காணியாக மாற்றி, படித்த மாணவ மாணவியருக்கு நல்லவிதமாய் அறிவுரையை எடுத்துக்கூறி, ஆளாளுக்கு சமவிதமாய் பகிர்ந்து நிலம்தனை அந்தக் 'கிராம சபை' உத்தியோகத்தர் மூலமாக வழங்கச் செய்து, முதல் முதலாக மிளகாய் பயிரிடச் செய்து, அதுக்குத் தேவையான ஊட்டச் சத்தான உரம் போன்றவற்றைக் 'கிராம சபை' ஊடாகவே இலவசமாய் அனைவருக்கும் பெற்றுக் கொடுத்து அவர்கள் சோர்ந்து விடாத வகைதனில், அவர்கள் இந்த மகசூலால் அடையப் போகும் ஆதாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி அவர்களும்

ஆர்வத்துடன் ஈடுபடப் பாடுபட்ட ஆசிரியையின் வாய்ச் சொல்லும் பலித்தே விட்டதைக் கண்டு பயிர் செய்கையில் பாடுபட்ட படித்த மாணவ மாணவியரும் ஊர் மக்களும் செல்லமக்காவை மனம் குளிர மெச்சோ மெச்சென 'வாயாரப்' புகழ்ந்து தள்ளினர்.

முதல் தடவையிலேயே மிளகாய்த் தோட்டம் போட்டு இவ்வளவு பணத்தை அள்ளிக் கொள்ள வழிகாட்டிப் புதுப் பாதை சமைத்த ஆசிரியைக்கு, அதனால் பலனடைந்த இளைஞர்களும், இளைஞிகளும் பாராட்டு விழா ஒன்றிற்கு அவரை அணுகி ஒப்புதல் வாங்கிடத் துடியாய்த் துடித்தும், செல்லமக்கா ஆசிரியை கடுகளவும் அனுமதி தர மறுத்ததுடன், தொடர்ந்தும் வேறுவிதமான காய்கறித் தோட்டத்தைப் பயிரிட்டு முன்னேறும் வண்ணம் புத்திமதியை எடுத்துச் சொல்லி விடை கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தார். சங்கரத்தைக் கிராமத்தில் படித்த வாலிபர்கள் இவ்வாறு விவசாயம் பண்ணி அதிக வருவாய் ஈட்டியது காட்டுத் தீப் போல பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கெல்லாம் பரவியதின் பயனாய், அண்டைக் கிராமத்தவரெல்லாம் நேரடியாகப் பார்த்து வரவெனக் கோஷ்டி கோஷ்டியாய் புடை சூழ வருகை தந்து, பயனடைந்த உழைப்பாளிகளுடன் சம்பாஷித்த போது, இந்தவிதமான முயற்சிக்கெல்லாம் அஸ்திவாரம் போட்டுக் கொடுத்த ஆசிரியை வீட்டையே அடையாளம் காண்பித்தனர், தன்னடக்கத்துடன். வந்த கூட்டத்தினரும், தங்கள் கிராமத்துக்கும் முன்னாள் ஆசிரியையே ஒருமுறை விஜயம் பண்ணித் தமது ஊரிலும் படித்து விட்டு வேலையின்றி சும்மா ஊர் சுற்றி அரட்டை அடித்துக் காலத்தை வீணாய்க் கழிக்கும் தத்தமது பிள்ளைகளுக்கு நல்ல போதனைகளை அள்ளி வீசி, அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கும் ஒளி பாய்ச்சும்படி விண்ணப்பத்தைக் கையளிக்கும் வண்ணம் அவருடைய வீட்டை அணுகினார்கள்.

ஆசிரியையும் தன் வீடு நோக்கி வந்தவர்களுடைய எண்ணமதைக் கருத்தில் கொண்டு, செருக்குடன் அலட்சியமாய்த் தட்டிக் கழிக்காது சம்மதம் கொடுத்து,

எந்தெந்தக் கிராமத்துக்கு தான் விஜயம் செய்வது என்பதை அவர்கள் முன்னாடியே பட்டியலிட்டுக் கொடுத்தார். முன்னாள் ஆசிரியை செல்லமக்கா 'ஆமா' சொன்னதையே பெரிய பாக்கியமாய் சந்தோஷப்பட்டு அவர்களும் அவருக்கு நன்றி கூறி அகன்றனர்.

செல்லமக்காவும் தன் கிராமத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளையே, அயல் கிராமத்தவரும் பின்பற்றிப் பயன்பெறும் பொருட்டு ஓரவஞ்சனை இன்றி அனைத்துத் திட்டங்களையும், அதாவது வந்து ராத்திரி ஒன்பது மணி தொடங்கி அதிகாலை ஐந்து மணி வரைக்கும் ஆண்களில் மூன்று பேரும் பெண்களில் மூன்று பேரும் என்கிற விதம், தனது கிராமத்தின் சனத்தொகையின் விகிதாசாரத்தை வைத்து எப்படி சங்கரத்தைக் கிராமத்தினை பன்னிரண்டு வட்டாரமாய்ப் பிரித்து எல்லோரும் பயன் பெறும் வகையில் எவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளதோ, அதே பாணியினையே மற்றைய ஊர்களுக்கும் 'ஊர்க் காவல்' பணி என்று ஒரு காவல் துறையை அறிமுகப்படுத்தி, மக்களை அச்சமற இரவு வேளை நிம்மதியாய் உறங்கச் செய்வதுக்கு பிற கிராமத்தவரும் வரவேற்றுப் போற்றக்கூடிய வண்ணம் அரிய பல செயல்பாடுகளை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து, அதில் துளிகூட கோளாறு ஏற்பட்டாலும் பெரிய விபரீதம் நிகழாமல் இருக்க அதுக்கென ஒரு கண்காணிப்புக் குழுவொன்றினையும் ஒழுங்கு பண்ணிக் கொடுத்தார் ஆசிரியை.

தனது ஊரிலே கணவன் மனைவிக்குள் பிரச்சினைகள் எழுந்தால், அதுக்கும் ஒய்வு பெற்ற செல்லமக்கா ஆசிரியை தான், பஞ்சாயத்துப் பண்ணி நல்லவிதமாய் உபதேசம் செய்து தம்பதியரை கூட்டி வைத்தாக வேணும். இப்படியான ஊர்ச் சோலிகள் பலவற்றிலும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கடமையாற்றும் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியையின் குடும்ப விவகாரமதை சற்று எட்டிப் பார்ப்போமா?

செல்லமக்கா ஆசிரியை மாத்திரம் என்ன தனி மரமா? கணவன் பிள்ளை குட்டி என ஏதும் கிடையாதா? என்னும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் உகந்த பதில் இதோ ஆயத்தமாய் உள்ளது. முத்துக்கு முத்தாய் இரண்டு ஆண் மகன்கள் தான் அவருடைய வாரிசுகள். இரண்டு பேரும் தாயார் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டி ஒரு இம்மியளவும் நகராத புத்திர பாக்கியவான்கள் என, சங்கரத்தைக் கிராம மக்களே போற்றும் அருமையான புத்திசிகாமணிகள். இரண்டு மகன்களும் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப் படிப்பினைப் பயின்று உள்ளனர். தலைமகன் மருத்துவ பீடத்தில் மருத்துவர் ஆகும் ஆசையுடன் கல்வி கற்று வருகிறார். இதுவும் கூட செல்லமக்கா ஆசிரியையுடைய ஓர் இலட்சிய வெறி என்றே கூற வேண்டும். காரணம், அவருடைய தாயாருக்கு ஒரு நாள் இரவு திடீரென மார்பு வலியால் வேதனைப்படவே, தங்களது கிராமத்து வைத்தியரின் வீடு நோக்கி ஓடிச் சென்று, அவருடைய வீட்டின் கதவைத் தட்டியும் அவர் வீட்டார், கதவைக் கடைசி வரைக்கும் திறக்கவேயில்லை.

உடனே வீட்டுக்குத் திரும்பி ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்து, ஒரு மாடு பூட்டிய வண்டியில் அயலிலுள்ள கிராமமாகிய 'முளாய்' என்ற ஊரிலுள்ள மருத்துவமனைக்குத் தாயாரை அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு போய், அந்த ஆஸ்பத்திரியில் அவசர சிகிச்சைப்பிரிவில் சேர்க்கும் வரைக்கும் தாயார் வலி தாங்கமாட்டாது புழுவாய்த் துடித்த துடிப்பைத் தன் கண்கூடாய்ப் பார்த்து வேதனைப்பட்ட முன்னாள் தலைமை ஆசிரியையின் முளையில், அன்றே உதித்த கனவுதான் தன்னுடைய பையன்களில் யாராச்சும் ஒருவரை மருத்துவராக்குவது என்று பூண்ட உறுதியின் விளைவே இன்று ஒரு மகன் வைத்தியர் படிப்பினைப் படிப்பதுக்கு அஸ்திவாரமாகும். அப்படித் தன் சவாலானது நிறைவேறும் பட்சத்தில், அந்த மருத்துவப் பையனை வேறு எந்த ஊருக்கும் வேலை நிமித்தம் அனுப்பாது, தனது சொந்தக் கிராமமாகிய சங்கரத்தையிலேயே தனது சொந்த பணத்திலேயே பிரத்தியேகமாய் நோயாளிகள் வந்து தங்கிச் சிகிச்சை பெற்றுக்

குணமாகிச் செல்லும் சகலவித வசதிகளும் கொண்ட நவீன மயமான மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு இணையான மருத்துவ மனையொன்றினைக் கட்டியெழுப்பி, சாதி மத பேதமற்ற முறையில் எல்லாருக்கும் இரவு பாராது உதவிட வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனேயே செல்லமக்கா ஆசிரியை ஆனவர் மகனது மருத்துவப் படிப்பு முடிந்து, மருத்துவபீடத்தை விட்டு வெளியேறும் நாளுக்காய்க் காத்திருந்தார். அத்தோடு தனது தாயாரைப் போல, நோயினால் எவரும் அந்தக் கிராமத்தில் துன்பத்தை அனுபவிக்காது, கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிச்சென்று நேரம் காலம் பார்த்துச் சலிப்படையாது, சேவகம் செய்ய வேண்டும் என்கிற உணர்வினையும் வைராக்கியத்தையும் அடிக்கடி கடிதங்கள் ஊடாய்த் தனது பையனுக்கு ஒதி வந்தார் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியை. இது ஒரு பக்கம் என்றால், மறுபக்கம் அவரது அடுத்த கொள்கைக்கெனவே திட்டமிட்டுக் காரியமதில் கண்ணாகச் செயலாற்றியபடி இருந்தார் சோடை போகாமல்.

தன் இரண்டாவது பையனை வழக்கறிஞருக்குப் படிப்பித்த வண்ணம் இருந்தார் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியை செல்லமக்கா என்றால், அதிலும் ஏதோவொரு காரணமில்லாது போகுமா? தன்னிலும் பிள்ளைகளிலும் துளிகூடக் கவனம் செலுத்தாது, சதா சர்வகாலமும் சூதாட்டமும் குடியும் தான் தன்னுடைய வாழ்க்கை எனப் பொறுப்பற்ற மனிதனாக்கிடப் பிரயாசையுடன் எடுத்த முயற்சிகள் அவ்வளவும் பாழானதே ஒழிய, எந்தவிதமான பிரயோசனத்துக்கும் வழிகோலிட வில்லையே என்கிற ஆதங்கத்தின் இறுதி வடிவமே விவாகரத்துப் படலத்துக்கு, ஆசிரியையைத் தீர்மானிக்கத் தூண்டியது எனலாம். எனவே, அந்த ஊரிலிருந்த இரண்டு வக்கீல்களும் செல்லமக்காவின் விண்ணப்பத்தை ஏற்றிட முன்வரவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அந்தக் கிராமத்தின் செல்வந்தரின் மகனுடைய பணத்துக்குச் சோரம் போனதின் விளைவுதான். ரொம்பவும் பலதரப்பட்ட சிரமங்களின் மத்தியில், யாருக்கும் அஞ்சாநெஞ்சங் கொண்ட வெகுதூரத்துக் கிராமத்தில் வசிக்கும் வழக்கறிஞர். மிகுந்த துணிவுடன் இந்த வழக்கிற்கு ஆஜராக முன்வந்தார்.

அவரிடத்தில் இந்தக் கணவனுடைய பாச்சாவெல்லாம் பலிக்க முடியாது புறமுதுகிட்டு வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டது. விவாகரத்தை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டாரே அன்றி, மாதா மாதம் அவர் தரும் ஜீவனாம்சப் பணத்தினை, ஒரு முதியோர் இல்லத்துக்குக் கொடுக்கும் வண்ணம் நீதிபதி மூலமாகவே ஒழுங்கு செய்து, அதைத் தனது கைப்பட எழுதி மனுவாக நீதிமன்றத்திலேயே ஒப்படைத்தார் ஆசிரியை. அந்த சமயத்தில்தான் தனது வீட்டுக்காரரைக் கடைசியாக தரிசித்த நாள். செல்லமக்கா, அதன்பிறகு அவருடைய முஞ்சியை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் எங்கும் கண்டதில்லை அவர்.

தன்னைப் போன்றே அவரவருடைய வீட்டுக்காரர்களிடம் சிக்கித் தவித்து அவஸ்தைப்படும் பெண் சமூகத்துக்கும், அப்படியான அரக்கக் குணம் படைத்த புருஷன்மார்களிடமிருந்து தப்பிக்கப் போதிய பண வசதியற்ற ஜீவன்களுக்கு உதவி புரியும் நோக்கத்துடனும் தான், தன் இரண்டாவது பையனை வக்கீலுக்குப் படிக்க வைக்கும் அபரிமிதமான திட்டத்தை அடிக்கடி, பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலும் தன் மகன்களுக்குக் கடிதம் மூலம் மூளையில் பதியும்படி போதனை பண்ணிய வண்ணமே இருந்தார் செல்லமக்கா ஆசிரியை. தன் ஓய்வூதியத்தினால் வரும் வரும்படியில் தானும் சீவியம் நடத்திக் கொண்டு, ஒரு கணிசமான தொகையைத் தன்னுடைய இரண்டு பையன்களுக்கும் பாரபட்சமின்றி சமமாய்ப் பகிர்ந்து அனுப்பி வந்தார்.

முன்னாள் தலைமை ஆசிரியர் செல்லமக்காவுடைய வாழ்வியலின் கால ஓட்டம் இம்மாதிரி ஆக நகர்ந்தபடி இருந்தது. இவ்வளவு சோலியளுக்கு மத்தியிலும் தன்னுடைய வேளாவேளைக்கு உண்ணும் நேரகால அட்டவணையில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பதைத் தவறவிடவே மாட்டார், என்ன இடர் வந்தாலும். இதையேதான் தன் வீட்டில் வந்து அவரவருக்குப் பிடித்தமான நூல்களை அலமாரியில் இருந்து எடுத்துச் சாவகாசமாய்ப் படிக்கும் தன் போன்ற அறுபதைத் தாண்டிய இளைப்பாறிய ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும்

அடிக்கடி எடுத்துரைப்பது அவரது வாடிக்கையான தொழில் என்றுதான் கூறியாகணும். இதுமட்டுமின்றித் தெருவில் சந்திக்கும் பெரிசுகளுக்கும் சொல்லத் தவறியதில்லை ஆசிரியை. வயதாகி ஓய்வூதியம் பெறத் தொடங்கியவர்களுக்கு மாத்திரம் இன்றி, நடுத்தர வயதான நாற்பதை எட்டியவர்க்கும் உடல் ஆரோக்கியத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்தே அக்கறைப்படாது அலட்சியமாய் கண்டதையும் கடியதையும் தின்று தொலைத்தால் பின்னாடி தீராத வியாதிஸ்தராகக் கையிலே மருந்து மாத்திரைகளுடன் தான் காலமதை ஓட்ட வேண்டிய நிர்க்கதிக்கு ஆளாகி வீண் அவஸ்தைப்பட வேண்டும் என்பதையும் கறாராய் எடுத்து இயம்புவதில் சற்றும் தயங்கமாட்டார். ஆமா!

செல்லமக்கா ஆசிரியையின் மகன்களும் ஒருவர் பின்னாடி ஒருவர் என்று பட்டப்படிப்பினை ஈடு செய்து, தமது கிராமத்துக்குத் திரும்பி வந்து ஆச்சரியப்பட்டு மலைத்து நின்றதுக்குக் காரணமென்னவெனில், ஊர்ச் சந்துபொந்து பாக்கிவிடாது எல்லாச் சாலை பூராவும் மின்விளக்குமயமாகிக் காட்சி தந்ததோடு நிறுத்திக் கொள்ளாது, மேற்கத்தைய பாணியில் ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரைக்கும் பொழுதினைக் கழிக்கும் அழகிய பூந்தோட்டத்துடன் கூடிய பூங்காக்கள் ஒருபுறமென்றால், மறுபுறம் கலைநுட்பத்துடன் கூடிய அழகாய்க் காட்சித் தரும் நாடக அரங்கங்கள், அறிவூட்டும் தகவல்களைச் சேகரிக்கும் 'வாசக சாலைகள்', என எத்தனையோ விதமான முன்மாதிரிக் கிராமமாய் இந்த ஊரே 'நீங்கள் பட்டம் வாங்கி வரும்போது புதுப் பொலிவுடன் ஜொலிக்கும்' எனத் தாயார் வாயினால் எடுத்துக் கூறியதைச் செயலினால் இக்கிராமத்துக்கு நல்ல வடிவம் தீட்டி, தெருக்களில் கூட குப்பை கூளங்கள் இன்றியும் அனைத்து வீதிகளும், பாதசாரிகள் விபத்துகளில் இருந்து தப்பிக்கும் வண்ணம் இரு பக்கமும் நடைபாதையமைத்து, குண்டு குழியில்லாத தார்ச் சாலைகளின் அமைப்பே ஜோரான மெகா திட்டமாக இவ்வளவு வனப்புடன் திகழச் செய்த தனது தாயாரை இரண்டு பையன்களும் மெச்சிப் பாராட்டினர்.

அதற்குத் தன்னுடன் கைகோத்துத் தான் கேட்டவற்றை யெல்லாம் தாமதஞ் செய்யாது, உடனுக்குடன் வினியோகம் பண்ணிய 'கிராம சபை' அதிகாரிகளையும், அடுத்துத் தன்னுடன் எதையும் சொதப்பாத வகையில் கூடமாடவென மழை வெயிலையும் பொருட்படுத்தாது, ராத்திரி பகல் பாராது எதையும் கொச்சையும் படுத்தாத வண்ணம் தன் உத்தரவின் பேரில் உழைத்த இந்த ஊர் இளைஞர் இளைஞிகள் தொடங்கி, ஆண் பெண் பேதம் பாராது மாடாய்ப் பாடுபட்டவர்களுக்குத் தான் நன்றி சொல்லணும் எனத் தன் பையன்களுக்கு எடுத்துக் கூறி, ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று அனைவருக்கும் நன்றி சொல்ல வைத்த ஆசிரியையின் பெருந்தன்மையைத் தான் என்னவெனப் பாராட்டுவது?

தன்னுடைய மூத்த மகனுக்குத் தனது வீட்டுக்குப் பக்கமாய் சுமார் நூறு பேர் தங்கி வைத்தியம் பார்த்துச் செல்வதுக்குத் தோதாகத் தனியான மருத்துவமனையினையும் மும்முரமாய்க் கட்டி முடித்து ஆயத்தமாக வைத்திருந்தார் செல்லமக்கா ஆசிரியை. கூடவே வீட்டின் மறுபக்க நிலத்திலேயே இரண்டாவது வக்கீல் பையனுக்கு உகந்த மாதிரி, அவரைப் பார்த்துப் பேச வருவோரின் சவுகரியம் கருதி வரிசைக் கிரமமாய் உட்கார்ந்து வக்கீல் மகனைப் பார்த்துத் தங்களின் பிரச்சினைகளுக்குச் சுமுகமான தீர்வை பெற்றுச் செல்லும் வகைதனில், அவர்கள் வசதியாக அமரும் விடமாய், 'காத்திருக்கும் அறை' ஒன்றினையும் கட்டி முடித்து வைத்திருந்தார். அதோடு, அவர்களின் பொழுது கழிவதுக்கேற்ற படி, படிப்பதுக்கெனவே அன்னன்றைய சகல தினப்பத்திரிகை, வார சஞ்சிகைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முன்கூட்டியே அச்சாரமான ஒழுங்குகளை உஷாராகத் தயார் பண்ணி யிருந்தார் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியை.

ஆக, மூத்த மருத்துவப் பையன் வந்த கையோடு துரிதமாய் காரியத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கி விட்டார். அதாவது வந்து, தங்கள் கிராமத்திலும் உள்ள பன்னிரண்டு வட்டாரத்து
 6 'மருத்துவத் துறை' மீது ஆர்வமுள்ள ஆண் பெண்

இனத்தினரைத் தமிழர், கிறிஸ்துவர், இஸ்லாமியர் என்னும் வேறுபாடு இன்றிச் சுமார் நூறு பேரைத் தெரிவு செய்து, அவர்கள் எல்லோரையும் 'கிராம சபை'யின் சுகாதாரப் பிரிவின் சிபாரிசுடன் ஃபிரான்ஸ், ஜெர்மனி நாடுகளுக்கு ஒரு மாதப் பயிற்சிக்காக அரசின் செலவில் அனுப்பி வைத்தார். வழக்கறிஞரும் தன் துணைக்கு மூன்று மதத்தவரை சேர்த்துக் கொண்டு, தன்னுடைய உத்தியோகத்தினை ஆரம்பித்து விட்டார். மருத்துவர் மாத்திரம், தான் தேர்வு செய்து அனுப்பி வைத்தவர்கள் வரும் வரையும் வீட்டிலிருந்தே தனது வேலையை தொடங்கி விட்டார். தன்னுடன் பணியாற்றுவோர் பயிற்சி முடித்து வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து சேருவதுக்குள், நவீன தொழில்நுட்பம் கொண்ட மருத்துவக் கருவிகள் சகலமும் வந்து சேர்ந்து விடும் என்பதிலும் உறுதியாய் இருந்தார்.

இப்போதெல்லாம் சண்டை சச்சரவு சம்பந்தமான விவகாரங்கள், குடும்பப் பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும் மகனுடனேயே கலந்து ஆலோசிக்கும்படி கூறிவிட்டு, கிராமத்துப் பராமரிப்பில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார் செல்லமக்கா ஆசிரியை. மேலும், அன்றாடங் காய்ச்சிகளிடம் மருத்துவத்துக்கோ அல்லது வழக்குகளுக்கோ இலவசமாச் சேவை செய்து கருணை காண்பிக்கும் வண்ணமும், மற்றம்படி பொருளாதார வசதியில் உசத்தியானவர்களிடம் நியாயமான கட்டணத்தினை வசூலித்து, அதில் வரும் வரும்படியில் ஒரு கணிசமான தொகையினைத் தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு மொய்யாகத் தானம் பண்ணும்படியும் கனிவுடன் கேட்டுக் கொண்டார், தன் இரண்டு பிள்ளைகளிடமும் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியை. அவர்களும் தாயாரிட்ட கட்டளைகளைப் பின்பற்றிச் சேவகம் பண்ணத் தொடங்கினார்.

நேரகாலமும் போவது தெரியாது உருண்டு ஓடியபடியே இருந்தன. மேலைநாட்டிற்குப் பயிற்சி பெறச் சென்றவர்களும் தாதிமாருக்குரிய அந்தஸ்துடன் சங்கரத்தைக் கிராமத்துக்குத் திரும்பினர். ஓய்வு பெற்ற செல்லமக்கா ஆசிரியையும், மருத்துவமனைக்கு வரும் நோயாளிகளுடனும், அங்கு தங்கிச்

சிகிச்சை பெறும் வியாதியஸ்தரோடும் எப்படியெல்லாம் இங்கிதமாய்ப்பீப்பேசிப் பழகும் அணுகுமுறைதனையும் விலாவாரியாகப் புட்டுப்புட்டு எடுத்துச் சொல்லிக் கொடுத்து, தாமதமில்லாது நாள் நட்சத்திரம் பாராது ஆஸ்பத்திரியைத் தொடங்கி வைத்திய சேவையை நடைமுறைப்படுத்தினார்கள். இந்தப் பிரத்தியேக மருத்துவமனையின் புகழ் பட்டிதொட்டி எங்கும் பரவி அயல் கிராமங்களான வட்டுக்கோட்டை, அராலி, கொட்டக்காடு, சித்தங்கேணி, களிபுரம், சண்டிலிப்பாய், சங்கானை என இன்னும் பிற ஊரிலிருந்தெல்லாம் கூட்டம் அலைமோதிய வண்ணமிருந்தது. இதனால் மருத்துவம் கற்ற மகனால் தனியொரு ஆளாய்ச் சமாளிக்க முடியாது, பத்திரிகை மூலம் விளம்பரப்படுத்தி, ஆண், பெண்ணென இருபத்தி ஐந்து மருத்துவர்களை கூடுதலாகப் பணிக்கு அமர்த்திக் கொண்டது தனிச் சிறப்பு எனலாம்.

இரு பையன்களுடைய தொழிலும் அமோகமாய் நல்ல பெயருடன் தூக்கலாக வெற்றிநடை போட்டபடி இருந்தது. மகன்களுக்கும் திருமண வயது எட்டி விட்டதை உணர்வுப் பூர்வமாய்ப் புரிந்து கொண்டார் ஆசிரியை. எனவே பெண் தேடும் படலத்தில் முனைந்தார் செல்லமக்கா. அப்போதுதான் ஒரு தரகர் மூலமாக ஒரு தகவல் கிடைக்கப் பெற்றது ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியைக்கு. அதாவது வந்து, அவருடைய அயல் கிராமமான 'சித்தங்கேணி'யில் ஒரு பெண் இருப்பதாகவும், அந்தப் பெண்ணுக்குக் காலாகாலத்தில் கல்யாணம் ஆகி ஒரு வருடத்துக்குள் 'சவுதி அரேபியா'வில் வேலை பார்த்து வந்த அந்தப் பெண்ணுடைய புருஷன், அங்கு ஏற்பட்ட ஒரு விபத்தில் பலியாகியதால், இப்போ அவரை விதவையென்னும் நாமகரணம் சூட்டப்பட்டுத் தன்னுடைய அண்ணருடன் வாழ்ந்து வருவதாகவும், ஆனால் அவருடைய அண்ணரிக்கும் அந்தப் பொண்ணுக்கும் ஒத்துவராத காரணத்தினால் தமயனார் தன் விதவை தங்கச்சிக்கு இரண்டாந்தாரமாகவாவது ஒரு நல்ல குணமுடையவனாகவும், அத்தோடு தன் தங்கையைக் காலம் முழுவதும் கண் கலங்காமலும் வைத்துக் குடும்பம் நடத்தக் கூடிய ஓர் ஆணைத் தேடிவரும் விஷயம் தெரிய வந்தது.

இந்தச் சேதியைக் கேள்வியுற்ற வேளையிலிருந்து இரவு பகலாக 'மகாத்மா காந்தி'யின் போதனையில் ஒன்றான 'விதவை'களுக்கு மறுவாழ்வு அளித்திடும் வார்த்தைகளைத் தானும் ஏன் பின்பற்றக் கூடாது என யோசனை பண்ணிய ஆசிரியை, ஒரு கணவனை இழந்தவளுக்கு ஒரு மனைவியைப் பறி கொடுத்தவனா தாரமாக அமைய வேணும்? ஏன் ஒருவரையும் திருமணம் கட்டாத ஓர் ஆளாய் அமைந்தால் என்ன குறைச்சல்? என்கிற சிந்தனைக்குச் செயல் வடிவம் ஊட்டும் முயற்சியைத் தனது வீட்டிலேயே ஆரம்பிக்க உத்தேசித்தார். தன்னுடைய மூத்த மகனான வைத்தியரிடமே கலந்து பேச முடிவு செய்தார் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியை. காரணம் என்னவென்றால் சின்னஞ்சிறு வயது முதல், சீர்திருத்தம், தான தர்மம், சமூக சேவை எனத் தாயாருடைய போதனைகளில் ஊறிய பிள்ளைகள் ஆச்சே! எனவே, தாயாருடைய வார்த்தைக்கு எதிர்வார்த்தை பேசும் சபாவம் இரு மகன்களிலும் அறவே கிடையாது. ஆக, தாயாருடைய விண்ணப்பத்துக்கு பச்சைக் கொடி கட்டிவிட்டார் மூத்தவர். ஆதலால் அந்தத் தரகருடன் பெண் வீடு நாடிச்சென்று மருத்துவருக்கு அந்தப் பெண்ணையே, அவருடைய அண்ணர் கூடப் பேசி, பெண்ணுடைய சம்மதத்துடனும் நிச்சயமாக்கி விட்டார் ஆசிரியை சமர்த்தாக.

இரண்டாவது வக்கீல் பையனோ தாயாரிடம் தானாகவே முன்வந்து, தான் ஏற்கனவே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து வைத்திருப்பதாகவும், அவர் அதற்கு அனுமதி தந்தால், அந்தப் பெண்ணையே விவாகம் செய்ய உத்தேசித்திருப்பதாகவும் ஒரு மனுவை முன்வைத்தார். சரி, ஆனால் பெண்ணைப் பற்றிய தகவலைக் கேள்வியுற்றதும், திடுக்குற்றாலும் அந்த அதிர்ச்சியை வெளியே காண்பிக்காது, இரண்டாவது பையனுடைய விருப்பத்துக்கு முட்டுக்கட்டை போடாது, பச்சைக்கொடி அசைத்து விட்டாலும் கூட, முன்னாள் ஆசிரியையின் மலைப்புக்குக் காரணம் யாதெனில், தனது தாயாருடைய மார்பு வலிப்புக்கு உதவ செய்யாது வர மறுத்த அதே வைத்தியரின்

மகள்தான் அந்தப் பாக்கியசாலி. ஆனால் இன்றோ அந்த மருத்துவர் பக்கவாதத்தினால் படுத்த படுக்கையாய் கிடக்கிறார் என்பதையும் ஆசிரியை அறிவார். ஆனால் இப்போது மகன் கல்யாணம் கட்ட இருக்கும் இந்தப் பெண்ணானவள், பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டியில் பங்கேற்றதன் பயனாய், ஒரு காலை சற்று இழுத்திழுத்தே நடப்பதையும் ஆசிரியை கண்கூடாகப் பார்த்ததன் விளைவாகத் தகப்பன் செய்த தவறுக்காகப் பெண்ணுடைய வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தக் கூடாது என்கிற மனித நேயத்துடன் தான், பையனுடைய கோரிக்கைக்கு இசைந்து கொடுத்தார். இந்த சங்கதி அவருக்கு மட்டுமே வெளிச்சம். ஆகையால் பழைய பகைமைகளை சுத்தமாய்ப் புறந்தள்ளி வைத்து, வக்கீல் மகனுக்காக வைத்தியர் வீடு தேடிச் சென்று, தன் இளைய மகனுக்குப் பெண் கேட்டு, அதிலும் வெற்றிக் கொடி நாட்டினார் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியை செல்லமக்கா.

இரண்டு பையன்களுடைய திருமணத்தினையும் சீர்திருத்த முறையில் ஐயர் இல்லாது தானே தனது கையினால் மஞ்சள் கயிற்றினை எடுத்துக் கொடுத்து பெண்கள் கழுத்தில் கட்ட வைத்தார் ஆசிரியை. காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கும் புரையோடிப் போன பழைய வறட்டுச் சம்பிரதாயத்தை எல்லாம் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, ஒரு முக்கியமான பிரமுகரிடம் அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கும் பொருட்டு அழைத்துச் சென்று, மணப்பந்தலுக்கு சற்று ஓரமாய் முழியிரண்டும் 'பேந்தப் பேந்த' முழித்த வண்ணம், ரொம்பவும் பணிவுடன் நின்று கொண்டிருந்த நபரினைச் சுட்டிக் காண்பித்து, 'இவருதான் உங்களை நான் பெறுவதுக்கு உடந்தையாக ஒத்துழைப்புத் தந்தவர்' என்று ஒரு போட்டாரே பார்க்கலாம், முன்னாள் தலைமை ஆசிரியை செல்லமக்கா!

(இந்தச் சிறுகதை 1981இல் ஜெர்மனியில் வைத்து எழுதப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கதை)

ஃ ஃ ஃ

கந்தைகள்

சீலங்கை குலுங்கும்
இசை கேட்டே - எந்தன்
கால்களும் நடமாடுதே!
ராகம் தாளம் பல்லவியோடு
பரதம் அரங்கேறுதே!

ஊஊ

பொறுத்தது போதுமடி பெண்ணே - இனி
பொங்கியெழு வேணுமடி கண்ணே!
அடிமையாய் வாழ்ந்தது போதும்! - இனி
வீறு கொள்வோமடி எந்நாளும்!

ஊஊ

உடலோடு பிறந்தது
கலையெனும் அம்சம் - அதில்
உயிராகக் கலந்தது
இசை என்னும் வம்சம்!

ஊஊ

உன்னைப் பார்த்த கண்கள் - வேறு
பெண்ணைப் பார்ப்பதில்லை!
வேறு பெண்ணைப் பார்க்க
நினைத்தால் - உன்
உருவம் விடுவதில்லை!

☪

ஒரு பார்வை
பார்த்தாலே போதும் - உன்
வண்டாடும் கண்ணிரண்டும்
என் மீது மோதும்!

☪

நானும் கலைஞன் தானே - கவி
எழுதும் கவிஞன் தானே - என்
சிந்தனையின் ஊற்று
புணையுதே பாட்டு!

☪

மியக்குதே பொன் மாலைப் பொழுது
தவிக்குதே தேன் சிந்தும் நிலவு!
இந்த நேரம் நல்ல நேரம்
இருவர் கூடும் சொர்க்க லோகம்!

☪

வண்ண மயில் போலே
ஆடுகின்ற பாவை!
காணக்குயில் போலே
பாடுகின்ற இனிமை!

ஊஊ

கண்ணிரண்டும் மீனோ
துள்ளியோடும் மானோ!
நேரினில் பார்த்தால்
தேவதை தானோ?

ஊஊ

கனவுகள் நனவாகும் நேரம்
தலைவன் மடியில் தலைவி!
தனிமை தனிலே தழுவி - இன்ப
சுகத்தை இதழால் பருகி!

ஊஊ

எனக்கு மேலே ஒருவன்
இருப்பவன் தானே இறைவன்!
அவனைத் தவிர எவரும்
எனக்கு இல்லை தலைவன்!

ஊஊ

வான் நிலவு - அது
பால் நிலவு - நம்
இருவரை இணைக்கும்
தேன் நிலவு!

முன்னிரவு - எங்கள்
முதல் உறவு - இது
போல இன்னும்
தொடர வேணும்
பல இரவு!

ஊஊ

பூமியைப் படைத்தது சாமியா? - இல்லை
சாமியைப் படைத்தது பூமியா? - தினம்
பாலுக்கும் கூழுக்கும்
ஏழைகள் அலைகையில்
ஆயிரம் கோயில்கள் தேவையா? - பூ
மாலையும் பூஜையும் தேவையா?

கவியரசு கண்ணதாசன்

ஊஊ

என்னங்க ஏதாச்சும் பாடுங்க!
குளிரிலே குத்தாட்டம் போடலாம்!
நீ நினைப்பதை நான் நினைக்கிறேன்!
நான் நினைப்பதை நீ நினைக்கிறே!
இருவர் மனமும் ஒன்று தானே!

ஊஊ

அண்ணை அண்ணையென
என்னை வலம் வந்தவனே!
காரியம் ஆனதும்
கை கழுவி விட்டவனே!

ஊஊ

மழை மேகம்
திரளுவதால்
கதிரவனும்
கரைவதில்லை!

ஊஊ

ஒரு கலைஞனுடைய ஆக்கம்
பிறருக்குச் சுவையாக இருந்தாலும் - கூட
வறுமை என்பது மட்டும் - அவனுக்கே
உரிய சமையான சொத்தன்றோ!

ஊஊ

பட்ட பின்னாடி
தெரிகின்ற ஞானம்!
படுமுன் தெரிந்தால்
ஏனிந்தக் கோலம்!

ஊஊ

உயிருடன் இருக்கையிலே
உதவாத
ஊருக்குப்
பெரியவர்கள்,
உயிர் பிரிந்த
வேளைதனில்
வருகிறார்கள்
கையில்
மலர்வளையம்
மிடுக்குடன் ஏந்தி!

ஊஊ

உணர்ச்சிகளே
பாவத்தின்
அறிகுறி!
பாதகமே
துயரத்தின்
படுகுழி!

ஊஊ

கிருமேகம்
மூடுவதால்
வெண் நிலவு
கறுப்பதில்லை!

ஊஊ

கோவில் திருவிழா
ஊருக்கே பெருவிழா!
ஒருவரை ஒருவர்
சந்திக்கும் தனிவிழா

ஊஊ

விஞ்ஞான வளர்ச்சியே
மனித நாகரீகமாகும்!

ஊஊ

அனுபவம் அடைய
அவகாசம் தேவைதான்!

ஊஊ

வானுக்கு
நிலவே
சொந்தம்!
எந்தன்
மணதுக்கு
நீயே
பந்தம்!

ஊஊ

இயற்கை தந்த செல்வங்கள்
கண்ணுக்கழகு!
பூச்சூடும் கூந்தலெல்லாம்
பெண்ணுக்கழகு!

ஊஊ

வானத்தின் மேலாடை
முகில் கூட்டங்கள்
மானத்தின் மேலாடை
நூல் வண்ணங்கள்!

ஊஊ

சீதனம் வேணுமா? - இல்லை
சீரான பெண் வேணுமா?

ஊஊ

கலைத்திறன் உடையவர்
 நாமன்றோ...!
 இசைத்திறன் எங்கள்
 மூச்சன்றோ...!
 நடிப்புடன் பாட்டு
 மேடைதோறும்
 கூத்து...!
 காலங்கள் பூராவும்
 ஓயாது...!

ஊஊ

வெண்ணிலா வானிலே
 ஊர்கோலமா?
 இல்லையென் எதிரில்
 வந்தாடுதோ?
 கண்ணாலே காண்பது
 கனவல்லவே?
 காதலின் வேதனை
 புதிதல்லவே!

ஊஊ

நெல்நதிக் கரைதன்னில்
 உன்னைத் தேடி
 நான் காத்திருந்தேனே
 அந்தி வேளை!

ஊஊ

மிண மாலை யிழந்த தாயே - முக
மஞ்சள் அழிந்த தாயே - உடல்
விதவை யானதாலே - மணம்
விதவை யாவதில்லை!

பெருமையான தெய்வம் - நம்
பெண்மை என்று சொல்வார் - கோவில்
பதுமையான தெய்வம் - தான்
விதவை யாவதில்லை!

ஒரு மிருகம் போடும் சூலை - நல்ல
சூனம் என்று சொல்வார் - தன்
துணை இழந்த பெண்ணை - வெகு
தூரம் நிற்க வைப்பார்!

சிரிக்க வேண்டும் தாயே - இவர்
செயலைக் கண்டு நீயே - எழில்
வடித்த வாழ்வு படைத்தாய் - அதைப்
படித்த மூடர் கெடுத்தார்!

பூங்கொடியில் விதவை இல்லை - மான்
குலத்தில் விதவை இல்லை - பகுத்
தறிவு கொண்ட மாந்தர் - தாம்
அறிவில் விதவை யானார்!

இது புரட்சி காணும் உலகம் - தினம்
புதுமை காணும் உலகம் - நீ
பொறுக்க வேண்டும் தாயே! - ஒரு
புதிய காலம் மலரும்!

- கவியரசு கண்ணதாசன்

ஊ

மேலே உள்ள படமானது பாரிஸ் தமிழர் கல்வியை நிலையம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாவது தங்க நாணயத்தை முதலாவது பரிசாகப் பெறுபவர்களை காட்சியாகும்.

என் படைப்புகளைப் பற்றி வாசகர்களின் மேலான விமர்சனங்களை எதிர்பார்க்கிறேன்,